ΑΙ ΤΟΥ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

ΣΩΖΟΜΕΝΑΙ

ΕΠΤΑ.

SOPHOCLIS

TRAGOEDIAE

QUAE EXTANT

SEPTEM;

ADDITAE SUNT LECTIONES VARIANTES; ET NOTAE VIRI DOCTISSIMI T. JOHNSON IN QUATUOR TRAGOEDIAS.

GLASGUAE:

IN AEDIBUS ACADEMICIS

Excudebat R. Foulis Academiae Typographus, apud quem venales proſtant; Edinburgi, apud G. Hamilton et J. Balfour, et A. Kincaid.

MDCCXLV.

166 L 15

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

BRITISH MUSEUM

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Εμμελρος Αριςοφάνης γραμματικῶ.

Λίπων κόρινθον Οἰδίπους παλρὸς νόθος
Πρὸς τὴν ἀπάλων λοιδορύμμους ξένος,
Ηλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυλὸν, καὶ γένους φυλοπόρον.
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στενᾶις ἀμαξιτοῖς
Ακων ἔπεφνε Λάϊον γενήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
Ηχυνε μιλρὸς ἀγνουμμύης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἶλε, καὶ νόσος μακρά·
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑσίαν,
Οπως πύθηται τῦ κακῦ παυσήριον,
Ηκυσε φωνῆς μανλικῆς Θεῦ πάρα,
Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Οθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας,
Διοπαῖσι χερσὶν ἐξελύφλωσεν κόρας·
Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλελο.

ΔΙΑ ΤΙ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο Τύραννος Οἰδίπους ἐπὶ διακρίσει πατέρα ἐπιγέγραπται· χαριέντως δὲ τύραννον ἅπαντες αὐτὸν ἀπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως· καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι Δικαίαρχος· εἰσὶ δὲ καὶ οἱ Πρότερον αὐτὸν ὑ Τύραννον ἐπιγράφοντες, διὰ τὸν χρόνον τῆς διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀληθὴν γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Αθήνας ἀφικνεῖσθαι· ἴδιον

δίον δέ τι περὶ τούτου διαπορήσειεν ἂν τις, πῶς ποτε τοὺς μὲν ἀπὸ Ὁμήρου ποιητὰς, τοὺς δὲ ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννους προσαγορεύοντες, ὀψέ ποτε τοῦτο τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, καὶ ἀπὸ τῶν Ἀρχιλόχου χρόνων καθάπερ Ἱππίας ὁ Σοφιστής φησιν. Ὅμηρος γοῦν τὸν πάντων παρανομώτατον Ἔχετον, βασιλέα φησὶ, καὶ οὐ τύραννον.

Εἰς Ἔχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα.

Προσαγορεύθηναι δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῆς Τυρρηνῶν· χαλεπούς γάρ τινας περὶ λησείαν τύτους γενέσθαι· οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὸν γενηθῆναι ἀπὸ Τύρου πόλεως. Εἴρηται δὲ τύραννος κατὰ τὸ ἔτυμον οἱονεὶ τύρων τοὺς λαούς, καὶ ἀνίας ἐπιφέρων, καὶ τυράννων δόλους κατὰ τῆς ὑπ' αὐτόν. Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα, δῆλον· οὔτε γὰρ Ὅμηρος, οὔτε Ἡσίοδος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ, τοὺς τυράννους φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι· ἀφημότερόν γ' ἐκεῖνο τὄνομα.

ΑΛΛΩΣ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους πρὸς ἀγχιστασίαν τοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ ἐπιγέγραπται. Τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ δράματος, γνῶσις τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πήρωσίς τε τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης θάνατος Ἰοκάστης.

Χρησμὸς δοθεὶς Λαΐῳ τῷ Θηβαίῳ.

Λαΐε Λαβδακίδη, παίδων γλυκὺ ὄλβιον αἰτεῖς.
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
Σοῦ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνισπε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συγεραῖς ἀρῇσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ἤνυσατό σοι τάδε πάντα.

Τὸ

Τὸ ἄϊνιγμα τῆς Σφιγγός.

Ἐστι δίπους ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον· ἓν μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ * βοὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' ἄιθέρα ἠ καὶ πόντον·
Ἀλλ' ὁπόταν πλείσοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἐνθα τάχος γήοισιν ἀφαυρόταλον πέλει αὐτῷ.

* Al. φυὴν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ, ἐκ Θηβαίων γερόντων.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Πολύβου.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.
Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπους.

ΟΙΔΙ-

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΙΕΡΕΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΟΙ.

Ω Τέκνα, Κάδμυ τῦ πάλαι νέα τροφῆ,
Τίνας πόθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε
Ικτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
Πόλις δ' ὁμῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ομῦ δὲ παιάνων τε κ' στεναγμάτων.
Α 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων τέκνα
Αλλων ἀκύειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
Ο πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπυς καλύμμυος.
Αλλ' ὦ γεραιὲ, φράζ' (ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
Πρὸ τῶνδε φωνεῖν) τίνι τρόπῳ καθέσταλε·
Δείσαντες, ἢ σέξαντες· ὡς θέλοντός μ' ἄν
Εμῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἄν
Εἴην, τοιάνδε μὴ 'κ καλοικείρων ἕδραν.——

ΙΕ. Αλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπυς χώρας ἐμῆς,
Ορᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
Βωμοῖσι τοῖς ζοῖς· οἱ μὲν, οὐδέ πω μακρὰν
Πτέσθαι δυνάντες· οἱ δὲ, σὺν γήρᾳ βαρεῖς
Ιερεῖς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠϊθέων
Λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον

V. 18. Forte leg. Ιερᾶς.

Αγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
Ναοῖς, ἐπ' Ισμηνοῦ τε μαντείᾳ σοδῷ.
Πόλις γὰ, ὥσπερ κ' αὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
Ηδη ζαλᾶται, κἀνακυφίσαι κάρα
Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου ζάλου.
Φθίνουσα μὲν καλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βυνόμοις, τόκοισί τε
Ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος Θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν,
Ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμείων, μέλας
Δ' ᾅδης στεναγμοῖς κὰ γόοις πολυλίζεται.
Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσόμοιρόν σ' ἐγὼ,
Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεθ' ἑφέδροι,
Ανδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε ξυμφοραῖς βίου
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς.
Ος γ' ἐξέλυσας ἄσυ Καδμείων μολὼν,
Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομεν.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ σοῦθήκη Θεοῦ
Λέγη νομίζη θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦντ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
Ικετάδομέν σε πάντες οἵδε πρόσποροι,
Αλκήν τιν' ἀρεῖν ἡμῖν, εἴτε του Θεῶν
Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που.
Ως τοῖσιν ἐμπείροισι κὰ τὰς ξυμφορὰς
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βυλευμάτων.
Ιθ' ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν.
Ιθ', ἀλαβήθη· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
Σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
Αρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες γ' ἐς ὀρθὸν, κὰ πεσόντες ὕστερον.

Αλλ'

Αλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
Ορνιθι γὰ κ' τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
Παρέχες ἡμῖν, κ' ταννῦν ἴσος γένου.
Ως εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
Ως οὐδέν ἐσιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
Ερημος ἀνδρων μὴ ξυνοικούντων ἔσω.——

ΟΙ. Ω παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες, κ' νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔσιν ὑμῶν ὅσις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὰ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχεῖ)
Μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
Ως οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
Αλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάναις·
Ην δ' εὗ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
Επεμψα Φοίβου δώματ', ὡς πύθοιθ' ὅ, τι
Δρῶν. ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καὶ μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ,
Λυπεῖ, τί πράσσει· τοῦ γὰ εἰκότος πέρα,
Απεσι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
Οταν δ' ἵκῃ), τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
Μὴ σκοπῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ Θεός.——

ΙΕ. Αλλ' εἰς καλὸν σύτ' εἶπας, οἱ δέ τ' ἀρτίως
Κρέοντα πελάσειχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙ. Ω "ναξ Απολλον· εἴ γὰ ἐν τύχῃ γέ τῳ
Σωτῆρι βαίνῃ λαμπρὸς ὥσπερ ὄμμασι.

ΙΕ.

ΙΕ. Αλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· ὑ γὰ ἂν κάρα
Πολυσεφὴς ὧδ' εἶρπε παλκάρπυ δάφνης.
ΟΙ. Τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμελρος γὰ ὡς κλύειν.
Αναξ, ἐμὸν κήδαμα, παῖ Μενοικέως,
Τίν' ἡμῖν ἥκεις τῦ Θεῦ φήμην φέρων;
ΚΡ. Εὐλήν· λέγω γὰ ἢ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόνλα, πάντ' ἂν ἀτυχεῖν.
ΟΙ. Εσιν δὲ ποῖον τῦπος; ὔτε γὰ θρασὺς,
Οὔτ' ἂν πεφδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.
ΚΡ. Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόνλων κλύειν,
Ετοιμος εἰπεῖν, εἴτε ἢ σείχειν ἔσω.
ΟΙ. Ες πάνλας αὔδα· τῶνδε γὰ πλέον φέρω
Τὸ πένθος ἢ ἢ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
ΚΡ. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκυσα τῦ Θεῦ πάρα.
Ανωγμ ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ,
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Εν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεσον τρέφειν.
ΟΙ. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
ΚΡ. Ανδρηλατῆνλας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
Λύονλας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
ΟΙ. Ποίυ γὰ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
ΚΡ. Ην ἡμὶν, ὦ ἄναξ, Λαΐὸς ποθ' ἡγεμὼν
Γῆς τῆσδε, πρίν ζε τήνδ' ἀπαθύνειν πόλιν.
ΟΙ. Εξοιδ' ἀκύων· ὑ γὰ εἰσεῖδόν γέ πω.
ΚΡ. Τύτυ θανόνλος, νῦν ἐπισέλλῃ ζαφῶς
Τὺς αὐτόενλας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
ΟΙ. Οἱ δ' εἰσὶ πῦ γῆς; πῦ τόδ' ἀρεθήσε)
Ιχνος παλαιᾶς δυσέκμαζλον αἰτίας;
ΚΡ. Εν τῇδ' ἔφασκε γῇ· τὸ δὲ ζητύμενον,
Αλωτόν· ἐκφεύγῃ δὲ τἀμελύμενον.
ΟΙ. Πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λαΐὸς,

Η γῆς

Η γῆς ἐπ' ἄλλης τῶνδε ξυμπίπλει φόνῳ;

ΚΡ. Θεωρὸς (ὡς ἔφασκεν) ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον ὑκέθ' ἵκεθ' ὡς ἀπεσάλη.

ΟΙ. Οὐδ' ἄγγελός τις, ὐδὲ ξυμπράκτωρ ὁδῶ
Καλεῖθ' ὅτῳ τὶς ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡ. Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,
Ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, ὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙ. Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡ. Λῃστὰς ἔφασκε ξυντυχόντας, ὐ μιᾷ
Ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ ξὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙ. Πῶς οὖν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσετ', ἐνθένδ' ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;

ΚΡ. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνετο.

ΟΙ. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, εἶρξε τοῦτ' ἐξειδέναι;

ΚΡ. Ἡ ποικιλῳδὸς Φὶξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.

ΟΙ. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ.
Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
Πρὸς τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισροφήν.
Ὡς ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
Γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ Θεῷ θ' ἅμα
Ὑπὲρ γὰρ ὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Αλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Οσις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἄν
Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
Κείνῳ προσαρκῶν ὦν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Αλλ' ὡς τάχιστα παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
Ἵστασθε, τοῦσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους·

Αλλος δὲ Κάδμυ λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
Ως πᾶν ἐμῦ δράσομαι· ἢ γὰρ ἀτυχεῖς
Σὺν τῷ Θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπλωκότες.——

ΙΕ. Ω παῖδες, ἰσώμεθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημν ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλει·
Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτὴρ δ' ἵκοιτο, καὶ νόσυ παυσήριος.

Μονοστροφικα.

ΧΟ. Ω Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε
Τᾶς πολυχρύσυ πυθῶνος
Αγλαὰς ἔβας Θήβας;
Εκτέταμαι φοβερὰν φρένα,
Δείμαλι πάλλων,
Ιήϊε δάλιε Παιάν
Αμφὶ σοὶ ἀζόμενος·
Τί μοι ἢ νέον
Η περιτελλομένας
Ωρας πάλιν ἐξανύσεις χρέος;
Εἰπέ μοι ὦ χρυσέας τέκνον
Ελπίδος ἄμβροτε Φάμα·
Πρῶτά σε κεκλόμενος
Θύγατερ Διὸς
Αμβροτ' Αθάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Αρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς
Θρόνον ἀκλεᾶ θάσσει.
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον.
Ιὼ, ἰώ.
Τριτοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι
Εἴποτε κὴ προτέρας ἄτας ὕπερ

Ορνυ-

V. 163 al. κεκλομένω.

Ορνυμφὰς πόλι, ἠύσαλε
Ελαπίαν φλόγα πήμαλος,
Ελθελε νῦν, ὦ πόποι.
Ανάριθμα γὰ φέρω πήματα.
Νοσεῖ δέ μοι πᾶπας ὁλος.
Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
Ω, τις ἀλέξει· ἤτε γὰ
Εκγονα κλυτᾶς χθονὸς
Αὔξει, ἤτε τόκοισιν
Ιηΐων καμάτων ἀνέχυσι
Γυναῖκες. Αλλον δ' ἄν
Αλλῳ προσίδοις,
Απερ εὔπλεκον ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἀμαιμακέτυ πυρὸς
Ορμᾶμον ἀκλὰν πρὸς ἑσπέρυ
Θεᾶ, ὧν πόλις ἀνάριθμος
Ολλυ· νηλέα δὲ γᾶμέθλα
Πρὸς πέδῳ θαναληφόρῳ
Κεῖται ἀνοίκλως· ἐν δ' ἄλοχοι
Πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες
Ακλὰν παρὰ βώμιον
Αλλοθεν ἄλλοι λυγρῶν πόνων
Ικλῆρες ἐπισονάχυσι.
Παιὰν δὲ λάμπι σονόεσσά τε γῆρυς
Ομαυλος· ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα
Θύγαλερ Διὸς ἀῶπα, πέμψον
Αλκὰν, Αρεάτε τὸν μαλερὸν,
Ος νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
Φλέγι με περιβόλος ἀνιάζων,
Παλίσυλον δράμημα κωτίσαι

Πάτρας

V. 175 al. ἢ νῦν.

Πάτρας ἔπυρον· εἴτ' ἐς μέγαν
Θάλαμον Αμφιτρίτας,
Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρηϊκιον κλύδωνα.
Τέλᾳ γὰ εἴ τι νὺξ ἀφῇ,
Τῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχε).
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀςραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ ζῶ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τάτε ζὰ χρυσοτρόφων
Απ' ἀγκύλων βέλεα θέλοιμ' ἂν
Ασάμας' ἐνδαλεῖσθαι,
Αρωγὰ προσαθέντα,
Τάσε πυρφόρυς Αρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
Διαΐσσᾳ, τὸν χρυσομίτραν
Τε κικλήσκω· τᾶσδ' ἐπώνυμον
Γᾶς οἴνοπα Βάκχον εὔϊον
Μαινάδων ὁμόσολον,
Πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πώλᾳ
Επὶ τὸν ἀπότιμον ἐν Θεοῖς Θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Ιαμβοί.

ΟΙ.

Αἰτεῖς· ἄδ' αὐτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ δ' ὑπηρετεῖν,
Αλκὴν λάβοις ἂν κἀνακύφισιν κακῶν.
Α γὼ ξένος μὲν τῦ λόγυ τῦδ' ἐξερῶ,

Ξένος

V. 221 al. μονόσολον.

Ξένος δὲ τῦ πραχθέντος· ὑ γὰ ἂν μακρὰν
Ἰχνδον αὐτὸς, μὴ ὐκ ἔχων τὶ σύμβολον·
Νῦν δ' (ὕστερος γὰ ἀσὸς εἰς ἀστὺς τελῶ)
Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
Ος τις σοθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκυ
Κάτοισδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
Τῦτον κελδ'ω πάντα ζημαίνειν ἐμοί.
Κεἰ μὲν φοβεῖται τὐπίκλημ', ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ' αὑτῦ· πεισε) γὰ ἄλλο μὲν
Ασεργὲς ὐδὲν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
Εἰ δ' αὖ τὶς ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰ
Κέρδος τελῶ γὼ, χ' ἡ χάρις προσκείσε).
Εἰ δ' αὖ ζιωπήσεσθε, καίτις ἢ φίλυ
Δείσας ἀπώσῃ τὔπος ἢ χ' αὑτῦ τόδε,
Α ἐκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμῦ.
Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τῦτον ὅσις ἐσὶ, γῆς
Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε κ' θρόνυς νέμω,
Μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινὰ
Μήτ' ἐν Θεῶν ἀχαῖσι μήτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσμαλος
Τῦδ' ἡμῖν ὄνλος· ὡς τὸ πυθικὸν Θεῦ
Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Εγὼ μὲν ὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
Κατάχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴ τέ τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκλίψαι βίον.
Επάχομαί δ' οἴκοισιν εἰ ξυνέσιος
Εν τοῖς ἐμοῖς γνώοιτ' ἐμῦ ζυνειδότος,

Παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτῦ, τῦ Θεῦ τε, τῆσδέ τε
Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καὶθέως ἐφθαρμένης.
Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ δεήλαιον,
Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν ὕτως ἔᾳν,
Ἀνδρὸς γ' ἀρίστυ βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Ἀλλ' ἐξερᾶναν· νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
Ἔχων μὲν ἀρχὰς ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
Ἔχων δὲ λέκτρα, κ' γυναῖχ' ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
Μὴ δυσύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ' ἐς τὸ κείνυ κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ' ὡσπερεὶ τὺμῦ πατρὸς
Ὑπερμαχῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι
Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τῦ φόνυ λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρυ τε κ'
Τῦ πρόσθε Κάδμυ, τῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν, εὔχομαι Θεὰς
Μήτ' ἄρρον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,
Μήτ' ἔν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τῦδ' ἐχθίονι.
Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ' ἔς' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος δίκη,
Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ Θεοὶ.——

ΧΟ. Ὡσπέρ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ' Ἀναξ ἐρῷ·
Οὔτ' ἔκλανον γὰ, ὅτε τὸν κλανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα, τῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβυ τόδ' εἰπεῖν, ὅσις εἴργασαί ποτε——

ΟΙ. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι Θεὰς,
Ἂν μὴ θέλωσιν, ὐδὲ εἷς δύναιτ' ἀνήρ.

ΧΟ.

ΧΟ. Τὰ δ' ἄτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.
ΟΙ. Εἰ καὶ τρίτ' ἐσὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ 'ὐ φράσαι.
ΧΟ. Ἀναξ' ἄναξι ταὐθ' ὁρῶντ' ἐπίσαμαι
Μάλισα Φοίβῳ Τειρεσίαν· παρ' ὅτις ἄν
Σκοπῶν τάδ' ὦναξ ἐκμάθοι σαφέσαλα.
ΟΙ. Ἀλλ' ὐκ ἐν ἀργοῖς ὐδὲ τῦτ' ἐπραξάμην.
Ἐπεμψα γὰ Κρέονλος εἰπόνλος, διπλᾶς
Πομπάς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν, θαυμάζεν.
ΧΟ. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ κὰ παλαι' ἔπη.
ΟΙ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάνλα γὰ σκοπῶ λόγον.
ΧΟ. Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινῶν ὁδοιπόρων.
ΟΙ. Ηκυσα κἀγώ· τόνδ' ἰδόντ' ὐδεὶς ὁρᾷ.
ΧΟ. Ἀλλ' ἔτι μὲν δὴ δείμαλος γ' ἔχει μέρος,
Τὰς σὰς ἀκύων ὐ μυεῖ τοιάσδ' ἀράς.
ΟΙ. Ω μή 'σι δρῶντι τάρβος, ὐδ' ἔπος φοβεῖ.
ΧΟ. Ἀλλ' ὁὐξελέγχων αὐτόν ἐσιν· οἵδε γὰ
Τὸν θεῖον ἤδη μάνλιν ὧδ' ἄγυσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.——
ΟΙ. Ω πάνλα νωμᾷ Τειρεσία διδακλά τε,
Ἀρρηλά τ', ὐράνιά τε, κὰ χθονοσιβῆ,
Πόλιν μὲν εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
Οἵᾳ νόσῳ ξύνεσιν· ἧς σε προσάτην
Σωτῆρά τ' ὦναξ μῦνον ἐξερίσκομαι.
Φοῖβος γὰ, εἰ καὶ μὴ κλύεις πρὸ ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τῦδε τῦ νοσήμαλος,
Εἰ τὰς κλανόνλας Λάϊον μαθόνλες εῦ,
Κτείναμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' ὐ φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μανλικῆς ἔχεις ὁδὸν,
Ρῦσαι σεαυτὸν κὰ πόλιν· ῥῦσαι δ' ἐμέ.

Ρῦσαι

Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τῦ τεθνηκότος.
Εν σοὶ γὰρ ἐσμὲν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
Εχοι τε κ' δύναιτο, κάλλιστος πόνων.
ΤΕ. Φεῦ φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
Εἰδὼς, διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην·
ΟΙ. Τίδ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
ΤΕ. Αφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τὐμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.
ΟΙ. Οὔτ' ἔννομ' εἶπες; οὔτε πρόσφιλὲς πόλει 330
Τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
ΤΕ. Ορῶ γὰρ οὐδέ σοι τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
Πρὸς καιρὸν, ὡς οὐκ μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.
ΧΟ. Μὴ πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῇς ἐπεὶ
Πάντες σὲ προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.
ΤΕ. Πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' οὐ μήποτε
Τἄμ' ὡς ἂν εἴπω, μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά.
ΟΙ. Τί φής; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ημᾶς προδοῦναι κ' καταφθεῖραι πόλιν;
ΤΕ. Εγὼ τ' ἐμαυτὸν οὔτέ σ' ἀλγυνῶ· τί ταῦ- 340
τ' ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
ΟΙ. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε (κ' γὰρ ἂν πέτρου
Φύσιν σύ' ὀργάνειας) ἐξερεῖς ποτέ.
Αλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανῇ;
ΤΕ. Οργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμὴν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
Ναίουσαν οὐ καλεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
ΟΙ. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων· ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;
ΤΕ. Ηξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
ΟΙ. Οὐκοῦν ἄγ' ἥξει, κ' σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί. 350
ΤΕ. Οὔκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,

Θυμῷ

Θυμῷ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωλάτη.
ΟΙ. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἡδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω.
Απερ ξυνίημ'· ἴωθι γὰρ δοκῶν ἐμοί
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τὤργον, εἰργάσθαι δ' ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰδ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τὤργον ἂν ξε τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνω.
ΤΕ. Αληθές· ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι,
Ωπερ προσεῖπας ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τόνδε, μήτ' ἐμὲ,
Ως ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάσορι.——
ΟΙ. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
Τὸ ῥῆμα; κῇ σῶ τοῦτο φάξεσθαι δοκεῖς;
ΤΕ. Πέφυγα· τ' αληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.
ΟΙ. Πρὸς τοῦ διδαχθείς; ἢ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
ΤΕ. Πρὸς σοῦ· σὺ γὰρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.
ΟΙ. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
ΤΕ. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν, ἢ 'κπειρᾷ λέγειν;
ΟΙ. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωτόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
ΤΕ. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς οὗ ζητεῖς κυρεῖν.
ΟΙ. Αλλ' οὐ τι χαίρων, δίς γε σημανεῖς ἐρεῖς.
ΤΕ. Εἴπω τί δῆτα κἄλλα, ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
ΟΙ. Οσον γε χρήζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.
ΤΕ. Λελῆθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις
Αἴσχιστ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ.
ΟΙ. Η κἀγεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
ΤΕ. Εἴπερ τι γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
ΟΙ. Αλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
Τυφλὸς τάτ' ὦτα, τόνδε νοῦν, τάτ' ὄμματ' εἶ.
ΤΕ. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι
Οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
ΟΙ. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς· ὥστε μήτ' ἐμὲ,

Μήτ' ἄλλον, ὅσις φῶς ὁρᾷ, βλέψαι ποτ' ἄν.

ΤΕ. Οὐ γὰρ με μοῖρα πρός γέ σ' ἐστεῖν, ἐπεὶ
Ἱκανὸς Ἀπόλλων ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.

ΟΙ. Κρέοντος ἢ σὺ ταῦτα τἀμὰ ξάρπαλα;

ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σύ σοι.

ΟΙ. Ὦ πλοῦτε, καὶ τυραννι, καὶ τέχνη τέχνης
Ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ
Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται.
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς ὕπερ, ἣν ἐμοὶ πόλις
Δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Ἐπεὶ, φέρ' εἰπὲ, πῶς σὺ μάντις εἶ σαφής;
Πῶς οὐχ' ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων
Ἤυδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τόγ' αἴνιγμ' οὐχὶ τῆ' πιόντος ἦν
Ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
Ἣν ἔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ πρυφάνης ἔσχον,
Οὔτ' ἐκ Θεῶν τι γνωτὸν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν
Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν
Γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παρασατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας·
Κλαίων δοκεῖς μοι κἀ σύ, χὠ ξυνθεὶς τάδε,
Ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ δοκεῖς γέρων
Εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷάπερ φρονεῖς.

ΧΟ. Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι, κἀ τὰ τοῦδ' ἔπη
Ὀργῇ

V. 383 Al. βλάψαι.

Οργῇ λελέχθαι κἀτά σ' Οἰδίπου δοκεῖ.
Δεῖ δ' ὑ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τῦ Θεῦ
Μαντεῖ' ἄρισα λύσομεν, τόδε ξχοπεῖν.——
ΤΕ. Εἰ κ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γῦν
Ισ' ἀνλιλέξαι, τῦδε χ' κἀγὼ κρατῶ.
Οὐ χ' τι ξοὶ ζῶ δῦλος, ἀλλὰ Λοξία.
Ὡς' ὑ Κρέονλος πρόσάτυ γεγράψομαι.
Λέγω δ' ἐπειδὴ κ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
Σὺ κ δέδορκας, κὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακῦ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, ὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Ἀρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; κ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
Τοῖς ξοῖσιν αὐτῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω;
Καὶ σ' ἀμφιπλὴξ μήτρός τε κ τῦ σῦ πατρὸς
Ελᾷ πότ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
Βλέπονλα νῦν μὲν ὀρθ' ἔπειλα δὲ, σκότον.
Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος ὐκ ἔσαι λιμήν,
Ποῖος Κιθαιρὼν ὐχὶ σύμφωνος τάχα;
Οταν καλαίῳδη τὸν ὑμέναιον' ὃν δόμοις
Ανορμον εἰσέπλευσας ἁπλοίας τυχών;
Αλλων δὲ πλῆθος ὐκ ἐπαισθάνη κακῶν,
Α σ' ἐξισώσι ξοί τε κ τοῖς ξοῖς τέκνοις.
Πρὸς ταῦτα, κ Κρέονλα κ τὸν σὸν σόμα
Προπηλάκιζε' σῦ γὰ ὐκ ἔσι βροτῶν
Κάκιον ὅσις ἐκπριβήσεται πόλε.
ΟΙ. Η ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτυ κλύειν;
Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ὐχὶ θᾶσσον; ὑ πάλιν
Αψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;
ΤΕ. Οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.
ΟΙ. Οὐ χ' τι σ' ἤδειν μῶρα φωνήσονθ' ἑπεὶ
Σχολῇ σ' ἂν οἴκυς τὰς ἐμὰς ἐσειλάμην.
ΤΕ. Ημεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μὲν ξοὶ δοκεῖ
Μῶροι,

Μῶροι, γονεῦσι δ' οἵ σ' ἔφυσαν, εὔφρονες.
ΟΙ. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
ΤΕ. Ἡ δ' ἡμέρα φύσει (ε καὶ διαφθερεῖ.
ΟΙ. Ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικλὰ κἀσαφῆ λέγεις.
ΤΕ. Οὐκοῦν σὺ ταῦτ' ἄριστος ἁρίσκειν ἔφυς.
ΟΙ. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ' οἷς ἐμ' ἁρήσεις μέγαν.
ΤΕ. Αὕτη γε μοὐτοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
ΟΙ. Ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', ὅ μοι μέλει.
ΤΕ. Ἀπειμι τοίνυν· καὶ σὺ παῖ κόμιζέ με.
ΟΙ. Κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν
Ὀχλεῖς· (υθείς τ' ἄν, οὐκ ἄν ἀλγύναις πλέον.
ΤΕ. Εἰπὼν ἅπειμ' ὧν ὕνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
Δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἐκ' ὅπου μ' ὀλεῖς·
Λέγω δέ (οι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
Ζητεῖς, ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον
Τὸν Λαΐειον· οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
Ξένος λόγῳ μέτοικος· εἶτα δ' ἐγγενὴς
Φανήσε) Θηβαῖος· οὐδ' ἡδήσε)
Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
Καὶ πλουσιος ἀντὶ πτωσίμου, ξένην ἔπι
Σκήπτρῳ προδείκνυς γαῖαν ἐμπορεύσε).
Φανήσε) δὲ παισί τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν
Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ' ἰὼν
Εἴσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
Φάσκειν ἐμὲ ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Ἀντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Τίς ὄνιν' ἀ θεσπιέπεια
Δελφὶς εἶπε πέτρα
Ἀρρητ' ἀρρήτων

Τελέ-

Τελέσαντα φοινίαισι χερσίν;
Ὡρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
Ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπτερώσκει
Πυρὶ καὶ σεροπαῖσι Διὸς θοάτας.
Δειναὶ δ' ἄμ' ἕπον)
Κῆρες ἀναπλάκητοι.——— 480

Ἀντιστροφὴ ά.

Ἐλαμψε γὰρ τᾷ νιφόεντος
Ἀρτίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασσῦ,
Τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπὲρ ἀγρίαν ὕλαν,
Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
Μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ' ἀεὶ
Ζῶντα περιποτᾶται. 490

Στροφὴ β'.

Δεινὰ μὲν ὤν, δεινὰ ταράσσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας·
Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκον-
τ'· ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ' ἐν-
θάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις,
Ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκει-
τ' οὔτε πάροιθέν ποτ' ἐγὼ,
Οὔτε ταῦν πω ἔμαθόν 500

V. 485 Forte ὑπαὶ.

Τι, πρὸς ὅτῳ δὴ βασάνῳ,
Επὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκυρος
Αδήλων θανάτων.——

Αντιστροφὴ β'.

Αλλ' ὁ μὲν ὢν Ζεὺς, ὅ, τ' Απόλλων,
Ξυνετοὶ, κ) τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
Πλέον ἢ 'γὼ φέρει),
Κρίσις κ' ἔσιν ἀληθὴς.
Σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
Παραμείψειεν ἀνήρ.
Αλλ' ὔποτ' ἔγωγ' ἂν πρὶν ἴδοι-
μ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων
Αν καλαφαίην· φανερὰ
Γὰρ πλεόεσσ' ἦλθε κόρα
Ποτὲ, κ) σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ δ' ἠδύπολις.
Τῶδ' ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς ὔποτ'
ὀφλήσει κακίαν.

ΚΡΕΩΝ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΚΡ.

ΑΝδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
Καληγορεῖν μι τὸν τύραννον Οἰδίπυν,
Πάρειμ' ἀτλητῶ· εἰ γὰ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμὲ πεπονθέναι,

Λόγοισιν

Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὗτοι βίᾳ μοι τῆς μακραίωνος σθένος,
Φέρουσι τηνδε βαίξιν· ἡ γὰ εἰς ἁπλῆν
Ἡ ζημία μοι τῷ λόγῳ τούτῳ φέρει,
Αλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὴ ἐν σθένει,
Κακὸς δὲ πρὸς σὲ κ' φίλων κεκλήσομαι. 530

ΧΟ. Αλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τὸ νείκος τάχ' ἄν
Οργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.

ΚΡ. Πρὸς τοῦδ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πειθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

ΧΟ. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

ΚΡ. Εξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς
Καλῆγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου;

ΧΟ. Οὐκ οἶδ'. ἃ γὰ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ·
Αὐτὸς δ' ὅδ' ἦδη σώματος ἔξω πορᾶ.

ΟΙ. Οὗτος σύ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις 540
Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
Ικου, φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ιδὼν τίν' ἐν ἐμοί, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
Ἢ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί γε τόδε,
Δόλῳ πρασσόμενον, κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
Αρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά γε,
Ανά τε πλήθος καὶ φίλων τυραννίδα
Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται; 550

ΚΡ. Οἶσθ' ὡς ποιήσων; ἀντὶ τοῦ εἰρημένων
Ισ' ἀνάκουσον, κἄτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.

ΟΙ. Λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς

Σῦ

V. 534 Al. λέγοι. V. 541. Vel τολμῆς audax. V. 550. Ποιήσον Canterus, Atticè.

Τι, πρὸς ὅτῳ δὴ βασάνῳ,
Επὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκυρος
Αδήλων θανάτων.——

Αντιστροφὴ β'.

Αλλ' ὁ μὲν ὢν Ζεὺς, ὅ, τ' Απόλλων,
Ξυνετοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
Πλέον ἢ 'γὼ φέρει,
Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής.
Σοφίᾳ δ' ἄν σοφίαν
Παραμείψειεν ἀνήρ.
Αλλ' ὔποτ' ἔγωγ' ἂν πρὶν ἰδοι-
μ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων
Αν καταφαίην· φανερὰ
Γὰρ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
Ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ δ' ἡδύπολις.
Τῶδ' ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς ὔποτ'
ὀφλήσει κακίαν.

ΚΡΕΩΝ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΚΡ.

ΑΝδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
Καλῆγορεῖν μι τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
Πάρειμ' ἀτλητῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμὲ πεπονθέναι,

Λόγοισιν

Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὗτοι βίᾳ μοι τῆ μακραίωνος πόθος,
Φέρασι τήνδε βαίξιν· ἢ γὰ εἰς ἁπλῆν
Ἡ ζημία μοι τῆ λόγῳ τούτῳ φέρῃ,
Αλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὴ ἐν πόλῃ,
Κακὸς δὲ πρὸς σῆ κ' φίλων κεκλήσομαι. 530

ΧΟ. Αλλ' ἦλθε μὲν δὴ τῆτο τἠνειδος τάχ' ἄν
Οργῆ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.

ΚΡ. Πρὸς τῆδ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πειθεὶς ὁ μάντις τὰς λόγους ψευδεῖς λέγῃ;

ΧΟ. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' ἢ γνώμῃ τίνι.

ΚΡ. Εξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς
Καλῃγορεῖτο τἠπίκλημα τῆτό μοι;

ΧΟ. Οὐκ οἶδ'. ἃ γὰ δρῶσ' οἱ κρατῆντες, ἢχ ὁρῶ·
Αὐτὸς δ' ὅδ' ἦδη δωμάτων ἔξω πρρᾷ.

ΟΙ. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις 540
Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
Ικῃ, φονᾶς ὢν τῆδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ιδὼν τίν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβελήσω πρᾶξαι;
Η τῦργον ὡς ἢ γνωρίσοιμί γε τόδε,
Δόλῳ πρᾳσέρπον, κἠκ ἀλεξοίμην μαθών;
Αρ' ἢχὶ μῶρόν ἐστι τἠγχείρημά γε,
Ανὰ τε πλήθης καὶ φίλων τυραννίδα
Θηρᾶν, ἃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται; 550

ΚΡ. Οἶσθ' ὡς ποιήσων; ἀντὶ τῆ εἰρημένων
Ισ' ἀνάκουσον, κἄτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.

ΟΙ. Λέγειν σὺ δεινὸς, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς

Σῆ

V. 534 Al. λέγοι. V. 541. Vel τολμῆς audax. V. 550. Ποιήσον Canterus, Atticè.

Σοῦ· δυσμενῆ γὰρ κἀβαρῆ σ' εὕρηκ' ἐμοί.

ΚΡ. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.

ΟΙ. Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.

ΚΡ. Εἴτοι νομίζεις κἀπήμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

ΟΙ. Εἴτοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
Δρῶν, ὑχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.

ΚΡ. Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ' ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκέ με.

ΟΙ. Επειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες; ὡς χρεὼν ἢ μὲ ἐπὶ
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα.

ΚΡ. Καὶ νῦν ἔτ' αὐτὸς εἰμὶ τῷ βουλεύματι.

ΟΙ. Πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαΐου χρόνον;

ΚΡ. Δέδρακε ποῖον ἔργον; ὑ γὰρ ἐννοῶ.

ΟΙ. Αφανὲς ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι.

ΚΡ. Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μέλοιθεν χρόνοι.

ΟΙ. Τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡ. Σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.

ΟΙ. Εμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;

ΚΡ. Οὔκουν, ἐμοῦ γ' ἐσῶτος οὐδαμοῦ σέλας.

ΟΙ. Αλλ' οὐκ ἔρεσθε τοὔργον ἀνόντος ἔχεις;

ΚΡ. Παρέχομεν· πῶς δ' οὐχί; πῶς οὐκ ἠκούσαμεν.

ΟΙ. Πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἔφυσε τάδε;

ΚΡ. Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.

ΟΙ. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα· κἄν λέγοις ἃν εὖ φρονῶν.

ΚΡ. Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.

ΟΙ. Οὐ γὰρ εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
Οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.

ΚΡ. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶδ'· ἐγὼ δέ σου
Μαθεῖν δικαῶ ταὐθ' ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.

ΟΙ. Εκμάθοι· ὑ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.

ΚΡ.

ΚΡ. Τί δῆτ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
ΟΙ. Ἀρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνισορεῖς.
ΚΡ. Ἀρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ, γῆς ἴσον νέμων;
ΟΙ. Ἃ 'ν ἡ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
ΚΡ. Οὐκοῦν ἰσῶμαι ξυμφρῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος.
ΟΙ. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ κακὸς φαίνῃ φίλος.
ΚΡ. Οὔκ· εἰ δίδοιτο γ', ὡς ἐγὼ, ξυνθοῦ λόγον.
Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἕξει πράτη.
Ἐγὼ μὲν οὖν ὅτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
Τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
Οὔτ' ἄλλος ὅστις ξωφρονεῖν ἐπίσταται.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω.
Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Ἀρχῆς ἀλύπου κἀνάσεισίας ἔφυ;
Οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κύρω,
Ὡς' ἄλλα χρῄζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γλυκοῖτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
Ἀλλ' οὔτ' ἐρασὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν πλαίην ποτέ.
Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν Πυθὼδ' ἰὼν,
Πάθοις τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
Ταῦτ'· ἀλλ' ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
Κοινῇ τι βουλεύσαντα, μὴ μ' ἁπλῇ κτάνῃς
Ψήφῳ, διπλῇ δὲ τῇ τ' ἐμῇ γνώμῃ σῇ, λαβών.

Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
Οὐ γὰρ δίκαιον ὕττε τὺς κακὺς μάτην
Χρηστὺς νομίζειν, ὕττε τὺς χρηστὺς, κακύς.
Φίλων γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
Αλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος,
Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.——
ΧΟ. Καλῶς ἔλεξεν ἁλαθυμῷ πεσεῖν
Ανακ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς, οὐκ ἀσφαλεῖς.
ΟΙ. Οταν ταχύς τις ὑπιβυλλίων λάθρα
Χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βυλλεῖν πάλιν.
Εἰ δ' ἡσυχάζων πεσομῷῶ, τὰ τῦδε μὲν
Πεπραγμέν' ἔσαι, τἀμὰ δ' ἡμαρτημμένα.——
ΚΡ. Τί δῆτα χρῄζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
ΟΙ. Ηκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
ΚΡ. Οταν πεφυκὼς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
ΟΙ. Ως οὐχ ὑπείξων, οὐδὲ πιστεύσων, λέγεις;
ΚΡ. Οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.
ΟΙ. Τὸ γοῦν ἐμόν.
ΚΡ. Αλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.
ΟΙ. Αλλ' ἔφυς κακός.
ΚΡ. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;
ΟΙ. Αρκτέον γ' ὅμως.
ΚΡ. Οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος.
ΟΙ. Ω πόλις, πόλις.
ΚΡ. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.
ΧΟ. Παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
Τήν δ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ιοκάστην, μεθ' ἧς
Τὸ νῦν παρεσὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.
ΙΟ. Τί τὴν ἄβυλον ὦ ταλαίπωροι σάσιν

Γλώσσης ἐπήρατ', ὦδ' ἐπαγχύνεσθε γῆς
Οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
Οὐκ εἶ σύ' εἰς οἴκους, σύ τε Κρέων στέγας,
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;——

ΚΡ. Ομαμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις 650
Δρᾶσαι δικαοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
Ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κλεῖναι λαβών.

ΟΙ. Ξύμφημι· δρῶντα γ' ὧ νιν ὦ γύναι κακῶς
Εἴληφα τὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

ΚΡ. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ὁλοίμην, ὧν ἐπαγλιᾷ με δρᾶν.

ΙΟ. Ω πρὸς θεῶν πίσθασον Οἰδίπους τάδε,
Μάλιστα μὲν τὸν ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Επειτα, κἀμὲ τοὺσδε δ' οἳ πάρεισί σοι.

Περικομμάτα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας 660
Τ' ἄναξ, λίσσομαι.

ΟΙ. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟ. Τὸν πρίν τε πρὶν νήπιον,
Νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν,
Καλαίδεσαι.——

Σύσημα ά.

ΟΙ. Οἶσθ' ὃν ἃ χρῄζεις;

ΧΟ. Οἶδα.

ΟΙ. Φράζε δή τί φῄς.

ΧΟ. Τὸν ἑταγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ
Σὺν γ' ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν. 670

ΟΙ. Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.——

Στροφὴ

V. 648 al. Οὐκ εἶ σὺ τοὺς οἴκους, σύτε Κρέων καλὰ στέγας.
V. 669 al. ἑταγή.

Στροφὴ β'.

ΚΟ. Οὔ τὸν πάντων Θεῶν
Θεὸν σεβόμον Αλιον.
Επεὶ ἄθεος, ἄφτικος,
Οἷ, τι σύμπαντον ὀκοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω·
Αλλά μοι δυσμόρῳ
Γᾶ φθίνουσα τρύχει
Ψυχάν· ἢ τάδ' εἰ κακοῖς
Κακὰ σεσφαῦσται
Τοῖς πάλαι τὰ σφῷν ἔρρειν.——

Σύστημα β'.

ΟΙ. Ο δ' ὢν ἔτω, κεί χρή με παλεκῶς θανεῖν,
Η γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σὸν ἢ τὸ τοῦδ' ἔποικτείρω κάρα
Ελεεινόν· ὅστος δ' ἔνθ' ἂν ἦ, συγγνώσεται.

ΚΡ. Στυγνὸς μὲν εἶκων, δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμῷ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
Αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

ΟΙ. Οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκβὸς εἶς;

ΚΡ. Πορεύσομαι,
Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος·
Εν δὲ τοῖσδ' ἴσος.——

Αντιστροφὴ ά.

ΧΟ. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟ. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

ΧΟ. Δόκησις ἀγνὼς λόγων
Ηλθε, δάπλει δὲ ἢ
Τὸ μὴ κακὸν.——

Αντι-

Αντισυτήμα α'.

ΙΟ. Αμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟ. Ναιχί.

ΙΟ. Καὶ τίς ἦν λόγος;

ΧΟ. Αλις ἔμοι γ' ἄλις γᾶς πεπονημένας
Φαίνεῖ), ἔνθ' ἔληξεν, αὐτὸν μύειν.

ΟΙ. Ορᾷς ἵν' ἥκεις ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
Τὰμὸν παριεὶς ἢ καταμβλύνων κέαρ;——

Αντιστροφὴ β'.

ΧΟ. Αναξ, ἔιπον μὲν ὑ-
Χ' ἅπαξ μόνον, ἴωδι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Επὶ φρόνιμα πεφάνθαι
Μ' ἄν, εἴ ζε νοσφίζομαι,
Ος γ' ἐμὰν γᾶν φίλαν
Εν πόνοις ἀλύσ-
σαν, κατ' ὀρθὸν ἔρησας.
Ταυῦν δ' εὔπομπος,
Εἰ δύναμο, γίνυ.

Αντισυτήμα β'.

ΙΟ. Πρὸς Θεῶν δίδαξον κἄμ' ἄναξ, ὅτυ ποτὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος σήσας ἔχεις.

ΟΙ. Ερῶ (σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον γύναι σέβω)
Κρέοντος, οἷά μοι βεβυλδκὼς ἔχει.

ΙΟ. Λέγ', εἰ ζαφῶς τὸ νεῖκος ἐξκαλῶν ἐρεῖς.

ΟΙ. Φονέα με φησὶ Λαΐυ καθεσάναι.

ΙΟ. Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλυ πάρα;

ΟΙ. Μάλιν μὲν ὖν κακὸν ργον εἰαπέμψας· ἐπεὶ
Τόγ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλάθεροῖ τόμα.——

Ιαμβοί.

ΙΟ. Σὺ νῦν ἀφεὶς ζεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
Ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ' ὕνεκ' ἐσί ζοι
Βρότειον ὑδὲν, μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ ζοι ζημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', (ὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶνδ' ὑπηρετῶν ἄπο)
Ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν
Ὅσις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Λῃσαὶ φονεύσι ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.
Παιδὸς, δὲ βλάσας, ὑ διέχον ἡμέραι
Τρεῖς· καὶ νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ἐρῖψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβαλον ὄρος.
Κἀνταῦθ' Απόλλων ὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
Φονέα γένεσθαι πατρὸς, ὔτε Λαΐου
Τὸ δεινὸν ὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν·
Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὃν γὰρ ἂν Θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙ. Οἷον μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει γύαι
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.

ΙΟ. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποσραφεὶς λέγεις;

ΟΙ. Εδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λαΐος
Καλασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.

ΙΟ. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', ὐδέπω λήξαντ' ἔχει.

ΟΙ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος ὅτος ὃ τόδ' ἦν πάθος;

ΙΟ. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζε)· χιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐσὶν ὐξεληλυθώς;

ΙΟ.

V. 747 al. ὕπο σραφεὶς.

ΙΟ. Σχεδόν τι πεύθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Αρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
ΟΙ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλασαι πέρι;
ΙΟ. Τί δ' ἐστὶ ῥᾳον τοῦτ' Οἰδίπους ἐνθύμιον;
ΟΙ. Μή πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν
Τίν' εἶχε, φράζε· τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
ΙΟ. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λαμπρὸν κάρα.
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεσάτη πολύ.
ΟΙ. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
Δεινὰς πεβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
ΙΟ. Πῶς φῄς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοπῦσ' ἄναξ.
ΟΙ. Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.
ΙΟ. Καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἃ δ' ἂν ἔρῃ μαθοῦσ' ἐρῶ.
ΟΙ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
Ανδρας λοχίτας· οἵ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
ΙΟ. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐνδ' αὐτοῖσιν ἦν
Κῆρυξ· ἁπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.
ΟΙ. Αἰ, αἰ· τὰδ' ἤδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτε
Ο τῦσδε λέξας τὰς λόγους ὑμῖν γύναι;
ΙΟ. Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
ΟΙ. Η κἀν δόμοισι τυγχάνει ταυῦν παρών;
ΙΟ. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, κἠ κράτη
Σὲ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν,
Αγρούς νιν πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
Ως πλεῖσον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.
Κἀπέμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
Δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε κἀμείζω χάριν.——
ΟΙ. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν;

ΙΟ.

V. 768 al. ἄνδ' ἔρῃ.

ΙΟ. Πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τῦτ' ἐφίεσαι;
ΟΙ. Δέδοικ' ἐμαυτὸν ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
ΙΟ. Ἀλλ' ἱξέτης μὲν, ἀξία δέ τις μαθεῖν
Κἀγὼ τάδ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ' ἄναξ.
ΟΙ. Κὐ μὴ στερηθῇς γ' ἐς τοσῦτον ἐλπίδων
Ἐμῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν ᾖ μείζονι
Λέξαιμ' ἄν ἢ σοι, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ
Ἀστῶν μέγιστος τῆδ' ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
Τοιάδ' ἐπέση, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
Σπουδῆς γε μὴν τοῖς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης,
Καλεῖ παρ' οἶνῳ πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πόλας
Μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
Τὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως
Δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ· ὑφειρπε γὰρ πολύ.
Λάθρα δὲ μητρὸς ἢ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε· κἀμέ γ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην,
Ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
Καὶ δεινὰ κἀδύσηνα προὐφάνη λέγων,
Ὡς μητρὶ μὲν χρεὼν ᾖ με μιχθῆναι, γένος
Δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν·
Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
Ἀστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
Ἔφυγον ἔνθα μή ποτ' ὀψοίμην κακῶν

Χρησμῶν

Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
Στείχων δ' ἱκνοῦμαι τῇδε τὼς χώρας, ἐν οἷς
Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
Καί σοι γύναι τἀληθὲς ἐξερῶ· τριπλῆς
Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
Ἐνταῦθά μοι κήρυξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
Ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
Συνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὤθ' ἡγεμὼν
Αὐτὸς θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην·
Κἀγὼ τὸν ἐκπρέποντα τὸν τροχηλάτην
Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὁρᾷ
Ὀχοῦ παρασείχοντα, τηρήσας μέσον
Κάρα, διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ ζυστόμως
Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
Μέσης ἀπήνης ἄθυς ἐκκυλίνδεῖ).
Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
Τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι ζυγγενές,
Τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς ἔστιν ἀθλιώτερος;
Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;
Ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινὰ
Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά·
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· κἀ τάδ', ἄλλος ἄλλος ἦν
Ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προσιθείς.
Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
Χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'· ἆρ' ἔφυν κακός;
Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἰ με χρὴ φυγεῖν,
Καί μοι φυγόντι, μὴ 'σι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
Μητρὸς ζυγῆναι, κἀπορᾶναι πατέρα καλαπλανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.

Ἀρ' ὐκ ἀπ' ὠμῦ ταῦτα δαίμονος, τίς ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας,
Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
Βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
Κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.——

ΧΟ. Ἡμῖν μὲν ὦ "ναξ ταῦτ' ὀκνηρ'· ἕως δ' ἄν ἦν
Πρὸς τῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙ. Καί μὴν τοσῦτόν γ' ἐσί μοι τῆς ἐλπίδος,
Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα πρεσμεῖναι μόνον.

ΙΟ. Πεφασμένου δὲ, τίς σοθ' ἡ πρόθυμία;

ΟΙ. Ἐγὼ διδάξω σ'· ἢν γὰρ ἀρεθῇ λέγων
Σοὶ ταυτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφυγοίην πάθος.

ΙΟ. Ποῖον δέ μυ περιαντὸν ἤκυσας λόγον;

ΟΙ. Λῃσὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
Ὡς νιν καθακτείναιεν· εἰ μὲν ὗν ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ὐκ ἐγὼ "κτανον·
(Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος)
Εἰ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον αὐδήσει, ζαφῶς
Τῦτ' ἔσιν ἤδη τὔργον εἰς ἐμᾶς ῥέπον.——

ΙΟ. Ἀλλ' ὡς φανέν γε τῦπος ὧδ' ἐπίσασο·
Κὐκ ἔσιν αὐτῷ τῦτόγ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
Πόλις γὰρ ἤκυσ' ὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' ὗν τι καὶ κλρέποιτο τῦ πρόσθεν λόγυ,
Οὔτοι ποτ' ὦ "ναξ τόν γε Λαΐυ φόνον
Φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας
Διεῖπε, χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμῦ θανεῖν.
Καί τοι νιν ὁ κεῖνός γ' ὁ δύσηνός ποτε
Κατέκλαν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
Ὡς' ὐχὶ μαντείας γ' ἄν, ὅτε τῆδ' ἐγὼ

Βλέ-

V. 849 Forte σέλας, ut de sole loquatur.

Βλέψαμ' ἂν ὕγιεκ', ὅτε τῆδ' ἂν ὕστερον.——
ΟΙ. Καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον τινὰ σελῆνα· μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.
ΙΟ. Πέμψω ταχύναs'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαμ' ἂν ὧν ὑ (οὶ φίλον.

Αντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Εἴ μοι ξυνείη φέρονθι μοῖρα τὰν
Εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων
Ερδων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκειν')
Υψίποδες γ' ὐρανίαν δι' αἰθέρα
Τεκνωθέντες· ὧν Ολυμπος
Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
Μήν ποτε λάθα κατακοιμάσῃ.
Μέγας ἐν τούτοις Θεὸς,
Οὐδὲ γηράσκῃ.——

Αντιστροφὴ ά.

Υβρις φυτάζει τύραννον· ὕβρις, ἢν
Πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
Α μὴ πίκαρα μηδὲ (υμφέροντα
Ακρόλοφον εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον,
Ανώρυσεν εἰς ἀνάγκαν·
Οθ' ὑ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλῃ πάλαισμα
Μήποτε λῦσαι Θεὸν αἰτῦμαι.
Θεὸν ὑ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσχων.——

Στροφὴ β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπλα χερσὶν
Η λόγῳ πορεύ')

Δίκαις

Δίκας ἀφόβητος, ὐδὲ
Δαιμόνων ἕδη σέβων,
Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμῳ χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ πῶς ἀσέπτων ἔρξεῖ),
Η πῶς ἀθίκτων ἔξεῖ) μαλάζων. 910
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τύτοις ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔρξε
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰ αἱ
Τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
Τί δεῖ με χορεύειν;

Αντιστροφὴ β'.

Ουκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Ουδ' εἰς τὸν Αβαῖσι ναὸν,
Ουδὲ τὰν Ολυμπίαν,
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα 920
Πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
Αλλ' ὦ κραίνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
Σε τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
Φθίνοντα δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
Τὰ Λαΐῳ θέσφατ' ἐξ-
αίρυσιν ἤδη, κὐδαμᾶ
Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής·
Ερρει δὲ τὰ θεῖα.

V. 912 al. ἔρξεῖ) recte, metri causa.

ΙΟΚΑΣΤΗ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ιαμβοί.

ΟΙ.

Χ Ωρας ἄκακλες, δόξα μοι παρεσάθη
Ναὸς ἱκέσθαι δαμόνων, ταῦ' ἐν χεροῖν
Στέφη λαβοῦσῃ κἀπιθυμιάματα.
Υψοῦ γὰ ἄρμ' θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν· ὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ
Εννυς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεῖ.
Αλλ' ἔσι τῦ λέγοντος, εἰ φόβυς λέγοι.
Οτ' ὖν παραινῦσ', ὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
Πρός σ' ὦ λύκει' Απόλλον (ἄγχισος γὰ εἶ)
Ικέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατἀγμασιν,
Οπως λύσιν τιν' ἡμὶν ἀναγῆ πόροις.
Ως νῦν ὀκνῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.——

ΑΓ. Αρ' ἄν παρ' ὑμᾶς ὦ ξένοι μάθοιμ' ὅπυ
Τὰ τῦ τυράννυ δώματ' ἐσὶν Οἰδίπυ;
Μάλισα δ' αὐτὸν εἶπατ' εἰ κάτιὀ' ὅπυ.

ΧΟ. Στέγαι μὲν ἅδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνυ τέκνων.

ΑΓ. Αλλ' ὀλβία τε ἢ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
Γένοιτ' ἐκείνυ γ' ὕσα παντελὴς δάμαρ.

ΙΟ. Αὔτως δὲ ἢ σύγ' ὦ ξέν', ἄξιος γὰ εἶ
Τῆς ἀσεβείας ὕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτυ
Χρῄζων ἀφῖξαι, χὤ, τι ζημῖναι θέλων.

ΑΓ. Αγαθὰ δόμοις τε ἢ πόσι τῷ σῷ γύναι.

K IO.

V. 940 Al. πόρης.

ΙΟ. Τὰ ποῖα ταῦτα; ποὸς τίνος δ' ἀφιγμένος;
ΑΓ. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος ὃ ξερῶ τάχα,
Ἡδοιο μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀχάλλοις δ' ἴσως.
ΙΟ. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
ΑΓ. Τύραννον αὐτὸν ὑ 'πιχώριοι χθονὸς
Τῆς Ἰσθμίας σήσουσιν, ὡς ἠυδᾶτ' ἐκεῖ.
ΙΟ. Τί δ' οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;
ΑΓ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ νιν θάναλος ἐν τάφοις ἔχει.
ΙΟ. Πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκέ σου Πόλυβος γέρων;
ΑΓ. Εἰ μὴ λέγω τἀληθές, ἄξιῶ θανεῖν.
ΙΟ. Ω πρόσπολ' οὐχὶ δεσπότην τάδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις; ὦ Θεῶν μαντεύματα,
Ἰν' εἰσέ; τοῦτον Οἰδίπους φάλαγ τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφυγε μὴ κλάνῃ· ᾗ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὤλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.——
ΟΙ. Ω φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
ΙΟ. Ἄκουε τ' ἀνδρὸς τοῦδε, ᾗ σκόπει κλυὼν
Τὰ σέμν' ἵν' ἥκεις τοῖς Θεοῦ μαντεύμασι.
ΟΙ. Οὗτος δὲ τίς σοι ἐστί, ᾗ τί μοι λέγει;
ΙΟ. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
Ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
ΟΙ. Τί φῄς ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάνωρ γένου.
ΑΓ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
ΟΙ. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
ΑΓ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' ἀνίζει ῥοπή.
ΟΙ. Νόσοις ὁ τλήμων ὡς ἔοικεν ἔφθιτο.
ΑΓ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
ΟΙ. Φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν ὦ γύναι σκοποῖτό τις
Τὴν πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω

Κλά-

Κλάζουσας ὄρνις; ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν· ὁ δέ, θανὼν
Κεῖθει κάτω δὴ γῆς, ἐγὼ δ' ὧδ' ἐνθάδε,
Ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ μῷ πόθῳ
Κατέφθιθ'· ὥστω δ' ἄν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
Τὰ δ' ὦν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖταν πάρ' ᾅδῃ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.
ΙΟ. Οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα πρὸλεγον πάλαι;
ΟΙ. Ἤυδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
ΙΟ. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.
ΟΙ. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐ δείσειν με δεῖ;
ΙΟ. Τί δ' ἄν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκῇ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις.
Σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶν ὀνείρασι βροτῶν
Μητρὶ ξυνηυνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.——
ΟΙ. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἄν ἐξειρητό σοι,
Εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ
Ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
ΙΟ. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
ΟΙ. Μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
ΑΓ. Ποίας δὲ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
ΟΙ. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
ΑΓ. Τίδ' ἐς' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;
ΟΙ. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.
ΑΓ. Ἦ ῥητὸν, ἢ οὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
ΟΙ. Μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ, τό, τε
Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.

Ων ὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· ἀτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῆς τεκόντων ὄμματ' ἦδιον βλέπειν.——

ΑΓ. Ἡ γὰρ τάδ' οἰκῶν, κεῖθεν ἦλθ' ἀπόπτολις;

ΟΙ. Πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.

ΑΓ. Τί δῆτ' ἔγωγ' ὑ τῶνδε τῶ φόβω σ' ἄναξ,
Ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;

ΟΙ. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.

ΑΓ. Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως
Σῶ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

ΟΙ. Ἀλλ' οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.

ΑΓ. Ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.

ΟΙ. Πῶς ὦ γεραιέ; πρὸς Θεῶν δίδασκέ με.

ΑΓ. Εἰ τῶνδε φεύγεις ὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.

ΟΙ. Ταρβῶγε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ ψαφής.

ΑΓ. Ἡ μὴ μίασμα τῆς φυτεύσαντων λάβῃς;

ΟΙ. Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τυτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.

ΑΓ. Ἆρ' οἶδα δῆτα πρὸς δίκης ὑδὲν τρέμων;

ΟΙ. Πῶς δ' οὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γιγνῆς ἔφυν;

ΑΓ. Οὐ' ὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ὐδὲν ἐν γῇ.

ΟΙ. Πῶς εἶπας; ὁ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;

ΑΓ. Οὐ μᾶλλον ὐδὲν τοῦδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.

ΟΙ. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;

ΑΓ. Ἀλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.

ΟΙ. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;

ΑΓ. Δῶρόν ποτ' ἴσθι σῆς ἐμῆς χειρῶν λαβών.

ΟΙ. Καὶθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;

ΑΓ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.

ΟΙ. Σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τεκὼν μ' αὐτῷ δίδως;

ΑΓ. Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος γλυχαῖς.

ΟΙ. Ὡδοιπόρεις δὲ ποῖ πρὸς τί τῇδε τὰς τόπους;

ΑΓ.

ΑΓ. Ενλαῦθ' ὀρείοις ϖοιμνίοις ἐπεσάτην.
ΟΙ. Ποιμὴν γὰ ἦθα, καὶπὶ θηλείᾳ ϖλάνης;
ΑΓ. Σῦ γ' ὦ τέκνον ζωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
ΟΙ. Τίδ' ἄλγος ἴχονθ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
ΑΓ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρλυρήσειεν τὰ ζά.
ΟΙ. Οἴμοι· τί τῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
ΑΓ. Λύο σ' ἔχονλα διατόρυς ϖοδοῖν ἀκμάς.
ΟΙ. Δεινόν γ' ὄνειδος ϖαργάνων ἀνειλόμην.
ΑΓ. Ως' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.
ΟΙ. Ω ϖρὸς θεῶν, ϖρὸς μηλρὸς, ἢ ϖαλρὸς, φράσον.
ΑΓ. Οὔκ οἶδ· ὁ δὺς δὲ ταῦτ' ἐμῦ λῷον φρονεῖ.
ΟΙ. Η γὰ ϖαρ' ἄλλυ μ' ἔλαβες, ὐδ' αὐτὸς τυχών;
ΑΓ. Οὔκ· ἀλλὰ ϖοιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
ΟΙ. Τίς ὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
ΑΓ. Τῶν Λαΐυ δήπυ τὶς ὠνομάζελο.
ΟΙ. Η τῦ τυράννυ τῆσδε γῆς ϖάλαι ϖοτέ;
ΑΓ. Μάλισα· τύτυ τἀνδρὸς ὗτος ἦν βοτήρ.
ΟΙ. Η κἄς' ἔτι ζῶν ὗτος ὥς τ' ἰδεῖν ἐμέ;
ΑΓ. Υμεῖς γ' ἄρις' εἰδῆτ' ἂν οἱ 'πιχώριοι.
ΟΙ. Εσιν τὶς ὑμῶν ἢ ϖαρεσώτων ϖέλας,
Οσις κάτοισθε τὸν βοτῆρ' ὃν ἐννέπω,
Εἴτ' ὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
Σημήναθ'· ὡς ὁ καιρὸς ἁρπάσαι τάδε.——
ΧΟ. Οἶμαι μὲν ὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
Ον γ' ὑμάτδες ϖρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀταρ
Ηδ' ἂν τάδ' ὐχ ἥκις' ἂν Ιοκάσῃ λέγοι.
ΟΙ. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον ὃνλιν' ἀρτίως
Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόνθ' ὗτος λέγει;
ΙΟ. Τίς δ' ὄνλιν' εἶπε; μηδὲν ἐνλαπῇς, τὰ δὲ
Ρηθέντα βύλυ μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
ΟΙ. Οὐκ ἂν γλύοιτο τῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν

Σημεῖα τοιαῦτ', ὑφ' ὧν τὸν ἄνδρα τὸν ἐμὸν ἔφυ.
ΙΟ. Μὴ θεὸς θεῶν, εἴπερ τι τῇ σαυτῆς βίᾳ
Κήδῃ, μαθέσθαι τῆσδ' ἄλις νοσοῦσ' ἔχω.
ΟΙ. Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ, ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανῇ κακῆς.
ΙΟ. Ὅμως πίθου μοι, λίσσομαι, μὴ δρᾶν τάδε.
ΟΙ. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
ΙΟ. Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῷστά σοι λέγω.
ΟΙ. Τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
ΙΟ. Ὦ δύστοτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.
ΟΙ. Ἄξει τίς ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.
ΙΟ. Ἰοὺ, ἰοὺ δύστηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' ὕποθ' ὕστερον.
ΧΟ. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Αἰ'ξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοικ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξῃ κακά.
ΟΙ. Ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω· τὸν δ' ἐμὸν
Κεἰ σμικρὸν ἐστι σπέρμ', ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως (φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα)
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν κἀμέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τὸν ἐμὸν γένος.

Ἀντιστροφικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ,
Καὶ καλὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον ἀπεί-

ρων

ρων Κιθαιρὼν ἥκ ἔσῃ
Τὰν αὔριον πανσέληνον,
Μὴ ὑ σέ γε χ̓ πλιώταν
Οἰδίπυ, χ̓ τροφὸν, χ̓ μη-
τέῤ αὔξειν, χ̓ χορεύεσθαι
Πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖσι Τυράννοις,
Ἰήϊε Φοῖβε,
Σοὶ δὲ ταῦτ̓ ἀρέσ̓ εἴη.——

Ἀντιστροφὴ β΄.

Τίς ζε τέκνον, τίς σ̓ ἔτικτε
Τῶν μακραιώνων; ἆρα
Πανὸς ὀρεσιβάτα
Προσπελασθεῖσα, ἢ σέ γε
Τίς θυγάτηρ Λοξίυ; τῷ
Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶ-
σαι φίλαι· εἴθ̓ ὁ Κυλλάνας
Ἀνάσσων, εἴθ̓ ὁ Βακχεῖος
Θεὸς ναίων ἐπ̓ ἄκρων ὀρέων,
Εὕρημα δέξαλο νυμφᾶν
Ἑλικωνιάδων,
Αἷσι πλεῖσα συμπαίζει.

Ἰαμβοί.

ΟΙ. Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ συναλλαξαπλά̓ σω,
Πρέσβεις, σαθμᾶσθαι, τὸν βοτῆῤ ὁρᾶν δοκῶ
Ὀνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰ μακρῷ
Γήρᾳ ξυναδεῖ, τῷδέ τ̓ ἀνδρὶ ξύμμετρος.
Ἀλλως τε, τοὺς ἄγουσας, ὥσπερ οἰκέτας
Ἐγνωκ̓ ἐμαυτοῦ, τῇ δ̓ ἐπιστήμῃ σύ μν

Πρὸς χοις

V. 1130 al. Πρέσβυν.

Πρὸς τάχ' ἂν ᾖσθ', τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.
ΧΟ. Ἐγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Λαΐου γὰρ ἦν
Εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.
ΟΙ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ τὸν Κορίνθιον ξένον,
Ἦ τόνδε φράζεις;
ΑΓ. Τοῦτον, ὃνπερ εἰσορᾷς.
ΟΙ. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φωνὴ βλέπων
Ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ· Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;
ΘΕ. Ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.
ΟΙ. Ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
ΘΕ. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνεπόμην.
ΟΙ. Χώροις μάλιστα ποὸς τίσι ξύναυλος ὤν;
ΘΕ. Ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
ΟΙ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' ἴσθ' οἶσθα τῆδέ που μαθών;
ΘΕ. Τί χρῆμα δρῶντα, ποῖον ἄνδρα φὴς λέγεις;
ΟΙ. Τόνδ' ὃς πάρεσιν· ἢ ξυναλλάξας τί πω;
ΘΕ. Οὐχ ὥστέ γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
ΑΓ. Κοὐδέν γε θαῦμα Δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
Ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Κάτοιδεν, ἥμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ
Ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
Ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους.
Χειμῶνι δ' ἤδη, τἀμὰ τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
Ἤλαυνον, οὗτος τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά.
Λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;
ΘΕ. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
ΑΓ. Φέρ' εἰπὲ νῦν· τόθ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
Δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
ΘΕ. Τίδ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἰσορεῖς;
ΑΓ. Ὅδ' ἐστὶν ὦ τᾶν κεῖνος ὃς τότ' ἦν νέος.

ΘΕ.

ΘΕ. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ὑ ζιωπήσας ἔσῃ;
ΟΙ. Α, μὴ κόλαζε πρέσβυ τόνδ· ἐπεὶ τὰ σὰ
Δεῖται κολασῦ μᾶλλον ἢ τὰ τῦδ' ἔπη.
ΘΕ. Τί δ' ὦ φέρισε δεσποτῶν ἁμαρτάνω;
ΟΙ. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν ὕτος ἰσορεῖ. 1170
ΘΕ. Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
ΟΙ. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
ΘΕ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
ΟΙ. Οὐχ ὡς τάχος τις τῦδ' ἀποσρέψει χέρας;
ΘΕ. Δύσηνος· ἀντὶ τῦ; τί πρόσχρῄζων μαθεῖν;
ΟΙ. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν ὕτος ἰσορεῖ;
ΘΕ. Ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῆδ' ἡμέρᾳ.
ΟΙ. Αλλ' εἰς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων γε τὔνδικον.
ΘΕ. Πολλῷγε μᾶλλον, ἢν φράσω διόλυμαι.
ΟΙ. Ανὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἑλᾶ. 1180
ΘΕ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.
ΟΙ. Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ ξ ἄλλυ τινός;
ΘΕ. Ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ τυ.
ΟΙ. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ ποίας σέγης;
ΘΕ. Μὴ πρὸς θεῶν, μὴ Δέσποθ', ἱσόρει πλέον.
ΟΙ. Ολωλας, εἴ σε ταῦτ' εἰρήσομαι πάλιν.
ΘΕ. Τῶν Λαΐυ τοίνυν τὶς ἦν γυνημάτων.
ΟΙ. Η δοῦλος, ἢ κείνυ τὶς ἐγγενὴς γεγώς;
ΘΕ. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
ΟΙ. Κἀγὼγ' ἀκύειν· ἀλλ' ὅμως ἀκυσέον. 1190
ΘΕ. Κείνυ γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
Κάλλις' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
ΟΙ. Η γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;
ΘΕ. Μάλις' Αγαθ.

V. 1184 al. τόνδε. V. 1189 al. λέγων. vel leg. ἀκύειν v. seq.

ΟΙ. Ὡς πρὸς τί χρείας;
ΘΕ. Ὡς ἀναλώσαμί νιν.
ΟΙ. Τεκοῦσα τλήμων;
ΘΕ. Θεσφάτων ὄκνῳ κακῶν.
ΟΙ. Ποίων;
ΘΕ. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
ΟΙ. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
ΘΕ. Καλοικίσας ὦ δέσποτ' εἰς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
Κάκ' εἰς μεγιστ' ἔσωσεν· εἰ γὰρ ὗτος εἶ
Ον φησιν ὗτος, ἴωδι δύσπολμος γεγώς.——
ΟΙ. Ἰὼ, ἰώ· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν
Ὅστις πέφασμαι φύς' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς
Τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, ὕστε μ' οὐκ ἔδει κλαιών.——

Μονοστροφικα.

ΧΟ. Ὦ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα κ' τὸ μηδὲν
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
Ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
Καὶ δόξαντ', ἀποκλῖναι;
Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω.
Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
Ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου.
Φεῦ καλὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
Παρθένον χρησμῳδόν·

Θανάτων

V. 1210 al. Ἰὼ Ἰὼ γενεαί. V. 1221. al. Ὦ Ζεῦ.

Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ σύρσος ἀνέσας,
Ἐξ ἧς χ βασιλὰς καλὴ ἐμός·
Καὶ τὰ μέγις' ἐτιμάθης,
Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων·
Τανῦνδ' ἀκύειν, τίς ἀθλιώτερος;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
Ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίᾳ;
Ὦ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
Ὦ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
Παιδὶ χ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν.
Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί
Σ' ἄλοκες φέρειν τάλας
Σῖγ' ἐδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε;
Εφεῦρέ σ' ἄκοντ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος.
Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,
Τεκνῦσ' α χ τεκνώμενον.
Ὦ Λαΐειον τέκνον,
Εἴθε σ', εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
Ἰαχέων ἐκ στομάτων.
Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, χ
Καὶ κοίμησα τυφλὸν ὄμμα.

V. 1237 al. Ος δικάζει.

ΕΞΑΓ-

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΚΡΕΩΝ.

Ιαμβοί.

ΕΞ.

Ω Γῆς μέγισα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
Οἵ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷαδ' εἰσόψεσθ', ὅσον
Δ' ἀρεῖσθε φέντος; εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
Τῶν Λαβδακείων ἐνπρέπεσθε δωμάτων.
Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴσρον οὔτε Φᾶσιν ἂν
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
Κεύθει· τάδ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
Ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα· πῶς δὲ πημόνων
Μάλιστα λυπεῖ' αἴ τ' ἐναργέστ' αὐθαίρετοι.

ΧΟ. Λείπει μὲν οὐδὲ ἓν προθέσθαι ἡδέμου τὸ μὴ οὐ
Βαρύσον εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν, τί φῄς;

ΑΓ. Ὁ μὲν τάχιστος πᾶσι λόγῳ εἰπεῖν τε κἀμοὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟ. Ὦ δυσάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΑΓ. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς· πᾶν δὲ πρᾶχθέντων τὰ μὲν
Ἀλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα·
Ὅμως δ' ὅσον γε κἄν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
Πάσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη πρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ἵκετ' ἀθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
Λέχη, κόμην πρῶτ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.
Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ' ἔσω,
Κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν

Θάνοι

V. 1254 al. αἴ sine ἄν.

Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκλυσαν λίποι
Τοῖς οἶσιν αὐτῦ δύσεκνον παιδυργίαν.
Γοᾶτο δ' ἀνὰς, ἔνθα δύσηνος διπλῦς
Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας, κ᾽ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
Χῶπως μὲν ἐκ τῆδ' ὑκέτ' οἶδ' ἀπόλλυ.
Βοῶν γὸ εἰσέπαυσεν Οἰδίπυς, ὕφ' ὅ
Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσαυδαν κακόν,
Αλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολῦντ' ἐλᾶσομεν.
Φοιτᾷ γὸ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαυτῶν πορεῖν
Γυναῖκά τ' ὐ γυναῖκα, μηρὼν δ' ὅπυ
Κίχοι διπλῆν ἄρυραν, ὅ τε κ᾽ τέκνων.
Λυσῶνλι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
Οὐδεὶς γὸ ἀνδρῶν οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Δεινὸν δ' ἀΰσας ὡς ὑφ' ἡγητῦ τινὸς,
Πύλαις διπλαῖς ἐνῆλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Ἐκλινε κοῖλα κλεῖθρα, κἀμπίπλει σέγη,
Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ,
Οπως ὁρᾷ νιν δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρταίνην· ἐπεὶ δὲ γῆ
Ἐκεῖτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν.
Αποσπάσας γὸ εἱμάτων χρυσηλάτυς
Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεσέλλετο,
Αρας ἔπαισεν ἄρθρα τῆδ' αὐτῦ κύκλων,
Αὐδῶν τοιαῦθ'· ὅθ' ὕνεκ' ὐκ ὄψοιτό νιν,
Οὔθ' οἷ' ἔπαχεν, ὕθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά·
Αλλ' ἐν σκότῳ τολοιπὸν, ὕς μὲν ὐκ ἔδει
Οψοιαθ'· ὕς δ' ἔχρηζεν, ὐ γνωσοίαλο.
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κὐχ' ἅπαξ,
Ηρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμῶ
Γλῆναι γλυεῖ ἔτεγγον· ὐδ' ἀνίεσαν

Φόνυ μυδώσας ϛαγόνας· ἀλλ' ὀμῦ μέλας
Ομβρος χαλάζης αἵμαλος ἐτέγγελο.
Τάδ' ἐκ δυεῖν ἔῤῥωγ' ἀ μόνυ κακά·
Αλλ' ἀνδρὶ κ' γυναικὶ ϛυμμιγῆ κακά,
Ο πρὶν παλαὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
Ολβος δικαίως, νῦν δὲ τῆδε θ' ἡμέρᾳ
Στεναϛμὸς, ἄτη, θάναλος, αἰσχύνη· κακῶν
Οσ' ἐϛὶ πάντων ὀνόματ' ἔϛιν ἐς ἅπαν——

ΧΟ. Νῦν δ' ἔα θ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακῦ;

ΑΓ. Βοᾷ διοίγειν κλεῖθρα, κ' δηλῶν τινὰ 1310
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρός· αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι·
Ως ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀρᾶος ὡς ἠράϛαλο.
Ρώμης γε μέντοι κ' τινὸς
Δεῖται· τὸ γὰ νόϛημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει δὲ κ' ϛοί· κλεῖθρα γὰ πυλῶν τάδε
Διοίγει· θέαμα δ' εἰϛόψει τάχα
Τοιοῦτον, οἷον κ' ϛυγῶντ' ἐποικτίϛαι.

Αναπαίϛοι.

ΧΟ. Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις, 1320
Ω δεινόταλον πάντων ὅϛ' ἐγὼ
Προσέκυρϛ' ἤδη· τίς ϛ' ὦ τλῆμον
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήϛας
Δαίμων μείζονα τῶ μηκίϛων
Πρὸς τῇ σῇ δυϛδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ, δύϛαν· ἀλλ' οὐδ' ἐϛιδεῖν
Δύναμαί ϛε θέλων πόλλ' ἀνερέϛθαι,
Πολλὰ πυθέϛθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆϛαι·
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι——

OI.

V. 1302 forte αἵματός' metri causa.

ΟΙ. Αἰ αἰ αἰ.
Φεῦ, φεῦ, δύσανος ἐγώ· ποῖ γᾶς
Φέρομαι τλάμων; πᾷ μοι φθογγὰ
Διαπέτα) φοράδην;
Ω δαίμον, ἴν' ἐξήλυ;
ΧΟ. Ες δεινὸν, ὐδ' ἀκουστὸν, ὐδ' ἐπόψιμον.——

Περικομμάτα. Στροφὴ ά.

ΟΙ. Ιὼ (κότυ νέφος ἐμὸν
Απότροπον ἐπιπλόμμον,
Αφαῖον ἀδάμαστόν τε
Καὶ δυσύριστον· οἴ μοι,
Οἴ μοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, κὴ μνήμη κακῶν.——

Σύστημα ά.

ΧΟ. Καὶ θαῦμά γ' ὐδὲν ἐν τοσούτοις πήμασι
Διπλᾶ (ε πενθεῖν, κὴ διπλᾶ φέρειν κακά.

Ανίστροφὴ ά.

ΟΙ. Ιὼ φίλος, σὺ μὼ ἐμὸς
Επίπολος ἔτι μόνιμος.
Σὺ γὼ ὑπομμένεις τόν γε
Τυφλὸν κηδεύων· φεῦ, φεῦ.
Οὐ γὼ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω (αφῶς,
Καίπερ (κοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

Ανθυσύστημα ά.

ΧΟ. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα (ὰς
Οψεις μαραναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;——

Στροφὴ β'.

ΟΙ. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, φίλοι,
Ο κακὰ τελῶν τάδ' ἐμὰ πάθεα.

Επαι-

V. 1342 al. τόσοισδε.

Επαισε δ' αὐτόχειρ νιν ὅτις, ἀλλ' ἐγὼ
Τλάμων· τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
Οτῳ γ' ὁρῶνλι, μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;——

Σύσημα β'.

ΧΟ. Ην ταῦθ', ὅπως σὺ φῄς.

——

Στροφὴ γ'.

ΟΙ. Τί δῆτα τ' ἐμοὶ βλεπλὸν ἦ
Στερκλὸν ἢ φωσήγορον
Ετ' ἐς ἀκήκοεν ἡδονᾶ, φίλοι;
Απάγετ' ἐκλόπιον ὁτι τάχισά με,
Απάγετ' ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν,
Τὸν καλαραλόταλον, ἔτι δέ γε κὴ
Θεοῖς ἐχθρόταλον βροτῶν.——

Σύσημα γ'.

ΧΟ. Δείλαγε τὸ νῦ, τῆς τε ξυμφορᾶς ἴσον,
Ως σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναλνῶναί ποτ' ἄν.

Αντιστροφὴ β'.

ΟΙ. Ολοιθ' ὅσις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας
Επιποδίας μ' ἀπό τε φόνυ
Ερρυλο κἀνέσωσεν, ὐδὲν εἰς χάριν
Πράσσων· τότε γὰρ ἄν θανὼν
Οὐκ ἦν φίλοισιν ὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

Αντισυσημα β'.

ΧΟ. Θέλονλι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

Αντιστροφὴ γ'.

ΟΙ. Οὔκων πάλρος γ' ἂν φονᾶς
Ηλθον, ὐδὲ νυμφίος
Βρολοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
Νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ πᾶις,
Ομογλὼς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς γ' ἔφυν τάλας.

Εἰ

Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακῦ
Κακὸν, ἔλαχ' Οἰδίπους.

Ἀντισυήμα γ'.

ΧΟ. Οὐκ οἶδ' ὅπως σὲ φῶ βεβυλεῦσθαι καλῶς. 1380
Κρείσσων γὰ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.——

Ἰαμβοί.

ΟΙ. Ὡς μὲν τάδ' ὐχ ὧδ' ἔς' ἄριστ' εἰργασμένα,
Μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ ξυμβούλα' ἔτι.
Ἐγὼ γὰ ὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα πότ' ἂν προσεῖδον εἰς ἅδου μολὼν,
Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἶν ἐμοὶ δυοῖν
Ἐργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε προσβλάστειν ἐμοί;
Οὐ δῆτα, τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτὲ, 1390
Οὐδ' ἄστυ γ', ὐδὲ πύργος, ὐδὲ δαιμόνων
Ἀγάλματ' ἱερὰ, τῆς ὁ πανλήμων ἐγὼ
Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε τοῖς Θήβαις τραφεὶς,
Ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
Ὠθεῖν ἅπαντας, τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ Θεῶν
Φανέντ' ἄναγνον, ᾗ γῆμας τῦ Λαΐυ.
Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν,
Ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τύτυς ὁρᾶν;
Ἥκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκυύσης ἔτ' ἦν
Πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, ὐκ ἠνεχόμην 1400
Τὸ μὴ 'κκλεῖσαι τὐμὸν ἄθλιον δέμας,
Ἰν' ἦν τυφλός τε ᾗ κλύων μηδέν· τὸ γὰ
Τὴν φροντίδ' ἔξω τῆς κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
Ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχυ; τί μ' ὐ λαβὼν
Ἐκλεινας ἀθύς; ὡς ἔδειξα μή ποτε

Εμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς.
Ω Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
Λόγῳ παλαιὰ δώματ', οἷον ἆρά με
Κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν ἁρίσκομαι. 1410
Ω τρεῖς κέλευθοι, καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Αἳ τὸν ἐμὸν αἷμα τῆσδ' ἐμῆς χειρῶν ἄπο
Επίεσθε πατρὸς, ἆρά μου μέμνησθ' ἔτι,
Οἷ' ἔρξα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
Οποῖ' ἔπραουν αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
Ανεῖτε ταυτὸν σπέρμα, καὶ ἐπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὠπόσα 1420
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.
Αλλ' ὑ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν.
Οπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ τις
Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Εκρίψατ' ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
Ιτ' ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τἀμὰ γὰρ κακὰ
Οὐδεὶς οἵός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.——
ΧΟ. Αλλ' ὧν ἐπαιτεῖς, ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πρᾶσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ 1430
Χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.——
ΟΙ. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφάρματα κακός.
ΚΡ. Οὐχ ὡς γελασῆς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὔθ' ὡς ὀνειδίων τι τῆσδ' πάρος κακῶν.

Αλλ'

Αλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καλαιχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γῆν πᾶσα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ἀκάλυπτον ὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς πεσὸν δέχῃ.
Αλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζεσθε.
Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλιστ' ὁρᾶν
Μόνοις τ' ἀκούειν ἀσεβῶς ἔχει κακά.——
ΟΙ. Πρὸς Θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέστασας
Ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
Πίθῃ τί μοι· πρὸς σῦ γὰ, κἀ ἐμοῦ, φράσω.
ΚΡ. Καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;
ΟΙ. Ρίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχιστ' ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
ΚΡ. Εδρασ' ἄν (εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν) εἰ μὴ τοῦ Θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
ΟΙ. Αλλ' ἦν γ' ἐκεῖνος πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
Τὸν πατροφόνην τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
ΚΡ. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἔσαμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρατέον.
ΟΙ. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὑπερ;
ΚΡ. Καὶ γὰ σὺ νῦντ' ἂν τῷ Θεῷ πίστιν φέροις.
ΟΙ. Καὶ σοὶ γ' ἐπισκήπτω τε, κἀ προστρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θοῦ. (κἀ γὰ ὀρθῶς τῷ γε σῶν τελεῖς ὑπερ)
Ἐμοῦ δὲ μή ποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν·
Αλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν ἔνθα κλήζεται
Οὐμὸς Κιθαιρὼν ὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον.
Ιν' ἐξ ἐκείνων οἵ μ' ἀπολλύτην θάνω.

Καίτοι

Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον,
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· ὑ γὰρ ἂν σωθε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πι τῷ δεινῷ κακῷ.
Αλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὁπηπερ εἰσ', ἴτω.
Παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρρένων μή μοι Κρέων
Πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
Αἷν ὕπροθ' ἡ μὴ χωρὶς ἐσάθη βορᾶς
Τράπεζ' ἄνακτ τοῦδ' ἀνδρός· ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·
Αἷν μοι μέλεσθαι, κὴ μάλιστα μὲν χεροῖν
Ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά.
Ἰθ' ὦ ναξ.
Ἰθ' ὦ γονῆ γνησίε· χερσὶ δ' ἂν θιγὼν,
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
Τί φημι;
Οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν
Δακρυρρυῆσαι; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων,
Επεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐγγόνοιν ἐμοῖν;
Λέγω τί;——

ΚΡ. Λέγεις· ἐγὼ γὰρ εἰμὶ ὁ πορσύνας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἧς εἶχες πάλαι.

ΟΙ. Αλλ' ἄτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ω τέκνα ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
Ως τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Αἳ τοῦ φυτεργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ πρυξένησαν ὄμματα.
Ος ὑμῖν ὦ τέκν', ὅθ' ὁρῶν, ὅθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην·

Καὶ

Καὶ ϛρὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ ὐ σθένω,
Νούμμος τὰ λοιπὰ τῷ σικρῷ βίῳ,
Οἷον βιῶναι ϛρὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
Ποίας γὰρ ἀσῶν ἵξετ' εἰς ὁμιλίας;
Ποίας δ' ἑορλὰς, ἔνθεν ὐ κεκλαυμμέναι
Πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀνλὶ τῆς θεωρίας;
Αλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ σεῖς γάμων ἵκητ' ἀκμὰς,
Τίς ὗτος ἔσαι; τίς σαραρρίψει τέκνα,
Τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Γονεῦσιν ἔσαι ϛρῶν δ' ὁμῦ δηλήμαλα;
Τί γὰρ κακῶν ἄπεσι; τὸν σαΐερα σατὴρ
Υμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν
Οθεν σερ αὐτὸς ἐσάρη, κἀκ τῶν ἴσων
Εκλήσαθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κἆτα τίς γαμεῖ;
Οὐκ ἔσιν ὐδεὶς ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
Ω σαῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος σατὴρ
Ταύταν λέλειψαι, (νῷ γὰρ, ὦ φυτάσαμεν,
Ολώλαμεν δύ' ὄνλε) μὴ ϛρε σαρίδης
Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς, ἀλωμένας.
Μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς·
Αλλ' οἴκλισον ϛρᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
Πάνλων ἐρήμας, σλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ξύνδισον ὦ γλυναῖε σῇ ψαύσας χερί.
Σφῶιν δ' ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν σαρήνων· νῦν δὲ τῦτ' εὔχεσθέ μοι,
Οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίᾳ δὲ λῴονος
Υμᾶς κυρῆσαι τῦ φυτάσανλος σαλρός.——

P Τροχαῖοι.

V. 1508 al. ϛρῶνθ'.

Τροχαῖοι.

ΚΡ. Αλις· ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι ςέγης ἔσω.
ΟΙ. Πειςέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.
ΚΡ. Πάνλα γὰ καιρῷ καλά.
ΟΙ. Οἶχ' ἑφ' οἷς ἔν εἰμί;
ΚΡ. Λέξεις, ἢ τότ' ἔσομαι κλύων.
ΟΙ. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.
ΚΡ. Τῦ Θεῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.
ΟΙ. Αλλὰ Θεοῖς γ' ἔχθιςος ἥκω.
ΚΡ. Τοιγαρῦν τάξη τάχα.
ΟΙ. Φῂς τάδ' ὧν;
ΚΡ. Α μὴ φρονῶ γὰ, ἢ φιλῶ λέγειν μάτην.
ΟΙ. Απαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.
ΚΡ. Στεῖχε νῦν· τέκνων δ' ἀφῦ.
ΟΙ. Μηδαμῶς ταῦτας γ' ἕλῃ μυ.
ΚΡ. Πάνλα μὴ βάλυ κρατεῖν.
Καὶ γὰ ἃ 'κράτησας, ἢ ςοι τῷ βίῳ ξυνέπεσε.
ΧΟ. Ω πάτρας Θήβας ἔνοικοι λᾶστε, Οἰδίπυς ὅδε,
Ος τὰ κλεινὰ αἰνίγματ' ᾔδει, ἢ κράτιςος ἦν ἀνὴρ,
Οσις ἢ ζήλῳ πολιτῶν ἢ τύχας ἐπιβλέπων,
Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήκυθεν;
Ωςε, θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
Ημέραν ἐπισκοπῦνλα, μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
Τέρμα τῦ βίυ περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

V. 1531 potius νῦν.

ΣΟΦΟ-

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὑπόκει) ὧδε τροφὰς πρεσβύτης, ἤτοι παιδαγωγὸς, δείκνυς τῷ Ορέσῃ, τὰ ἐν Αργει. μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ηλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, φοβουμένη μὴ καὶ αὐτὸν φονεύσωσι σὺν τῷ πατρί. ὁ δὲ τροφὰς ὑπεξέθετο τὸν Ορέστην εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον, καὶ δι' εἴκοσιν ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Αργος μετ' αὐτοῦ, δείκνυσιν αὐτῷ (ὡς εἴρηται) τὰ ἐν αὐτῷ.

Η μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκει) ἐν Αργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ορέστου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ τροφὰς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΗΛΕ-

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΟΓΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΠΑ.

Ω τοῦ σταλιγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεσί σοι
Παρόντι λάσιειν, ὧν σὺ θύμιος ἦδ' ἀεί.
Τὸ γὰ σαλαιὸν Ἄργος, ὦ πόθεις, τόδε,
Τῆς οἰστροπλῆγος Ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
Αὕτη δ', Ὀρέστα, τῦ λυκοκτόνου Θεοῦ
Ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε,
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἷ δ' ἱκάνομεν,
Φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε·
Ὅθεν σὲ σαλρὸς ἐκ φόνων ἐγὼ ποτε
Πρὸς σῆς ὁμαίμυ χ' κασιγνήτης λαβὼν,
Ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
Τοσόνδ' ἐς ἥβης, σαλρὶ τιμωρὸν φόνυ.
Νῦν ὖν Ὀρέστα, χ' σὺ φίλατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βυλευτέον·
Ὡς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίυ σέλας
Εῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων Ζαφῆ·
Μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν ἀφρόνη.
Πρὶν ὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν ζέγης,
Ξυνάπλετον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν
Ἰν' ὑκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡ. Ω φίλατ' ἀνδρῶν πεφασμένων, ὥς μοι σαφῆ
Σημεῖα φαίνεις ἐλθὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
Ωσπερ γὰρ ἵππος ἀγχύνις, κἂν ἡ γέρων,
Εν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
Αλλ' ὀρθὸν ὦς ἴσησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
Ημᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.
Τοιγάρ, τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
Οξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις δίδυς,
Εἰ μή τι καιρῷ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
Εγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν
Μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
Δίκας ἀροίμην τῷδ' φονεύσαντων πάρα,
Χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πάσῃ τάχα
Ασκόν αὐτὸν ἀπίστων τε καὶ κρατῦ,
Δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
Οτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
Σὺ μὲν μολών, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
Δόμον ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
Οπως ἂν εἰδὼς, ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῆ.
Οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
Γνῶσ', ὡς ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.
Λόγῳ δὲ χρῶ τοιῶδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεύς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
Αγγελλε δ' ὅρκῳ προσιθεὶς, ἅθ' ὕστερα
Τέθνηκ' Ορέστης ἐξ ἁναγκαίας τύχης,
Αθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
Δίφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἐσάτω.
Ημεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
Λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καταιθόμοις χλιδαῖς

Στί-

V. 42 al. μακρῷ χρόνῳ.

Στέψαντες, εἶτ' ἄψαρρον ἔξομεν σάλην
Τύπωμα χαλκόπλευρον ἁρμοῖοι χεροῖν,
Ὃ κἀ σὺ θάμνοις οἶδά που κεκρυμμένον·
Ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἡδεῖαν φάτιν
Φέροιμεν αὐτοῖς, τυμὸν ὡς ἐρρὶ δέμας
Φλογισὸν ἤδη, κἀ καλινθρακωμένον.
Τί γὰρ με λυπεῖ τῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
Ἐρῶσι ζωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
Δοκῶ μὲν ὐδὲν ῥῆμα ζὺν κέρδει κακόν.
Ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις κἀ τὰς ζοφὰς
Λόγῳ μάτην θνήσκοντας, εἶθ' ὅταν δόμους
Ἔλθωσιν, αὖθις ἐκλετίμενοι πλέον·
Ὡς κἀμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
Δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὡς, λάμψειν ἔτι.
Ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἔγχώριοι,
Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
Σύ τ' ὦ πατρῷον δῶμα· σοῖς γὰρ ἔρχομαι
Δίκῃ καθαρθεὶς πρὸς θεῶν ὠρμημένος·
Καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποσείλῃτε γῆς,
Ἀλλ' ἀρχέπλουτον, κἀ καλαστάτην δόμων.
Εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη γέρων
Τὸ σὸν μελέσθω βάσι φρυρῆσαι χρέος·
Νῷν δ' ἔξιμεν. καιρὸς γὰρ, ὥσπερ ἀνδράσι
Μέγιστος ἔρχει πανὸς ἐς ἐπισάτης.

ΗΛ. Ἰώ μοι μοι δύσηνος.

ΠΑΙ. Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
Ὑποστενούσης ἔνδον ἀμφέσθαι τέκνον.

ΟΡ. Ἆρ' ἔστιν ἡ δύσηνος Ἠλέκτρα; θέλεις
Μείνωμεν αὐτὴν, κἀνακύσωμεν γόων;

ΠΑΙ. Ἧκισα· μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου

Πειρῶ-

V. 56 al. θνήσκοντας. V. 73 al. γέρον.

Πειρώμεθ' ἕρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
Πάλρὸς χέονλες λυλρά· ταῦτα γὰ φέρῃ
Νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν ϗ κράτος τῆς δρωμένων.

Αναπαίστοι.

ΗΛ. Ω φάος ἀγνὸν, ϗ γῆς
Ισόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι
Πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
Πολλὰς δ' ἀνλήρεις ἤδη
Στέρνων πλαγὰς αἱμαστομένων,
Οπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
Τὰ δὲ πανυχίδων ἤδη συγεραὶ
Ξυνίσασ' ἀναὶ μογερῶν οἴκων,
Οσα τὸν δύσηνον ἐμὸν θρηνῶ
Πατέρ', ὃν καλὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Αρης ὐκ ἐξείνισε,
Μήτηρ δ' ἡ μὴ, χὼ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζυσι κάρα φονίῳ πελέκῃ.
Κὐδεὶς τύτων οἶκλος ἀπ' ἄλλης
Η' μῦ φέρε), σῦ, πάτερ, ὕτως
Αδίκως οἰκλρῶς τε θανόνλος.
Αλλ' ὐ μὲν δὴ λήζω θρήνων
Στυγερῶν τε γόων, ἔς' ἂν
Λάσω πλαμφεγεῖς ἄσρων
Ριπὰς, λάσω δὲ τόδ' ἦμαρ, μὴ
Οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν
Επὶ κωκυτῷ τῶνδε πλαρῴων
Πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
Ω δῶμ' Αἴδυ ϗ Περσεφόνης,
Ω χθόνι' Ερμῆ, ϗ πότνι' Αρά,

Σεμναὶ

V. 96 forte ἐξήνυσε confecit.

Σεμναί τε Θεῶν παῖδες Ερινύες,
Τὰς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
Τὰς τὰς ἀνὰς ὑποκτεινομένους.
Ελθετ', ἀρέξατε, τίσασθε πατρὸς
Φόνον ἡμετέρου·
Καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν·
Μόνη γὰρ ἄγειν ἀκέτι ζωκῶ
Λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

Αντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Ω παῖ παῖ δυσανοίατας
Ηλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
Τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγάν,
Τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτατας
Ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Αγαμέμνονα,
Κακᾷ τε χερὶ πεύθολον;
Ως ὁ ταδὶ πορὼν
Ολοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

Στροφὴ β'.

ΗΛ. Ω γλύκιστα γυναῖκων πατέρων,
Ηκετ' ἐμῷ καμάτων παραμύθιον.
Οἶδά τε γὰ ξυνίημι τάδ', ὅτι με
Φυγάνι, οὐδὲ θέλω προλιπεῖν τόγε,
Μὴ 'γὼ τὸν ἐμὸν σοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
Αλλ' ὦ παυλοίας
Φιλότητος ἀμειβόμενα χάριν,
Εᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν.
Αἴ αἴ ἰκτύμαν.

Αντιστροφὴ ά.

ΧΟ. Αλλ' ὅτοι τόν γ' ἐξ αἴδα

V. 137 al. αἴδα.

Παγκοίνῳ λίμνας πατέρ' ἀν-
σάσεις, ὅτε γόοισιν, ὑλιτᾶς,
Αλλ' ἀπὸ θῆς μελρίων, ἐπ' ἀμήχανον
Αλγος ἀεὶ τενάχουσα διόλλυται.
Εν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν
Οὐδεμία κακῶν.
Τί μοι θῆς δυσφόρων ἐφίῃ;

Αντιστροφὴ β'.

ΗΛ. Νήπιος ὅστις θῆς οἰκτρῶς
Οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ΧΟ. Ω
Αλλ' ἐμέ γ' ἀ σονόεσσ' ἄραρε φρένας
Α Ιτυν, αἰὲν Ιτυν γ' ὀλοφύρε-
Ορνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
Ιὼ πανλάμων
Νιόβα, ς δ' ἔγωγε νέμω Θεὸν,
Ατ' ἐν τάφῳ πέλραίῳ
Αἰ αἰ δακρύεις.

Μονοστροφικα.

ΧΟ. Οὗτοι ς οἰ μύνα, τέκνον,
Αχος ἐφάκη βροτῶν,
Πρὸς ὅ, τι σὺ θῆς ἔνδον ἐπερροτάς,
Οἷς ὁμόθεν εἶ, ἢ γονᾷ ξύναιμος
Οἵα Χρυσόθεμις
Ζώει, ἢ Ιφιάνασσα,
Κρυπλᾷ τ' ἀχέων ἐν ὥρᾳ.
ΗΛ. Ολβιος ὃν ἀ κλεινὰ
Γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
Δέξῃ) ἁπαλρίδαν, Διὸς εὔφρονι
Βήματι μολόνλα τάνδε γᾶν.
ΧΟ. Ορέσαν,

V. 150 al. πανλᾶμον.

Ορέσαν, ὃν ἔγωγ' ἀπάταλα
Προσμμύσ', ἄτεκνος,
Τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν ἔχω,
Δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀήνυστον
Οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθᾳ
Ων τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη· τί γὰρ οὐκ ἔμοι
Ερχεῖ ἀγγελίας ἀπαλώμμον;
Αἰεὶ μὲν γὰρ πωθεῖ,
Ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟ. Θάρσει μοι, θάρσει τέκνον·
Εσι μέγας ἐν ὐρανῷ
Ζεὺς ὃς ἐφορᾷ πάντα, κὴ κραίνει·
Ω τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
Υπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου·
Χρόνος γὰρ ἁμαρὴς Θεός.
Οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
Βυνόμαν ἔχων ἀκλὰν
Παῖς Αγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
Οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Αχέροντα Θεὸς ἀνάλιτον.

ΗΛ. Αλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
Απολέλοιπεν ἤδη
Βίοτος ἀνέλπιτος,
Οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
Ατις ἄνδ' τοκέων καταλάκομαι,
Ας φίλος ὔτις ἀνὴρ ὑπερίσᾳ.
Αλλ' ἄπερ εἶτις ἔποικος, ἀναξία
Οἰκονομῶ θαλάμοις πατρὸς, ὧδε μὲν
Λειπεῖ σὺν στολᾷ,
Κεναῖς δ' ἐφίσαμαι τραπέζαις.

Αντ.

V. 191 ἀπερείτις H. Steph.

Ἀντιστροφικὰ. Στροφὴ α.

ΧΟ. Οἰκτρὰ μὲν νόσοις αὐδᾷ,
Οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρώαις,
Ὅτε σοὶ παλαμᾶν ἀλαγᾷ
Γενύων ὡρμάθη πλαγά·
Δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ πλείνας,
Δεινὰν δεινῶς προφυτάσαντες
Μορφὰν, εἴτ' ἦν Θεὸς, εἴτε βροτῶν
Ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

Στροφὴ β'.

ΗΛ. Ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἀμέρα
ῥ' ἐλθοῦσ' ἐχθίσα δή μοι·
Ὦ νύξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
Ἐκπαγλ' ἄχθη·
Τὰς ἐμὰς εἶδε πατὴρ
Θυγάτας ἀεικεῖς δισσύμαιν χεροῖν,
Αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
Πρόδολον, αἳ μ' ἀπώλεσαν.
Οἷς ὁ μέγας Θεὸς Ολύμπιος
Ποίνιμα πάθεα παθεῖν πάροι.
Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονήαλο.
Τοιαῦδ' ἀνύσαντες ἔργα.

Ἀντιστροφὴ α'.

ΧΟ. Φράζω, μὴ πόρσω φωνεῖν.
Οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων
Τὰ παρόντ', οἰκείας εἰς ἄτας
Ἐπιπίπλεις ὕτως ἀεικῶς;
Πολὺ γὰ τι κακῶν ὑπερελήσω,
Σᾷ δυσθύμῳ τίκλησ' αἰεὶ
Ψυχᾷ πολέμους. τὰ δὲ, τοῖς δυναλοῖς
Οὐκ ἐρισὰ πλάθειν.

Ἀντι-

Αντιστροφὴ β'.

ΗΛ. Ἐν δεινοῖς ἀναγκαίοθην δή.
Ἐξοιδ' ὐ λάθει μ' ὀργά.
Αλλ' ἐν γὰ δεινοῖς ὐ χήσω
Ταύτας ἄτας,
Οφρα μ' ἔχῃ βίοτος·
Τίνι γὰ ποτ' ἂν ὦ φίλα γμέθλα
Πρόσφορον ἀκὺσαί μ' ἔπος;
Τίνι φρονῦντι καίρια; 230
Ανετέ μ', ἄνετε παράγοροι·
Ταῦτα γὰ ἄλυτα κεκλήσε).
Οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι,
Ανάριθμος ὧδε θρήνων.

Αναπαίστοι.

ΧΟ. Αλλ' ὖν ἀνοία γ' αὐδῶ,
Μάτηρ ὡσεί τις πισὰ,
Μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.
ΗΛ. Καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
Πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
Εν τίνι τῦτ' ἔβλας' ἀνθρώπων; 240
Μήτ' εἴην ἔνλιμος τύτοις·
Μήτ', εἴτω πεύσκειμαι χρηςῷ,
Ξυνναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
Εκλίμυς ἴσχυσα πλέρυγας
Οξυτόνων γόων.
Εἰ γὰ ὁ μὲν θανὼν
Γᾶ τε καὶ ὑδὲν ὤν,
Κείσε) πάλας·
Οἱ δὲ μὴ πάλιν
Δώσυσ' ἀνλιφόνυς δίκας, 250
Ερροι τ' ἂν αἰδὼς, ἀπάντων
τ' ἀσέβεια θνητῶν.

Ιαμβοί.

ΧΟ. Εγὼ μὲν, ὦ ξεῖ, καὶ τὸ σὸν ξυνάδυσ' ἄμα,
Καὶ τύμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
Λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἄμα.

ΗΛ. Αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
Πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
Αλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν.
Σύγγνοτε. πῶς γὰρ ἥτις ἀγχίνους γυνὴ,
Πατρὸς θανόντος τοιάδ' ἂν; 260
Α γὰρ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' ἀφρόνην ἀεὶ
Θάλλουσα μᾶλλον ἢ καταφθίνουθ' ὁρῶ.
Η πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἣ μ' ἐγείναλο,
Εχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
Εν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
Ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδέ μοι
Λαβεῖν δ' ὁμοίως καὶ τὸ τυγχάνειν πέλει.
Επειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
Οταν θρόνοις Αἰγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
Τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ' ἑορτάλια 270
Φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυρὰ, καὶ παρεστίους
Σπένδοντα λοιβὰς ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν·
Ιδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
Τὸν αὐτόφονα νιν ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
Ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί· μητέρ' εἰ χρεὼν
Ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην.
Η δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάσμορι
Ξύνευς', Ερινυὺν ὅστιν' ἐκφοβουμένη·
Αλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς σπουδῇοις,
Εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν ἐν ᾗ τότε 280
Πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
Ταύτῃ χορεύς ἵησι, καὶ μηλοσφαγεῖ

Θεοῖσιν

Θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς ζωληρίοις.
Εγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος καλὰ ςέγας
Κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω παλρὸς
Τὴν δυσάλαιναν δᾶτ' ἐπωνομασμένην,
Αὐτὴ πρὸς αὐτήν· ὑδὲ γὼ κλαῦσα πάρα
Τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
Αὕτη γὼ ἡ λόγοισι ψυχαία γυνὴ
Φωνῆσα, τοιαδ' ἐξονειδίζει κακά·
Ω δύωθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
Τέθνηκεν, ἄλλος δ' ὕτις ἐν πένθει βροτῶν;
Κακῶς ὄλοιο· μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
Τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω Θεοί.
Τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
Ηξοντ' Ορέσην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
Βοᾷ παρασᾶσ', ὡ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
Οὐ σὸν τόδ' ἔσι τὔργον, ἥτις ἐκ χερῶν
Κλέψασ' Ορέσην ψῆς ἐμῆς ὑπεξέθυ;
Αλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
Τοιαῦθ' ὑλακλεῖ· σὺν δ' ἐπολρύνῃ πέλας
Ο κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρὼν,
Ο πάντ' ἄναλκις ὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
Ο ζὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
Εγὼ δ' Ορέσην τῶνδε πεσσμῶσ' ἀεὶ
Παυσῆρ' ἐφήξειν ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
Μέλλων γὼ ἀεὶ δρᾶν τι, τὰς ὔσας τέ μου
Καὶ τὰς ἀπύσας ἐλπίδας διέφθορεν.
Εν γὰν τοιούτοις, ὕτε ζωφρονεῖν, φίλαι,
Οὔτ' ἀσεβεῖν πάρεσιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς
Πολλή γ' ἀνάγκη καπιτησδ'ειν κακά.

ΧΟ. Φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄγλος Αἰγίσθου πέλας
Λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛ.

ΗΛ. Η καρδία· μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν σέλας,
Θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.
ΧΟ. Η κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
Τοὺς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.
ΗΛ. Ως νῦν ἀπόντος, ἰσόρροπά τοί σοι φίλον.
ΧΟ. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ· τῆ κασιγνήτη (τί φῄς)
Ηξοντος, ἢ μέλλοντος, εἰδέναι θέλω.
ΗΛ. Φησίν γε· φάσκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει σαφεῖ.
ΧΟ. Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.
ΗΛ. Καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ.
ΧΟ. Θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥς' ἀρκεῖν φίλοις.
ΗΛ. Πέποιθ'· ἐπεί τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.
ΧΟ. Μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ
Τὴν σὴν ὅμαιμον ἐκ πατρὸς ταὐτῆ φύσιν
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐνλάφια χεροῖν
Φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.
ΧΡ. Τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
Ελθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
Κὐδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
Θυμῷ μαλαχῷ μὴ χαρίζεσθαι κενά.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
Αλγῶ πὶ τοῖς παροῦσι· ὥς' ἄν, εἰ σθένος
Λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἄν οἵ' αὐτοῖς φρονῶ.
Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ·
Καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, σημαίνειν δὲ μή.
Τοιαῦτα δ' ἀλλὰ χὴ κὲ βούλομαι ποιεῖν·
Καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἥ' γὼ λέγω,
Αλλ' ἢ σὺ κρίνεις· εἰ δ' ἐλεύθεραν με δεῖ
Ζῆν, ὧδ' κρατύνων ἐσὶ πάντ' ἀκυρέα.
ΗΛ. Δεινόν γε σ' ὄντα πατρὸς οὗ σὺ πᾶις ἔφυς,

Κεἰκὼ

V. 325 al. ἐπεί γ' ἄν.

Κείνυ λελῆσθαι, τῆς δὲ τιχθύσης μέλειν.
Απαλα γὰρ σοι τάμὰ νυθετήματα,
Κείνης διδακτὰ, κὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
Επεί θ' ἑλοῦ γε θάτερον, ἢ φρονεῖν κακῶς,
Η τοὺς φίλους φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν.
Ητις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς ἐν λαβοις
Σθένος, τὸ τύτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
Εμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρημάτων,
Οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
Οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
Επεὶ δίδαξον, ἢ μαθὼν ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
Κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε κλαύσιη γόων.
Οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ', ἐπαρκούντως δέ μοι.
Λυπῶ δὲ τύτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
Τιμὰς πρασάπλειν, εἴτις ἐς ἐκεῖ χάρις.
Σὺ δ' ἡμῖν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
Εργῳ δὲ τοῖς φανεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
Εγὼ μὲν οὖν οὐκ ἂν σοτ', οὐδ' ἔτ' μοι πατὰ σὰ
Μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾶς,
Τύτοις ὑπεικάθοιμι. σοὶ δὲ σπυσία
Τράπεζα κείσθω, καὶ περιῤῥείτω βίος.
Εμοὶ γὰρ ἔσω τυμβὶ μὴ λυπεῖν μόνον
Βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
Οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὖσα· νῦν δ' ἔξον πατρὸς
Πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
Τῆς μητρός· οὕτω γὰρ φανῇ πλείστοις κακὴ,
Θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις
Ενεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
Τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὖτη πάλιν.

V. 365 forte μὴ λιπεῖν, ut non deficiam.

ΧΡ. Εγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθὰς εἰμί πως
Τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
Εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
Ἥκουσ', ὃ ταύτην ἆλγος μακρῶν ἔχησι γόων.
ΗΛ. Φέρ' εἰπὲ δὲ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδέ μοι
Μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀνθείποιμ' ἔτι.
ΧΡ. Αλλ' ἔξερῶ τοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
Μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξοις γόων,
Ενταῦθα πέμψειν ἔνθα μήποθ' ἡλίου
Φέγγος προσόψει· ζῶσα δ' ἐν καλυπτοῖς
Στέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά·
Πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μήποθ' ὕστερον
Παθοῦσα μέμψῃ· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.
ΗΛ. Η ταῦτα δή μοι κῆδος βεβουλεὐ) σται πιεῖν;
ΧΡ. Μάλιστ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.
ΗΛ. Αλλ' ἐξίκοιτο τῦδέ γ' ὡς ἐν τάχει.
ΧΡ. Τίν' ὦ τάλαινα τόνδ' ἐπηράσω λόγον;
ΗΛ. Ελθεῖν ἐκεῖνον, εἴπερ τῶνδε δρᾶν νοεῖ.
ΧΡ. Οπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν;
ΗΛ. Οπως ἀφ' ὑμῶν ὡς τάχιστ' ἐκφύγω.
ΧΡ. Βίᾳ δὲ τῷ παρόντος ἡ μενεῖαν ἔχεις;
ΗΛ. Καλὸς γὰρ οὐ μὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.
ΧΡ. Αλλ' ἦν ἄρ', εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίσασο.
ΗΛ. Μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.
ΧΡ. Αλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.
ΗΛ. Σὺ ταῦτα πῶπω· οὐκ ἐμὰς τρόπους λέγεις.
ΧΡ. Καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
ΗΛ. Πεσούμεθ' εἰ χρὴ παθρὶ τιμωρούμενοι.
ΧΡ. Πατὴρ δὲ τούτων (οἶδα) ξυγγνώμην ἔχει.
ΗΛ. Τοιοῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
ΧΡ. Σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ κἀξυναινέσεις ἐμοί;

ΗΛ.

ΗΛ. Οὐ δῆτα. μήπω νῦ τοσόνδ' εἴην κενή.
ΧΡ. Χωρήσομαί τ' ἄρ' οἵπερ ἐσάλην ὁδῦ.
ΗΛ. Ποῖ δ' ἐμπορᾷη; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;
ΧΡ. Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
ΗΛ. Πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτω βροτῶν;
ΧΡ. Ον ἔκλαι' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
ΗΛ. Ἐκ τῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τῦτ' ἤρεσεν;
ΧΡ. Ἐκ δείματός τυ νυκτέρυ, δοκεῖν ἐμοί.
ΗΛ. Ω Θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
ΧΡ. Ἔχεις τί θάρσος τῦδε τῦ τάρβυς πέρι;
ΗΛ. Εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.
ΧΡ. Αλλ' ὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
ΗΛ. Λέγ' ἀλλὰ τῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
Ἔσφηλαν ἤδη κ' καλώρθωσαν βροτύς.
ΧΡ. Λόγος τὶς αὐτὴν ἔσιν εἰσιδεῖν πατρὸς
Τῦ σῦ τε κἀμῦ δίτεραν ὁμιλίαν,
Ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέσιον
Πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, ᾧ φόρῃ ποτὲ
Αὐτὸς, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τῦδ' ἄνω
Βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, ὡς καλάσκιον
Πᾶσαν γῆν ἔδαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
Τοιαῦτά τυ παρόντος, ἡνίχ' ἡλίῳ
Δείκνυσι τὖναρ, ἔκλυον ἐξηγυμένυ·
Πλείω δὲ τύτων ὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
Πέμπει με κείνη τῦδε τῦ φόβυ χάριν.
ΗΛ. Πρὸς νῦν Θεῶν σε λίσσομαι τῆδ' ἐγγενῶν,
Ἐμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβυλίᾳ πεσεῖν·
Εἰ γὰρ μ' ἀπώσῃ, σὺν κακῷ μέτει πάλιν.
Αλλ' ὦ φίλη, τύτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν,
Τύμβῳ πρόσαψις μηδέν. ὐ γὰρ ἔσι δέμις,

Οὐδ'

V. 416 al. σμικρῷ.

Οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰσάναι
Κτερίσματ', οὐδὲ λυβρὰ προσφέρειν πατρί.
Αλλ' ἢ πρασιᾶσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνῃ
Κρύψόν νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς ἀνὴν πατρὸς
Τύτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν δάνῃ,
Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα ζωζέσθω κάτω.
Αρχὴν γὰ, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
Πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
Οὐκ ἂν ποθ' ὅς γ' ἔκλειτε, τῷδ' ἐπέστεφε.
Σκέψαι γὰ ἔτ' εἰ σοι πρόσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
Γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
Υφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς,
Εμαχαιρώθη, καὶπὶ λυβροῖσιν κάρα
Κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἆρα μὴ δοκεῖς
Λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τῦ φόνυ φέρειν;
Οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
Τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
Καμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
Α"χω, δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα,
Καὶ ζῶμα τυμὸν, ὐ χλιδαῖς ἠσκημμένον.
Αἰτῦ δὲ πρασιᾶσα, χῆθεν ἀμφῆ
Ημῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθρὺς μολεῖν·
Καὶ παῖδ' Ορέσην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
Εχθροῖσιν αὐτῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
Οπως τολοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
Χερσὶ σέφωμεν ἢ τανῦν δωρύμεθα.
Οἶμαι μὲν ὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον,
Πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπ' ὀνείρατα.
Ομως δ' ἀδελφὴ, ζοί δ' ὑπάρξησον τάδε
Καμοί

V. 437 forte προασιᾶσιν herbis.

Κἀμοί τ' ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
Πάντων ἐν ἅδῃ κειμένῳ κοινῷ πατρί.

ΧΟ. Πρὸς ἐυσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ
Εἰ σωφρονήσεις ὦ φίλη, δράσεις τάδε.

ΧΡ. Δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
Δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπέσθαι τὸ δρᾶν.
Πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
Σιγὴ παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔτω φίλη.
Ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
Δώκω μι πεῖραν τῆνδε τολμήσειν ἔτι.

Επωδικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων
Μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
Λειπομένα σοφᾶς,
Ἥξει ἃ πεύμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα
Χεροῖν κράτη· μέτεισιν ὧ
Τέκνον ἀ μακρῷ χρόνῳ,
Ὑπεσί μοι θράσος,
Ἀδυπνόων κλύουσαν
Ἀρτίως ὀνειράτων·
Οὐ γὰρ ποτ' ἀμνασεῖ γ' ὁ
Φύσας Ἑλλάνων ἄναξ,
Οὐδ' ἀ παλαιὰ χαλκόπληκτος
Ἀμφήκης γλῶς,
Ἃ νιν κατέπεφνεν αἰ-
χίσας ἐν αἰκίας,

U Αντιστροφὴ

V. 464 al. Εμοίτ' recte, nisi velis κἀμοὶ παρωγὰ.

V. 489 forte -κίας ἐν αἰχίσας, ut congruat cum Antistrophico suo.

Αντιστροφή.

Ηξει δὲ χ̓ πολύπους
Καὶ πολύχειρ, ἀ δεινοῖς
Κρυπτομβώα λόχοις,
Χαλκόπους Ερινύς.
Αλεκτῤ, ἄνυμφα χ̓ ἐπίβα
Μιαφόνων γάμων ἀμιλ-
λήμαθ̓ οἷσιν ὐ θέμις·
Πρὸ τῶνδέ τοι μ̓ ἔχει.
Μήποτε, μήποθ̓ ἡμῖν
Αψεγὲς πελᾶν τέρας
Τοῖς δρῶσι χ̓ ξυνδρῶσιν.
Ητοι μαντεῖαι βροτῶν
Οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις.
Οὐδ̓ ἐν θεσφάτοις,
Εἰ μὴ τόδε φάσμα νυ-
κτὸς εὖ καλαχήσει.

Επῳδός.

Ω Πέλοπος ἀ πρόσθεν
Πυλύπονος ἱππεία,
Ως ἔμολες αἰανὴ
Τᾶδε γᾶ.
Εὖτε χ̓ ὁ πολιοθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη
Παζχρύσων δίφρων
Δυσάνοισιν αἰκίαις
Πρόρριζος ἐκριφθείς,
Οὔτις πω
Ελειπεν ἐκ τῦδ̓ οἴκυ
Πυλύπονος αἰκία.

ΚΛΥ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΡΑ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΠΑΙΔΑΓΟΓΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΚΛ.

Ανεμμύη μὲν (ὡς ἔοικας) οὖ τρέφη·
Οὐ γὰρ πάρεσ' Αἴγισθος, ὃς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ
Μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰχύνειν φίλυς.
Νῦν δ' ὡς ἄπεσ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐνδρέπῃ
Ἐμοῦ γε· καί τοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
Ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα κ' πέρα δίκης
Ἄρχω καθυβρίζουσα καί σε κ' τὰ σά.
Ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
Λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
Πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοι προσχημ' ἀεὶ,
Ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ καλῶς·
Ἐξοιδα, τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
Η γὰρ δίκη νιν εἶλε, κ' οὐκ ἐγὼ μόνη·
Η χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες.
Επεὶ πατὴρ τοὺς σοὺς ὃν θρηνεῖς ἀεὶ,
Τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ελλήνων ἔτλη
Θῦσαι Θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
Λύπης ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τεκοῦσ' ἐγώ.
Εἶεν· δίδαξον δή με τοῦ χάριν, τίνων
Εθυσεν αὐτήν· πότερον Αργείων ἑρεῖς;
Αλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κλαιεῖν.
Αλλ' αὖτ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κλαιὼν
Τἄμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
Πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν δίπλοι,
Οὓς

V. 520 al. θυραίαν ὖσαν.

Οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
Καὶ μητρὸς ὅστις ἦς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
Η ᾗ ἐμῇ Αδης τίν' ἧμερον τέκνων
Η ᾗ ἐκείνης ἔχε δαίσασθαι πλέον;
Η τῷ πανώλει πατρὶ ᾗ μὲν ἐξ ἐμοῦ
Παίδων φόβος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;
Οὐ ταῦτ' ἀβούλου κἀκακοῦ γνώμην πατρός;
Δοκῶ μὲν, εἰ κἀμοῦ δίχα γνώμης λέγω.
Φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσα γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
Εγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
Δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
Γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τὺς πέλας ψέγε.

ΗΛ. Ερεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε μ' ὡς ἄρξασά τι
Λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
Αλλ' ἦν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος δ' ὕπερ
Λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης δ' ὁμοῦ.

ΚΛ. Καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις
Εξῆρχες, οὐκ ἂν ἤνδα λυπρὰ κλύειν.

ΗΛ. Καὶ δὴ λέγω σοί· πατέρα φῂς κλεῖναι; τίς ἂν
Τοῦτο λόγος γνοίη' ἂν αἰσχίων ἔτι,
Εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
Ως οὐ δίκῃ γ' ἔκλεινας, ἀλλά σ' ἔπεισε
Πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ ταὐτὸν ξύνει.
Ερῶ δὲ τὴν κυναγὸν Αρτεμιν, τίνος
Ποινῆς, τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
Η γὼ φράσω· κείνης χρὴ κἀμὲ θέμις μαθεῖν·
Πατὴρ σοθ' ὑμὸς, (ὡς ἐγὼ κλύω) θεᾶς
Παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
Στικτὸν κεραὸς ἔλαφον, ᾗ καλὰ σφαγὰς
Εκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνῃ βαλών·
Κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη

Κατεῖχ'

Κατεῖχ' Ἀχαιὸς, ὡς πατὴρ ἀντίσαθμον
Τὸ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην.
Ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ' ὐ γὰ ἦν λύσις
Ἀλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, ὐδ' εἰς Ἴλιον.
Ἀνθ' ὧν βιαθεὶς πολλὰ, κἀπίβας, μόλις
Εθυσεν αὐτὴν, ὐχὶ Μενέλεω χάριν.
Εἰ δ' ην (ἐρῶ γὰ κ' τὸ σὸν) κεῖνον θέλων
Επωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τύτυ θανεῖν
Χρῆν αὐτὸν ὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
Ορα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
Μὴ πῆμα ζαυτῇ κ' μελάγνοιαν τίθης.
Εἰ γὰ κλεντὸμὸν ἄλλον ἀντ' ἄλλυ, σύ τοι
Πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
Αλλ' εἰσόρα μὴ ζκῆψιν ὐκ ἴσαν τίθης.
Εἰ γὰ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτυ τανῦν
Αἴχισα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
Ητις ξυνδδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' ὧ
Πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
Καὶ παιδοποιεῖς· τὰς δὲ πρόσθεν ἀσεβεῖς
Κἀξ ἀσεβῶν βλασόντας, ἐκβαλῶσ' ἔχεις.
Πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαμ' ἄν; ἢ κ' τῦτ' ἐρεῖς,
Ως τῆς δυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
Αἰχρῶς δ', ἐάπερ κ' λέγης. ὐ γὰ καλὸν
Εχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς δυγατρὸς ὕνεκα.
Αλλ' ὐ γὰ ὐδὲ νυθετεῖν ἔξεσί ζε,
Η πᾶσαν ἵης γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
Κακοσομῦμμ· καί σ' ἔγωγε δεσπότιν
Η μητέρ' ὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
Η ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σῦ κακοῖς
Πολλοῖς ἀεὶ ξυνῦσα, τῦ τε ζυννόμυ.
Ο δ' ἄλλος ἔξω χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν

Τλήμων Ορέστης δυσυχῆ τρίβει βίον,
Ον πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μισόφρα
Επητιάσω· κ᾽ τόδ᾽, εἴπερ ἔσθενον,
Εδρων ἄν, εὖ τοῦτ᾽ ἴσθι· τῶνδέ γ᾽ ὕπερθ᾽.
Κήρυσσέ μ᾽ εἰς ἄπαντας εἴτε χρὴ κακὴν,
Εἴτε σόμαργον, εἴτ᾽ ἀναιδείας πλέαν.
Εἰ γὰ πέφυκα τῶνδε κἀπ᾽ ἔργων ἴδρις,
Σχεδόν τι τὴν σὴν ἀ καλαμχύνω φύσιν.

ΧΟ. Ορῶ μθύος πνέοντα· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
Ξύνεσι, τῶνδε φροντίδ᾽ ὑκέτ᾽ εἰσορῶ.

ΚΛ. Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
Ητις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε,
Καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρ᾽ ὑ ζοι δοκεῖ
Χωρεῖν ἄν εἰς σᾶν ἔργον αἰχύνης ἄτερ;

ΗΛ. Εὖ νῦν ἐπίσω τῶνδέ μ᾽ αἰχύνην ἔχειν,
Κεἰ μὴ δοκῶ ζοι· μανθάνω δ᾽ ὅθ᾽ ἕνεκα
Εξωρα πράσσω κὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
Αλλ᾽ ἡ γὰ ἐκ σῦ δυσμθύεια κ᾽ τὰ σὰ
Εργ᾽ ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ.
Αἰσχροῖς γὰ αἰσχρὰ πράγματ᾽ ἐκδιδάσκει).

ΚΛ. Ω θρέμμ᾽ ἀναιδὲς, ἦ σ᾽ ἐγὼ, κ᾽ τἄμ᾽ ἔπη,
Καὶ τἄργα τὰ μὰ, πόλλ᾽ ἄγαν λέγειν ποιεῖ;

ΗΛ. Σύ τοι λέγεις νιν, ὐκ ἐγώ· σὺ γὰ ποιεῖς
Τὄργον. τὰ δ᾽ ἔργα τὺς λόγους ὁρίσκει).

ΚΛ. Αλλ᾽ ὖ μὰ τὴν δέσποιναν Αρτεμιν, θράσος
Τῦδ᾽ ὐκ ἀλύξεις, εὖτ᾽ ἂν Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛ. Οραῖς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
Λέγειν ἃ χρήζοιμ᾽, ὑδ᾽ ἐπίσασαι κλύειν;

ΚΛ. Οὔκουν ἐάσεις ὑδ᾽ ὑπ᾽ ὀφθαλμὸν βαῖς
Θῦσαί μ᾽, ἐπειδὴ ζοί γ᾽ ἐφῆκα πᾶν λέγειν;

ΗΛ. Εῶ, κελεύω· θῦε, μηδ᾽ ἐπαιτιῶ

τὸν

Τὐμὸν τόμ'· ὡς ὐκ ἂν πέρα λέξαμ' ἔτι.
ΚΛ. Ἐπαρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ σαρῦσά μοι
Πάγκαρπ', ἄπαλλ τῷδ' ὅπως λυπρὸς
Εὐχὰς ἀνέχω δωμάτων ἃ νῦν ἔχω.
Κλύοις ἂν ἤδη Φοῖβε προσλίπαρις
Κεκρυμμένην μυ βάξιν· ὦ γὰ ἐν φίλοις
Ο μῦθος, ὐδὲ πᾶν ἀπαμπύξαι πρέπει
Πρὸς φῶς, σαφύσης τῆσδε πλησίας ἐμοί.
Μὴ ζὺν φθόνῳ τε ἀ σολυβλώστῳ βοῇ
Σπείρῃ μαλαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν·
Αλλ' ὦδ' ἄκουε. τῆσδε γὰ κἀγὼ φράσω.
Α γὰ πρεσσείδον νυκλὶ τῇδε φάσμαλα
Διοτῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ,
Εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα·
Εἰδ' ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.
Καὶ μή με πλούτῳ τῷ σαρόντος εἴ τινες
Δόλοισι βυλεύσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς·
Αλλ' ὦδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβῆ βίῳ,
Δόμυς Ατρειδῶν ζκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
Φίλοισί τε ξυνῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν
Εὐημερῦσαν, ἀ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
Δύσνοια μὴ πρόσεισιν, ἢ λύπη πικρά.
Ταῦτ' ὦ Λύκει' Απολλον ἵλεως πλύων
Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτύμεθα·
Τἀδ' ἄλλα πάντα, ἀ σιωπώσης ἐμῦ,
Επαξιῶ ζε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι·
Τὺς ἐκ Διὸς γὰ εἰκός ἐσι πάνθ' ὁρᾶν.
ΠΑΙ. Ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην ζαφῶς
Εἰ τῦ τυράννυ δώματ' Αἰγίσθυ τάδε;
ΧΟ. Τάδ' ἐσὶν, ὦ ξέν'· αὐτὸς εἶπασας καλῶς.

ΠΑΙ.

V. 638 al. ὦν νῦν.

ΠΑΙ. Η γ' ὀλόμαρλα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ·
Κείνη; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
ΧΟ. Μάλιστα πάντων ἥδε σοι κείνη πάρα.
ΠΑΙ. Ω χαῖρ' Ἀχαιστά. σοὶ φέρων ἥκω λόγους
Ἡδεῖς φίλῃ παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ δ' ὁμῶς.
ΚΛ. Εὐδέξαμην τὸ ῥηθέν. εἰδέναι δέ σε
Πρώτιστα χρῄζω τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν.
ΠΑΙ. Φανοτέας ὁ Φωκεύς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.
ΚΛ. Τὸ ποῖον, ὦ ξέν', εἰπέ. παρὰ φίλῃ γὰρ ὢν
Ἀνδρὸς, ζάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
ΠΑΙ. Τέθνηκ' Ὀρέστης. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
ΗΛ. Οἴ 'γὼ τάλαιν', ὄλωλα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΚΛ. Τί φῄς; τί φῄς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.
ΠΑΙ. Θανόντ' Ὀρέστην τῶν τε γ' τότ' ἐννέπω.
ΗΛ. Ἀπωλόμην δύστηνος. οὐδὲν εἰμ' ἔτι.
ΚΛ. Σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ'· ἐμοὶ δὲ σὺ ξένε
Τἀληθὲς εἰπὲ, τῷ τρόπῳ διόλλυται.
ΠΑΙ. Κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, γ' τὸ πᾶν φράσω.
Κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Πρόχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
Οτ' ἤκουσε' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
Δρόμον προκηρύξαντος, ᾧ πρώτη κρίσις,
Εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·
Δρόμῳ δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα,
Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάλμον γέρας.
Ἁπλῶς μὲν ἐν πολλοῖσι σοῦρά σοι λέγω,
Οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα γ' κράτη·
Εν δ' ἴσθ'· ὅσων γὰ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς
Δρόμων διαύλων σπεύσαθ' ἃ νομίζεται,
Τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια

Ωλεί-

V. 678 al. πάλαι λέγω Rectius, H. Steph.

Ωλβίζετ', Αργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
Ονομα δ' Ορέστης, τῷ τὸ κλεινὸν Ελλάδος
Αγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντος στολε.
Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'. ὅτων δέ τις Θεῶν
Βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
Κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας ὄθ' ἱππικῶν
Ην, ἡλίῳ τέλλοντος, ὠκύπους ἀγὼν,
Εἰσῆλθε σολλῶν ἁρμαληλατῶν μέτα·
Εἷς ἦν Αχαιὸς, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπισάται.
Κἀκεῖνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
Ιππους ὁ σέμπτος· ἕκτος, ἐξ Αἰτωλίας
Ξανθαῖσι σώλοις· ἕβδομος, Μάγνης ἀνήρ.
Ο δ' ὄγδοος, Λάκιππος Αἰνιὰν γῆθεν·
Εναλος, Αθηνῶν τῆσδε θεσμίτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
Στάντες δ' ὅτ' αὐτοὺς οἱ τέλεσμοι βραβεῖς
Κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέσησαν δίφρους,
Χαλκῆς ὑπαὶ ζάγκυλος ἦξαν. οἱ δ' ἅμα
Ιπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν
Εσεισαν· ἐν δὲ σᾶς ἐμεσώθη δρόμος
Κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
Φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ σάντες ἀναμεμιγμένοι,
Φείδοντο κέντρων ὠδέν, ὡς ὑπερβάλοι
Χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγματ' ἱππικά.
Ομοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
Ηφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἑκάτην σήλην ἔχων,
Εχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα· δεξιόν τ' ἀνεὶς
Σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν σροσκείμενον.
Καὶ σρὶν μὲν ὀρθοὶ σάντες ἔσασαν δίφροι·

Επειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄσομοι
Πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστρόφῆς
Τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
Μέτωπα ξυμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
Κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
Εθραυε, κἀνέπιπλε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
Ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.
Γνοὺς δ' οὐξ Αθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος,
Εξω παραπᾷ, κἀνακωχάδει, παρεὶς
Κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
Ηλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑστέρας δ' ἔχων
Πῶλους Ορέσης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
Οδ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
Οξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
Πώλοις, διώκει· κἀξισώσαντες ζυγὰ
Ηλαυνέτην, πότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἕτερος
Κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
Καὶ τὰς μὲν ἄλλας πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
Ωρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
Επειτα, λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
Κάμπλονλος ἵππου, λαιθάνει σήλην ἄκραν
Παίσας. ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας,
Κἀξ ἀντύγων ὤλισθε· ξὺν δ' ἑλίσσεται
Τμηλοῖς ἱμᾶσι. τοὺς δὲ πίπλονλος πέδῳ,
Πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον.
Στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπλωκότα
Δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
Οἵ' ἔργα δράσας, οἷα λαγχάνει κακὰ,
Φορούμενος πρὸς ὕδασ, ἄλλοτ' ὑρανῷ
Σκέλη προφαίνων· ἐς τέ νιν διφρηλάται,
Μόλις καλαχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,

Ελυσαν

Ελυσαν αἰμαληρὸν, ὥστε μηδένα
Γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
Καί νιν πυρᾶ κείανλες ἀθὺς, ἐν βραχεῖ
Χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδὸν
Φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τελαγμάτοι,
Οπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
Αλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν οἷπερ εἴδομεν,
Μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
ΧΟ. Φεῦ φεῦ, τὸ πᾶν δὴ δειπόταμοι τοῖς πάλαι
Πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρ) γένος.
ΚΛ. Ω Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον ἀτυχῆ λέγω,
Η δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει
Εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.
ΠΑΙ. Τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;
ΚΛ. Δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· ὑδὲ σὺ κακῶς
Πάσχουσι μῖσος ὧν τέκη πεφυκότες.
ΠΑΙ. Μάτην ἄρ' ἡμεῖς ὡς ἔοικεν ἤκομεν.
ΚΛ. Οὕτοι μάτην γέ. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
Εἴ μοι θανόντος πὼς ἔχων τεκμήρια
Προσῆλθες, ὅσις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
Μαστῶν ἀποσὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
Απεξενῶτο· καί μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
Εξῆλθεν, ὑκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
Φόνους πατρῴους, δεινὰ ἐπηπείλησ τελεῖν.
Ως ὔτε νυκτὸς ὕπνον ὕτ' ἐξ ἡμέρας
Εμὲ σεγάζειν ἡδύν· ἀλλ' ὁ πρόσθεν χρόνος
Χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
Νῦν δ' ἡμέρα γὰ τῆδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
Πρὸς τῆσδ' ἐκείνου δ'. ἥδε γὰ μείζων βλάβη

Ξύνοικος

V. 759 al. κήαντες.

Ξύνοικος ἦν μοι, τὰμὸν ἐκπίνων ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκραλον αἷμα· νῦν δ' ἔκηλά πω
Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν ὕπεχ' ἡμερώσομαι.
ΗΛ. Οἵ μοι τάλαινα. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα
Ὁρέστα τὴν σὴν ξυμφοράν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
Πρὸς τῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;
ΚΛ. Οὕτοι σύ· κεῖνος δ' ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.
ΗΛ. Ἀκμὴ Νέμεσις τῆς θανόντος ἀρτίως.
ΚΛ. Ἥκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.
ΗΛ. Ὑβριζε. νῦν γὰρ ἀτυχοῦσα τυγχάνεις.
ΚΛ. Οὐκοῦν Ὀρέστης χὐ σὺ παύσετον τάδε;
ΗΛ. Πεπαύμεθ' ἡμεῖς, ὑχ' ὅπως ⟨ε⟩ παύσομεν.
ΚΛ. Πολλῶν ἂν ἥκοις ὦ ξέν' ἄξιος τυχεῖν,
Εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.
ΠΑΙ. Οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.
ΚΛ. Ἥκιστ'· ἐπείπερ ὑπ' ἐμοῦ καλαξίως
Πράξειας, ὅτε τὸν πορθήσαντος ξένου.
Αλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκλοθεν βοᾶν
Εα τὰ δ' αὐτῆς χὰ τὰ τῶν φίλων κακά.
ΗΛ. Ἀρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κωδυνωμένη,
Δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
Τὸν υἱὸν ἡ δύσηνος ὧδ' ὀλωλότα;
Αλλ' ἐγελῶσα, φρυδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ,
Ὁρέστα φίλταθ' ὡς μ' ἀπώλεσας θανών.
Αποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς
Αἴ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
Σὲ παῖδ' ἴδειν ζῶντα τιμωρὸν πόλει,
Κἀμοῦ τάλαινης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
Μόνη γὰρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
Καὶ πατρὸς ἤδη. δεῖ με δηλεῖν πάλιν
Ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ

Φονεῦσι

Φονεῦσι πατρός· ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
Αλλ' ὅτι μὴν ἔγωγε τῷ λοιπῷ χρόνῳ
Ξύνοικος ἔσομ'· ἀλλὰ τῇδε πῇς πύλῃ
Παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον·
Πρὸς ταῦτα, καμέτω τις εἰ βαρύνεῖ)
Τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μὲν, ἣν κλάῃ·
Λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τῷ βίῳ δ' ὑδεὶς πόθος.

Αντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Πῷ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ
Πῷ φαέθων Αλιος,
Εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
Κρύπτουσιν ἔκηλοι;
ΗΛ. Ε ἔ, αἰ αἰ.
ΧΟ. Ω παῖ, τί δακρύεις;
ΗΛ. Φεῦ.
ΧΟ. Μηδὲν μέγ' ἄυσῃς.
ΗΛ. Απολεῖς με.
ΧΟ. Πῶς;
ΗΛ. Εἰ τῷδ' φανερῶς οἰ-
χομένῳ εἰς ἀΐδαν
Ελπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ
Τακομένας
Μᾶλλον ἐπεμβάσῃ.

Αντιστροφὴ ά.

ΧΟ. Οἶδα γὼ ἄνακτ' Αμφιάρεων
Χρυσοδέτοις ἵπποισι
Κρυφθέντ' ἀπάταισι·
Καὶ νῦν ὑπὸ γαίας
ΗΛ. (Ε ἔ. ἰώ.)
ΧΟ. Πάμψυχος ἀνάσσει.

V. 827 al. Η ταῦτ'.

ΗΛ. Φεῦ.
ΧΟ. Φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ.
ΗΛ. Εδάμη γάρ.
ΧΟ. Ναί.
ΗΛ. Οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γάρ
Μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν
Πένθει. ἐμοὶ δ' ὕτις ἔτ' ἔ-
α'· ὃς γὰ ἔτ' ἦν,
Φρῦδος ἀναρπαθείς.

Στροφὴ β'.

ΧΟ. Δειλαία δειλαίων κυρεῖς.
ΗΛ. Κἀγὼ τῦδ' ἴσως, ὑπερίσως,
Πανσύρτῳ σαμμήνῳ πολλῶν
Δεινῶν συγνῶντ' ἀχαιῶν.
ΧΟ. Εἴδομεν ἃ θροεῖς.
ΗΛ. Μή με νῦν μηκέτι
Παραγάγῃς, ἵν' ἄ
ΧΟ. Τί φῄς;
ΗΛ. Πάρεισιν ἐλπίδων
Ετι κοινοτόκων
Εὐπαλριδᾶν τ' ἀρογοί.

Αντιστροφὴ β'.

ΧΟ. Πᾶσι θνατοῖς ἕφυ μόρος.
ΗΛ. Η γὰ χαλαρσοῖς ἐν ἁμίλλαις
Οὕτως ὡς κείνῳ δυσάντῳ
Τμηθοῖς ὀλκοῖς ἐγκύρσαι;
ΧΟ. Ασκοπος ἁ λώβα.
ΗΛ. Πῶς γὰ ἄκ, εἰ ξένος,
Ατερ ἐμᾶν χεροῖν;
ΧΟ. Παπαί.

ΗΛ.

V. 858 al. ἀρχαίων. Sed Hesychius exponit ἀχαίας, λύπας.

ΗΛ. Κἐκἀθεν ὕτε τῦ
Τἀφυ ἀντιἀσας,
Οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΧΡ.
Υ Φ' ἡδονῆς τοι φιλἀτη διἀκομαι,
Τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τἀχᾳ μολεῖν.
Φέρω γὰρ ἡδονἀς τε, καἰἀπαυλαν ὧν
Πάροιθεν εἶχες κἠ κατέσενες κακῶν.
ΗΛ. Πόθεν δ' ἂν εὕροις ἧδ' ἐμῆς σὺ σημἀτων
Αρηξιν, οἷς ἴασιν ὐκ ἔνες' ἰδεῖν;
ΧΡ. Πάρες' Ορέσης ἡμἰν· ἴδοι τῦτ' ἐμῦ
Κλύσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.
ΗΛ. Αλλ' ἦ μέμηπας ὦ τἀλαινα, καἰπὶ τοῖς
Σαυτῆς κακοῖσι, καἰπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;
ΧΡ. Μὰ τὴν παλρῴαν ἑστἰαν, ἀλλ' ὐχ ὕβρι
Λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.
ΗΛ. Οἴμοι τἀλαινα· κἠ τίνος βροτῶν λόγον
Τόνδ' εἰσακὐσασ', ὧδε πισδἰεις ἄγαν;
ΧΡ. Εγὼ μὲν ἐξ ἐμῦ τε κἠκ ἄλλυ, ζαφῆ
Σημεῖ' ἰδῦσα, τῷδε πισδἰω λόγῳ.
ΗΛ. Τίν' ὦ τἀλαιν' ἰδῦσα πἰσιν, ἐς τί μοι
Βλέψασα, θἀλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;
ΧΡ. Πρὸς νῦν Θεῶν ἄκυσον, ὡς μαθῦσά μυ
Τολοιπὸν, ἢ φρονῦσαν ἢ μωρὰν λέγῃς.
ΗΛ. Σὺ δ' ὖν λέγ', εἴ ζοι τῷ λόγῳ τὶς ἡδονή.
ΧΡ. Καἰ δὴ λέγω ζοὶ πᾶν ὅσον καἰειδόμην.
Επεὶ γὰ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,

Ορῶ

Ορῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
Πηγὰς γάλακτος, ϗ περισεφῆ κύκλῳ
Πάντων ὅσ' ἐσὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
Ιδοῦσα δ' ἔχον θαῦμα, ϗ περισκοπῶ
Μήπου τὶς ἡμῶν ἐγγὺς ἐγχρίμπλη βροτῶν·
Ως δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
Τύμβου προσεῖρπον ἄσσον· ἐχάτης δ' ὁρῶ
Πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τελουμένου·
Κἄθυς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
Ψυχῇ σύνηθες ἄγαλμα, φιλτάτου βροτῶν
Πάντων Ορέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον·
Καὶ χερσὶ βασάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ,
Χαρᾷ δὲ πίμπλημ' ἄθυς ἅμμα δακρύων·
Καὶ νῦν θ' ὁμοίως ϗ τότ' ἐξεπίσταμαι,
Μήτου τόδ' ἀγαλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν.
Τῷ χὠ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ ϗ σοῦ τόδε;
Κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
Οὔθ' αὖ σύ. πῶς γὰρ, ἥ γε μηδὲ πρὸς Θεοὺς
Εξεις' ἀκλαύτῳ τῇδ' ἀποστῆναι στέγης;
Αλλ' ὑδὲ μὲν δὴ μήτρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
Τοιαῦτα πράσσειν, ὅτε δρῶσ' ἐλάνθανεν·
Αλλ' ἔς' Ορέστου ταῦτα τἀπιτίμια.
Αλλ' ὦ φίλη θάρσυνε· τοῖς αὐτοῖσί τοι
Οὐκ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παρασατεῖ.
Νῶν δ' ην τὰ πρόσθεν συγγόος· ἡ δὲ νῦν ἴσως
Πολλῶν ὑπάρξει κύρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛ. Φεῦ τῆς ἀνοίας· ὡς σ' ἐποικτείρω πάλαι.

ΧΡ. Τί δ' ἐσίν; ὑ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛ. Οὐκ οἶδ' ὅποι γῆς, ὑδ' ὅποι γνώμης φέρῃ.

ΧΡ. Πῶς δ' ὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἃγ' εἶδον ἐμφανῶς;

ΗΛ. Τέθνηκεν ὦ τάλαινα· τὰ κείνου δέ σοι

Σωτῆρι

Σωτῆρι ἔρρει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ἄρα.
ΧΡ. Οἵ μοι τάλαινα· τῦ τάδ' ἥκυσας βροτῶν;
ΗΛ. Τῦ πλησίον παρόντος ἠνίκ' ὤλλυτο.
ΧΡ. Καὶ πῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεῖ.
ΗΛ. Κατ' οἶκον, ἡδὺς, ἡδὲ μητρὶ δυσχερής.
ΧΡ. Οἴμοι τάλαινα. τῦ γὰ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
Τὰ πολλὰ παίρὸς πρὸς τάφον κλερίσματα;
ΗΛ. Οἶμαι μαλις. ἔγωγε τῦ τεθνηκότος
Μνημεῖ Ορέσυ ταῦτα πεφοβῆσθαί τινα.
ΧΡ. Ω δυσυχής· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγυς
Τοιούσδ' ἔχυσ' ἔσωσδον, ὐκ εἰδῆ' ἄρα
Ιν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν ὅθ' ἱκόμην,
Τά τ' ὄντα πεύσθην, ἄλλα δ' ἀρίσκω κακά.
ΗΛ. Οὕτως ἔχ' ζοὶ ταῦτ'. ἐὰν δέ μοι πιθῆ,
Τῆς νῦν παρύσης πημονῆς λύσεις βάρος.
ΧΡ. Η τὺς θανόντας ἐξανασήσω ποτέ;
ΗΛ. Οὐ ἔωδ' ὅγ' εἶπον· ὐ γὰ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.
ΧΡ. Τί γὰ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος;
ΗΛ. Τλῆναί ζε δρῶσαν ἃ" ν σ' ἐγὼ παραινέσω.
ΧΡ. Αλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', ὐκ ἀπώσομαι.
ΗΛ. Ορα· πόνυ τοι χωρὶς ὐδὲν ἀτυχεῖ.
ΧΡ. Ορῶ· ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν σθένω.
ΗΛ. Ακυε δὴ νῦν ἣ βεβούλευμαι τελεῖν.
Παρυσίαν μὲν οἶσθα γ' σύ πυ φίλων,
Ως ὕτις ἡμῖν ἐσὶν, ἀλλ' ἁδὴς λαβὼν
Απεσέρηκε, γ' μόνα λελείμμεθον.
Εγὼ δ' ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
Θάλπουσά τ' εἰσήκυον, εἶχον ἐλπίδας
Φόνυ πότ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι παίρός.
Νῦν δ' ἡνίκ' ὑκέτ' ἐσὶν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,

V. 949 al. ἃ" ν ἐγὼ.

Οπως τὸν αὐτόχειρα πατρῷου φόνου
Ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κάλοκινήσῃς κλανεῖν
Αἴγισθον. ὑδὲν γὰρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
Ποῖ γὰρ μολοῦσ' ῥᾴθυμος; εἰς τίν' ἐλπίδων
Βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεσι μὲν σθένειν
Πλούτου πατρῴου κλῆσιν ἐσερημωμένῃ,
Πάρεσι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
Ἀλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
Καὶ τῶνδε μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
Τεύξῃ ποτ'. ἐγὼ γὰρ οὐ δύσβουλος εἰς ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν βλάβος
Βλαστεῖν ἐᾶσαι, σημανῶ δ' αὐτῷ σαφῆ.
Ἀλλ' ἦν ἐπίσχῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
Πρῶτον μὲν ἀσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
Θανόντος οἴσῃ, τοῦ κασιγνήτου δ' ἅμα·
Ἔπειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα
Καλῇ τολοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
Τεύξῃ· φιλεῖ γὰρ πως τὰ χρησὰ πᾶς ὁρᾶν.
Λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
Σαυτῇ τε κἀμοὶ περιβαλεῖς πειθοῦσ' ἐμοί;
Τίς γὰρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν,
Τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δέξιώσεται;
Ἰδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,
Ὃ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην·
Ὃ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
Ψυχῆς ἀφειδήσαντε, πρυτάνιν φόνου.
Τύτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
Τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει
Τιμᾶν ἅπαντας ὕνεκ' ἀνδρίας χρεών.
Τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,

Ζώ-

V. 979 al. Λόγῳ μὲν οὖν.

Ζώσαν, θανύσαν θ', ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος.
Αλλ' ὦ φίλη πειθηνί, ξυμπόνει πατρί·
Σύσκαμν' ἀδελφῷ· σαῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ·
Παῦσον δὲ ξαυτὴν, τοῦτο γινώσκουσ', ὅτι
Ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΧΟ. Ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ πειθημία
Καὶ τῷ λέγοντι κἀκύοντι σύμμαχος.

ΧΡ. Καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
Ετύγχαν' αὔτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἄν
Τὴν ἀλάβειαν, ὥσπερ νῦν ξώζει). 1000
Ποῖ γάρ· ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
Αὐτὴ θ' ὁπλίζῃ, κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
Οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μέν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς·
Σθένεις δ' ἔλασσον τῆς ἐναντίων χεροῖν.
Δαίμων δὲ τοῖς μὲν ἀτυχὴς καθ' ἡμέραν,
Ημῖν δ' ἀπορρεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεῖ).
Τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βυλεύων ἑλεῖν,
Αλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεῖ);
Ορα, κακῶς πράσσοντε, μὴ μείζω κακὰ
Κτησώμεθ', εἴτις τῶνδ' ἀκούσεῖ) λόγους. 1010
Λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ,
Βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
Οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
Χρῄζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.
Αλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τοπᾶν
Ημᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι δόμους,
Καλάχες ὀργήν· κἀτὰ μὲν λελεγμένα
Αρῆτ' ἐγὼ ξοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
Αὐτὴ δὲ νῦν χὲς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
Σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν. 1020

ΧΟ. Πείθου· πρέπει σοι μηδὲν ἀνθρώποις ἔφυ

Κέρδος

Κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, ὐδὲ τῦ ζοφῦ.
ΗΛ. Απροσδόκητον ὐδὲν εἴρηκας· καλῶς
Δ' ἤδειν σ' ἀποῤῥίψουσαν ἃ' πυγχελλόμην.
Αλλ' αὐτοχειρί μοι μόνῃ τε δρασέον
Τὔργον τόδ'. ὐ γὰ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν.
ΧΡ. Φεῦ, εἶθ' ὥφελες τοιάδε τὴν γνώμην, πάλαι
Θνήσκουσος εἶναι· πάντα γὰ καλειργάσω.
ΗΛ. Αλλ' ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ τῶν ἤσσων τότε,
ΧΡ. Ασκῇ τοιαύτη νῦν δ' ἀῶνος μιμνειν.
ΗΛ. Ως ὐχὶ ζυνδράσουσα τυθλεῖς τάδε;
ΧΡ. Εἰκὸς γὰ ἐγχειρῦντα χ' πράτλειν κακῶς.
ΗΛ. Ζηλῶ ζε τῦ τῦ, τῆς δὲ δειλίας ευγῶ.
ΧΡ. Ανέξομαι κλύουσα, χ' ὥταν εὖ λέγῃς.
ΗΛ. Αλλ' ὕποτ' ἐξ ἐμῦ γε μὴ μάθῃς τόδε.
ΧΡ. Μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτά χ' ὡ λοιπὸς χρόνος.
ΗΛ. Απελθε· ζοὶ γὰ ὠφέλησις ὐκ ἔνι.
ΧΡ. Ενεσιν, ἀλλὰ ζοὶ μάθησις ὐ πάρα.
ΗΛ. Ελθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.
ΧΡ. Ουδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.
ΗΛ. Αλλ' ὖν ἐπίσω γ' οἵ μ' ἀτιμίας ἄγεις.
ΧΡ. Ατιμίας μὲν ὔ, πεπμηθείας δέ ζε.
ΗΛ. Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπιστέλλαι με δεῖ;
ΧΡ. Οταν γὰ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσῃ σὺ νῷν.
ΗΛ. Η δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάγειν.
ΧΡ. Εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πεπόσκεισαι κακῷ.
ΗΛ. Τί δ' ὐ δοκῶ ζοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
ΧΡ. Αλλ' ἔσιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρῃ.
ΗΛ. Τύτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις ὐ βύλομαι.
ΧΡ. Αλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαγρέσεις ἐμέ.
ΗΛ. Καὶ μὴν ποιήσω γ', ὐδὲν ἐκπλαγεῖσά ζε.

ΧΡ.

V. 1035 al. πάθῃς.

ΧΡ. Καὶ τῦτ' ἀληθὲς, ὐδὲ βυλεύσῃ πάλιν;
ΗΛ. Βυλῆς γὰ ὐδέν ἐσιν ἔχθιον κακῆς.
ΧΡ. Φρονεῖν ἔοικας ὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω.
ΗΛ. Πάλαι δέδοκ) ταῦτα, κὐ νεωςί μοι.
ΧΡ. Απειμι τοίνυν· ὅτε γὰ σὺ τἄμ' ἔπη
Τολμᾶς ἐπαινεῖν, ὅτ' ἐγὼ τὰς σὰς τρόπυς.
ΗΛ. Αλλ' εἴσιθ'. ὅ ζοι μὴ μεθέψομαί πολε,
Οὐδ' εἰ σφόδρ' ἱμείρυσα τυγχάνεις· ἐπεὶ
Πολλῆς ἀνοίας κὰ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
ΧΡ. Αλλ' εἰ ζεαυτῇ τυγχάνεις δοκῦσά τι
Φρονεῖν, φρόνῃ τοιαῦθ', ὅταν γὰ ἐν κακοῖς
Ηδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

Αντιστροφικα. Στροφὴ α.

ΧΟ. Τί τὰς ἄνωθεν φρονιμωτάτας
Οἰωνὰς ἐσορώμφοι
Τροφᾶς κηδομφύς, ἀφ' ὧν τε
Βλαςῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὑρω-
σι, τάδ' ὐκ ἐπίσης τελῦμφ;
Αλλ' ὐ τὰν Διὸς ἀςραπάν,
Καὶ τὰν ὐρανίαν Θέμιν,
Δαρὸν γὰ ὐκ ἀποίνηλοι.
Ω χθονία βροτοῖσι φάμα,
Καλά μοι βόασον οἰκτρὰν
Οπα τοῖς ἔνερθ' Ατρείδαις,
Αχόρατα φέρυς' ὀνείδη.

Αντιστροφὴ α.

Οτι σφίσ' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων
Νοσεῖ δή· τὰ δὲ πρὸς τέκνων,
Διπλῆ φύλοπις ὐκέτ' ἐξι-

V. 1071 al. ἀπόνηλοι.

σῦταγ φιλοτασίῳ διαίτᾳ.
Πρόδολος δὲ μόνα ζαλᾶ̓ει
Ηλέκτρα, τὸν ἀεὶ ταλᾶς
Δειλαίᾳ τενάχυσ̓, ὅπως
Α τανόδυρτος ἀηδὼν,
Οὔτέ τι τᾶ θανεῖν τρομηθὴς,
Τό, τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα
Διδύμαν ἐλᾶσ̓ ἐριννύν.
Τίς ἂν εὔπαλρις ὧδε βλασοῖ;

Στροφὴ β̓.

Οὐδεὶς τᾶδ̓ ἀγαθῶν ζῶν κακῶς,
Εὔκλειαν αἰχύναγ θέλᾳ
Νώνυμος ὢ τᾶ̃ τᾶ̃· ὥσ-
τε κἠ σὺ τάδλαυτον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἵλυ,
Τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα
Δύο φέρειν ἑνί γε λόγῳ,
Σοφά τ̓ ἀρίσα τε τᾶ̃ς κεκλῆθαγ.

Ανλιτροφὴ β̓.

Ζώης μοι καθύπερθεν χερὶ,
Πλύτῳ τε τᾶδ̓ ἐχθρῶν, ὅσον
Νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις.
Επεί σ̓ ἐφᾶ̓ρηκα μοί-
ρᾳ μὲν ὐκ ἐπ̓ ἐσθλᾷ̃
Βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγις̓ ἔβλασε
Νόμιμα, τῶνδε φερομᾶ̓αν
Αρισα τᾷ̃ Ζηνὸς ἀσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΠΑΙΔΑΓΟΓΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΟΡ.

Ἆρ' ὦ γυναῖκες ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
Ὀρθῶς δ' ὁδοιπορεῖμεν ἔνθα χρῄζομεν;
ΧΟ. Τί δ' ἐξερευνᾷς, ἢ τί βουληθεὶς πάρει;
ΟΡ. Αἴγισθον ἔνθ' ὤκησεν ἰσορῶ πάλαι.
ΧΟ. Ἀλλ' εὖ γ' ἱκάνεις, χ' ὡ φράσας ἀζήμιος.
ΟΡ. Τίς ἦν ἄν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
Ἡμῶν σοθεινὴν κοινόπτην παρουσίαν; 1110
ΧΟ. Ἡ δ' εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.
ΟΡ. Ἰὼ ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκεῖς ματεύσ' ἄνδρες Αἴγισθον τινές.
ΗΛ. Οἴμοι τάλαιν' ὐ δή σοθ' ἥς ἠκούσαμεν
Φήμης φέρουσες ἐμφανῆ τεκμήρια;
ΟΡ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν· ἀλλά μοι γέρων
Εφεῖτ' Ορέσθ Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
ΗΛ. Τί δ' ἔστιν ὦ ξέν'; ὡς μ' ὑπέρχεῖ φόβος.
ΟΡ. Φέρουσες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
Τάφῳ θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν. 1120
ΗΛ. Οἵ ἐγὼ τάλαινα· τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη ζαφές.
Πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.
ΟΡ. Εἴπέρ τι κλαίεις τῶν Ορεσίων κακῶν,
Τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τὐκείνου σέγον.
ΗΛ. Ω ξεῖνε, δὸς νῦν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
Κέκλοθεν αὐτὸν τεῦχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν·
Οπως ἐμαυτὴν ἢ γῆρυς τὸ πᾶν ὁμοῦ
Ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι πρόσω.

ΟΡ.

ΟΡ. Δόθ', ὅτις ἐσὶ, προσφέρουσ'· ὑ γὰ ὡς
Ἐν δυσμμείᾳ γ' ὧδ' ἐπαγτεῖταγ τόδε·
Ἀλλ' ἢ φίλων τίς, ἢ πρὸς αἵμαλος φύσιν.

ΗΛ. Ω φιλάτυ μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
Ψυχῆς Ορέσυ λοιπόν· ὡς ἀπ' ἐλπίδων
Οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδέξάμην.
Νῦν μὲν γὰ ὑδὲν ὄγλα βασάζω χεροῖν·
Δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
Ως ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον
Πρὶν ἐς ξένην σὲ γαῖαν ἐκπέμψαγ χεροῖν
Κλέψασα παῖδε, κἀγασώσαδαγ φάκυ·
Οπως θανὼν ἔκειτο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
Τύμβυ πατρῴυ κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
Νῦν δ' ἐκλὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγάς,
Κακῶς ἀπώλυ, σῆς κασιγήτης δίχα.
Κὤτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
Λυλροῖς ἐκόσμησ', ὥτε πάμφκελυ πυρὸς
Ανειλόμην ὡς εἰκὸς ἄθλιον βάρος.
Αλλ' ἐν ξένῃσι χερσί κησάθεὶς τάλας,
Σμικρὸς πρὸσθήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
Οἴμοι τάλαιγα, τῆς ἐμῆς τάλαι τροφῆς
Ανωφελήτυ, τὴν ἐγὼ δαΐμ' ἀμφὶ σοὶ
Πόγῳ γλυκεῖ παρέσχον. ὥτε γὰ πολὲ
Μήτρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φέλος,
Οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός·
Εγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ προσηυδώμην ἀεί.
Νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
Θανόγλα σὺν σοί· πάγτα γὰ ξυναρπάσας,
Θύελλ' ὅπως, βέβηκας· οἴχε) πατήρ.
Τέθνηκ' ἐγώ σοι· φρῦδος αὐτὸς εἶ δανών.

Γελῶσι

V. 1156 al. Θανόγλι.

Γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεσθ' ὑφ' ἡδονῆς
Μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
Φήμας λάθρα πρὸς πέμπτες ὡς φανήμενος
Τιμωρὸς αὐτός· ἀλλὰ τῦθ' ὁ δυστυχὴς
Δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο.
Ὃς σ' ὧδέ μοι πρὸς πέμψεν ἀντὶ φιλτάτης
Μορφῆς, ἀπαδὸν τε χἀμὸν ἀνωφελῆ.
Οἴμοι οἴμοι.
Ὦ δέμας αἰκρόν. φεῦ, φεῦ.
Ὦ δεινοπάτας, οἴμοι οἴμοι,
Πεμπθεὶς κελεύθους φίλαθ', ὥς μ' ἀπώλεσας.
Ἀπώλεσας δῆτ' ὦ κασίγνητον κάρα.
Τοιγάρ, σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
Τὴν μηδέν, εἰς τὸ μηδέν, ὡς αὖν σοὶ κάτω
Ναίω τολοιπόν. κἀγὼ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
Ξὺν τοὶ μετεῖχον σῆς ἴσων. κἀγὼ νῦν σοθῶ
Τῦ σῦ θανῦσα μὴ 'πολείπεσθαι τάφυ.
Τὺς γὰρ θανόντας εὖ ὁρῶ λυπεμένυς.
ΧΟ. Θνητῦ πέφυκας πᾶς ὁ Ηλέκτρα, φρόνει·
Θνητὸς δ' Ορέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.
ΟΡ. Φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχάνων
Ελθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω.
ΗΛ. Τί δ' ἔχες ἄλλος; πρὸς τί τῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
ΟΡ. Η σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ηλέκτρας τόδε;
ΗΛ. Τόδ' ἔς' ἐκεῖνο, κἀμὰ' ἀθλίως ἔχον.
ΟΡ. Οἴμοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς.
ΗΛ. Τί δή ποτ' ὦ ξέν' ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε;
ΟΡ. Ω σῶμ' ἀτίμως καθέως ἐφθαρμένον.
ΗΛ. Οὗτοι πότ' ἄλλων ἢ 'μὲ δυσφημεῖς ξένε.

V. 1174 al. Ξὺν σοὶ.

ΟΡ. Φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
ΗΛ. Τί δή ποτ' ὦ ξέν' ὧδ' ἐπισκοπῶν ἕρπεις;
ΟΡ. Ὡς οὐκ ἄρ' ἤδειν τὴν ἐμὴν ὕδὲν κακῶν.
ΗΛ. Ἐν τῷ δίεργως τοῦτο τὴν εἰρημένων;
ΟΡ. Ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι.
ΗΛ. Καὶ μὴν ὁρᾷς γε σαῦρα τὴν ἐμὴν κακῶν.
ΟΡ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδέ τ' ἐχθίω βλέπειν;
ΗΛ. Οὐ ὕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.
ΟΡ. Τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
ΗΛ. Τοῖς πατρὸς, εἶτα τοῖσδε δυπλῶ βίᾳ.
ΟΡ. Τίς γὰρ σ' ἀνάγκη τῆδε προλιπεῖν βροτῶν;
ΗΛ. Μήτερ καλεῖται, μητρὶ δ' ὕδὲν ἐξισοῖ.
ΟΡ. Τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου;
ΗΛ. Καὶ χερσὶ, κἀ λύμαισι, κἀ πᾶσιν κακοῖς.
ΟΡ. Οὐδ' ὑπαρήξων, ὅθ' ὁ κωλύσων πάρα;
ΗΛ. Οὐ δῆθ'· ὃς ἦν γὰρ μοι, σὺ προὔθηκας ποδόν.
ΟΡ. Ὦ δύστολμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι.
ΗΛ. Μόνος βροτῶν νῦν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ.
ΟΡ. Μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
ΗΛ. Οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;
ΟΡ. Εἰ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔγνων πάρα.
ΗΛ. Ἀλλ' ἔστιν εὔγνων· ὥστε πρὸς πιστὰς ἑρεῖς.
ΟΡ. Μέθες τάδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.
ΗΛ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ ξένε.
ΟΡ. Πείθου λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσῃ ποτέ.
ΗΛ. Μὴ, πρὸς γένειου, μὴ ἔξέλῃ τὰ φίλτατα.
ΟΡ. Οὔ φημ' ἐᾶσειν.
ΗΛ. Ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν
Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.
ΟΡ. Εὔφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ εἶ σέθεν.
ΗΛ. Πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ σέθεν;

ΟΡ.

ΟΡ. Οὔ ζοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
ΗΛ. Οὕτως ἄτιμός εἰμι τῦ τεθνηκότος;
ΟΡ. Ατιμος ὐδενὸς σύ· τῦτο δ' ἐχὶ σόν.
ΗΛ. Εἰπέρ γ' Ορέσᾳ σῶμα βασάζω τόδε.
ΟΡ. Αλλ' ὐκ Ορέσᾳ, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημμόν.
ΗΛ. Πῦ δ' ἔς' ἐκείνᾳ τῦ ταλαιπώρᾳ τάφος;
ΟΡ. Ούκ ἔσι, τῦ γὰ ζῶντος ὐκ ἔσι τάφος.
ΗΛ. Πῶς εἶπας, ὦ πᾶ;
ΟΡ. Ψεῦδος ὐδὲν ὢν λέγω·
ΗΛ. Η ζῇ γὰ ἀνήρ;
ΟΡ. Εἰπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
ΗΛ. Η γὰ σὺ κεῖνος;
ΟΡ. Τήνδε προσβλέψασα μᾳ
Σφραγῖδα πάλρὸς, ἔκμαθ' εἰ ζαφῆ λέγω.
ΗΛ. Ω φίλταλον φῶς.
ΟΡ. Φίλταλον, ζυμμαρλυρῶ.
ΗΛ. Ω φθέγμ' ἀφίκᾳ;
ΟΡ. Μηκέτ' ἄλλοθεν σύθῃ.
ΗΛ. Εχω σὲ χερσίν.
ΟΡ. Ως τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.
ΗΛ. Ω φίλαι γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
Οράτ' Ορέσην τόνδε μηχαναῖσι μὲν
Θανόνλα, νῦν δὲ μηχαναῖς ζεσωσμῦον;
ΧΟ. Ορῶμῳ ὦ πᾶ, κἀπὶ ζυμφοραῖσί μοι
Γεγηθὸς ἕρπᾳ δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

Περικομμάτα. Στροφὴ ά.

ΗΛ. Ιὼ γοναὶ γοναὶ ζω-
μάτων ἐμοὶ φιλάτων,
Εμόλετ' ἀρτίως.
Εφάρετ'· ἦλθετ'· εἰσέθ' ὡς ἐχρῄζετε.

Σύσημα

Σύσημα ά.

ΟΡ. Πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.
ΗΛ. Τί δ' ἐστίν;
ΟΡ. Σιγᾶν ἄμεινον, μήτις ἔνδοθεν κλύῃ.

Στροφὴ β'.

ΗΛ. Αλλ' ὦ τὰν Αρλεμιν
Τὰν αἰὲν ἀσμήταν,
Τόδε μὲν ὕποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
Περισσὸν ἄχθος ἔνδον
Γυναικῶν ὃν ἀεί.

Σύσημα β'.

ΟΡ. Ορα γὲ μὲν δὴ, κἂν γυναῖξιν ὡς ἄρης.

Στροφὴ γ'.

ΗΛ. Οτοτοῖοί.
Ανέφελον ἐπέβαλες,
Οὔποτε καλαλύσιμον,
Οὐδέποτε λησόμενον,
Αμέτερον οἷον ἔφυ κακόν.

Σύσημα γ'.

ΟΡ. Εξοιδα χ' ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
Φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.

Αντιστροφὴ ά.

ΗΛ. Ο πᾶς ἐμοὶ ὁ πᾶς ἂν
Πρέποι παρὼν ἐννέπειν
Τάδε δίκᾳ χρόνος,
Μόλις γ' ἔχον νῦν ἐλεύθερον σόμα.

Αντισυσήμα ά.

ΟΡ. Σύμφημι κἀγώ· τοιγαροῦν ζῴζε τόδε.

ΗΛ.

V. 1256 lege αἰεὶ, ut respondeat antistrophico suo.

ΗΛ. Τί δρῶσα;
ΟΡ. Οὖ μή 'σι καιρὸς, μὴ μακρὰν βύλου λέγειν.

Ἀντιστροφὴ β'.

ΗΛ. Τίς δῆτ' ἦν ἀξίαν
Σοῦ μοι φανέντος νῦν
Μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
Ἐπεί σε νῦν ἀφράσως
Ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

Ἀντισυζυγία β'.

ΟΡ. Τότ' εἶδες, ὅτε θεοί γέ μ' ὤτρυναν μολεῖν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

ΗΛ. Οτοτοῖ.
Ἔφρασας ὑπερτέραν
Τᾶς πάρος ἔτι χάριτος.
Εἴ σε θεὸς ἐς μέλαθρα,
Δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

Ἀντισυζυγία γ'.

ΟΡ. Τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ
Δέδοικά σε λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

Μονοστροφικά.

ΗΛ. Ἰὼ χρόνῳ μακρῷ γε φιλτάταν ὁδὸν
Ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
Μή τί με πολύσονον ὧδ' ἰδών·
ΟΡ. Τί μὴ ποιήσω;
ΗΛ. Μή μ' ἀποστερήσῃς
Τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.
ΟΡ. Ἡ κάρτα κἄν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.
ΗΛ. Ξυναινεῖς;
ΟΡ. Τί μὴ 'γώ;
ΗΛ. Ὦ φίλαι, ἔκλυον ἄρ'

Εγὼ γὰρ ἂν ἤλπισ' αὐδάν.
Εχον ὀργὰν ἄναυδον,
Οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
Νῦν δ' ἔχω σέ· σὺ φάνης δὲ
Φιλάταν ἔχων πρόσοψιν,
Ας ἐγὼ γὰρ ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

Ιαμβοί.

ΟΡ. Τὰ μὲν περισσὰ τῶν λόγων ἄφες·
Καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,
Μήθ' ὡς πατρῴαν κλῆσιν Αἴγισθος δόμων
Ανλεῖ· τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρᾳ μάτην.
Χρόνῳ γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείρσοι λόγος.
Α δ' ἁρμόσῃ μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
Σήμαιν', ὅπως φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
Γελῶντας ἐχθρὰς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ·
Οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
Φαιδρῷ προσώπῳ, νῷ ἐπελθόντοιν δόμους.
Αλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ,
Στένοις. ὅταν γὰρ ἀτυχήσωμεν, τότε
Χαίρειν πάρεσται καὶ γελᾶν ἐλεύθερος.

ΗΛ. Αλλ' ὦ κασίγνητ', ὧδ' ὅπως καί σοι φίλον
Καὶ τιμὸν ἔσαι τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
Πρὸς σὺ λαβοῦσα, κἀκ' ἐμὰς ἐκλησάμην.
Κἀδ' ἄν σε λυπήσασα βιοίμην βραχύ,
Αὐτὴ μέγ' ὀρεῖν κέρδος· ἐγὼ γὰρ ἂν καλῶς
Υπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
Αλλ' οἶδα μὲν τὰ 'νθένδε· πῶς γὰρ οὔ; κλύων
Οθ' ὕνεκ' Αἴγισθος μὲν ὁ καλὰ στέγας,
Μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσῃς πάθ', ὡς
Γέλωτι φαιδρῷ τιμὸν ὄψει κάρα.

Μῖσός

V. 1323 al. φαιδρὸν.

Μῖσός τε χὠ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι·
Κἀπεί σ' ἐσεῖδον, ὕποτ' ἐκλήζω χαρᾶς.
Δακρυρροῦσα πῶς χὰν λήξαιμ' ἐγὼ,
Ητις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
Καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴρξασαι δέ μ' ἄσκοπα.
Ως εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
Τέρας νομίζειν αὐτὸ, πισθεῖν δ' ὁρᾷν.
Οτ' ὢν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδὸν,
Αρχ' αὐτὸς, ὥς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη,
Οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον· ἢ χὰν καλῶς
Εσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡ. Σιγᾶν ἐπήνεσ· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
Τῶν ἔνδοθεν χωρῆσος.

ΗΛ. Εἶσιτ', ὦ ξένοι,
Αλλως τε καὶ φέρουσες οἷ' ἂν ὕτέ τις
Δόμων ἀπώσαιτ', ὕτ' ἂν ἡδείη λαβών.

ΠΑΙ. Ω πλεῖσα μῶροι, καὶ φρενῶν πεπλωμένοι,
Πότερα παρ' ὑδὲν τὸ βίᾳ κήδεσθ' ἔτι,
Η νῦς ἔνεσιν ὕτις ὑμῖν ἐγγενὴς,
Οτ' ὢ παρ' αὐτοῖς ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
Τοῖσιν μεγίσοις ὄντες ὢ γιγώσκετε;
Αλλ' εἰ σαθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρων ἐγὼ
Πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
Τὰ δρώμεθ' ὑμεῖς πρόσθεν ἢ τὰ σώματα.
Νῦν δ' ἀλάβειαν τῶνδε πρυθέμην ἐγώ.
Καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων
Καὶ τῆς ἁπλήσυ τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
Εἴσω παρέλθετ'. ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
Εν τοῖς τοιούτοις ἔς', ἁπαλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡ. Πῶς ἂν ἔχοι ταὐτεῦθεν εἰσιόντί μοι;

ΠΑΙ. Καλῶς· ὑπάρχει γὰρ σε μὴ γνῶναί τινα.

ΟΡ.

ΟΡ. Ηγγειλας ὡς ἔοικεν ὡς τεθνηκότα.
ΠΑΙ. Εἷς ἦν ἐν ἅδῃ μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ.
ΟΡ. Χαίρουσιν ὦν τύτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;
ΠΑΙ. Τελαμῶνι, εἴποιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
Καλῶς τὰ κείνων πάντα κ' τὰ μὴ καλῶς.
ΗΛ. Τίς ὗτος εἰς ἀδελφὲ πρὸς θεῶν φράσον. 1360
ΟΡ. Οὐχὶ ξυνίης;
ΗΛ. Οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.
ΟΡ. Οὐκ οἶδ' ὅτω μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας ποτέ;
ΗΛ. Ποίῳ; τί φωνεῖς;
ΟΡ. Οὗ τὸ Φωκέων πέδον
Ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθείᾳ χεροῖν.
ΗΛ. Η κεῖνος ὗτος ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
Μόνον πρόσευρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
ΟΡ. Οδ' ἐσί. μὴ μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
ΗΛ. Ω φίλταλον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων 1370
Αγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἢ σὺ κεῖνος εἶ
Ος τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
Ω φίλτατ' μὲν χεῖρες, ἥδιον δ' ἔχων
Ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς ὕτω πάλαι
Ξυνών μ' ἔληθες, ὐδ' ἔφαινες; ἀλλά με
Λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδις' ἐμοί.
Χαῖρ' ὦ πάτερ· (πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ)
Χαῖρ'· ἴωδι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
Ηχθηρα κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
ΠΑΙ. Αρκεῖν δοκεῖ μοι· τὰς γὰρ ἐν μέσῳ λόγυς 1380
Πολλαὶ κυκλῶσ') νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
Αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν Ηλέκτρα σαφῆ.
Σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεσώτοιν, ὅτι
Νῦν καιρὸς ἕρδειν· νῦν Κλυταιμήστρα μόνη,
Νῦν ὕτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξεσον,

Φρονῶ-

Φροντίζεθ' ὡς τύτοις τε κ) Ϛοφωτέροις
Αλλοισι, τύτων πλείοσιν μαχύμφοι.
ΟΡ. Οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν ὑδὲν ἂν λόγων
Πυλάδη τόδ' εἴη τ῀ργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
Χωρεῖν ἔσω, πατρῷα πρεσκύσανθ' ἑδη 1390
Θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίυσιν τάδε.
ΗΛ. Ἄναξ Απολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
Εμοῦ τε πρὸς τύτοισιν, ἥ Ϛε πολλὰ δὴ
Αφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ πρύσην χερί.
Νῦν δ' ὦ Λύκει' Απολλον ἐξ οἵων ἔχω,
Αἰτῶ, προπίλνῶ, λίσομαι· γῴυ πρόφρων
Ημῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῆσ βυλημάτων·
Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰ 'πιτίμια
Τῆς δυσεβείας οἷα δωρῆ) θεοί.

Αντιστροφικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Ιδεθ' ὅπῳ προνέμε) 1400
Τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Αρης.
Βεβᾶσι δ' ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
Μελάδρομοι κακῶν πανυργημάτων,
Αφυκτοι κύνες.
Ως 'ν μακράν γ' ἔτ' ἀμμφεῖ
Τὸν μὸν φρενῶν ὄνειρον ἀμφιλύσσιον.

Αντιστροφὴ.

Παράγε) γὸ ἑνέρων
Δολιόπυς ἀρωγὸς εἴσω στέγης,
Αρχαιόπλυτα πατρὸς εἰς ἐδράσματα,
Νεακόνητον αἷμα χειρῶν ἔχων· 1410
Ο Μαίας δὲ πᾶις
Ερμῆς σφ' ἄγει δόλον Ϛρότῳ
Κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, κἀκέτ' ἀμμφεῖ.

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΗΛ.

Ω Φίλαι γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
Τελοῦσι τἔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.
ΧΟ. Πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν;
ΗΛ. Η μὲν ἐς τάφον
Λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστιον πέλας.
ΧΟ. Σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί;
ΗΛ. Φρυρήσων ὅπως
Αἴγισθος αὐτὸς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.
ΚΛ. Αἰ αἰ αἰ. ἰὼ τέκνα
Φίλων ἔρημοι, τῶνδ' ἀπολλύντων πλέα.
ΗΛ. Βοᾷ τις ἔνδον· οὐκ ἀκούετ' ὦ φίλαι;

Περικομμάτια. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Ηκουσ' ἀνήκουσα
Δύσανος, ὥστε φρίξαι.

Σύστημα ά.

ΚΛ. Οἴμοι τάλαιν'. Αἴγισθε, τοῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;
ΗΛ. Ιδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις.
ΚΛ. Ω τέκνον, τέκνον,
Οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν.
ΗΛ. Αλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
Ωκτείρεθ' ὅτος, ὅθ' ὁ γηνήσας πατήρ.

Στροφὴ β'.

ΧΟ. Ω πόλις, ὦ γενεὰ
Τάλαινα· νῦν ζῇ

Μοῖρα

Μοῖρα καθημερία
Φθίνει, φθίνει.

Σύστημα β'.

ΚΛ. Ω μοι, πέπληγμαι.
ΗΛ. Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.
ΚΛ. Ω μοι μάλ' αὖθις.
ΗΛ. Εἴ γ' Αἴγισθόν σ' ὁμῦ. 1440

Στροφὴ γ'.

ΧΟ. Τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ
Γᾶς ὑποκείμενοι.
Πολύρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαρῦσαι πάλιν
Κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες.

Σύστημα γ'.

ΗΛ. Καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
Στάζει θυηλῆς Ἄρεος· οὐδ' ἔχω λέγειν
Ὁρέσα πῶς κυρεῖ γε.
ΟΡ. Τἀν δόμοισι μὲν
Καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
Τέθνηκεν ἡ τάλαινα· μηκέτ' ἐκφοβοῦ 1450
Μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.

Ἀντιστροφὴ ά.

ΧΟ. Παύσασθε· λέξω γὰρ
Αἴγισθον ἐκ πρεσβήλου.

Ἀντισύστημα ά.

ΗΛ. Ὦ παῖδες, οὐκ ἄφορρον; εἰσορᾶτε πῶς
Τὸν ἄνδρ' ἐφ' ὑμῖν; ἕτος ἐκ πρασίου
Χωρεῖ γεγηθώς.

Ἀντιστροφὴ β'.

ΧΟ. Βᾶτε κατ' ἀντιθύρων
Ὅσον τάχισα,

Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι,
Τάδ' ὡς πάλιν.

Ἀντιστροφὴ β'.

ΟΡ. Θάρσει· τετεύξῃ γ' ἣν ποθεῖς.
ΗΛ. Ἐπειγέ νυν.
ΟΡ. Καὶ δὴ βέβηκα.
ΗΛ. Τἀνθάδ' ἄν μέλοι γ' ἐμοί.

Ἀντιστροφὴ γ'.

ΧΟ. Δι' ὠτὸς ἄν παῦρά γ' ὡς
Ἤπιον ἐννέπειν,
Πρὸς ἄνδρα τόνδε ξυμφέροι, καθαρσιον ὡς
Ὀρθῇ πρὸς δίκας ἀγῶνα.

Ἀντιστροφὴ γ'.

ΑΙ. Τίς οἶδεν ὑμῶν ὧν ποθ' οἱ Φωκεῖς ξένοι,
Οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
Λελοιπότ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
Σέ τοι σὲ κρίνω, κἀ σὲ τὴν ἐν τῷ πάρος
Χρόνῳ θρασεῖαν, ὡς μάλιστά σοι μέλειν
Οἴμαι· μάλιστα δ' ἂν καλειδῇ αν φράσαι.

Ἰαμβοί.

ΗΛ. Ἐξοίδα· πῶς γὰρ οὐχί; ξυμφορᾶς γ' ἄν
Ἐξωθεν εἴην τἀμὰ τῆς φιλτάτης.
ΑΙ. Ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με.
ΗΛ. Ἔνδον. φίλης γὰρ πρόξενοι καλήνυσαν.
ΑΙ. Ἦ κἀθανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
ΗΛ. Οὔκ· (ἀλλὰ κἀπέδειξαν) οὐ λόγῳ μόνον.
ΑΙ. Πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε καμφανῆ μαθεῖν;
ΗΛ. Πάρεσι δῆτα· κἀμὰ' ἄζηλος θέα.
ΑΙ. Ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως.
ΗΛ. Χαίροις ἄν, εἰ σοὶ χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

ΑΙ.

ΑΙ. Σιγᾷν ἄνωγα κἀναδείκνυναι πύλας
Πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις δ' ὁρᾶν·
Ὡς, εἴτις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς φαρὸς
Ἐξήρετ', ἀνδρὸς τοῦδε νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
Στόμια δέχηται τἀμά, μηδὲ πρὸς βίαν
Ἐμοῦ κολασθῇ προσυχὼν, φύσιν φρένας.
ΗΛ. Καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
Νῦν ἔχον ὥστε ξυμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.
ΑΙ. Ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἀνὰ φθόνῳ μὲν ὐ
Πεπλωκός· εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, ὐ λέγω.
Χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
Τὸ ξυγγενές γε κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.
ΟΡ. Αὐτὸς σὺ βάσαζ'· ὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,
Τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε ξ προσπηγορεῖν φίλως.
ΑΙ. Ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δὲ,
Εἴ πῃ κατ' οἶκον μοι Κλυταιμήστρα, κάλει.
ΟΡ. Αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.
ΑΙ. Οἴμοι. τί λέξω;
ΟΡ. Τίνα φοβῇ; τίν' ἀγνοεῖς;
ΑΙ. Τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
Πέπλωχ' ὁ τλήμων;
ΟΡ. Οὐ γὰρ αἰθάνῃ πάλαι
Ζῶν τοὺς θανοῦσιν ὕπεκ' ἀνταυδᾶς ἴσα;
ΑΙ. Οἴμοι, ξυνῆκα τοὔπος· ὐ γὰρ ἐῶ' ὅπως
Οὐ ὐκ Ορέσης ἔῶ' ὁ πεσσφονῶν ἐμέ.
ΟΡ. Καὶ μάντις ὢν ἄρισος, ἐσφάλλῃ πάλαι.
ΑΙ. Ὀλωλα δὴ δείλαιος· ἀλλά μοι πάρες
Κἄν σμικρὸν εἰπεῖν.
ΗΛ. Μὴ πέρα λέγειν ἔα
Πρὸς θεῶν ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
Τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένον

Θνήσκειν ὁ μέλλων τῷ χρόνῳ κέρδος φέροι;
Αλλ' ὡς τάχιστα κλεῖνε· κ' ἐκ κλανῶν πρόθες
Ταφεῦσιν ὧν τόνδ' εἰκὸς ἐστι τυγχάνειν,
Απόπλον ἡμῖν· ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
Μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.
ΟΡ. Χωροῖς ἂν εἴσω ζὺν τάχει· λόγων γ' ὑ
Νῦν ἐστιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
ΑΙ. Τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς τόδ' εἰ καλὸν
Τὔργον, σκότῳ δεῖ, κ' πρόχειρος εἶ κλανεῖν;
ΟΡ. Μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθά περ κατέκλανες
Πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.
ΑΙ. Η πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
Τά τ' ὄντα κ' μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά.
ΟΡ. Τὰ γοῦν σ'· ἐγὼ γοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.
ΑΙ. Αλλ' ὑ πάλαι τὴν τέχνην ἐκόμπασας.
ΟΡ. Πόλλ' ἀνίφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
Αλλ' ἕρπε.
ΑΙ. Υφηγοῦ.
ΟΡ. Σοὶ βαδιστέον πάρος.
ΑΙ. Η μὴ φύγω σέ;
ΟΡ. Μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
Θάνῃς, φυλάξαι δεῖ μέ τοῦτό γοι σκοπόν.
Χρὴν δ' ἅθυς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
Οσις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλῃ,
Κτείνειν. τὸ γοῦν πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.

Αναπαίσοι.

ΧΟ. Ω πέρμ' Ατρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
Δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
Τῇ νὺν ὁρμῇ τελεωθέν.

V. 1522 Prima syllaba vocis ἀγὼν semper brevis est, ergo legendum forte Νῦν ἐς' ἀγὼν μοὐ.

ΣΟΦΟ-

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ

ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὸ δρᾶμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστι παραλειπομένης, ὥσπερ οἱ Ἀνθηνορίδαι, καὶ Αἰχμαλώτιδες, καὶ Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ Μέμνων· πεπλωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλεῖον τι ἀρισθεῖον περὶ τὴν τοῦ ζώμαλος κομιδὴν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεύς· ὅθεν ὁ Αἴας τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν παρακεκίνηται καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην, ὥστε ἐφαπλόμενος τῶν προβάτων καὶ τέμνων, δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχειρίζεσθαι· καὶ τὰ μὲν ἀνεῖλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δήσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν οἷς ἐστι καὶ κριός τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα· ὃν δήσας ἐμαστίγωσεν· ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται Αἴας μαστιγοφόρος· ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. Δικαίαρχος δὲ Αἴαντος θάνατον ἐπιγράφει. ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς Αἴας ἀναγέγραπται. ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηνᾶ τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα τί ἄρα πολὺ πράττει ὁ Αἴας· καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τύμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, καὶ ἐπικομπάζοντα ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων· καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ὡς ἐπὶ τὸ μαστιγοῦν τὸν Ὀδυσσέα· παραγίνεται δὲ χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονὸς, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν Ἑλληνικὰ, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα· ἔξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος πολλακὶς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν προβάτων ὅτι Αἴας ἐστὶν, ἀγνοοῦσα δὲ τίνος εἶεν τὰ ποίμνια· μαθόντες οὖν παρ' ἀλλήλων τὸ ἀγνοούμενον, ὁ χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτ' ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικὰ

ληνικὰ τὰ σφαγιώτα σοίμνια, ἀπολοφύρον), καὶ μάλιστα ὁ χορός· εἰσελεύθερον ὁ Αἴας σεσελθὼν, καὶ ἔμφρων γιόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρε). καὶ τότε Τέκμησσα δεῖται σαύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δ' ἀποκριθεὶς σεπαῦται, ἕξεισι δῆθεν καθαρσίων ἕνεκεν, καὶ ἑαυτὸν διαχειρίζε)· εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τῦ δράματος λόγοι τινὲς Τάκρυ σεὸς Μενέλαον, καὶ σρὸς Αγαμέμνονα, ὑκ ἐῶντας θάπτειν τὸ σῶμα· τὸ δὲ σέρας, θάψας αὐτὸν ὁ Τεῦκρος, ἀπολοφύρεται· σαρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγῳδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ λύσσης ἄκρας οἱ ἄνθρωποι εἰς μανίαν σερίρέσον)· ὃ δὴ καὶ Αἴας σέσονθε, ὅτ' Αχιλλείων ὅπλων ἀσόλυχών.

Η μὲν σκηνὴ τῦ δράματος ἐν τῷ ναυσάθμῳ κεῖται σρὸς τῇ σκηνῇ τῦ Αἴαντος· δαιμονίως δὲ εἰσφέρει σεσλογίζυσαν τὴν Αθηνᾶν· ἀσίθανον γὰ τὸν Αἴαντα σροϊόντα, εἰσεῖν σερὶ ὧν αὐτῷ σεσραγμένων, ὥσσερ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν· ὑδὲ μὴν ἕτερός τις ἠσίσατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀσορρήτῳ καὶ νυκτὸς τῦ Αἴαντος δράσαντος· Θεῦ δ' ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι· σερὶ δὲ τῦ θανάτυ τῦ Αἴαντος διαφόρως ἱσορήκασιν· οἱ μὲν γὰ φασιν ὅτι ὑσὸ Πάριδος σρωθεὶς ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἱμαῤῥοῶν· οἱ δὲ, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη Τρωσὶ σηλὸν κατ' αὐτῦ βαλεῖν· (σιδήρῳ γὰ ὐκ ἦν τρωτὸς) καὶ ὕτω τελευτᾷ· οἱ δὲ ὅτι αὐτόχειρ αὐτῦ γέγονεν, ὧν ἐσι καὶ Σοφοκλῆς· σερὶ δὲ τῆς σηλάρας, ὅτι μόνην αὐτὴν σρωτὴν εἶχεν, ἱσορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν ζῶμα (ὅσσερ ἐκάλυσλεν ἡ τῦ Ηρακλέυς λεονλῆ) ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν (ὅσσερ ἦν ἡ σηλάρα) σρωτὸν ἦν· τὸ κεφάλαιον δὲ τῦ δράματος, Αἴαντος μανία καὶ τελευτή.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ Σαλαμινίωνναυτῶν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΙΑΣ

ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΑΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΑΘ.

ΑΕΙ μὲν, ὦ παῖ Λαέρτου, δέδοκρά σε
Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον.
Καὶ νῦν ἐπὶ σκηνὰς σε ναυλικὰς ὁρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐκάτην ἔχει,
Πάλαι κυνηγετοῦντα, κ' μεμῦθον
Ἰχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ἅπως ἴδῃς
Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' ἐκ ἔνδον· εὖ δέ σ' ἐκφέρει
Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις·
Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
Στάζων ἱδρῶτι κ' χέρας ξιφοκλόνους·
Καί σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
Ἔτ' ἔργον ἐστὶν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
Σπουδὴν ἔθου τήν δ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς.

ΟΔ. Ω φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
Ὡς ἀμαθές σ', κἂν ἄπτολις ἦς, ὅμως
Φώνημ' ἀκούω, κ' ξυναρπάζω φρενὶ,
Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς·
Καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
Βάσιν κυκλοῦντ' Αἴαντι τῷ ξακεσφόρῳ·
Κεῖνον γὰρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
Νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε στρατὸς ἄσκοπον

Εχι

Ἐχῃ περάνας, εἴπερ εἴργασαι τάδε.
Ἰσμὲν γὰρ ὑδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα.
Κἀγὼ θελοίμης τῷ δ' ὑπεζύγην πόνῳ.
Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως ἀρίσκομεν
Λείας ἁπάσας, ἢ καὶ ναρισμένας
Ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπισάτας.
Τὴν δ' ὧν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν τρέπει.
Καί μοι τὶς ὁπλὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
Πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει,
Φράζει τε, κἀδήλωσεν, ἀθέως δ' ἐγὼ
Κατ' ἴχνος αἴσσω· ἢ τὰ μὲν ξυμφέρομαι,
Τὰ δ' ἐκπέπλημμαι, κὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτῳ.
Καιρὸν δ' ἐφῆκες· πάντα γὰρ τάδ' ἦν πάρος,
Τά τ' εἰσέπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί——

ΑΘ. Ἐγνων Ὀδυσσεῦ, ἢ πάλαι φύλαξ ἔβην
Τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.

ΟΔ. Ἡ ἢ φίλη δέσποινα πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘ. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τῶνδε τἄρτα ταῦτά σοι.

ΟΔ. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦζεν χέρα;

ΑΘ. Χόλῳ βαρυνθεὶς τῷδ' Ἀχιλλείων ὅπλων.

ΟΔ. Τί δῆτα ποίμνας τὴν δ' ἐπεμπίπλει βάσιν;

ΑΘ. Δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.

ΟΔ. Ἡ ἢ τὸ βούλημ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘ. Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ καλημέλησ' ἐγώ.

ΟΔ. Ποίαισι τόλμαις ταῖσδε ἢ φρενῶν θράσει;

ΑΘ. Νύκλῳρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.

ΟΔ. Ἡ ἢ παρέσῃ, κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘ. Καὶ δὴ 'πὶ διοσσᾶς ἦν σταλῄγισιν αὐλαῖς.

ΟΔ. Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;

ΑΘ. Ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι

Γνώμας

V. 28 νέμῃ Hen. Steph. V. 32 ἄῃσσω. Id.

Γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς·
Καὶ σφᾶς τε σοίμνας ἐκλέπω, σύμμικλά τε
Λείας, ἄδαστα βυκόλων φρυάγματα.
Ἐνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε σολύκερων φόνον,
Κύκλῳ ῥαχίζων· καδόκῃ μὲν ἔνθ' ὅτε
Διοσὺς Ατρείδας αὐτόχειρ κλείνειν ἔχων,
Οτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπίλνων, σραλήλατων.
Ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις,
Ωτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά.
Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου,
Τοὺς ζωλας αὖ δεσμοῖσι ζυνδήσας βοῶν,
Ποίμνας τε σάσας, εἰς δόμους κομίζεν,
Ως ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων.
Καὶ νῦν κατ' οἴκους ζυνδέτους αἰκίζεν.
Δείξω δὲ κἀγώ ζοὶ τήνδε σεριφανῆ νόσον,
Ως σᾶσιν Αργείοισιν εἰσιδὼν δρομῆς.
Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ ζυμφορὰν δέχου
Τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποσρόφους
Αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν σεσοφιν εἰσιδεῖν.
Οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλώτιδας χέρας
Δεσμοῖς ἀπαθύνοντα, σροσμολεῖν καλῶ.
Αἴανλα φωνῶ· σεῖχε δωμάτων σάρος.

ΟΔ. Τί δρᾷς Αθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

ΑΘ. Οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

ΟΔ. Μὴ σρὸς θεῶν, ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτο μένων.

ΑΘ. Τί μὴ γλύῃ; σρόσθεν γὰρ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;

ΟΔ. Εχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ, κἀμοῦν ἔτι.

ΑΘ. Οὐκοῦν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν.

ΟΔ. Εμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μολεῖν.

V. 58 al. ἐμπεσών. V. 62 forte εὖ δεσμοῖσι.
V. 80 al. ἐν δόμοις.

ΑΘ. Μεμηνότ' ἄνδρα σφριφανῶς ὀχνεῖς ἰδεῖν;
ΟΔ. Φρονοῦντα γ' ὡς νιν οὐκ ἂν ἐξέσην ἰδεῖν.
ΑΘ. Αλλ' ὧδέ νῦν σε μὴ σαρόντ' ἴδῃ σέλας.
ΟΔ. Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;
ΑΘ. Εγὼ σκολιώσω βλέφαρα κ' δεδοκρότα.
ΟΔ. Γένοιτο μὴν τ' ἂν σῶν, θεᾶ τεχνωμένω.
ΑΘ. Σίγα νῦν ἐσὼς, κ' μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.
ΟΔ. Μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκὸς ὢν τυχεῖν.
ΑΘ. Ω ὗτος, Αἴαν δεύτερόν σε σροσκαλῶ.
Τί βαθὺν ὕτως ἐνῆρέπη τῆς ξυμμάχου;
ΑΙ. Ω χαῖρ' Αθάνα, χαῖρε Διογλυὲς τέκνον,
Ως εὖ σαρέσης· καί σε σαγχρύσοις ἐγὼ
Στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
ΑΘ. Καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
Εβαψας ἔγχος εὖ σρὸς Αργείων στρατῷ;
ΑΙ. Κόμπος σάρεσι, κὐκ ἀπαρνοῦμαί τὸ μή.
ΑΘ. Η κ' σρὸς Ατρείδαισιν ἤχμασας χέρα;
ΑΙ. Ως ὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσυσ' ἔτι.
ΑΘ. Τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
ΑΙ. Θανόντες, ἤδη τἄμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα.
ΑΘ. Εἶεν· τί γὰ δὴ σᾶς ὁ τοῦ Λαερτίου,
Πῶ σοι τύχης ἔσηκεν; ἢ σέφυγέ σε;
ΑΙ. Η τυπίτριπλον κίναδος ἐξήρυ μ' ὅπυ;
ΑΘ. Εγωγ' Οδυσέα τὸν σὸν ἐνσάτην λέγω.
ΑΙ. Ηδίσος ὦ Δέσποινα δεσμώτης ἔσω
Θακεῖ· θανεῖν γὰ αὐτὸν ὕτι σω θέλω.
ΑΘ. Πρὶν ἄν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς σλέον;
ΑΙ. Πρὶν ἂν δεθεὶς σρὸς κίον' ἑρκίυ σέγης.
ΑΘ. Τί δῆτα τὸν δύσνουν ἐργάσῃ κακόν;
ΑΙ. Μάσιγι σρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς δαίνῃ.
ΑΘ. Μὴ δῆτα τὸν δύσνουν ὧδέ γ' ἀγκίσῃ.

ΑΙ.

ΑΙ. Χαίρειν Αθάνα τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι·
Κεῖνος δὲ τίσῃ τήνδε, κὐκ ἄλλην δίκην.
ΑΘ. Σὺ δ' ὦν, ἐπειδὴ τέρψις ὧδέ σοι τὸ δρᾶν,
Χρῶ χειρὶ, φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς.
ΑΙ. Χωρῶ πρὸς ἔργον· τῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
Τοιάνδ' ἀεὶ μοι ξύμμαχον παρεσάναι.
ΑΘ. Ορᾷς ὑβριστὴν τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση,
Τύτῳ τίς ἂν σοι τἀνδρὸς ἦν προνούστερος,
Η δρᾶν ἀμείνων ἁρέθη τὰ καίρια;
ΟΔ. Εγὼ μὲν ὐδέν' οἶδ', ἐποικτείρω δέ νιν
Δύσηνον ἔμπης, καί περ ὄντα δυσμβῆ.
Οθ' ὕνεκ' ἄτη ξυγκαλέζδκε) κακῆ,
Οὐδὲν τὸ τύτῳ μᾶλλον ἢ τὐμὸν σκοπῶν.
Ορῶ γὰρ ἡμᾶς ὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
Εἴδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
ΑΘ. Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεὺς ἔπος,
Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον
Η χειρὶ βρίθεις, ἢ μακρᾷ πλύτῳ βάρει·
Ως ἡμέρα κλίνει τε κἀναίγει πάλιν
Απασα τἀνθρώπεια· τὺς δὲ ξώφρονας
Θεοὶ φιλῦσι, κ' συγῦσι τὺς κακύς.

Αναπαίσοι.

ΧΟ. Τελαμώνε παῖ, τῆς ἀμφιρύτυ
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλυ,
Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
Σὲ δ' ὅταν πλαγὴ Διὸς, ἢ ζαμβὴς
Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρυς ἐπιβῇ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω, κ' πεφόβημαι
Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.——
Ως κ' τῆς νῦν φθιμβὴς νυκλὸς,

Μεγάλοι

Μεγάλοι θόρυβοι κατέχυσ' ἡμᾶς
Επὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ
Λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
Βοτὰ, ϗ λείαν,
Ηπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
Κτείνοντ' ἄθωνι ζιδήρῳ.——
Τοιάσδε λόγυς ψιθύρυς πλάτων
Εἰς ὦτα φέρῃ πᾶσιν Οδυσσεὺς,
Καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰ σοῦ νῦν
Εὔπεισα λέγῃ· ϗ πᾶς ὁ κλύων
Τοῦ λέξαντος χαίρῃ μᾶλλον,
Τοῖς ζοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.——
Τῶν γὰ μεγάλων ψυχῶν ἰεὶς
Οὐκ ἂν ἁμάρτοι· καλὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ
Τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι.
Πρὸς γὰ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπῃ.
Καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς,
Σφαλερὸν πύργυ ῥῦμα πέλονται.
Μελὰ γὰ μεγάλων βαγὸς ἄρις ἄν,
Καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικρῶν.——
Αλλ' ὦ δυνατὸν τὺς ἀνοήτυς
Τύτων γνώμας προδιδάσκειν.——
Υπὸ τοιύτων ἀνδρῶν θορυβῇ,
Χ' ἡμεῖς ὐδὲν ὀφέλομεν πρὸς ταῦ-
τ' ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρίς.——
Αλλ' ὅτε γὰ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
Παλαγῦσιν, ἅτε πλησῶν ἀγέλαι
Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες·
Τάχ' ἂν ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
Σιγῇ πλήξειαν ἄφωνοι.——

Επω-

Επωδικα. Στροφή.

Η ῥά ζε Ταυροπόλα Διὸς Αρτεμις,
(Ω μεγάλα φάτις, ὦ
Μᾶτερ αἰχύνας ἐμᾶς)
Ωρμασε σανδάμους ἐπὶ βῦς ἀγελαίας,
Ηπυ τπὸς νίκας ἀκάρπωτον χάριν.
Η ῥα κλυτῶν ἑνάρων
Ψαθεῖσα δώροις, ἤτ' ἐλαφηβολίας.
Η χαλκοθώραξ, ἤ τιν' Ενυάλιος
Μομφὰν ἔχων
Ξυνᾶ δορὸς ἐννυχίοις μαχαναῖς
Ετίσαλο λώβαν; ——

Αντιστροφή.

Οὔποτε γὰ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ
Παῖ Τελαμῶνος ἔβας,
Τόσσον ἐν σοίμναις σιλνῶν. ——
Ηκοι γὰρ ἄν θεία νόσος, ἀλλ' ἀπέρυκοι
Καὶ Ζεὺς κακὰν ἠ Φοῖβος Αργείων φάτιν.
Εἰ δ' ὑποβαλλόμβοι
Κλέπτυσι μύθυς οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
Η τᾶς ἀσώτυ Σισυφιδᾶν γλυεᾶς,
Μὴ μή μ' ἄναξ,
Εθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων,
Κακὰν φάτιν ἄρῃς. ——

Επωδός.

Αλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπυ μακραωνι
Στηρίζῃ ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ χολᾳ,
Ατας ὐρανίαν φλέγων.

V. 179 forte ἤνιν' pro τινά.

V. 191 al. Σισυφίδα, et recte, metri causa.

Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα
Ὁρμᾶται ἐν ἀνέμοις βάσταις,
Πάντων καὶ χαζόντων γλώσσαις
Βαρυάλγητ'. ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσακε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΑΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΤΕ.

ΝΑΟΣ ἀρογοὶ τῆς Αἴαντος,
Γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν,
Ἐχομὲν σοναχὰς οἱ κηδόμενοι
Τᾶ Τελαμῶνος τηλόθεν εἴκυ.
Νῦν γὰ ὁ δεινὸς, ὁ μέγας, ὠμοκρατὴς
Αἴας, θολερῷ
Κεῖται χειμῶνι νοσήσας ——

ΧΟ. Τί δ' ἐπήλλαχ' τᾶς ἁμερίας
Νὺξ ἥδε βάρος,
Παῖ τᾶ Φρυγίᾳ Τελαύτανλος,
Λέγ', ἐπεί ζε λέχος ἀφιάλωσεν
Στέρξας ἀνέχᾳ θήριος Αἴας,
Ὡς ὐκ ἄν ἄϊδρις ὑπείποις. ——

ΤΕ. Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον;
Θανάτῳ γὰ ἴσον βάρας ἐκπάγη. ——
Μανίᾳ γὰ ἀλὰς ἡμῖν ὁ κλεινὸς
Νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
Τοιαῦτ' ἄν ἴδοις ζκηνᾶς ἔνδον
Χειροδαΐκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ,
Κεῖνα χρησήρια τάνδρός.

Αγ-

V. 212 al. στέρξασαν ἔχᾳ.

Αντιστροφικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
Αἴθωνος ἀγγελίαν
Ατλαλον, ὐδὲ φαυλὴν,
Τῶν μεγάλων Δαναῶν,
Υποκλῃζομένην
Τὰν ὁ μέγας μῦθος αἴξει·
Ω μοι, φοβοῦμαι τὸ παρσέρπον.
Περίφαντος ἀνὴρ
Θανεῖται, παραπλήκτῳ
Χερὶ ζυγαλακτὰς
Κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ,
Καὶ βοτῆρας ἱπποκόμους.——

Αναπαιστοι.

ΤΕ. Ω μοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
Δεσμῶτιν ἄγων ἧλυθε τοίμαν·
Ων τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας,
Τὰ δὲ πλαδροκοπῶν, δίχ' ἀνερρήγνυ.
Δύο δ' ἀργάποδας κριὰς ἀνελὼν,
Τῦ μὲν κεφαλὴν ἠ γλῶσσαν ἔπειρεν
Ριπεῖ θερίσας, τὰν δ' ἄρθρα ἄνω
Κίονι δήσας,
Μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν,
Παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ·
Κακὰ δεννάζων ῥήματ', ἃ Δαίμων
Κύδεϊ ἀνδρῶν ἐδίδαξεν——

Αντιστροφὴ.

ΧΟ. Ωρα τιν' ἤδη κάρα κα-
λύμμασι κρυψάμενον,

Πασσὸν

V. 222 Αἴθοπος Suidas, et Turn.

V. 225 lege Υπο κλῃζομένην.

Ποδοῖν κλοπὰν ἀρέωδαι,
Η θοὸν εἰρεσίας
Ζυγὸν ἐζόμενον
Πονλοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι.
Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς
Δικρατεῖς Ατρεῖδαι
Καθ' ἡμῶν, πεφόβημαι
Λιθόλεσσον Αρην
Ξυναλγεῖν μελὰ τῶδε τυ-
πεὶς, τὸν αἰσ' ἄπλατος ἔχει.

Αναπαίστοι.

ΤΕ. Οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰ ἄτερ πέροπᾶς
Αἴξας ὀξὺς νότος ὣς, λήγει.——
Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.
Τὸ γὰ ἐσλέσσειν οἰκεῖα πάθη,
Μηδενὸς ἄλλα παραπράξαντος,
Μεγάλας ὀδύνας ὑπολείπει——

Ιαμβοί.

ΧΟ. Αλλ' εἰ πέπαυ), κάρτ' ἂν ἀτυχεῖν δοκῶ.
Φρένδε γὰ ἤδη τᾶ κακᾶ μείων λόγος.
ΤΕ. Πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τὶς αἴρεσιν, κάβοις,
Φίλυς ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
Η κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
ΧΟ. Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.
ΤΕ. Ημεῖς ἄρ' ὑ νοσοῦσες, ἀτώμεθα νῦν.
ΧΟ. Πῶς τοῦτ' ἔλεξας; ὑ κάτοιδ' ὅπως λέγεις.
ΤΕ. Ανὴρ ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
Αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἶχειτ' ἐν κακοῖς,
Ημᾶς δὲ τὰς φρονοῦσας ἠνία ξυνών·
Νῦν δ' ὡς ἔληξε, καὶ ἐπαύσατο τῆς νόσου,

Κεῖνός

V. 257 al. ἄπλαιος vel ἄπλησος inexplebilis.

Κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαˆ) κακῇ,
Ημεῖς δ' ὁμοίως ὐδὲν ἧσσον, ἢ πάρος.
Αρ' ἐσὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά.
ΧΟ. Ξύμφημι δή σοι, κ δέδοικα μὴ κ Θεῦ
Πληγή τις ἦκοι· πῶς γὰ, εἰ πεπαυμένος
Μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν ἀφραίνεˆ) ——
ΤΕ. Ως ὧδ' ἐχόντων τῶν δ' ἐπίσασθαί σε χρή.
ΧΟ. Τίς γὰ ποτ' ἀρχὴ τᾶ κακᾶ πεσέπλαλο;
Δήλοσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
ΤΕ. Απαν μαθήσῃ τἔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν·
Κεῖνος γὰ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕασεροι
Λαμπτῆρες ὑκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβὼν
Εμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς·
Κἀγὼ πιπλήσσω, κ λέγω, τί χρῆμα δρᾶς
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος, ὥθ' ὑπ' ἀγγέλων
Κληθεὶς, ἐφορμᾷς πεῖραν, ἤτέ τᾶ κλυών
Σάλπιγγος, ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδει στρατός.
Ο δ' εἶπε ποῦ με βαίη, ἀεὶ δ' ὑμνώμενα,
Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Κἀγὼ μαθοῦσ', ἔληξ· ὀδ' ἑαυτῷ μόνος.
Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν ὐκ ἔχω λέγειν τύχας·
Εσω δ' ἐσῆλθε ξυνδέτους ἄγων ὁμοῦ
Ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐκερών τ' ἄγραν.
Καὶ τοὺς μὲν ἠυχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων,
Εσφαζε, κἀῤῥάχιζε· τοὺς δὲ δεσμίους
Ηκίζεθ' ὥσε φῶτας, ἐν ποίμνας πίνων.
Τέλος δ' ἐπαίξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινὶ
Λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ατρειδῶν κάτα,
Τοὺς δ' ἀμφ' Οδυσεῖ, ξυνθεὶς γέλων πολύν,
Οσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκλίσαιτ' ἰών.

V. 281 forte πῶς γὰ ἤ, cum nota interrog. ad finem ſententiae.

Κἄπειτ' ἐπαΐξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν
Εμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσα).
Καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπίδει στέγος,
Παύσας κάρα, θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
Νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρτείᾳ φόνῳ,
Κόμην ἀπρίξ ὄνυξι ξυλλαβὼν χερί.
Καὶ τὸν μὲν ἧσο πλεῖσον ἄφθογγος χρόνον.
Επειτ' ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
Εἰ μὴ φανείην πᾶν τὸ ξυλυχὰν πάθος·
Κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
Κἀγὼ φίλοι δείσασα, τὠξειργασμένον
Ελεξα πᾶν ὅσον περ ἐξηπισάμην.
Ο δ' ἀθὺς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγράς,
Ας ὅποτ' αὐτῷ πρῴθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
Πρὸς γὰ κακῷ τε κ βαρυψύχᾳ γόᾳ
Τοιόσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν.
Αλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων,
Υπεσέναζε ταῦρος ὡς μυκώμενος.
Νῦν δ' ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ,
Ασιτος ἀνὴρ, ἄπολις, ἐν μέσοις βόλοις
Σιδηροκμῆσιν, ἥσυχος θακεῖ πεσών.
Καὶ δῆλός ἐσιν ὥς τι δρασείων κακόν·
Τοιαῦτα γὰ πως κ λέγᾳ κὠδύρε).
Αλλ' ὦ φίλοι, (τούτων γὰ ἕνεκ' ἐσάλην)
Αρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύναοθέ τι.
Φίλων γὰ οἱ τοιοῖδε νικῶν) φίλοι.

ΧΟ. Τέκμησα δεινὰ πᾷ Τελαμῶνιος λέγεις
Ημῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάδᾳ κακοῖς.

ΑΙ. Ιώ μοι μοι.

ΤΕ. Τάχ' ὡς ἔοικε μᾶλλον· ἢ κ ἠκούσαλε

Αἴαντος.

V. 310 al. ἐρειωθεὶς innixus. V. 332 Λόγοις Stobaeus, rectius.

Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσῃ βοήν;

ΑΙ. Ἰώ μοι μοι.

ΧΟ. Ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
Νοσήμασι ξυνῦσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙ. Ἰὼ, παῖ, παῖ.

ΤΕ. Ὦ μοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
Τί πολε μμοινᾷ; πῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.

ΑΙ. Τεῦκρον καλῶ· πῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
Λειπλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

ΧΟ. Ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγεθ'·
Τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.

ΤΕ. Ἰδὺ διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεσί σοι
Τὰ τῦδε πράγη, κἀυτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.

Ἀντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΑΙ. Ἰώ μοι φίλοι ναυβάται,
Μόνοι ἐμῷ φίλων, μόνοι
Τ' ἐμμμόνλες ὀρθῷ νόμῳ·
Ἰδεαδέ μ' οἷον ἄρλι κῦμα
Φοινίας ὑπὸ ζάλης
Αμφίδρομον κυκλεῖται——

ΧΟ. Οἵ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρλυρεῖν ἄγαν.
Δηλοῖ δὲ τὄργον ὡς ἀφροντίστως ἔχεί.——

Ἀντιστροφὴ ά.

ΑΙ. Ἰώ μοι γλῶς ναΐας
Αρωγὸν τέχνας, ἁλίαν
Ος ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν·
Σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορ-
κα ποιμνίων ἐπαρκέσον-
τ'· ἀλλά με ξυνδαΐξον.——

ΧΟ.

V. 360 forte Αρηγε adjuva, sic constat metrum.

V. 362 lege δέδορκα et sequens vers. incipiat cum Ποιμνίων.

Κἄπειτ' ἐπαΐξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν
Εμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσα).
Καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπλάει στέγος,
Παίσας κάρα, θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
Νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνειὸς φόνῳ,
Κόμην ἀπρίξ ὄνυξι ζυλλαβὼν χερί.
Καὶ τὸν μὲν ἧσο πλεῖσον ἄφθογγος χρόνον.
Επειτ' ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
Εἰ μὴ φανείην πᾶν τὸ ζυλλυχὰν πάθος·
Κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
Κἀγὼ φίλοι δείσασα, τὐξειργασμένον
Ελεξα πᾶν ὅσον περ ἐξηπισάμην.
Ο δ' ἀθὺς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγράς,
Ας ὅποτ' αὐτῷ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
Πρὸς γὰ κακῷ τι γ' βαρυψύχῳ γόνυς
Τοιοῦσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν.
Αλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων,
Υπεσέναζε ταῦρος ὡς μυκώμενος.
Νῦν δ' ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ.
Ασιτος ἀνὴρ, ἄπολις, ἐν μέσοις βόλοῖς
Σιδηροκμῆσιν, ἧσυχος δαπεῖ πεσών.
Καὶ δῆλός ἐσιν ὥς τι δρασείων κακόν·
Τοιαῦτα γὰ πως γ' λέγει κωδύρε).
Αλλ' ὦ φίλοι, (τύτων γὰ ἕνεκ' ἐσάλην)
Αρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύναδέ τι.
Φίλων γὰ οἱ τοιοῖδε νικῶν) φίλοι.

ΧΟ. Τέκμησα δεινὰ πᾶ) Τελαμῶνος λέγεις
Ημῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάδαι κακοῖς.

ΑΙ. Ιώ μοι μοι.

ΤΕ. Τάχ' ὡς ἔοικε μᾶλλον· ἢ ὐκ ἠκύσαμεν

Αἴαντος.

V. 310 al. ἐρειωθεὶς innixus. V. 332 Λόγοις Stobaeus, rectius.

Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν;
ΑΙ. Ἰώ μοι μοι.
ΧΟ. Ανὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
Νοσήμασι ζυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
ΑΙ. Ἰώ, παῖ, παῖ.
ΤΕ. Ω μοι τάλαιν', Εὐρύσακις, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
Τί σοὶ μέλει ; ποῦ ποτ' εἶ ; τάλαιν' ἐγώ.
ΑΙ. Τεῦκρον καλῶ· ποῦ Τεῦκρος ; ἢ τὸν εἰσαεὶ
Λεηλατήσει χρόνον ; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
ΧΟ. Ανὴρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγετε·
Τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.
ΤΕ. Ιδοὺ διοίγω· φρουρὸν δ' ἕξεις σοι
Τὰ τῆσδε πράγη, καθ' ὡς ἔχων κυρεῖ.

Ανίσροφικα. Στροφὴ ά.

ΑΙ. Ἰώ μοι φίλοι ναυβάται,
Μόνοι ἐμῷ φίλων, μόνοι
Τ' ἐμμόνως ὀρθῷ νόμῳ·
Ἰδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα
Φοινίας ὑπὸ ζάλης
Αμφίδρομον κυκλεῖται——
ΧΟ. Οἵ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
Δηλοῖ δὲ τἔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει.——

Ανίσροφὴ ά.

ΑΙ. Ἰώ μοι γύος ναΐας
Αρωγὸν τέχνας, ἁλίαν
Ος ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν·
Σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορ-
κα σωμόων ἐπαρκέσον-
τ'· ἀλλά μ' ξυνδαΐξον.——

ΧΟ.

V. 360 forte Αρηγε adjuva, sic constat metrum.
V. 362 lege δέδορκα et sequens vers. incipiat cum Πεμόων.

ΧΟ. Εὔφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ δίδυς
Ακος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.——

Στροφὴ β'.

ΑΙ. Ορᾷς τὸν θρασὺν, τὸν ἀκάρδιον,
Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις,
Εν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
Ω μοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα—— 370

ΤΕ. Μὴ δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε.

ΑΙ. Οὐκ ἐκλὸς; ὐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα;
Αἴ, αἴ, αἴ.

ΧΟ. Ω πρὸς θεῶν ὕπεικε, κ) φρόνησον εὖ——

Στροφὴ γ'.

ΑΙ. Ιὼ δύσμορος, ὃς χεροῖν
Μεθῆκα τὺς ἀλάστορας,
Εν δ' ἐλίκεσι βυσὶ κ)
Κλυσῖς πεσὼν αἰπολίοις,
Ερεμνὸν αἷμ' ἔσθσα—— 380

ΧΟ. Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμμόις;
Οὐ γὸ γνοίτ' ἂν ταῦθ' ὅπως ὐχ ὧδ' ἔχειν——

Αντιστροφὴ β'.

ΑΙ. Ιὼ πάνθ' ὁρῶν, ἀπάντων τ' ἀεὶ
Κακῶν ὄργανον τέκνον Λαρτίυ,
Κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατῦ,
Η πυ πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις——

ΧΟ. Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς κ) γελᾷ κ) δύρεῖ.

ΑΙ. Ιδοιμι δή νιν, καὶπερ ὢδ' ἀτώμμος.
Ιώ μοι, μοι.

ΧΟ. Μηδὲν μέγ' εἴπῃς· ὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακῦ;

Αντιστροφὴ γ'.

ΑΙ. Ιὼ Ζεῦ πογόνων πάτερ, 390

Πῶς

Πῶς ἂν τὸν ἀμυλώταλον,
Ἐχθρὸν ἄλημα, τύς τε δισ-
άρχας ὀλέσας βασιλῆς,
Τέλος θάνοιμι κἀυτός;

ΤΕ. Ὅταν καλὰ χῃ ταῦθ' ὁμῶ κἀμοὶ θανεῖν
Εὔχυ· τί γὰ δεῖ ζῆν με σῦ τεθνηκότος;

Στροφὴ δ'.

ΑΙ. Ἰὼ ζχότος, ἐμὸν φάος, ἔρεμβος
Ω φαεινὸν ὡς ἐμοὶ,
Ελεῶ' ἔλεᾶ' οἰκήτορα,
Ελεᾶέ μ'· ὕτε γὰ Θεῶν
Γένος, ὕθ' ἀμηρίων
Ετ' ἄξιος βλέπειν τιν'
Εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων.
Αλλά μ' ἁ Διὸς γ' ἀλκίμα Θεὸς
Ολέθριον αἰκίζει.
Ποῖ τις ἦν φύγῃ;
Ποῖ μολὼν μῳῶ;
Εἰ τὰ μὲν φθίνῃ, φίλοι,
Τοῖς δ' ὁμῦ τέλας,
Μωρᾶς δ' ἄγραις τεθσκείμεθα.
Πᾶς δὲ τρατὸς δίπαλλος
Αν με χειρὶ φονᾶοι ———

ΤΕ. Ω δυσάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον
Φωνεῖν, ἃ τεθάδεν ὕτος ὐκ ἔτλη ποτ' ἄν;

Ανῖτροφὴ δ'.

ΑΙ. Πόροι ἁλίρροθοι, τάραλά τ' ἄνλρα,
Καὶ νέμος ἐπάκλιον,
Πολὺν τολὺν δαρόν τε με

L 1 Κατεί-

V. 391 forte τότ' ecquando, metri causa. V. 392 forte δυσ- Camerar. V. 410 lege τροκείμεθα metri causa.

Κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν
Χρόνον· ἀλλ' ὑκέτι μ' ὑ-
κέτ' ἀμπνοὰς ἔχονλα·
Τῦτό τις φρονῶν ἴσω.
Ω Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ
Εὔφρονες Αργείοις,
Οὐκέτ' ἄνδρα μὴ
Τόνδ' ἴδητ' (ἔπος
Εξερέω μέγ') οἷον ὕ-
τινα Τροία κρατῦ
Δέρχθη, χθονὸς μολόντ' ἄπο
Ελλανίδος· τανῦν δ' ἄ-
τιμος ὧδε κροκεῖ).

Ιαμβοί.

ΧΟ. Οὗτοι σ' ἀπείρξειν, ὕθ' ὅπως ἐῶ λέγειν
Εχω, κακοῖς τοιοῖσδε ξυμπεπλωκότα ———

ΑΙ. Αἲ, αἲ· τίς ἂν ποτ' ᾠεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
Τὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
Νῦν γὰ πάρεσι κἠ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ,
Καὶ τρίς· τοιούτοις γὰ κακοῖς ἐνλυγχάνω.
Οτε πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ιδαίας χθονὸς
Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀρισθ'σας κρατῦ,
Πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων·
Εγὼ δ' ὁ κείνυ παῖς τὸν αὐτὸν εἰς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν ὐκ ἐλάσσονι σθένῃ,
Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
Ατιμος Αργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι.
Καίτοι τοσῦτόν γ' ἐξεπίσασθαι δοκῶ,
Εἰ ζῶν Αχιλλεὺς πᾦ ὅπλων πᾦ ὧν πέρι
Κρίνειν ἔμελλε κἄρλος ἀρισείας τινὶ,

Οὐκ

V. 446 melius κράτος, metri causa.

Οὐκ ἄν τις αὖτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ·
Νῦν δ' αὖτ' Ατρεΐδαις φωτὶ σαλυργῷ φρένας
Επραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαλες κράτη·
Κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα χ' φρένες διάτροφοι
Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε
Δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος Θεὰ
Ηδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεκλύνοντ' ἐμὴν
Εσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
Ως' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς.
Κεῖνοι δ' ἐπεγελῶσιν ἐκπεφυγότες,
Εμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος· εἰ δέ τις Θεῶν
Βλάπτοι, φύγοι γ' ἄν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα.
Καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν, ὅστις ἐμφανῶς Θεοῖς
Εχθαίρομαι· μισεῖ δέ μ' Ελλήνων στρατός·
Εχθει δὲ Τροία πᾶσα, χ' πεδία τάδε.
Πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας,
Μόνους τ' Ατρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν
Γυμνὸν φανέντα τῆς ἀριστείων ἄτερ,
Ων αὐτὸς ἔσχε σέφανον ἀκλείας μέγαν;
Οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν· ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
Πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις,
Καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω;
Αλλ' ὧδέ γ' Ατρείδας ἂν ἀφράνοιμί που.
Οὐκ ἔστι ταῦτα· πειρά τις ζητητέα
Τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
Μήτοι φύσιν γ' ἄπαλαχνος ἐκ κείνου γεγώς.

Αἰχρὸν

V. 447—8 lege αὐτ' pro αὐτὰ scil. ὅπλα.
V. 451 vel ἀπεῖρξαν cohibuerunt.

Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τῦ μακρῦ χρήζειν βίυ,
Κακοῖσιν ὅσις μηδὲν ἐξαλλάσσει).
Τί γὰρ πάρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει,
Προσθεῖσα καὐαθεῖσα τῦ γε κατθανεῖν;
Οὐκ ἂν πριαίμην ὐδενὸς λόγυ βροτὸν,
Οσις κενοῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνει).
Αλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
Τὸν ἀγχῦ χρή· πάντ' ἀκήκοας λόγον.

ΧΟ. Οὐδεὶς ἐρεῖ σοθ', ὡς ὑπόβλησον λόγον
Αἴας ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαὐτῦ φρενὸς
Παῦσαί γε μῦτοι, κὴ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
Γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φρονλίδας μεθείς.

ΤΕ. Ω δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
Οὐκ ἔσιν ὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.
Εγὼ δ' ἐλάθερυ μὲν ἔξέφυν σατρὸς,
Εἴ σέρ τινος, σθένος ἐν σλύτῳ Φρυγῶν·
Νῦν δ' εἰμὶ δύλη· Θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ συ,
Καὶ σῇ μάλιστα χειρί· τοιγαρῦν ἐπεὶ
Τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
Καί σ' ἀντιάζω σεῦς τ' Εφεσίυ Διὸς,
Εὐνῆς τε τῆς σῆς ἣ ξυηλλάχθης ἐμοὶ,
Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
Τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφεὶς τινί.
Ην γὰρ θάνῃς σὺ, κὴ τελάτησας ἀφῆς,
Ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
Βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Αργείων ὕπο
Ξὺν σαιδὶ τῷ σῷ δυλίαν ἕξειν τροφήν.
Καί τις σικρὸν σεύσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ,
Λόγοις ἰάπλων, ἴδετε τὴν ὁμόνετιν

Αἴαντος,

V. 479 forte κἀνεθεῖσα. Sic Scholiastes *Bodleianus* legisse videtur ita vocem exponens, ἀπολυθεῖσα κὴ ἐλάθερωθεῖσα τῦ θανάτυ.

Αἴανλος, ὃς μέγιςον ἴχυσε ςρατῦ,
Οἵας λαιρείας ἀνθ' ὅσυ ζήλυ τρέφι.
Τοιαῦτ' ἐρεῖ τις· κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ,
Σοὶ δ' ἀμχρὰ τἄπη ταῦτα, κ τῷ σῷ ἧμει.
Αλλ' ἄιδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν, ἐν λυγρῷ
Γήρᾳ πολείπων· ἄιδεσαι δὲ μητέρα
Πολλῶν ἐτῶν κληρῦχον, ἥ ςε πολλάκις
Θεοῖς ἀρᾶται ζῶνλα πὸς δόμυς μολεῖν.
Οἴκλειρε δ' ὦ 'ναξ παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας
Τροφῆς ςερηθεὶς, σῦ διοίσεται μόνος
Υπ' ὀρφανιςῶν μὴ φίλων· ὅσον κακὸν
Κείνῳ τε κἀμοὶ τῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
Εμοὶ γὰ ὑκέτ' ἐςὶν εἰς ὅ, τι βλέπω
Πλὴν σῦ. σὺ γὰ μυ παλρίδ' ἡἵςωσας δορὶ,
Καὶ μητέρ', ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσανλά με
Καθεῖλεν ἅδυ θανασίμυς οἰκήτορας·
Τίς δῆτ' ἐμοὶ γλύοιτ' ἂν ἀντὶ σῦ παλρίς;
Τίς πλῦτος; ἐν ςοὶ πᾶσ' ἔγωλε ζώζομαι·
Αλλ' ἴχε κἀμὲ μνῆσιν· ἀνδρί τοι χρεὼν
Μνήμην πεσσεῖναι, τερπνὸν εἰτί πυ πάθοι.
Χάρις χάριν γὰ ἐςιν ἡ τίκλυσ' ἀεί.
Οτυ δ' ἀπορρεῖ μνῆσις εὖ πεπονθότος,
Οὐκ ἂν γλύοιτό πο' ὗτος ἀγλυὴς ἀνήρ.——

ΧΟ. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκλον ὡς κἀγὼ φρενὶ,
Θέλοιμ' ἄν· αἰνοίης γὰ ἂν τὰ τῆς δ' ἔπη.

ΑΙ. Καὶ κάρτ' ἐπαίνυ τάξε) πὸς γῦν ἐμῦ,
Εἰ μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.

ΤΕ. Αλλ' ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωλε πείσομαι.

ΑΙ. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω.

ΤΕ. Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.

V. 520 ἐς ἅδυ forte.

ΑΙ. Εν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;
ΤΕ. Μή σοι γέ πω δύσηνος ἀντήσας θάνοι.
ΑΙ. Πρέπον γέ τ' ἦν ἂν δαίμονος τῷ μῷ τόδε.
ΤΕ. Αλλ' ὧν ἐγὼ φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι.
ΑΙ. Επήνεσ' ἔργον, ἢ φρένοιαν ἣν ἔθου.
ΤΕ. Τί δῆτ' ἄν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; 540
ΑΙ. Δός μοι φανεῖσαν αὐτὸν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.
ΤΕ. Καὶ μὴν πέλας γὲ προσπόλοις φυλάσσει.—
ΑΙ. Τί δῆτα μέλλει μὴ 'ὐ παρεῖσίαν ἔχειν;
ΤΕ. Ω παῖ, πατὴρ καλεῖ σε· δεῦρο πρόσπολων
Αγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν ἀθύρων κυρεῖς.
ΑΙ. Ερπουλι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγῳ;
ΤΕ. Καὶ δὴ κομίζει πρόσπολων ὅδ' ἐγγύθεν.
ΑΙ. Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο· παρβάσει γὰ ἄν
Νεοσφαγῆ τοῦτόν γε προσλάσων φόνον,
Εἴπερ δικαίως ἔς' ἐμὸς τὰ πατρόθεν. 550
Αλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
Δεῖ σωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν.
Ω παῖ, γνώσιο πατρὸς ἀτυχέστερος,
Τἀ δ' ἄλλ' ὅμοιος κὴ γνοὶ' ἂν ὐ κακός.
Καίτοι σε κὴ νῦν τοῦτό γε ζηλῶν ἔχω,
Οθ' ὕνεκ' ὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν.
Εν τῷ φρονεῖν γὰ μηδὲν, ἥδιστος βίος.
Τὸ μὴ φρονεῖν γὰ, κάρτ' ἀνώδυνον κακὸν,
Εως τὸ χαίρειν κὴ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃ·
Οταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς 560
Δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου 'τράφης.
Τέως δὲ, κύφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
Ψυχὴν ἀτάλλων, μηδρὶ τῇδε χαρμονῇ.
Οὔ τοι σ' Αχαιῶν οἶδα μήτις ὑβρίσῃ
Στυγνοῖσι λώβαις, ὐδὲ χωρὶς ἢπ' ἐμοῦ.

Τοῖον

Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεύκρον ἀμφὶ σοὶ
Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπαν· εἰ ταῦν
Τηλωπὸς οἰκνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
Αλλ' ἄνδρος ἀστησῆρες, ἐναλίας λεὼς,
Ὑμῖν τε κοινῇ τῆνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
Κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολὴν, ὅπως
Τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων,
Τελαμῶνι δείξῃ, μητρὶ τ' Ερυθείᾳ λέγω,
Ως σφιν γρὺν γηροβοσκὰς εἰσαεὶ,
Μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοὺ κάτω Θεοῦ.
Καὶ τάμὰ τἄλγη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
Θήσυσ' Αχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.
Αλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον
Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυῤῥάφου σθένων
Πόρπακος ἐπλάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος.
Τὰ δ' ἄλλα τἄλγη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.
Αλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἥδη δέχου,
Καὶ δῶμ' ἀπάκλου· μηδ' ἐπισκήνους γόους
Δάκρυε· κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
Πύκαζε θᾶσσον· ὑ πρὸς ἰατρὸν σοφὸν
Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομοῦντι πήματι.

ΧΟ. Δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν.
Οὐ γὰ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σ' τεθηγμένη.

ΤΕ. Ω δέσποτ' Αἴας, τί πολὺ δρασείεις φρενί;

ΑΙ. Μὴ κρῖνε, μὴ ζήταζε· σωφρονεῖν καλόν.

ΤΕ. Οἴ μ' ὡς ἀθυμῶ, καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου,
Καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.

ΑΙ. Αγαν γε λυπεῖς· ὑ κάτοιδ' ἐγὼ θεοῖς
Ως ὐδὲν ἀρκεῖν εἶμ' ὀφειλέτης ἔτι;

ΤΕ.

V. 583 al. δῶμα πάκλου, sic citat Eustathius.
V. 586 al. τραύματι.

ΤΕ. Εὔφημα φώνει.
ΑΙ. Τοῖς ἀκύροις λέγε.
ΤΕ. Σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ;
ΑΙ. Πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.
ΤΕ. Ταρβῶ γὰρ ὦ ναῦ.
ΑΙ. Οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;
ΤΕ. Πρὸς θεῶν μαλάσσου.
ΑΙ. Μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
Εἰ τὸμὸν ἦθος ἄρτι παιδδίειν νοεῖς.

Ἀντιστροφικα. Στροφὴ ἀ.

ΧΟ. Ω κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που
Ναΐεις ἀλίπλαγκτος ἀδαίμων,
Πᾶσιν περίφαντος ἀεί.
Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων,
Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος
Ἰδαίᾳ μίμνω
Λειμωνίᾳ μήλων πόᾳ
Ἀνήριθμος, ἀὲν ἀνώμᾳ
Χρόνῳ τρυχόμενος·
Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων
Ἔτι με πότ' ἀνύσειν
Τὸν ἀπότροπον
Αἴδηλον ἄδαν.

Ἀντιστροφὴ ά.

Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας
Ξύνεσιν ἔφεδρος, ὤμοι μοι,
Θεία μανίᾳ ξύναυλος,
Ὃν ἐξεπέμψω
Πρὶν εὖ ποτὲ θυρίῳ
Νικῶντ' εἰν ἄρι.
Νῦν δ' αὖ φρενός γ' οἰωβόταις

Φίλοις

Φίλοις μέγα πένθος ἄρῃ).
Τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
Μεγίσας ἀρετᾶς
Αφιλα παρ' ἀφίλοις
Επεσ' ἔπεσεν
Μελέοις Ατρείδαις.——

Στροφὴ β'.

Η πυ παλαιᾷ μὲν
Ενπροφος ἀμέρᾳ,
Λάκῳ δὲ γήρᾳ
Μάτηρ, νιν ὅταν νοσῦντα
Φρενομόρως ἀκούσῃ,
Αἴλινον αἴλινον,
Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον
Ορνιθος ἀηδοῦς
Ησει δύσμορος·
Αλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς
Θρηνήσει· χερόπληκτοι
Δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται)
Δῦποι, κὴ πολιᾶς
Αμύγμαλα χαίτας.——

Αντιστροφὴ β'.

Κρείσσων γὰρ ἄδᾳ κλαί-
ων, ἢ νοσῶν μάταν,
Ος ἐκ παιρῴας
Ηκων γυιᾶς ἄρισος,
Πολυπόνων Αχαιῶν,
Οὐκέτι ξυνπρόφοις
Οργαῖς ἔμπεδος,
Αλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.
Ω τλάμων πάτερ,

Οἵαν ξ μιμεῖ πυθέσθαι
Παιδὸς δύσφορον ἄταν,
Αν ὕπω τὶς ἔθρεψεν
Αἰὼν Αἰακιδᾶν,
Ατερθέ γε τῶδε.

ΑΙΑΣ, ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΑΙ.

Απανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
Φύει τ' ἄδηλα, κ' φανέντα κρύπτει.
Κὐκ' ἔς' ἄελπτον ὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκει
Χ᾽ δεινὸς ὅρκος, κ' περισκελεῖς φρένες.
Κἀγὼ γὰ, ὃς τὰ δεινὰ ἐκαρτέρουν τότε,
Βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην τόμα
Πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτείρω δέ νιν
Χήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
Αλλ' εἶμι πρός τε λυτρὰ κ' παρακλίνας
Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ,
Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλάσωμαι Θεᾶς.
Μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀσιβῆ κίχω,
Κρύψω τόδ' ἔγχος τυμὸν ἔχθιστον βελῶν,
Γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται,
Αλλ' αὐτὸ νὺξ ἄδης τε ζωζόντων κάτω.
Εγὼ γὰ ἐξ ὅ χειρὶ τῦτ' ἐδεξάμην
Παρ' Εκτορος δώρημα δυσμενέστατον,
Οὔπω τὶ κεδνὸν ἔσχον Αργείων πάρα.
Αλλ' ἔς' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
Εχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κὐκ ὀνήσιμα.
Τοὶ γὰ τοιοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν Θεοῖς

Εἶκειν,

Εἶκειν, μαθησόμεσθα δ' Ατρείδας σέβειν.
Αρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον· τί μή;
Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ κἀτὰ καρτερώτατα
Τιμᾶς ὑπείκει. τοῦτο μὲν νιφοσιβεῖς
Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν ἀκάρπῳ θέρει.
Εξίσαῖ δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος,
Τὴν λαμπρὸν ἡμέρᾳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν·
Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
Στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ πανκρατὴς ὕπνος
Λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
Ημεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
Εγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
Οτ' ἐχθρὸς ἦμην, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος
Ως καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
Τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
Ως αἰὲν οὐ μοῦνος. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
Βροτῶν ἄπιστος ἐσθ' ἑταιρίας λιμήν.
Αλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ χήσει· σὺ δὲ
Εσω Θεοῖς ἐλθοῦσα, διατέλους γύναι
Εὐχὴ τελεῖσθαι τὼμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ.
Υμεῖς θ' ἑταῖροι ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε
Τιμᾶτε· Τάκρω τ' ἦν μόλῃ, Σαλαμίνιε,
Μέλειν μὲν ἡμῖν, ἀνοεῖν δ' ὑμῖν ἄμα.
Εγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον.
Υμεῖς δ' ἃ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως
Πύθοισθε, κεἰ νῦν δυσχερῶς, σεσωσμένον.

Αντιστροφικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Εφριξ' ἐν ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμην.
Ιὼ, ἰὼ, Πάν, Πάν. ὦ
Πάν, Πὰν ἁλίπλαγκτε,

Κυλλα-

V. 682 al. τιμῇ honore, deleto puncto post vocem ὑπεικτέον.

Κυλλανίας χιονοκλύστε
Πείραιας ἀπὸ δειρᾶδος φάνηθ', ὦ
Θεῶν χοροποί' ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσια Κνώσια
Ορχήματα αὐτοδαῆ
Ξυνὼν ἰάψῃς.
Νῦν γὰ ἐμοὶ μέλῃ χορεῦσαι.
Ικαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων
Μολὼν ἄναξ Απόλλων
Ο Δάλιος, εὔγνωστος
Εμοὶ ξυνείης διὰ παλὸς εὔφρων.——

Αντιστροφὴ.

Ελυσε γὰ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Αρης.
Ιὼ, Ιώ· νῦν αὖ νῦν,
Ω Ζεῦ, πάρα λακὸν
Εὐάμερον πελάσαι φάος
Θοῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας
Λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
Πάνθυλα θέσμια
Εξήνυσεν, ἀνομίᾳ
Σέβων μεγίστᾳ.
Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνῃ
Τε καὶ φλέγῃ· κοὐδὲν ἀναύδη-
τον, εὖ τέ γ' ἐξ ἀέλπτων
Αἴας μελανεγκώθη
Θυμῷ Ατρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

Ιαμβοί.

ΑΓ. Ανδρες φίλαι, τοπρῶτον ἀγγελᾶν θέλω·
Τεῦκρος πάρεσιν ἄρτι Μυσίων ἄπο
Κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον,

Κυδά-

V. 717 al. Πελαγαίων recte, metri causa.

Κυδάζε) τοῖς πᾶσιν Αργείοις ὁμῦ.
Στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
Μαθόντες, ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνείδεσιν
Ηραστον ἔνθεν κἄνθεν· κὔτις ἔσθ' ὃς ὔ
Τὸν τῦ μανέντος κἀπιβυλάτυ τρατῦ
Ξύναμμον ἀποκαλῦντες, ὡς ὑκ ἀρκέσοι
Τὸ μὴ ὐ πέτροισι πᾶς καλαξανθεὶς θανεῖν·
Ως εἰς τοσῦτον ἦλθον, ὥστε κὐ χεροῖν
Κυλεῶν ἐρυσὰ διεπεραμώθη ξίφη.
Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τῦ προσωτάτυ,
Ανδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγυ.
Αλλ' ἡμὶν Αἴας πῦ 'στιν, ὡς φράσω τάδε;
Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλῦν λόγον.
ΧΟ. Οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φῦσος ἀρτίως, νέας
Βυλὰς νέοισιν ἐγκαλαζόξας τρόποις.
ΑΓ. Ιὺ, ἰύ.
Βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
Πέμπων ἔπεμψεν, ἢ φάτην ἐγὼ βραδύς;
ΧΟ. Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;
ΑΓ. Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
Μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ.
ΧΟ. Αλλ' οἴχεταί τοι πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
Γνώμης, Θεοῖσιν ὡς καλλιχθῇ χόλυ.
ΑΓ. Ταῦτ' ἔστ' ἄπτη μωρίας πωλλῆς πλέα,
Εἴπέρ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.
ΧΟ. Ποῖον; τί δ' εἰδὼς τῦδε πράσμαλος πέρι;
ΑΓ. Τοσῦτον οἶδα, κὐ παρὼν ἐτύγχανον.
Εκ γὰρ ζυνέδρυ κὐ τυραννικῦ κύκλυ
Κάλχας μεθασὰς οἷος Ατρειδῶν δίχα,
Εἰς χεῖρα Τέκτυ δεξιὰν φιλοφρόνως

V. 750 al. δοῦλον λέγειν.

Θεὶς, εἶπε, κἀπέσκηψε σαύλοιᾳ τέχνῃ
Εἴρξαι κατ' ἦμαρ τἀμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν,
Εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
Ελᾷ γὰρ αὐτὸν τῆδέ θ' ἡμέρᾳ μόνῃ
Δίας Αθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόητα σώματα
Πίπλειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
Εφασχ' ὁ μάντις, ὅσις ἀνθρώπου φύσιν
Βλασῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.
Κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων ἄθυς ἐξορμώμενος,
Ανυς καλῶς λέγοντος ἁρέθη σαίρος.
Ο μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπῃ, τέκνον, δορὶ
Βάλυ κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν.
Ο δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείφατο,
Πάτερ, θεοῖς μὲν, κἂν ὁ μηδὲν ὤν, ὁμῶς,
Κράτος καλαικήσαιτ' ἐγὼ δὲ χὠ δίχα
Κείνων, πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.
Τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον· εἶτα δεύτερον
Δίας Αθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν
Ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
Τὸτ' ἀνλιφωνεῖ δεινὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος,
Ανασσα, τοῖς ἄλλοισιν Αργείων πέλας
Ισως, καθ' ἡμᾶς δ' ὕποτ' ἐκῥήξει μάχη.
Τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀσεργῆ Θεᾶς
Εκλησατ' ὀργὴν, ἣ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
Αλλ' εἶπέρ ἐστι τῆδέ θ' ἡμέρᾳ, τάχ' ἄν
Γενοίμεθ' αὐτῷ σὺν θεῷ σωτήριοι.
Τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' ἄθυς ἐξ ἕδρας

Πέμπτ

V. 789 forte ἀνλεφώνῃ. V. 795 al. Θεοῖς.
V. 796 al. τοιαῦθ'.

Πέμπτ' μι ζοὶ φέρονλα τάσγ' ἐπισολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπειρήμεθα,
Οὐκ ἔσιν ἀνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας ζοφός.
ΧΟ. Ω δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γλώς, 800
Ορα μολοῦσα τόνδ', ὁποῖ' ἔπη θροεῖ·
Ζυρεῖ γὰ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.
ΤΕ. Τί μ' αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
Κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίσαλε;
ΧΟ. Τοῦδ' εἰσάκυε τανδρὸς, ὡς ἥκει φέρων
Αἴανλος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ.
ΤΕ. Οἴμοι, τί φὴς ἄνθρωπε, μῶν ὀλώλαμεν;
ΑΓ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν· Αἴανλος δ' ὅτι
Θυραῖος ἔιπέρ ἐσιν, ὐ θαρσῶ περι.
ΤΕ. Καὶ μὴν θυραῖος, ὥσε μ' ὠδίνειν, τί φὴς; 810
ΑΓ. Εκεῖνον ἔιρσειν Τεῦκρος ἐξιφίζ)
Σκηνῆς ὕπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον.
ΤΕ. Πῦ δ' ἐσὶ Τεῦκρος, κἀπὶ τῷ λέγει τάδε;
ΑΓ. Πάρεσι κεῖνος ἄρλι. τήνδε δ' ἔξοδον
Ολεθρίαν Αἴανλος ἐλπίζει φέρειν.
ΤΕ. Οἵ μοι τάλαινα, τῦ σοτ' ἀνθρώπων μαθών;
ΑΓ. Τῦ Θεσπρωτῶν μάνλεος καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.
ΤΕ. Οἵ ἐγὼ, φίλοι πεύσητ' ἀναγκαίας τύχης·
Καὶ σφᾶσαθ' οἱ μὲν, Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν· 820
Οἱ δ', ἐσπέρας ἀγκῶνας, οἱ δ', ἀνηλίους
Ζητεῖτ' ἰόνλες τάνδρὸς ἔξοδον κακήν.
Εγνωκα γὰ δὴ φωτὸς ἡπαλημμένη,
Καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
Οἴμοι τί δράσω τέκνον; ὐχ' ἱδρυτέον.
Αλλ' εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποι περ ἂν θένω.

Χωρώ-

V. 807 al. ὦ 'νθρωπε. V. 821 al. ἀνθηλίους.

Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, ὡς ἔδρας ἀκμὴ,
Σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς πάλαι θανεῖν.
ΧΟ. Χωρεῖν ἕτοιμος, κὐ λόγῳ δείξω μόνον·
Τάχος γὰρ ἔρχει κ' ποδῶν ἄμ' ἕψει).

ΑΙΑΣ, ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΤΕΥΚΡΟΣ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΙ.

Ο Μὲν σφαγὰς ἔσηκεν ἡ τομώταλος
Γένοιτ' ἄν, εἴτῳ κ' λογίζεσθαι χολή·
Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος, ξένων ἐμοὶ
Μάλιστα μισηθέντος ἐχθίστῳ θ' ὁρᾶν·
Πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρωάδι,
Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής.
Ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περισείλας ἐγὼ
Εὐνάσαιον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
Οὕτω μὲν ἀσκεῖμαι. ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
Σὺ πρῶτος ὦ Ζεῦ (κ' γὰρ εἰκὸς) ἄρκεσον.
Αἰτήσομαι δέ σ' ὀλίγον γέρας λαβεῖν,
Πέμψόν τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τλάκρῳ φέροντα, πρῶτος ὡς με βασάσῃ
Πεπλῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τῳ καλοπλαθεὶς πάρος
Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ.
Τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προλρέπω· καλῶ δ' ἅμα
Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
Ξὺν ἀσφαδάστῳ κ' ταχεῖ πηδήματι,
Πλαγὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
Καλῶ δ' ἀρωγὺς τὰς ἀεί τε παρθένους,

Αεί

V. 841. al. λαχεῖν. V. 847 al. προτρέπω.
V. 849 forte πεσήματι ut V. 1057.

Αεί θ' ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη
Σεμνὰς Ερινῦς, τανύποδας· μαθεῖν ἐμὲ
Πρὸς τῶν Ατρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
Καί σφας κακὺς κάκιστα ἀμφιπλέθρους
Ξυναρπάσειαν· ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ
Αυτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
Πρὸς τῶν φιλίσων ἐκγόνων ὀλοίατο.
Ἰτ' ὦ ταχεῖα ποίνιμοί τ' Ερινύες,
Γάνεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμυ στρατῦ·
Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν ὐρανὸν διφρηλατῶν
Ηλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
Ιδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
Αγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
Γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυσήνῳ τροφῷ.
Η που τάλαιναν τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
Ησει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
Αλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
Αλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
Ω θάνατε θάνατε νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών.
Καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών·
Σέ δ' ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
Καὶ τὸν διφρήτην ἥλιον προσεννέπω
Πανύστατον δὴ, κὔποτ' αὖθις ὕστερον.
Ω φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον,
Κλειναί τ' Αθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον ξύσις,
Κρῆναί τε, ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωικὰ
Πεδία προσαυδῶ. χαίρετ' ὦ τροφεῖς ἐμοὶ,
Τῦθ' ὑμῖν Αἴας τῦπος ὔστατον θροεῖ·
Τὰ δ' ἄλλ' ἐν ἅδῃ τοῖς κάτω μυθήσομαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει.

Πᾶ πᾶ γὰ ὐκ ἔβαν ἐγώ;
Κὐδεὶς ἔπίσαλαί με ζυμμαθεῖν τόπος.
Ιδὺ, ἰδύ· δῦπον γὰ κλύω τινά.
ΗΜ. Ημῶν γε ναὸς κοινόπλων ὁμιλίαν.
ΗΜ. Τί ὗν δή;
ΗΜ. Πᾶν ἐσίβη) πλάρὸν ἔσπερον νεῶν.
ΗΜ. Εχεις ὗν;
ΗΜ. Πόνυ γε πλῆθος, κὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον. 890
ΗΜ. Αλλ' ὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίυ μολὼν
Κέλαθον ἀνὴρ ὐδαμᾶ δηλοῖ φανείς.

Περικομμαλα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Τίς ἄν δή μοι, τίς ἄν
Φιλοπόνων ἁλιάδαν,
Εχων αὔπνυς ἄγρας,
Η τίς Ολυμπιάδων
Θεῶν, ἢ ῥυτῶν
Βοσπορίων πολαμῶν
Ισρις, τὸν ὠμόθυμόν γε,
Εἴποθι πλάζοιτ', ἄν 900
Προσβλέπων ἀπύοι;
Σχέτλια γὰ ἐμοὶ, νῶν
Μακρῶν πόνων ὑρίῳ
Μὴ πελάσαι δρόμῳ,
Αλλ' ἀμφηνὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ὅπυ.

Σύσημα ά.

ΤΕ. Ιώ μοι μοι.
ΧΟ. Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπυς;
ΤΕ. Ιὼ τλήμων.
ΧΟ. Τὴν δυρίλητλον δύσμορον νύμφην ὁρῶ
Τέκμησαν οἴκλῳ τῷδε ζυγκεκραμμήν. 910
ΤΕ.

V. 885 forte ἐκκλύω, ut constet versus. V. 895 al. ἕδρας.

ΤΕ. Οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι φίλοι.
ΧΟ. Τί δ' ἐσίν;
ΤΕ. Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς
Κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπλυχὴς.

Στροφὴ β'.

ΧΟ. Ω μοι ἐμῶν νόσων.
Ω μοι κατέπεφνες
Αναξ τόνδε τὸν ζυν-
ναύταν. ὦ τάλας,
Ω ταλαῖφρον γύναι.

Σύσημα β'.

ΤΕ. Ως ὧδε τῦτ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.
ΧΟ. Τίνος πότ' ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος;
ΤΕ. Αὐτὸς πρὸς αὑτῦ δῆλον. ἐκ γὰ οἱ χθονὶ
Πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς καθηγορεῖ.

Στροφὴ γ'.

ΧΟ. Ω μοι ἐμᾶς ἄτας.
Οἷος ἄρ' ἡμάχθης,
Αφρακτος τῶν φίλων.
Εγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς, ὁ παντ'
ἄϊδρις, καθημέλησα.
Πᾶ πᾶ
Κεῖται ὁ δυσράπτελος, ὁ
Δυσώνυμος Αἴας;

Σύσημα γ'.

ΤΕ. Οὗτοι θεαλός. ἀλλά νιν περιπλυχεῖ
Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ.
Οὐδεὶς ἂν ὅσις κὴ φίλος τλαίη βλέπειν
Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἕκ τε φοινίας
Πληγῆς, μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
Οἴμοι, τί δράσω· τίς ζε βασάσει φίλων;

Πῦ

Πῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι
Πεπλῶτ' ἀδελφὸν τόνδε ξυσκαθαρμόσαι;
Ω δύσμορ' Αἴας, οἷος ὤν, οἷως ἔχεις. 940
Ως ἢ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

Ανλισροφὴ ά.

ΧΟ. Εμελλες δὴ τάλας,
Ποτέ χρόνῳ τερόφρων
Αρ' ἐξανύσειν κακὰν
Μοῖραν ἀπειρεσίων
Πόνων. τοῖά μοι
Πάννυχα ἢ φαέθον-
τ' ἀνεσέναζες ὠμόφρων
Εχθόδοπ' Ατρείδαις
Οὐλίῳ σὺν πάθει. 950
Μέγας ἄρα γ' ἐκεῖνος
Αρχων χρόνος πημάτων,
Ημος ἀρισόχειρ
Αχιλλέως ὅπλων ἔπειτ' ἀγὼν πέρι.

Ανλισυσήμα ά.

ΤΕ. Ιώ μοι μοι.
ΧΟ. Χωρεῖ που ἤπαρ (οἶδα) γυναῖα δύη.
ΤΕ. Ιώ μοι μοι.
ΧΟ. Οὐδέν σ' ἀπισῶ ἢ δὶς οἰμῶξαι γύναι,
Τοιῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.
ΤΕ. Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔς', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. 960
ΧΟ. Ξυναυδῶ.
ΤΕ. Οἴμοι τέκνον, πρὸς οἷα δυλείας ζυγὰ
Χωρῦμμ. οἷοι νῶν ἐφεσάσι ξυποί.

Ανλισροφὴ β'.

ΧΟ. Ωμοι ἀναλγήτων Διοτῶν

V. 954 lege ἔχειτ'.

Διατῶν ἐθρόησας
Ἀναυδόν γ' Ἀτρειδῶν
Ἔργον τῷδ' ἄχη.
Ἀλλ' ἀπείρδοι Θεός.

Ἀντισυτήμα β'.

ΤΕ. Οὐκ ἂν τάδ' ἔσῃ τῇδε, μὴ Θεῶν μέτα.
ΧΟ. Καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.
ΤΕ. Τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ Θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πρὸς Ὀδυσσέως χάριν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

ΧΟ. Ἦ ῥα κελαινώπαν
Θυμὸν ἐφυβρίζει
Ὁ ποικίλος ἀνὴρ,
Γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις
Ἀχεσιν ποληὺν γέλωτα.
Φεῦ φεῦ,
Ξὺν διπλοῖ βασιλέες
Κλύουσιν Ἀτρεῖδαι.

Ἀντισυτήμα γ'.

ΤΕ. Οἱ δ' ὧν γελῶντων, καὶ πιχαιρόντων κακοῖς
Τοῖς τῷδ'. ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν,
Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
Οἱ γὰ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν
Ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.
Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς,
Αὐτῷ δὲ τερπνός. ὧν γὰ ἠράσθη τυχεῖν,
Ἐκλήσαθ' αὑτῷ, θάνατον ὅνπερ ἤθελε.
Τί δῆτα τῷδ' ἐπιγελῴεν ἄν κάτα;
Θεοῖς τέθνηκεν ὅτος, οὐ κείνοισιν, ὅ.

Ἰαμβοί.

ΧΟ. Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.

Αἴας γὰρ αὐτοῖς ὑκέτ' ἐσὶν, ἀλλ' ἐμοὶ
Λιπὼν ἀνίας τε κὴ γόους διοίχεθ'.
ΤΕΥ. Ἰὼ μοι μοι.
ΧΟ. Σίγησον. αὖδὴν γὰρ δοκῶ Τέκμησ κλύειν,
Βοῶνλος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.
ΤΕΥ. Ω φίλλατ' Αἴας, ὥξύναμον ὄμμ' ἐμοὶ,
Αρ' ἠμπόλησας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;
ΧΟ. Ολωλεν ἀνὴρ Τεῦκρε, τῦτ' ἐπίσασο.
ΤΕΥ. Ω μοι, βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης.
ΧΟ. Ως ὦδ' ἐχόνλων.
ΤΕΥ. Ω τάλας ἐγὼ, τάλας.
ΧΟ. Πάρα γενάζειν.
ΤΕΥ. Ω περιπερχὲς πάθος.
ΧΟ. Αγαν γε Τεῦκρε.
ΤΕΥ. Φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνων
Τὸ τῦδε, πῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;
ΧΟ. Μόνος παρὰ ζκηναῖσιν.
ΤΕΥ. Ουχ' ὅσον τάχος
Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μήτις ὡς κενῆς
Σκύμνον λεαίνης δυσμόρων ἁναρπάσῃ;
Ιθ', ἐζκόνε, σύζκαμνε. τοῖς θανῦσί τοι
Φιλῦσι πάντες κειμόνοις ἐπεγζελᾶν.
ΧΟ. Καὶ μὲν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τῦδέ ζοι μέλει.
Εφίετ' ἀνὴρ κεῖνος, ὥσπερ ὗν μέλε.
ΤΕΥ. Ω πᾶζ ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
Αλγιζον, ὧν πρόσθεν ὀφθαλμοῖς ἐγὼ
Οδός τ' ἀνάσσασα δὴ πασῶν ὁδῶν
Μάλιζα τὸν ἀπάλαζχνον, ὃν δὴ νῦν ἔβην,

Ω

V. 1003 dele τε, ut producatur media ſyllaba vocis ἀνίας. Vide v. 1018, 1029 et 1162. V. 1010 forte κενὰν, catulum orbum leaena (matre). V. 1015 al. ἐκεῖνος.

Ω φίλατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπῳδόμην,
Μόρον, διώκων κἀξιχνοσκόπουμος.
Ὀξεῖα γὰρ ζῷ βάξις ὡς θεῦ τινὸς,
Διῆλθ' Ἀχαιὰς πάντας, ὡς οἴχη θανών.
Ἀ 'γὼ κλύων δύσηνος, ἐκποδὼν μὲν ὤν,
Ὑπεσέναζον· νῦν δ' ὁρῶν ἀπόλλυμαι.
Οἴμοι.
Ιθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
Ω δυσθέαλον ὄμμα, κὴ τόλμης πικρᾶς,
Οσας ἀνίας μοι καλαπείρας, φθίνεις.
Ποῖ γὰ μολεῖν μοι δυσάλιον, εἰς ποίους βροτοὺς,
Τοῖς ζοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμῶ;
Ηπυ Τελαμὼν, σὸς πατὴρ ἐμὸς δ' ἅμα,
Δέξαιτ' ἂν ἀπρόσωπος ἴλεώς τ' ἴσως
Χωρῶντ' ἄνδ' σὺ; πῶς γάρ; ὑχ' ὅτῳ πάρα
Μηδ' ἀτυχῆνλι, μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
Οὗτος, τί κρύψῃ; ποῖον ὐκ ἐρεῖ κακόν;
Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίᾳ νόθον,
Τὸν δειλίᾳ πεδόνλα κὴ κακανδρίᾳ
Σὲ, φίλατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
Κράτη θανόνλος, κὴ δόμως νέμοιμι σύς.
Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσορλος ἐν γήρᾳ βαρὺς
Ερεῖ πρὸς ὑδὲν, εἰς ἔριν θυμούμενος.
Τέλος δ' ἀπωτὰς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
Δῦλος λάχοισιν ἀκτ' ἐλεύθερα φανείς.
Τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον. ἐν Τροίᾳ δέ μοι
Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, πᾶῦρα δ' ὠφελήσιμοι.
Καὶ ταῦτα πάντα, σῦ θανόνλος ἁρόμην.
Οἴμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποπάσω πικρᾶ
Τᾶδ' αἰόλᾳ κνώδονλος, ὦ τάλας, ὑφ' ἕ

Φονέως

V. 1034 Πῶς γὰ ὑχ'; H. Steph. V. 1046 forte ὠφελήσιμα.

Φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας· εἶδες ὡς χρόνῳ
Εμελλέ σ' Εκτωρ, κἢ Δαναὸν, ἀποφθίσειν;
Σκέψασθε πρὸς θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν·
Εκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐσωρήθη πάρα,
Ζωσῆρι φριχθεὶς, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων
Εγκάπλετ' αἰὲν, ἐς δ' ἀπέψυξεν βίον·
Οὗτος δ' ἐκείνῳ τήνδε δωρεὰν ἔχων,
Πρὸς τοῦτ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
Αρ' οὐκ Ερινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
Κἀκεῖνον Αδης δημιουργὸς ἄγριος;
Εγὼ μὲν οὖν κἢ ταῦτα κἢ τὰ πάντ' ἀεὶ
Φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν Θεούς.
Οτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
Κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω, κἀγὼ τάδε.

ΧΟ. Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
Φράζου τὸν ἄνδρα, χ' ὥ, τι μυθήσῃ τάχα.
Βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, κἢ τάχ' ἂν κακοῖς
Γελῶν, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.

ΤΕΥ. Τίς δ' ἐστὶν ὄντιν' ἄνδρα προσλάσσεις στρατοῦ;

ΧΟ. Μενέλαος, ὥ δὴ τόνδε πλοῦν ἐσείλαμψ.

ΤΕΥ. Ορῶ. μαθεῖν γὰρ, ἔγγυς ὤν, ὑ δυστετής.

ΜΕ. Οὗτος, σὲ φωνῶ· τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
Μὴ ζυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει.

ΤΕΥ. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;

ΜΕ. Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ' ὀρθὰ στρατοῦ.

ΤΕΥ. Οὐκοῦν ἂν εἴποις ἥντιν' αἰτίαν πρόθεις;

ΜΕ. Οθ' ὕνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
Αξειν Αχαιοῖς ξύμμαχόν τε κἢ φίλον,
Εξδρομῷ ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν.
Οσις στρατῷ ξύμπαντι βουλάσας φόνον,

Νύκτωρ

V. 1062 al. τὴν τύχην.

Νύκλωρ ἐπεσράτδαεν, ὡς ἔλοι δορί.
Κεἰ μὴ Θεῶν τις τόνδε πεῖραν ἔσβεσεν,
Ημεῖς μὲν ἂν τόνδ' ἦν ὃς εἴληχε τύχην,
Θανόντες ἂν πρὸ χείμεθ' ἑχθίστῳ μάρῳ·
Οὗτος δ' ἂν ἔζη, νῶν δ' ἐπήλαζεν Θεὸς
Τὴν τῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα κ' ποίμνας πεσεῖν.
Ων ἕνεκ' αὐτὸν ἤτις ἐς' ἀνὴρ ἀέτωνα
Τοσοῦτον ὥσε σῶμα τυμβεύσας τάφῳ·
Αλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος,
Ορνισι φορβὴ πταρκίοις ἠμπάε).
Πρὸς ταῦτα, μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος.
Εἰ γὰ βλέπονλος μὴ δυνήθημεν κρατεῖν,
Πάνλως θανόνλος ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
Χερσὶν παραθύνονλες. ὑ γὰ ἐαδ' ὅπυ
Λόγων ἀκοῦσαι ζῶν σοι' ἠθέλησ' ἐμοῦ.
Καί τοι κακὸν πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην
Μηδὲν δικαῖον τῶ ἐφεστώτων κλύειν.
Οὐ γὰ σοι' ὅτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
Φέροιντ' ἂν ἔνθα μὴ καθεστήκοι δέος,
Οὔτ' ἂν στρατὸς γε ζωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι,
Μηδὲν φόβυ πρόβλημα μήδ' αἰδοῦς ἔχων.
Αλλ' ἄνδρα χρὴ, κἂν σῶμα γηνήσῃ μέγα,
Δοκεῖν πεσεῖν ἂν, κἂν ἀπὸ σμικρᾶ κακῦ.
Δέος γὰ ᾧ πρόσεσιν, αἰχύνη δ' ὁμῦ,
Σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίσασα.
Οπυ δ' ὑβρίζειν, δρᾶν δ' ἃ βύλε) πάρα,
Ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ,
Εξ ὑρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
Αλλ' ἐσάτω μοι κ' δέος τί καίριον,

V. 1083 al. ωἰχίσῳ. V. 1105 πάρῃ Stobaeus.
V. 1107 Εξ ὑρίας Id.

Καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἃ 'ν ἡδώμεθα,
Οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις, ἃ 'ν λυπώμεθα.
Ἐρπὲ παραλλάξ ταῦτα. πεφόβητ' ὄντος ἦν
Αἴθων ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
Καί σοι πεφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
Μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.

ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποσπάσας σοφὰς
Εἶτ' αὐτὸς ἐνθανεῖσιν ὑβριστὴς ᾖς.

ΤΕΥ. Οὐκ ἄν ποτ' ἄνδρες ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
Ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνῃ·
Οὐδ' οἱ δοκοῦντες δεξιᾶς πεφυκέναι,
Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
Ἀγ' εἶπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἢ σὺ φῂς ἄγειν
Τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον καθών;
Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλωσεν ὡς αὐτῷ κρατῶν;
Πῷ σὺ στρατηγεῖς τῆσδε; τῷ δέ σοι λεὼς
Ἕξει ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
Οὐδ' εἶδ' ὅπου σοι τόνδε κοσμῆσαι πλέον
Ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς, ἢ χὐ τῷδέ σε.
Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλωσας, οὐχ ὅλων
Στρατηγὸς, ὥς Αἴαντος ἡγεῖσθαί σε δεῖ.
Ἀλλ' ὥσπερ ἄρχεις, ἄρχε, χὐ τὰ σέμν' ἔπη
Κόλαζ' ἐκείνης· τόνδε δ' εἴτε μὴ σὺ φῂς,
Εἶθ' ἕτερος στρατηγὸς, εἰς ταφὰς ἐγὼ
Θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας σθένος.
Οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστράφθαλο
Γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέως·
Ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων οἷσιν ἦν ἐπώμοτος,
Σοῦ δ' οὐδέν. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.

Πρὸς

V. 1124 al. Σὺ στρατήγεις, rectius.

Πρὸς ταῦτα, πλείυς δεῦρο κήρυκας λαβών,
Καὶ τὸν τραλῆγὸν, ἧκε· τῦ δὲ σῦ ψόφυ
Οὐκ ἂν τραφείην, ὡς ἂν ἧς οἷος περ εἶ.
ΜΕ. Οὐκ αὖ τοιαύτην γλῶσταν ἐν κακοῖς φιλῶ.
ΤΕΥ. Τὰ τλῆρα γὰρ τοι, κἂν ὑπὲρ δίκ' ᾖ, δάκνει.
ΜΕ. Ο τοξότης ἔοικεν ὐ σμικρὰ φρονεῖν.
ΤΕΥ. Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκλησάμην.
ΜΕ. Μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
ΤΕΥ. Κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ.
ΜΕ. Η γλῶσσά σ' εἰς τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει.
ΤΕΥ. Ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεσι φρονεῖν.
ΜΕ. Δίκαια γὰρ τόνδ' ἀτυχεῖν κλείναντά με;
ΤΕΥ. Κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ κὴ ζῆς θανών.
ΜΕ. Θεός γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
ΤΕΥ. Μὴ νῦν ἀτίμα θεὺς, θεοῖς ξεσωσμένος.
ΜΕ. Εγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμυς;
ΤΕΥ. Εἰ τὺς θανόντας ὐκ ἐᾷς θάπτειν σαρών.
ΜΕ. Τὺς γ' αὐτὸς αὐτῦ πολεμίυς. ὐ γὰρ καλόν.
ΤΕΥ. Η σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος πρῦτα ποτέ;
ΜΕ. Μισῦντ' ἐμίσει. κὴ σὺ τῦτ' ἠπίστασο.
ΤΕΥ. Κλέπτης γὰρ αὐτῦ ψηφοποιὸς ἀρέθης.
ΜΕ. Εν τοῖς δικασταῖς κὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη.
ΤΕΥ. Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.
ΜΕ. Τῦτ' εἰς ἀνίαν τῦπος ἔρχεταί τινί.
ΤΕΥ. Οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομαι.
ΜΕ. Εν σοὶ φράσω, τόνδ' ἐστὶν ὐχὶ θαπτέον.
ΤΕΥ. Σὺ δ' ἀνίακυσον τῦτον, ὡς τεθάψεται.
ΜΕ. Ηδὴ πότ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν,
Ναύταις ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν.
Ω φθέγμ' ἂν ὐκ ἂν εὗρες ἡνίκ' ἐν κακῷ

Χειμῶνος

V. 1148 al. δεινὸν.

Καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἃ 'ν ἡδώμεθα,
Οὐκ ἀλιτίσειν αὖθις, ἃ 'ν λυπώμεθα.
Ἐπὶ παραλλὰξ ταῦτα. πεύσεται τάχος ἥν
Αἴθων ὑβρισής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
Καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
Μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.

ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποσήσας σοφὰς
Εἶτ' αὐτὸς ἐνθανεῖσιν ὑβρισὴς ᾖς.

ΤΕΥ. Οὐκ ἄν ποτ' ἄνδρες ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
Ος μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνῃ·
Οὐδ' οἱ δοκοῦντες ἀγχοῦ φερφυκέναι,
Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
Αγ' εἶπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἢ σὺ φῂς ἄγειν
Τὸν ἄνδρ' Αχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὐτῷ κρατῶν;
Πῶ σὺ στρατηγεῖς τῶνδε; πῶ δέ σοι λεὼς
Ἕξες' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κράτει.
Οὐδ' εἶδ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον
Ἀρχῆς ἔκειτο δεσμός, ἢ κἀγὼ δέ σε.
Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων
Στρατηγός, ὥς σ' Αἴαντος ἠγεῖσθαι χρεών.
Ἀλλ' ὥσπερ ἄρχεις, ἄρχε, κἀμὲ τἀμὲ χρὴ φέρειν
Κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ' εἴτε μὴ σὺ φῂς,
Εἶθ' ἕτερος στρατηγὸς, εἰς ταφὰς ἐγὼ
Θήσω δικαίως, ὑπὲρ τὸ σὸν δείσας κόμα.
Οὐ γάρ τι τῆς σῆς ἕνεκ' ἐστράφαλο
Γυναικὸς, ὥσπερ οἱ σὺν πολλῷ πλέω·
Ἀλλ' ὕνεκ' ὅρκων οἷσιν ἦν ἐπώμοτος,
Σοὶ δ' οὐδέν. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.

Πρὸς

V. 1124 al. Σὺ 'στρατήγεις, rectius.

Πρὸς ταῦτα, πλείους δεῦρο κήρυκας λαβών,
Καὶ τὸν τραλληγόν, ἧκε· τῇ δὲ σῇ ψόφῳ
Οὐκ ἂν τραφείην, ὡς ἂν ἧς οἷός περ εἶ.
ΜΕ. Οὐκ αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
ΤΕΥ. Τὰ χλιαρὰ χὐ τοι, κἂν ὑπὲρ δίκ' ᾖ, δάκνει.
ΜΕ. Ο τοιόσδε ἔοικεν ὐ σμικρὰ φρονεῖν.
ΤΕΥ. Οὐ χὐ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
ΜΕ. Μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
ΤΕΥ. Κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμί σοί γ' ὡπλισμένῳ.
ΜΕ. Η γλῶσσά σ' ἐν τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει.
ΤΕΥ. Ξὺν τῷ δικαίῳ χὐ μέγ' ἔξεσι φρονεῖν.
ΜΕ. Δίκαια χὐ τόνδ' ἀτυχεῖν κτείναντά με; 1150
ΤΕΥ. Κτείναντα; δεινὸν γ' εἶπας, εἰ χ ζῇς θανών.
ΜΕ. Θεός χὐ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
ΤΕΥ. Μὴ νῦν ἄτιμα θεὺς, θεοῖς ξεσωσμένος.
ΜΕ. Εγὼ χὐ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;
ΤΕΥ. Εἰ τὺς θανόντας ὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών.
ΜΕ. Τὺς γ' αὐτὸς αὐτῦ πολεμίους. ὐ χὐ καλόν.
ΤΕΥ. Η σοὶ χὐ Αἴας πολέμιος πρῦσθ' ποτέ;
ΜΕ. Μισῦντ' ἐμέ. χ σὺ τῦτ' ἠπίσασο.
ΤΕΥ. Κλέπτης χὐ αὐτῦ ψηφοποιὸς ἀρέθης.
ΜΕ. Εν τοῖς δικασταῖς κὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη. 1160
ΤΕΥ. Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά.
ΜΕ. Τῦτ' εἰς ἀνίαν τῦπος ἔρχεταί τινί.
ΤΕΥ. Οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
ΜΕ. Εν σοὶ φράσω, τόνδ' ἐστὶν ὐχὶ θαπτέον.
ΤΕΥ. Σὺ δ' ἀλλακύσῃ τῦτον, ὡς τεθάψεται.
ΜΕ. Ηδη πότ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν,
Ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν.
Ω φθέγμ' ἂν ὐκ ἂν εὕρες ἡνίκ' ἐν κακῷ

Χειμῶνος

V. 1148 al. δεινὸν.

Χειμωνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' ἅιμαλος κρυβεὶς,
Πατεῖν παρειχε τῷ θέλοντι ταυτίλων·
Οὕτω δὲ καί σε ἡ τὸ σὸν λάβρον στόμα,
Σμικρᾶ νέφος τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας
Χειμὼν καλασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΥ. Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων,
Ος ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῆδ' πέλας.
Κἄτ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ,
Οργὴν δ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον·
Ω "νθρωπε μὴ δρᾶ τὺς τεθνηκότας κακῶς.
Εἰ γὰ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος.
Τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνυθέτει παρών.
Ορῶ δέ τοι νιν· κἄσιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
Οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἡνίξαμην;

ΜΕ. Απειμι, ἡ γὰ αἰσχρὸν εἰ πύθοιτό τις
Λόγοις κολάζειν, ὦ βιάζεσθαι πάρα.

ΤΕΥ. Αφερπέ νυν. κἀμοὶ γὰ ἄσχισον κλύειν
Ανδρὸς μαλαίυ φλαῦρ' ἔπη μυθουμένυ.

Αναπαίσοι.

ΧΟ. Εσαι μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
Αλλ' ὡς δύνασαι Τεῦχρε ταχύνας
Σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
Τῶδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνησον
Τάφον ἀρώενλα καθέξει.

Ιαμβοί.

ΤΕΥ. Καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον
Πάρεισιν ἀνδρὸς τῆδε πᾶς τε ἡ γυνὴ,
Τάφον περισελῦσθε δυσίυ νεκρυ.
Ω παῖ, πρόσελθε δεῦρο, ἡ σαθεὶς πέλας,
Ικέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο.

Θάκῃ

Θάκῃ δὲ πρεσβόπαγος, ἐν χεροῖν ἔχων
Κόμας ἐμὰς ϗ τῆσδε ϗ ϛαυτῆ τρίτᾳ,
Ικλήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις ϛρατῶν
Βίᾳ σ' ἀποπάσειε τῆνδε τῆ νεκρῷ,
Κακὸς κακῶς ἄθαπλος ἐκπέσοι χθονὸς,
Γένυς ἄπαντος ῥίζαν ἐξημημμένος,
Αὕτως ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
Εχ' αὐτὸν ὦ παῖ, ϗ φύλασσε, μηδέ ϛε
Κινησάτω τις, ἀλλὰ πρεσπεσὼν ἔχε.
Υμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
Παρέσατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἕως ἐγὼ μόλω,
Τάφῳ μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ.

Αντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Τίς ἄρα νέαλος ἐς ποτε λήξει
Πολυπλάγκλων ἐτέων ἀριθμὸς,
Τὰν ἄπαυστόν γ' αἰὲν ἐμοὶ
Δορυσσόνλων μόχθων
Αταν ἐπάγων
Ανὰ τὰν Ἀρῴδη Τροίαν,
Δύσαγον ὄνειδος Ελλάνων;

Αντιστροφὴ ά.

Οφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι
Μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον ἅδαν
Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς συγερῶν
Εδειξ' ὅπλων Ελλα-
σι κοινὸν ἄρην.
Ω πόνοι πρόγονοι πόνων·
Κεῖνος γὰ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

V. 1252 al. ἐφώρεις.

Στροφὴ β'.

Κεῖνος ὥτε σεφάνων,
Οὔτε βαθειᾶν κυλίκων
Νέιμῳ ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
Οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ἄτοβον.
Δύσμορος, ὥτ' ἐννυχίαν
Τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων·
Ερώτων δ' ἀπέπαυσεν, ὦ μοι.
Κεῖμαι δ' ἀμέριμνος ὕπνῳ,
Αεὶ πυκιναῖς δρόσοις
Τεγγόμενος κόμας λυγρὰς,
Μνήμαλα Τροίας.

Αντιστροφὴ β'.

Πρὶν μὲν ἦν ἐννυχίη
Δείμαλος ἦν μοι προβολὰ
Καὶ βελέων θήριος Αἴας.
Νῦν δ' ὅτος ἀνεῖται συγερῷ
Δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' ἦν
Τέρψις ἑπέσαι; φυοίμαν
Ιν' ὑλᾶεν ἔπεσι πόντῳ
Πρόβλημ' ἀλίκλυσον, ἄκραν
Υπὸ πλάκα Συνίῳ,
Τὰς ἱερὰς ὅπως προσείποιμῳ Αθάνας.

V. 1243-4 al. προσείποιμ' ἄν.

ΤΕΥ-

ΤΕΥΚΡΟΣ, ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

ΤΕΥ.

ΚΑΙ μὴν ἰδὼν ἔπαυσα τὸν στρατηλάτην
Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον.
Δῆλος δέ μοι 'σὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.

ΑΓΑ. Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
Τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτεὶ χανεῖν;
Σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω.
Ἡ σὺ τραφεὶς ἂν μητρὸς ἀλλοίας ἄπο
Ὑψηλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις,
Οὐδὲν ὤν, τῷ μηδὲν ἀντέχῃς ὕπερ,
Κοὔτε στρατηγὸς, οὔτε ναυάρχης μολεῖν
Ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σὺ, διωμόσω,
Ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῂς, Αἴας ἔπλη.
Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δύλον κακά;
Ποίῳ κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
Πῷ βάντος, ἢ πῷ στάντος, ὅπερ οὐκ ἐγώ;
Οὐκ ἆρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσί πλὴν ὅδε;
Πικρὰς ἔοικμεν τῆς Ἀχιλλείων ὅπλων
Ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,
Εἰ ταυλαχῇ φαναίμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί.
Κοὐκ ἀρκέσει τόθ' ὑμὶν ὧδ' ἠσκημένοις
Εἶκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς·
Ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
Ἢ σὺν δόλῳ κεκλήσεθ' οἱ λελειμμένοι·
Ἐκ τῶνδε μὴτοι τῆς τρόπων οὐκ ἄν ποτε

Καλά-

V. 1252 al. ἐφώνεις.

Καλάσασις γ᾽ μοιτ᾽ ἂν ὐδενὸς νόμυ,
Εἰ τὺς δίκη νικῶνλας ἐξωθήσομεν,
Καὶ τὺς ὄπιωθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν·
Αλλ᾽ εἰρκλέον τάδ᾽ ἐσίν. ὐκ γὰ οἱ πλατεῖς
Οὐδ᾽ ἀρύνωλοι φῶτες ἀσφαλέσλοι·
Αλλ᾽ οἱ φρονῦνλες εὖ, κρατῦσι παγλαχῦ.
Μέγας δὲ πλάρας βῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
Μάσιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεν.
Καί σοι προσέρπον τῦτ᾽ ἐγὼ τὸ φάρμακον
Ορῶ τάχ᾽, εἰ μὴ νῦν καλακλήσῃ τινά·
Ος ἀνδρὸς ὐκέτ᾽ ὄνλος, ἀλλ᾽ ἤδη σκιᾶς,
Θαρσῶν ὑβρίζεις, κἀξελαθεροσομεῖς.
Οὐ σωφρονήσεις; ὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν,
Αλλόν τιν᾽ ἄξεις ἄνδρα δεῦρ᾽ ἐλάθερον,
Οσις προς ἡμᾶς ἀντὶ σῦ λέξει τὰ σά;
Σῦ γὰ λέγονλος ὐκέτ᾽ ἂν μάθοιμ᾽ ἐγώ.
Τὴν βάρβαρον γὰ γλῶσαν ὐκ ἐπαΐω.

ΧΟ. Εἰθ᾽ ὑμὶν ἀμφοῖν νῦς γμοιτο σωφρονεῖν.
Τύτυ γὰ ὐδὲν σφῶιν ἔχω λῷον φράσαι.

ΤΕΥ. Φεῦ, τῦ θανόνλος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
Χάρις διαῤῥεῖ, κ᾽ προσδῦσ᾽ ἀλίσκεν.
Εἰ σῦ γ᾽ ὅδ᾽ ἀνὴρ ὐδ᾽ ἐπὶ σμικρῶν πόνων
Αἴας, ἔτ᾽ ἴχνη μνῆσιν, ἃ σὺ πολλάκις
Τὴν σὴν προλείνων πρῦκαμες ψυχὴν δορί.
Αλλ᾽ οἴχε δὴ πάλα ταῦτ᾽ ἐῤῥιμμένα.
Ω πολλὰ λέξας ἄρλι κἀνόνητ᾽ ἔπη·
Οὐ μνημονεύεις ὐκέτ᾽ ὐδέν, ἡνίκα
Ερκέων πρὸ ὑμᾶς ἦτος ἐγκεκλεισμένυς,
Ηδη τὸ μηδὲν ὄνλας ἐν τροπῇ δορὸς
Ερῥύσατ᾽ ἐλθὼν μῦνος· ἀμφὶ μὲν νεῶν

Ακροσιν

V. 1290 al. λόγων. V. 1296 al. ἐντὸς.

Ακροσιν ἤδη ναυλικοῖς ἐδωλίοις
Πυρὸς φλέγονλος, εἰς δὲ ναυλικὰ σκάφη
Πηδῶνλος ἄρδην Ἑκλορος τάφρων ὕπερ;
Τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὁδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε
Ον ὐδαμοῦ φὴς ὐδὲ ζυμβῆναι ποδί;
Αρ' ὑμὶν ὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
Χὥτ' αὖθις αὐτὸς Ἑκλορος μόνος μόνῳ
Λαχών τε κἀκέλευσος ἦλθεν ἀντίος,
Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεὶς
Υγρᾶς ἀρύρας βῶλον, ἀλλ' ὃς ἀλόφυ
Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κυφιεῖν;
Οδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ πατρὶ
Ο δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρυ μητρὸς γεγώς.
Δύσηνε, σοῦ βλέπων ποτ' αὐτὰ ἠθροεῖς;
Οὐκ οἶδα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς σοῦ φυ πατὴρ,
Αρχαῖον ὄγλα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
Ατρέα δ' ὃς αὖ σ' ἔπειρε, δυσσεβέσταλον,
Προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
Αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ
Λαβὼν ἑπακλὸν ἄνδρ' ὁ φυτεύσας πατὴρ,
Εφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
Τοιοῦτος ὤν, τοιῷδ' ὀνειδίζεις πορᾶν;
Ος ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
Οσις στρατῷ τὰ πρῶτ' ἀρισεύσας, ἐμὴν
Ιχει ξύνδυνον μητέρ'· ἣ φύσει μὲν ἦν
Βασίλεια, Λαομέδοντος. ἔκκριτον δέ νιν
Δώρημα κείνῳ δῶκεν Αλκμήνης τόκος.
Αρ' ὧδ' ἄρισος ἐξ ἀρισέοιν δυοῖν
Βλασὼν ἂν αἰσχύνοιμι τὰς πρὸς ἄμαλος;
Οὔς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους

V. 1318 al. φιτεύσας. recte, metri causa.

Ωθεῖς ἀθάπλως, ὧδ' ἐπαιχύνῃ λέγων;
Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτε σὺ,
Βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμῶ ξυγκειμένους.
Επεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονεμάω
Θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὕπερ
Γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ δ' ὁμαίμονος λέγω.
Πρὸς ταῦθ', ὅρα μὴ τυμὸν ἀλλὰ χ τὸ σὸν·
Ως εἴ με σημανεῖς τι, βυλήσῃ ποτὲ
Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ν ἐμοὶ δρασύς.

ΧΟ. Αναξ Οδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὼς,
Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ ξυλλύσων πάρι.

ΟΔ. Τί δ' ἔστιν ἄνδρες; τηλόθεν χ' ἡδόμην
Βοὴν Ατρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

ΑΓΑ. Οὐ χ' κλύουσες ἐσμὲν αἰσχίσας λόγους
Αναξ Οδυσσεῦ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

ΟΔ. Ποίους; ἐγὼ χ' ἀνδρὶ ξυγγνώμην ἔχω
Κλύουσι φλαῦρα, ξυμβαλεῖν ἔπη κακά.

ΑΓΑ. Ηκουσεν αἰσχρά. δρῶν χ' ἦν τοιαῦτά με.

ΟΔ. Τί χ' σ' ἔδρασεν ὥστε χ βλάβην ἔχειν;

ΑΓΑ. Οὗ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
Αμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

ΟΔ. Εξεσιν ὦν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ
Σοὶ μηδὲν ἥσσον ἢ πάρος ξυνηρεμεῖν;

ΑΓΑ. Εἶπ'· ἦ χ' εἶην ὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
Φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Αργείων νέμω.

ΟΔ. Ακουε νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
Μὴ πλῆς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν.
Μήδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
Τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
Καμοὶ χ' ἦν ποθ' ὅστος ἐχθιστος στρατῷ,

Εξ

V. 1351 rectius ξυνηρεμεῖν.

Ἐξ οὗ κράτησα τῆς Ἀχιλλείων ὅπλων·
Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ,
Οὐκ ἂν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
Ἐν ἀνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
Ὡς οὐκ ἂν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό γε.
Οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
Φθείροις ἄν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θανοῖ,
Βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.

ΑΓΑ. Σὺ ταῦτ' Ὀδυσσεῖ τῷδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;

ΟΔ. Ἐγωγ'· ἐμίσουν δ' ἠνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.

ΑΓΑ. Οὐ γὰρ θανόντι γ' προσεμβῆναί σε χρή;

ΟΔ. Μὴ χαῖρ' Ἀτρείδῃ κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.

ΑΓΑ. Τόν τοι τύραννον δυσσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον.

ΟΔ. Ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.

ΑΓΑ. Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ πλὴν ἐν τέλει.

ΟΔ. Παῦσαι· κρατεῖς τοι τῆς φίλων νικώμενος.

ΑΓΑ. Μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.

ΟΔ. Ὃς ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.

ΑΓΑ. Τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδῇ νέκυν;

ΟΔ. Νικᾷ γὰρ οὐ μετ' ἐμὲ τῆς ἔχθρας πολύ.

ΑΓΑ. Τοιοῖδε μύτοι φῶτες ἔμπλεοι βροτῶν.

ΟΔ. Ἡ κἀρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὐθις σμικροί.

ΑΓΑ. Τοιοῦδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κλᾶδας φίλων;

ΟΔ. Σκληρὰν ἐπαινεῖν γ' οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.

ΑΓΑ. Ἡμᾶς σὺ δείλους τῇδέ γ' ἡμέρᾳ φανεῖς.

ΟΔ. Ἀνδρας μὲν ὑμᾶς Ἕλλησε πᾶσιν ἐνδίκως.

ΑΓΑ. Ἀνωγας ὦν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν;

ΟΔ. Ἐγωγε· κἀγὼ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι.

ΑΓΑ. Ἡ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ.

ΟΔ.

V. 1380 al. βροτοῖς.

ΟΔ. Τῷ γὰρ μᾶλλον εἰκὸς ἢ μαυτῷ πονεῖν;
ΑΓΑ. Σὸν ἆρα τέρσον ὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
ΟΔ. Ὡς ἂν ποιήσῃς, πλὴν καλῶς χρηστός γ' ἔσῃ.
ΑΓΑ. Αλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίσασ', ὡς ἐγὼ
Σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε κ μείζω χάριν·
Οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν, ἔμοιγ' ὅμως
Εχθιστος ἔσαι. Σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρή.
ΧΟ. Οσις σ' Οδυσεῦ μὴ λέγει γνώμῃ ζοφὸν
Φῦναι τοιοῦτον ὅπλα, μῶρος ἔς' ἀνήρ.
ΟΔ. Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
Οσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
Καὶ τὸν θανόντα τόνδε ζυνθάπτειν θέλω,
Καὶ ξυμπονεῖν, κ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον
Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.
ΤΕΥ. Αρισ' Οδυσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
Λόγοισι· καί μ' ἔψεσας ἐλπίδος πολύ.
Τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Αργείων ἀνὴρ,
Μόνος παρέσης χερσὶν, οὐδ' ἔπλης πάρα
Θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα.
Ως ὁ πραπηγὸς ὑπιβρόπλητος μολὼν,
Αὐτός τε χὠ ξύναιμος ἠθελησάτην
Λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ.
Τοιγάρ σφ' Ολύμπου τοῦδ' ὁ πρισβεύων Πατὴρ,
Μνήμων τ' Ερινὺς, κ τελεσφόρος Δίκη
Κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
Τὸν ἄνδρα λώβας ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
Σὲ δ' ὦ γεραιὲ σπέρμα Λαρτίου πάλαι,
Τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν,
Μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ·
Τὰ δ' ἄλλα κ ξύμπρασσε· κεί τινα στρατὸν
Θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλλος ἔξομαι.

Εγὼ

Εγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
Ανὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίσασο.
ΟΔ. Αλλ' ἤθελον μέν· εἰ δὲ μὴ 'σί σοι φίλον
Πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ' ἐπαγνέσας τὸ σόν.

Αναπαίσοι.

ΤΕΥ. Αλις· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκλέτα
Χρόνος· ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπελον
Χερσὶ ταχύναλε, τοὶ δ' ὑψίβαλον
Τρίποδ' ἀμφίπυρον λυτρῶν ὁσίων
Θεὸν ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
Ανδρῶν ἴλη τὸν ὑπαπίδιον
Κόσμον φερέτω.
Σὺ δὲ παῖ τῦ πατρὸς ὅσον ἰσχύεις,
Φιλότητι δίγων, πλάτρας σὺν ἐμοὶ
Τάσδ' ἐπικύφιζ'. ἔτι γὰρ θερμαὶ
Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
Μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅσις ἀνὴρ
Φησὶ παρεῖναι, σώθω, βάτω,
Τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ·
Καὶ νῦν σὺ λώνι θνητῶν
Αἴαντος· ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.
ΧΟ. Η πολλὰ βροτοῖς ἐσὶν ἰδῦσι
Γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', ὐδεὶς μάντις
Τῶν μελλόντων ὅ, τι πράξει.

V. 1426 al. ταχύνελε.

Α. τάχος αἰ. ταχύνοις.

Τῶν πενήντα δ', τὰ πρῶτα.
Ἰάσων. σὺν ἴσῳ δ', ἡνίκ' ἐκ
ΧΟ. Η σωτηρία βουλοῖς ἂν ἡμῖν
Αἰσων. ὀλ', εἰ τὰ τέκνα σώσω.
Καὶ πῶς ἐγὼ σῶ γόνον ἀπώλ
Τῷ δ' αὐτὸς αὐτὸν τῷ σοφὸ
Φησὶ στερεῖσθ', εἰσῆλθ', ἔβλ
Μήδ', οὐκ ἀρὰ σοὶ φίλος ἐστ
Σκήπτρων τε καὶ τυράννου
Τέκνα ἐπίκοινος. ἐστι δ' ἡδονὴ
Φυγάδες ἄλκιμοι, σωτῆρες σῶν ἐκεῖ
Σὺ δὲ σοῖς τοῖς τεκοῦσι σὸν ἐκβάλ
Κλύουσα εἶφ' ἑτοίμη.
Ἀνδρῶν ὑπ' ἐν τῷ σπουδαιοτέρῳ
Οἰμώξει· κἀμὲ χρὴ τὰ κατὰ
Τέρπου σὺ φροντίσασα μηδὲν οὐδὲν
Χέρσου τακήσῃ. τοῦ δ' ὑπὲρ δόξα
Χρῄσει· σὺν οἷ μὲν κοῦραι κατέλε
ΤΕΚ. Ἀνύτ. κἀμὲ χρὴ σοσμὸς ἐκβῆναι
Ἀπιστίαν.
Πλάσειεν τοῦ πάλαι· εἶτα ἐπιστήσασ' ἐφ' ὁδῷ
ΟΔ. Ἀνύτ', ἤδεσαν μὲν· εἰ δὲ μὴ, τὸ βίῳ
Ἀνὴρ καὶ μήτηρ ἐσμὲν ἐπίστασθον.
Ἔτυμ' ἐξ τέκνων σωτῆρα στέρεσθαι· οὐ γὰρ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀποθανόντα Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων, ἄταφον ἐκβαλών, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ θάπτειν πειρᾶται· καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει τῷ νεκρῷ χῶμα. οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. οἱ δὲ τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες, ὑδὲν ἧττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν ἰδοῦσα τὸν νεκρὸν, ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην δὲ ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἵμων ὁ Κρέοντος, ὃς ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀσχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος. ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν ἀποσφάζει· καὶ τέλος θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΧΟΡΟΣ, ἐκ Θηβαίων γερόντων.
ΚΡΕΩΝ.
ΦΥΛΑΞ ἄγγελος.
ΑΙΜΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ ἄλλος.
ΕΥΡΥΔΙΚΗ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη.

ΑΝΤΙ-

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΑΝ. Ω Κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
Ἀρ' οἶσθ' ὅ, τι Ζεὺς ὧν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
Οποῖον οὐχὶ νῷϊν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
Οὐδὲ γὰρ ὅτ' ἀλγεινὸν, ὅτ' ἄτης ἄτερ,
Οὔτ' αἰσχρὸν, ὅτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
Τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
Καὶ νῦν τι τοῦτ' αὖ φασὶ παγδήμῳ πόλει
Κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως.
Ἔχεις τὶ, κεἰσήκουσας; ἢ σε λανθάνει
Πρὸς τοὺς φίλους σὰ χἀπὸ σῶν ἐχθρῶν κακὰ;

ΙΣ. Ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
Οὔθ' ἡδὺς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξότου
Δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
Μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί.
Ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς
Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
Οὔτ' ἠτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.

ΑΝ. Ἤδειν καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
Τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον ὡς μόνῃ κλύοις.

ΙΣ. Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γοῦν τι καλχαίνουσ' ἔπος.

ΑΝ. Οὐ γὰρ τάφου νῷϊν τὸ κασιγνήτω Κρέων,
Τὸν μὲν πρωτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;

Χχ Ετι-

v. 4 forte μιᾷ.

Ετεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
Χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, καλὰ χθονὸς
Ἐκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἕλιμον νεκροῖς·
Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
Ἀστοῖσι φασὶν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
Τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαι τινά·
Ἐᾶν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
Τοιαῦτα φασὶ τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
Κἀμοὶ (λέγω γὰρ κἀμὲ) κηρύξαντ' ἔχειν·
Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ εἰδόσι
Σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
Οὐχ ὡς παρ' ἡδὲν, ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
Φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα· καὶ δείξεις τάχα
Εἴτ' ἀγχοῦς φέρυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.

ΙΣ. Τί δ' ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
Λύσω' ἂν ἢ θάψασα προσθείμην πλέον;

ΑΝ. Εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσῃ σκόπει.

ΙΣ. Ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῖ γνώμης πότ' εἶ;

ΑΝ. Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κυφίεις χερί.

ΙΣ. Ἦ καὶ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον πόλει;

ΑΝ. Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς,
Ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.

ΙΣ. Ὦ σχέτλία, Κρέοντος ἀπειρηκότος;

ΑΝ. Ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν ἔρξειν μέτα.

ΙΣ. Οἴμοι φρόνησον ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
Ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεὴς τ' ἀπώλετο,
Πρὸς αὐτοφώρων ἁμπλακημάτων δίκας
Ὀφεὶς ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·
Εἶτα μήτηρ καὶ γυνὴ, δισσῶν πάθος,

Πλεκταῖσιν

Πλεκλᾳσιν ἀρλάναισι λωβᾶται βίον·
Τρίτον τ' ἀδελφὼ δύω μίαν καθ' ἡμέραν
Αὐτοκλενῦλε τὼ ταλαιπώρω, μόρον
Κοινὸν καλεργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
Νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα, σκόπει
Οσω κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
Ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. 60
Αλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γυναῖκ' ὅτι
Εφυμεν ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχούμενα·
Επειτα δ' ὕπεικ' ἀρχόμεθ' ἐκ κρεισσόνων·
Καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.
Εγὼ μὲν οὖν, αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
Ξύγγνοιαν ἴσχειν ὡς βιάζομαι τάδε,
Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
Περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νῷν ὄφελος.
ΑΝ. Οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἄν, εἰ θέλοις ἔτι
Πράσσειν, ἐμοῦγ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα. 70
Αλλ' ἴσθ' ὁποία σοὶ δοκεῖ. κεῖνον δ' ἐγὼ
Θάψω, καλόν μοι τοῦτο ποιοῦση θανεῖν.
Φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα.
Οσια πανυργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος
Ον δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῆδ' ἐνθάδε.
Εκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
Τὰ τῆς θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.
ΙΣ. Εγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι· τὸ δὲ
Βίᾳ πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.
ΑΝ. Σὺ μὲν ταῦθ' ἂν πρόχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον 80
Χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
ΙΣ. Οἴμοι, ταλαίνης ὡς ὑπερδέδοικά σου.
ΑΝ. Μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου βίον.
ΙΣ. Αλλ' ὧν γε μηνύσεις γε τοῦτο μηδενὶ

Τύρσον.

Τὔρσον. κρυφῇ δὲκεῦθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ.

ΑΝ. Οἴμοι, καλαύδα. σολλὸν ἐχθίων ἔσῃ
Σιγῶσ', ἐὰν μὴ σᾶσι κηρύξῃς τάδε.

ΙΣ. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

ΑΝ. Αλλ' οἶδ' ἀρέσκω' οἷς μάλισ' ἀδεῖν με χρή.

ΙΣ. Εἰ χ' δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.

ΑΝ. Οὐκοῦν ὅταν δὴ μὴ σθένω, σεπαύσομαι.

ΙΣ. Αρχὴν δὲ θηρᾶν ὐ σρέπει τἀμήχανα.

ΑΝ. Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθρανῇ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
Εχθρὰ δὲ τῷ θανόνλι σεσκείσῃ δίκῃ.
Αλλ' ἔα με χ' τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβυλίαν
Παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο, σείσομαι γὰ ὐ
Τοσοῦτον ὑδὲν ὥσε μὴ ὐ καλῶς θανεῖν.

ΙΣ. Αλλ' εἰ δοκεῖ σοι, σεῖχε. τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
Ανυς μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

Ανλισροφικα. Στροφὴ α'.

ΧΟ. Ακλὶς ἀελίου, τὸ κάλ-
λισον ἐπλαπύλῳ φανὲν
Θήβα σῷ σεσέρων φάος,
Εφάνθης σοτ' ὦ χρυσέας
Αμέρας βλέφαρον,
Διρκαίων ὕπερ
Ρεέθρων μολοῦσα,
Τὸν λᾴκασιν Αργόθεν σρὶν
Φῶτα βάνλα σανσαγίᾳ
Φυγάδα σεύδρομον, ὀξυλόρῳ
Κινήσασα χαλινῷ.

Αναπαίσοι.

Ον ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκης
Αρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων

Οξέα

V. 107 leg. Αργόθε metri causa.

Οξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν
Ως, ὑπερέπλα,
Λάκης χιόνος πλέρυγι τεγανὸς
Πολλῶν μεθ' ὅπλων,
Ξὺν ἱπποκόμοις κορύθεσσι.

Ἀντιστροφὴ ά.

Στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων φωνί-
αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ
Λόγχας ἐπάπυλον σόμα
Εβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων
Αἱμάτων γεύσει
Πιαθῆναί τε, καὶ
Στεφάνωμα πύργων
Πάκαένθ' Ηφαιστον ἑλεῖν.
Τοῖς ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
Πάταγος Αρεος ἀντιπάλῳ
Δυσχείρωμα δράκουσι.

Ἀναπαίστοι.

Ζὰς γὰ μεγάλης γλώσσης κόμπους
Ὑπερεχθαίρει· καί σφας ἐσιδὼν
Πολλῷ ῥᾴμαλι προσνισσομένους
Χρυσᾷ καναχῇ ὑπεροπλίας,
Παλῷ ῥιπεῖ πυρὶ, βαλβίδων
Ἐπ' ἄκρων ἤδη
Νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι.

Στροφὴ β'.

Ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾶν
Πέσε ταναλωθεὶς
Πυρφόρος, ὡς τότε
Μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ

V. 138 al. ὅς.

Βακχεῖων ἐπέπνευ
Ριπαῖς ἐχθίσων ἀνέμων.
Εἶχε δ' ἄλλη τάδ' ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις
Επευώμα συφελίζων
Μέγας Αρης δεξιόσειρος.

Αναπαίστοι.

Επλὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπλὰ πύλαις
Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
Ζηνὶ τροπαίῳ πάντλαλκα τέλη.
Πλὴν τοῖν συγεροῖν, ὧν πατρὸς ἑνὸς
Μητρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὐτοῖν
Δικραταῖς λόγχας σήσαντ' ἔχεον,
Κοινῷ θανάτῳ μέρος ἄμφω.

Αντιστροφὴ β'.

Αλλὰ γὰ μεγαλώ-
νυμος ἦλθε νίκα,
Τᾷ πολυαρμάτῳ
Αντιχαρεῖσα Θήβᾳ.
Εκ μὲν δὴ πολέμων
Τῶν νῦν θέσθε λησμοσύνην·
Θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς πανυχοις πάν-
τας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας
Δ' ἐλελίχθων Βακχεῖος ἄρχοι.

Αναπαίστοι.

Αλλ' ὅδε γὰ δὴ βασιλεὺς χώρας
Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς
Νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
Χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων·

Οτι

V. 157 leg. θέσθαι metri causa. V. 160 leg. Βάκχιος metri causa. V. 164 forte ἐλίσσων. Sic v. 237.

Οτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
Πρῦθέτο λέχην,
Κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΙΣΜΗΝΗ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ιαμβοί.

ΚΡ.

ΑΝδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
Πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·
Υμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
Εσειλ' ικέσθαι· τῦτο μὲν, τὰ Λαΐυ
Σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων αἰεὶ κράτη·
Τυτ' αὖθις, ηνίκ' Οἰδίπυς ὤρθυ πόλιν,
Καπεὶ διώλετ', ἀμφὶ τὺς κείνων ἔτι
Παῖδας μψύοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
Οτ' ὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
Καθ' ἡμέραν ὤλοντο παίσαντές τε καὶ
Πληχθύτες αὐτόχειρι συν μιάσματι,
Εγὼ κράτη δὴ πάντα κὴ θρόνυς ἔχω
Γένυς κατ' ἀγχιστεῖα τῆς ὀλωλότων.
Αμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
Ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
Αρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐνδιδῆς φανῇ.
Εμοὶ γὰρ, ὅσις πᾶσαν ἀθύνων πόλιν,
Μὴ τῆς ἀρίστων ἅπτεται βυλευμάτων,
Αλλ' ἐκ φόβυ τῦ γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχῃ,
Κάκιστος εἶναι νῦν τε κὴ πάλαι δοκεῖ·
Καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτῦ πάτρας
Φίλον νομίζει, τῦτον ὐδαμῦ λέγω.

Εγὼ

Εγὼ γὰ (ἴσω Ζὰς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ)
Οὔτ' ἂν ζιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
Στείχουσαν ἀσοῖς ἀντὶ τῆς ζωπρίας,
Οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμφὴ χθονὸς
Θείμην ἐμαυτῷ· τοῦτο γινώσκων, ὅτι
Ηδ' ἐστὶν ἡ ζώζουσα, κὰ ταύτης ἔπι
Πλέουσες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
Τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν,
Καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
Ασοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι.
Ετεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
Ολωλε τῆσδε, πάντ' ἀρισεύσας δορὶ,
Τάφῳ τε κρύψαι, κὰ τὰ πάντ' ἀφανίσαι
Α τοῖς ἀρίσοις ἔρχε) κάτω νεκροῖς·
Τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, (Πολυνείκην λέγω)
Ος γῆν πάλρωαν κὰ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
Φυγὰς καλελθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
Πρῆσαι καλάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
Κοινῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δυλώσας ἄγειν·
Τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυχθαι, τάφῳ
Μήτε κλερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα,
Εᾶν δ' ἄθαπλον, κὰ θεοὺς οἰωνῶν δέμας
Καὶ θοὺς κυνῶν ἑδεσὸν αἰκιωδέντ' ἰδεῖν.
Τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
Τιμὴν θεθέξου οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων·
Αλλ' ὅσις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
Καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται.

ΧΟ. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει παῖ Μενοικέως Κρέον,
Τὸν τῇδε δύσνουν κὰ τὸν ἀμμὴ πόλει.
Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ σὺν τ' ἔνεσί σοι,

Καὶ

V. 202 al. ἀφαγνίσαι. V. 209 forte ὁ κεκήρυγμαι.

Καὶ τὴν θανόντων, χὠπόσοι ζῶμεν πέρι.
ΚΡ. Ὡς ἄρ' ζκοποὶ γὺν ἦτε τὴν εἰρημένων.
ΧΟ. Νεωτέρῳ τῷ τῦτο βασάζειν πρόθις.
ΚΡ. Αλλ' εἰσ' ἕτοιμοι τὸν νεκρὸν τ' ἐπίσκοποί.
ΧΟ. Τί δῆτ' ἄν ἄλλω τῦτ' ἐπιτέλλοις ἔτι;
ΚΡ. Τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπισῦσιν τάδε.
ΧΟ. Ουκ ἔστιν ὕτω μῶρος ὃς θανεῖν ἐρᾷ.
ΚΡ. Καὶ μὴν ὁ μισθός γ' ὕτος· ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
Ανδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.
ΑΓ. Αναξ, ἐρῶ μὲν ὐχ' ὅπως τάχυς ὕπο
Δύαντος ἱκάνω κῦφον ἐξάρας πόδα.
Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπισάσεις,
Οδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀνασροφήν.
Ψυχὴ γὰρ ἡῦδα πολλά μοι μυθεμένη,
Τάλας, τί χωρεῖς οἶ μολὼν δώσεις δίκην;
Τλῆμον, μθνεις αὖ; κεἰ τάδ' εἶσε) Κρέων
Αλλυ πάρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δῆτ' ὐκ ἀλγυνῇ;
Τοιαῦθ' ἑλίσσων, ἦνυσον χολῇ βραδύς·
Χ' ὕτως ὁδὸς βραχεῖα, γίγνε) μακρά.
Τέλος γε μῶτοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.
Σοὶ κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.
Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
Τὸ μὴ παθεῖν ἄν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.
ΚΡ. Τίδ' ἔστιν ἀνθ' ὦ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
ΑΓ. Φράσαι θέλω σοὶ πάντα τἀμαυτῦ· τὸ γὰρ
Πρᾶγμ' ὕτ' ἔδρασ', ὕτ' εἶδον ὅσις ἦν ὁ δρῶν·
Οὐδ' ἄν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.
ΚΡ. Εὖγε σοχάζη, καποφράγνυσαι κύκλῳ
Τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὥς τι ζημαίνων νέον.
ΑΓ. Τὰ δεινὰ γὰρ τοι προσίθησ' ὄγκον πολυν.

V. 231 al. εὖρον. V. 244 al. πρῶτα. V. 248 al. ζημανῶν.

ΚΡ. Οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
ΑΓ. Καὶ δὴ λέγω σοί. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
Θάψας βέβηκε· κἀπὶ χρωτὶ δισσίαν
Κόνιν παλύνας, καθαγισάσας ἃ χρῆν.
ΚΡ. Τί φῄς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;
ΑΓ. Οὐκ οἶδ'· ἐκεῖ γὰρ ὔτε τοῦ γλωῆσος ἦν
Πλῆγμ', ὑ δικέλλης ἐκβολή· σύφλος δὲ γῆ
Καὶ χέρσος ἀρρώξ, οὐδ' ἐπημαξάμμὴν
Τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος ὀὐργάτης τις ἦν.
Οπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκόπος
Δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
Ο μὲν γὰρ ἠφάνισο τυμβήρης μὲν ὤ.
Λεπτὴ δ' ἄγος φάγγλος ὡς ἐπῆν κόνις.
Σημεῖα δ' ὔτε θηρὸς, ὔτέ τυ κυνῶν
Ελθόντος, ὑ πάσακτος ἐξεφαίνετο.
Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοὶ,
Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· κἂν ἐγίνετο
Πληγὴ τελευτῶσ'· οὐδ' ὁ κωλύσων πάρην.
Εἷς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος,
Κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφαγε τὸ μὴ εἰδέναι.
Ημῖν δ' ἕτοιμοι χὠ μύδρους αἴρειν χεροῖν,
Καὶ πῦρ διέρπειν, χὼ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν,
Τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτέ τῳ ξυνειδέναι
Τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
Τέλος δ' ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσι πλέον,
Λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
Νεῦσαι φόβῳ πρὸ τρέψεν· οὐ γὰρ εἶχομεν
Οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες, καλῶς
Πράξαιμεν· ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον
Σοὶ τόργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον.
Καὶ τῶν τ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
Πάλος

Πᾶλος καθαρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
Πάρειμι δ' ἄκων οὐχ' ἑκοῦσιν οἶδ' ὅτι.
Στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἑπῶν.
ΧΟ. Ἀναξ, ἐμοί τοι μήτι καὶ δεήλαιον
Τοὔργον τόδ', ἢ ξύνοια βυλδέι πάλαι.
ΚΡ. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεσῶσαι λέγων,
Μὴ φρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
Λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων
Πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
Πότερον ὑπερλιμῶντες ὡς δεργέτην
Εκρυπτον αὐτὸν, ὅσις ἀμφικίονας
Ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήμαλα,
Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
Η τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς;
Οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
Ανδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί,
Κρυφῇ κάρα ζεύοντες· ὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
Λόφον δικαίως εἶχον ὡς στέρξειν ἐμέ.
Εκ τῶνδε τύτους ἐξεπίσαμαι καλῶς
Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος
Κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις
Πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων.
Τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
Χρησὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματ' ἴσασθαι βροτῶν.
Πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
Καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
Οσοι δὲ μισθαρνῆσαι ἤνυσαν τάδε,
Χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δίκην δίκην.
Αλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
Εὖ τοῦτ' ἐπίσασ', (ὅρκιος δέ σοι λέγω)

Εἰ

Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τῦδε τῦ τάφυ
Εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμὺς ἐμύς,
Οὐχ ὑμῖν ᾅδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἄν
Ζῶντες κρεμασοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν.
Ἰν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,
Τολοιπὸν ἁρπάζητε, κ᾽ μάθητ' ὅτι
Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
Ἐκ ἦ γὰ αἰσχρῶν λημμάτων τὺς πλείονας
Ἀτωμένυς ἴδοις ἄν ἢ σεσωσμένυς.
ΑΓ. Εἰπεῖν τι δῶσεις; ἢ γραφεὶς ὕτως ἴω;
ΚΡ. Οὐκ οἶδα κ᾽ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;
ΑΓ. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ;
ΚΡ. Τί δαὶ, ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπυ;
ΑΓ. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.
ΚΡ. Οἴμ', ὡς κάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.
ΑΓ. Οὔκυν τόδ' ἔργον τῦτο ποιήσας ποτέ.
ΚΡ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν πεσδύς.
ΑΓ. Φεῦ, ἦ δεινὸν, ἢν δοκῇ γε, κ᾽ ψαδῆ δοκεῖν.
ΚΡ. Κόμψδε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
Φανεῖτέ μοι τὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι
Τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.
ΑΓ. Ἀλλ' ἀρετὴν μὲν μᾶλις· ἐὰν δέ τοι
Ληφθῇ τε κ᾽ μὴ, (τῦτο γὰ τύχη κρινεῖ)
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψῃ σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
Καὶ νῦν γὰ ἐκλὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
Σωθεὶς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

Ἀντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Πολλὰ τὰ δεινὰ, κ᾽δὲν ἀν-
θρώπυ δεινότερον πέλει.
Τῦτο κ᾽ πολιῦ πέραν
Πόντυ

V. 332 al. δειλὰ.

Πόλιν χειμερίῳ νότῳ
Χωρεῖ περιβρυχίοισι
Περῶν ὑπ' οἴδμασι·
Θεῶν τε τὰν ὑπερλάταν γᾶν
Ἄφθιτον ἀκαμάτων
Ἀπολρύει ἐλομβρῶν
Ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος,
Ἱππείῳ σθένει πολέων.

Ἀντιστροφὴ ἀ.

Κυφονέων τε φῦλων ὀρ-
νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
Θηρίωντ' ἀγρίων ἔθνη,
Πόλιν τ' εἰναλίαν φύσιν
Σπείραισι δικτυοκλώστοις
Περιφραδὴς ἀνήρ·
Κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλω
Θηρὸς ὀρεσιβάτα·
Λασιαύχενά θ' ἵππον ἐλὼν,
Ἀγετ' ἀμφίλοφον ζυγὸν,
Οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον.

Στροφὴ β'.

Καὶ φθέγμα, καὶ ἠνεμόεν
Φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους
Ὀργὰς ἐδιδάξαλο, καὶ
Δυσαύλων πάγων ἄθρια, καὶ
Δυσόμβρα φεύγειν βέλη.
Παντοπόρος· ἄπορος
Ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
Τὸ μέλλον. ἅιδα μόνον
Φεύξιν οὐκ ἐπάξει.

V. 347 al. ἔτος ἐξ ἔτους. V. 348 vel πολεῖον vel πορεῖον.

Νόσων δ' ἀμηχάνων
Φυγὰς ξυμπέφρασαι.

Ἀντιστροφὴ β'.

Δεινόν τι τὸ μηχανόεν
Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων.
Καί ῥ' ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλ-
λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει
Νόμους παρείρων χθονὸς,
Ὑψίπολις· ἄπολις
Δ' ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
Ξύνεσι τόλμας χάριν.
Μήτ' ἐμοὶ παρέσιος
Γένοιτο, μήτ' ἴσον
Φρονῶν, ὃς ταῦθ' ἕρδει.

Ἀναπαίστοι.

Ες δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
Τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
Τήνδ' ὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην.
Ω δύσπονος ᾗ δυσπόνου
Παῖρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ' ὐ δή σε
Σέγ' ἀπισῦσαν τοῖς βασιλείοις
σιν ἄγυσι νόμοις,
Καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

Ἰαμβοί.

ΑΓ. Ηδ' ἔς' ἐκεῖν' ἡ τὖργαν ἐξειργασμένη
Τηνδ' ἕιλομέν θάπτυσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;
ΧΟ. Οδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον πάρα.
ΚΡ. Τί δ' ἐσί; ποία ξύμμετρος πρὸθη δίκη;
ΑΓ. Αναξ, βροτοῖσιν ὐδέν ἐς ἀπώμοτον.
Ψεύδει γὰ ἡ φρόνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
Σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἄν ἐξηύχων ἐγὼ,

Τᾶις

Ταῖς ζῶσι ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάθην τότε.
Αλλ' ἡ γὰ ἐκλὸς ἢ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
Εφικεν ἄλλη μῆκος ἡδέ' ἡδονῆ.
Ηκω δ' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος.
Κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθῃρέθη τάφοι
Κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' ὐκ ἐπάλλετο,
Αλλ' ἐς ἐμὰν δ' ὕρμαγον. ὐκ ἄλλη τόδε.
Καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς ὡς θέλεις λαβὼν,
Καὶ κρῖνε καξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.

ΚΡ. Αγεις δὲ τήνδε, τῷ τρόπῳ, πόθεν λαβών;

ΑΓ. Αὐτὴ τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίστασο.

ΚΡ. Η καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς;

ΑΓ. Ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
Απεῖπας· ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;

ΚΡ. Καὶ πῶς ὁρᾶται καὶ πέπλοπος ἁρέθη;

ΑΓ. Τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ', ὅπως γὰ ἥκομεν
Πρὸς σοῦ τὰ δεινὰ ἐκεῖν' ἐπιπτειλημένοι,
Πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ καλεῖχε τὸν
Νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
Οσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφυγότες,
Εγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
Κακοῖσιν, εἴτις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου.
Χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἕς' ἐν αἰθέρι
Μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
Καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς
Τυφὼς ἀείρας ζμήνον, οὐράνιον ἄχος,
Πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
Υλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεσώθη μέγας
Αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.

Καὶ

Καὶ τῦδ' ἀπαλλαγμένος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
Ἡ σᾶς ὁρᾶταϛ κἀναπωκύει πικρᾶς
Ὀρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος.
Οὕτω δὲ χ' αὕτη ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
Γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρᾶς κακὰς
Ηρᾶτο τοῖσι τῦργον ἐξειργασμένοις.
Καὶ χερσὶν ἄθῦς δισσὰν φέρει κόνιν,
Ἐκ τ' ἀκρολήτυ χαλκέως ἄρδην πρόχυ
Χοαῖσι τριασσόνδοισι τὸν νέκυν σέφει.
Χ' ἡμεῖς δ' ἰδόντες, ἐμέμφθα· σὺν δέ νιν
Θηρώμεθ' ἄθῦς ὑδὲν ἐκπεπληγμένην·
Καὶ τάϛτε πρόσθεν τάϛτε νῦν ἠλέγχομεν
Πράξεις· ἄπαρτος δ' ὑδενὸς καθέσταλο.
Αλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγειν ὧς ἅμα·
Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πρόφρονα,
Ηδισον· ἐς κακὸν δὲ τὺς φίλυς ἄγειν,
Αλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὕστερα λαβεῖν
Ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς ζωῆρίας.

ΚΡ. Σὲ δή ϛε τὴν νόσῦσαν ἐς πρόσθεν κάρα
Φὴς ἢ καλαρρῆ μὴ δεδρακέναι τάδε;

ΑΝ. Καὶ φημὶ δρᾶσαι, κὐκ ἀπαρνῦμαι τὸ μή.

ΚΡ. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν ζεαυτὸν ἢ θέλεις
Ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
Σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
Ηδεις τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;

ΑΝ. Ηδειν. τί δ' ὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰ ἦν.

ΚΡ. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τῦσδ' ὑπερβαίνειν νόμυς;

ΑΝ. Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
Οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
Οἳ τῦσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμυς.

Οὐδὲ

Οὐδὲ θέλειν τοσοῦτον ὠόμην τὰ σὰ
Κηρύγμαθ', ὡς ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
Νόμιμα δύναθαι θνητὸν ὄντ' ὑπερδραμεῖν.
Οὐ γὰ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
Ζῇ ταῦτα, κὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.
Τούτων ἐγὼ ὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς ὐδενὸς
Φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
Δώσειν; θανυμῴη γὰ ἐξήιδειν, (τί δ' οὔ;)
Κεἰ μὴ σὺ πρὠκήρυξας· εἰ δὲ τοῦ χρόνου
Πρόωθεν θανοῦμαι, κέρδος αὖτ' ἐγὼ λέγω.
Ὅσις γὰ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
Ζῇ, πῶς οὐ ὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 470
Οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν,
Παρ' ὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
Μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνεχόμην νέκυν,
Κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' ὐκ ἀλγυνόμαι.
Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρᾶσα τυγχάνειν,
Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

ΧΟ. Δηλοῖ τὸ γήνημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
Τῆς παγδός· εἴκειν δ' ὐκ ἐπίσαται κακοῖς.

ΚΡ. Ἀλλ' ἴωδι τοι, τὰ χλιὰρ' ἄγαν φρονήματα
Πίπτει μάλισα· χὴ τὸν ἐγκαλέσαντον 480
Σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ,
Θραυσθέντα χὴ ῥαγῆτα πλεῖσ' ἂν εἰσίδοις.
Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
Ἵππους καταρτυθέντας· ὐ γὰ ἐκπέλει
Φρονεῖν μέγ' ὅσις δοῦλός ἐσι τοῖς πέλας.
Αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τόθ' ἐξηπίσατο,
Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
Ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δεύτερα,
Τούτοις ἐπαυχεῖν, χὴ δέδρακῖαν γελᾶν.

Η νῦν γ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὐτὴ δ' ἀνὴρ.
Εἰ ταῦτ' ἀναλεῖ τῇδε κεἰσεῖ κράτη.
Αλλ' εἶτ' ἀδελφῆς, εἶθ' ὁμαιμονεστέρας
Τῆς πανλὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἐρκείου κυρεῖ,
Αὐτή τε χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξεἰον
Μόρου κακίστου· κ᾽ γὰ᾽ ὧν κείνην ἴσον
Επαιτιῶμαι τῆδε βυλεῦσαι τάφου.
Καί γιν καλεῖτ· ἔσω γὰ εἶδον ἀρτίως
Λυσσῶσαν αὐτὴν, ὡδ' ἐπήβολον φρενῶν.
Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς σκόθεν ἠρῃάδας κλοπὰς
Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων·
Μισῶ γε μήτοι χὥταν ἐν κακοῖσί τις
Αλῷς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.

ΑΝ. Θέλεις τι μεῖζον ἢ καλαχλεῖναί μ' ἑλών;

ΚΡ. Εγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.

ΑΝ. Τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τὰ σῶν λόγων
Αρεσὸν οὐδὲν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ.
Οὕτω δὲ καί σοι τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
Καίτοι, πόθεν κλέος γ' ἂν ἀκλεέστερον
Κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
Τιθεῖσα; τοῦτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
Λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσαν ἐγκλείσοι φόβος.
Αλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' ἀδαιμονεῖ,
Καἴξεσιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται.

ΚΡ. Σὺ τοῦτο μόνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς;

ΑΝ. Ορῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλυσι στόμα.

ΚΡ. Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδῆ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

ΑΝ. Οὐδὲν γὰ αἰσχρὸν τὰς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.

ΚΡ. Οὐκουν ὅμαιμος χὠ καλὰ χθονὸς θανών;

ΑΝ. Ομαιμος ἐκ μιᾶς τε κ᾽ ταὐτῆς πατρός.

ΚΡ. Πως δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβεῖ τιμᾶς χάριν;

ΑΝ.

ΑΝ. Οὐ μαρ|υρήσ|ταῦθ' ὁ κἀθανὼν νέκυς.
ΚΡ. Εἴτοι σφὲ τιμᾶς ἐξίσω τῷ δυσσεβεῖ.
ΑΝ. Οὐ γὰρ τι δοῦλος ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλε|ο.
ΚΡ. Πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀν|ισὰς ὕπερ.
ΑΝ. Ομως ὅγ' ᾅδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.
ΚΡ. Αλλ' οὐχ' ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.
ΑΝ. Τίσδ' οἶδεν εἰ κάτω σὶν ἁγνῇ τάδε;
ΚΡ. Οὔτοι τόθ' ὐχθρὸς, οὐθ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
ΑΝ. Οὔτοι συνέχθειν ἀλλὰ ξυμφιλεῖν ἔφυν.
ΚΡ. Κάπω νῦν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον φίλῃ
Κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος, οὐκ ἄρξει γυνή.

Αναπαίστοι.

ΧΟ. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ισμήνη
Φιλάδελφα κατ' ὠ δάκρυ' εἰβομένη·
Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱμαλόεν
Ρέθος αἰσχύνει,
Τέγγουσ' ἄνθα παρειάν.
ΚΡ. Σὺ δ', ἣ κατ' οἶκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη
Λήθουσά μ' ἐξέπινες· οὐδ' ἐμάνθανον
Τρέφων δύ' ἄτα, κἀπαναστάσεις θρόνων·
Φέρ' εἰπὲ δή μοι, κἀγὼ σοῦ τάφου
Φήσεις μέλαχεῖν, ἢ ξομῇ τὸ μὴ εἰδέναι;
ΙΣ. Δέδρακα τοῦργον, εἴπερ ἥδ' ὁμορροθεῖ.
Καὶ ξυμμετίσχω κἀφέρω τῆς αἰτίας.
ΑΝ. Αλλ' οὐκ ἐάσω τοῦτό γ' ἡ δίκη σ'· ἐπεὶ
Οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ κοινωσάμην.
ΙΣ. Αλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
Ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.
ΑΝ. Ων τοῦργον ᾅδης χ' οἱ κάτω ξυνίσορες,
Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

ΙΣ.

V. 525 al. ἴσους. V. 526. ἴσος.

ΙΣ. Μήτοι κασιγνήτη μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ ὐ
Θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.
ΑΝ. Μή μοι θάνῃς σὺ κοινὰ, μήθ' ἃ μὴ θίγες
Ποιῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
ΙΣ. Καὶ τίς βίος μοι σῦ λελειμμένῃ φίλος;
ΑΝ. Κρέοντ' ἐρώτα. τῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.
ΙΣ. Τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ', ὐδὲν ὠφελουμένη;
ΑΝ. Αλγῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.
ΙΣ. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
ΑΝ. Σῶσον σεαυτήν. ὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
ΙΣ. Οἴμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τῦ σῦ μόρυ;
ΑΝ. Σὺ μὲν γὰρ ἔιλυ ζῆν, ἐγὼ δὲ, κατθανεῖν.
ΙΣ. Αλλ' ὐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
ΑΝ. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖσδ' ἐγὼ δόκυν φρονεῖν.
ΙΣ. Καὶ μὴν ἴσῃ νῷν ἐσιν ἡ ξαμαρτία.
ΑΝ. Θάρσι, σὺ μὲν ζῇς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
Τέθνηκεν, ὥσε τοῖς θανῦσιν ὠφελεῖν.
ΚΡ. Τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως
Αγυν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' ἧ τὰ πρῶτ' ἔφυ.
ΙΣ. Οὐ γὰρ ποτ' ὦ ναῖ ὐδ' ὃς ἂν βλασῇ μῦθει
Νῦς τοῖς κακῶς πράτλυσιν, ἀλλ' ἐξίσα.
ΚΡ. Σοὶ γῦν, ὅθ' ἔιλυ σὺν κακῇ πράσσειν κακά.
ΙΣ. Τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
ΚΡ. Αλλ' ἥδε μέν σοι μὴ λέγ'· ὐ γὰρ ἐς ἔτι.
ΙΣ. Αλλὰ κλενεῖς νυμφεῖα τῦ σαυτῦ τέκνυ;
ΚΡ. Αρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.
ΙΣ. Οὐχ ὥς γ' ἐκείνω τῆδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.
ΚΡ. Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας ἁῖσι συγῶ.
ΑΝ. Ω φίλαθ' Αἵμων, ὥς σ' ἀτιμάζει πατὴρ.
ΚΡ. Αγαν γε λυπεῖς κἀ σὺ κἀ τὸ σὸν λέχος.
ΙΣ. Η γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτῦ γόνον;

ΚΡ.

ΚΡ. Ἀδης ὁ σαύσων τύσδε τὰς γάμους ἔφυ.
ΙΣ. Δεδοϛμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
ΚΡ. Καὶ ζοί γε κἀμοί· μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
Κομίζετ' ἔσω δμῶες. ἐκ δὲ τῦδε χρὴ
Γυναῖκας εἶναι τάσδε, μηδ' ἀνειμένας
Φεύγουσι χὼ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν σέλας
Ἅδη τὸν ᾄδην εἰσορῶσι τὸ βίυ.

Ἀντιστροφικα. Στροφὴ ἀ.

ΧΟ. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν
Ἀγδσος αἰών.
Οἷς γὰρ ἂν δεόθεν
Σειωδῆ δόμος, ἄτας
Οὐδὲν ἐλλείπει γλυεὰς
Επὶ σλῆθος ἕρπον·
Ομοιον ὥσε σοντίας
Αλὸς οἶδμα δυσνόοις
Θρήσαις ὅταν ἔρεβος ἐπίδραμῃ σνοαῖς,
Κυλίνδει βυσόθεν κελαινὰν
Θῖνα χὐ δυσήνεμον,
Στόνῳ βρέμυσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί.

Ἀντιστροφὴ ά.

Αρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν
Οἴκων ὀρῶμαι
Πήματα φθιμένων
Επὶ σήμασι σίπλον-
τ'· ὐδ' ἀπαλλάσσει γλυεὰν
Γένος, ἀλλ' ἐρείπει
Θεῶν τις, ὐδ' ἔχει λύσιν.
Νῦν γὰρ ἐχάτας ὕπερ
Ρίζας τέταλο φάος ἐν Οἰδίπυ δόμοις.
Κἄτ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῆϛ

Νερτέρων ἀμᾷ κόνις,
Λόγῳ τ' ἄνοια, ϗ φρενῶν Ερινύς.

Στροφὴ β'.

Τὰν σὰν Ζεῦ δύναμιν τίς ἀνδρῶν
Ὑπερβασία καλάχοι,
Τὰν ὕθ' ὕπνος αἰ-
ρεῖ ποθ' ὁ πανλογήρως,
Ακάμαλοί τε θεῶν
Μῆνες; ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάσας
Κατέχεις Ολύμπῳ
Μαρμαρόεσσαν αἴγλαν·
Τό, τ' ἔπειλα, ϗ τὸ μέλλον,
Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσῃ.
Νόμος ὅδ' ὐδὲν ἕρπῃ
Θνατῶν βιότῳ πάμ-
πολις ἐκλὸς ἄτας.

Ἀντιστροφὴ β'.

Α γὰ δὴ πολύπλαγκλος ἐλπὶς
Πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν,
Πολλοῖς δ' ἀπάτα
Κυφονόων ἐρώτων.
Εἰδότι δ' ὐδὲν, ἕρπῃ,
Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τὶς προσάρῃ.
Σοφίᾳ γὰ ἔκ τυ
Κλεινὸν ἔπος πέφαν),
Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
Τῷδ' ἔμμεν ὅτῳ φρένας
Θεὸς ἄγῃ προς ἄταν.
Πράσσῃ δ' ὀλιγοσὸν
Χρόνον ἐκλὸς ἄτας.

Ἀντι-

Αναπαίστοι.

Οδε μὴν Αἵμων, παίδων ἆρ' σῶν
Νέαιον γλύνημ', ἄρ' ἀχνύμενος
Τάλιδος ἥκει μόρον Δηϊγάνης,
Απάτας λεχέων ὑπεραλγῶν.

ΚΡΕΩΝ, ΑΙΜΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ιαμβοί.

ΚΡ.

ΤΑΧ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
Ω παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων
Τῆς μελλονύμφου παρὶ κυσαίνων πέρι;
Η ζοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῆ σρῶντες φίλοι;
ΑΙ. Πάτερ, σός εἰμι· κ' σύ μοι γνώμας ἔχων
Χρησὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἐγω' ἐφέψομαι.
Εμοὶ γὰ ὑδεὶς ἀξίως ἔσαι γάμος
Μείζων φέρεσθαι σῦ καλῶς ἡγυμμύν.
ΚΡ. Οὕτω γὰ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ σέρνων ἔχειν,
Γνώμης παρρώας πάντ' ὄπισθεν ἑσάναι.
Τύτυ γὰ ὕνεκ' ἄνδρες εὔχον' γονὰς
Καληκόνς φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
Ως κ' τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνων' κακοῖς,
Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξίσυ παρί.
Οσις δ' ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα,
Τί τόνδ' ἄν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνυς
Φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
Μὴ νύν σοτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς
Γυναικὸς ὕνεκ' ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
Ψυχρὸν παραπκάλισμα τῦτο γίνε',
Γυνὴ κακὴ ξύνδυνος ἐν δόμοις. τί γὰ
Γένοιτ' ἄν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;

Αλλὰ

Αλλὰ σὺ σὰς ὠσεί τε δυσμυῆ, μέθες
Τὴν σαῦδ' ἐν ἅδυ τήνδε νυμφεύσειν τινί,
Επεὶ γὰ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ
Πόλεως ἀτισήσασαν ἐκ σάσης μόνην,
Ψαδῆ γ' ἐμαυτὸν ὐ καλασήσω σόλι,
Αλλὰ κλενῶ. σεὺς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
Ξύναμον. εἰ γὰ δὴ τάδ' ἐγγενῆ φύσι
Ακοσμα, θρέψω κάρλα τὺς γ' ἔξω γῆνς.
Εν τοῖς γὰ οἰκείοισιν ὅσις ἔς' ἀνὴρ
Χρησὸς, φανεῖται κἀν σόλι δίκαιος ὤν.
Οσις δ' ὑπερβὰς, ἢ νόμνς βιάζεται,
Η τὐπιτάσειν τοῖς κρατῦσιν ἐννοεῖ,
Οὐκ ἔς' ἐπαίνυ τῦτον ἐξ ἐμῦ τυχεῖν.
Αλλ' ὃν σόλις σήσειε, τῦδε χρὴ κλύειν
Καὶ σμικρὰ κὴ δίκαια, κὴ τἀναντία.
Καὶ τῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖδ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν.
Δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι σεσελαγμόν,
Μένειν δίκαιον κἀγαθὸν σαρασάτην.
Αναρχίας γὰ μεῖζον ὐκ ἔσιν κακόν.
Αὕτη σόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀνασάτυς
Οἴκυς τίθησιν. ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
Τροπὰς καλαῤῥήγνυσι. σῶ δ' ὀρθυμῶν
Σώζει τὰ σολλὰ ζώμαθ' ἡ σειθαρχία.
Οὕτως ἀμυντέ' ἐσὶ τοῖς κοσμυμῶοις,
Κὔτοι γυναικὸς ὐδαμῶς ἡσσητέα.
Κρεῖσσον γὰ, εἴπερ δεῖ, σεὺς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν.
Κὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.

ΧΟ. Ημῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
Λέγειν φρονύντως ὧν λέγεις δοκεῖς σέρι.

ΑΙ.

V. 664 forte τι δυσμυὲς.

ΑΙ. Πάτερ, θεοὶ φύσιν ἀνθρώποις φρένας,
Πάντων ὅσ' ἐστὶ χρημάτων ὑπέρτατον.
Εγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
Οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν.
Γένοιτο μὼ τ' ἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον·
Σὲ δ' ἦν πέφυκα πάντα περισκοπεῖν, ὅσα
Λέγει τις ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ
Λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρψῃ κλύων·
Εμοὶ δ' ἀκούειν ἔξεστ' ὑπὸ σκότου τάδε,
Τὴν παῖδα ταύτην οἴ' ὀδύρεται πόλις,
Πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
Κάκιστ' ἀπ' ἔργων ἀκλεεστάτων φθίνει.
Ητις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
Πεπλῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
Εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος.
Οὐκ ἦδε χρυσῆς ἄξια τιμῆς λαχεῖν;
Τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.
Εμοὶ δὲ, σὺ πρασσόντος ἀτυχῶς πάτερ,
Οὐκ ἔστιν ὑδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
Τί γὰρ πατρὸς βάλλοντος, ἀκλείας τέκνοις
Αγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί.
Μὴ νῦν ἓν ἦθος μῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
Ως φῂς σὺ, κὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
Οσις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
Η γλῶσσαν ἣν ὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν,
Οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί.
Αλλ' ἄνδρα κἦν τις ἢ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
Πολλ' αἰσχρὸν ὑδὲν, κ' τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
Οράς πα παρρείθροισι χειμάρροις ὅσα

V. 699 al. Σὺδ' ἦν πεφυκὰς.

Δένδρων ὑπείκῃ, κλῶνας ὡς ἐκσώζῃ),
Τἀδ' ἀνϊτείνοντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυ);
Αὕτως δὲ, ναὸς ὅστις ἔσκρατὴς, πόδα
Τείνας ὑπείκῃ μηδὲν, ὑπλίοις κάτω
Στρέψας τολοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλῃ).
Αλλ' εἶκε θυμῷ, κ᾽ μεϑάσασιν δίδου.
Γνώμη γὰ εἴτις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρα 730
Πρόσεισι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ
Φύναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπισήμης πλέω.
Εἰ δ' ὧδ' ἔχει, (φιλεῖ γὰ τοῦτο μὴ ταὐτὴ ῥέπειν)
Καὶ τῆσδ' λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.
ΧΟ. Ανακ, σέ τ' εἰκὸς, εἴτι καίριον λέγῃ,
Μαθεῖν. σέϑ' αὖ τῷδ'· εὖ γὰ εἴρηϑ' διπλᾶ.
ΚΡ. Οἱ τηλικοίδε κ᾽ διδαξόμεϑα δὴ
Φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;
ΑΙ. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος, 740
Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄρϑα σκοπεῖν.
ΚΡ. Εργὸν γὰ ἐστὶ τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;
ΑΙ. Οὐδ' ἂν κελεύσαμ' ἀσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.
ΚΡ. Οὐκ' ἦδε μὲν γὰ τῇδ' ἐπείληπϑ' νόσῳ;
ΑΙ. Οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπολις λεώς.
ΚΡ. Πόλις γὰ ἡμῖν ἆ᾽ν με χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;
ΑΙ. Ορᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;
ΚΡ. Αλλῳ γὰ ἢ᾽ μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χϑονός;
ΑΙ. Πόλις γὰ οὐκ ἔσϑ', ἥτις ἀνδρὸς ἐσϑ' ἑνός.
ΚΡ. Οὐ τῷ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;
ΑΙ. Καλῶς. ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος. 750
ΚΡ. Οδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ ξυμμαχεῖ.
ΑΙ. Εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰ ἕν σκοπούμεϑα.
ΚΡ. Ω παλκάκιστε διὰ δίκης ἰὼν πολοῦ.
ΑΙ. Οὐ γὰ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνοντ' ὁρῶ.

ΚΡ.

ΚΡ. Αμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
ΑΙ. Οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.
ΚΡ. Ω μιαρὸν ἦθος, ἢ γυναικὸς ὕστερον.
ΑΙ. Οὐκ ἄνγ' ἕλοις ἥττω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.
ΚΡ. Ο γὰρ λόγος σοὶ πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε;
ΑΙ. Καὶ σὺτε κἀμοῦ, ἢ θεῶν τῶν νερτέρων. 760
ΚΡ. Ταύτην ποτ' οὐκ ἔωθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.
ΑΙ. Ηδ' ὧν θανεῖται, ἢ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.
ΚΡ. Η καὶ παπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχῃ θρασύς;
ΑΙ. Τίσδ' ἐς' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
ΚΡ. Κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός.
ΑΙ. Εἰ μὴ ταλὴρ ἦθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.
ΚΡ. Γυναικὸς ὢν δούλαμα, μὴ κώτιλλέ με.
ΑΙ. Βούλῃ λέγειν τι, ἢ λέγων μηδὲν κλύειν;
ΚΡ. Αληθές· ἀλλ' οὔ τόνδ' Ολυμπον, ἴσθ' ὅτι
Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ. 770
Αγελε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
Παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
ΑΙ. Οὐ δῆτ' ἔμοιγε. τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ·
Οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' ὀδαμᾶ
Τυφλὸν πρόσοψιν κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν.
Ως τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.
ΧΟ. Ανὴρ ἄναξ βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
Νῦς δ' ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας, βαρύς.
ΚΡ. Δράτω. φρονείτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών.
Ταῦδ' ὧν κόρα ταῦδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου. 780
ΧΟ. Αμφω γὰρ αὐτὰ ἢ καλακλεῖναι νοεῖς;
ΚΡ. Οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν. εὖ γὰρ ὧν λέγεις.
ΧΟ. Μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλῇ κλανεῖν;
ΚΡ. Αγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν σίβος,
Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν καλῴυχι,

Φορβῆς

Φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον σεθεὶς,
Οπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλις.
Κἀκεῖ τὸν ἄδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν
Αἰτυμόη σε, τἀξέβ), τὸ μὴ θανεῖν.
Η γνώσε) γῶν ἀλλὰ τηνικαῦθ' ὅτε
Πόνος περιστὸς ἔσι τὰν ᾅδε σέβειν.

Αντισροφικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Ερως ἀνίκαλε μάχαν,
Ερως, ὃς ἐν κλήμασι πίπλεις,
Ος ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
Νεάνιδος ἐννυχεύεις·
Φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν
Τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
Φύξιμος ὐδεὶς,
Οὔθ' ἀμερίων ἐπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνεν.

Αντισροφὴ.

Σὺ κ̀ δικαίων ἀδίκους
Φρένας παραασᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
Σὺ κ̀ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
Ξύναιμον ἔχεις ταραίας·
Νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
Ιμερος ἀλέκτρυ
Νύμφας, τᾶς μεγάλων
Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς·
Θεσμῶν. ἄμαχος γ̀ ἐμ-
παίζει θεὸς Αφροδίτα.

Αναπαίσοι.

Νῦν δ' ἤδη' γὼ καὐτὸς θεσμῶν

Εξω

V. 793 εἰν ὄμμασιν ἵπλεις Grotius. V. 800 forte leg. ἐτ'.

Εξω φέρομαι τάδ' ὀρῶν, ἴσχειν
Δ' ὑκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
Τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
Τήνδ' Ανιγόνην ἀνύτουσαν.

Ανιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΑΝ. Ορᾶτέ μ' ὦ γᾶς πατρίας πολῖται
Τὰν νεάταν ὁδὸν
Στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
Λάμπουσαν ἀελίῳ,
Κὔποτ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας
Αΐδας ζῶσαν ἄγει
Τὰν Αχέροντος
Ακλὰν, ὕθ' ὑμεναίων
Εγκληρον, ὕτ' ἐπινυμφίδιός
Πω μέ τις ὕμνος ὕμνησεν,
Αλλ' Αχέροντι νυμφάσω.

Αναπαίστοι.

ΧΟ. Ούκοῦν κλεινὴ κὴ ἔπαινον ἔχου-
σ' ἐς τόδ' ἀπέρχῃ κεῦθος νεκύων.
Οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,
Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦ-
σ'· ἀλλ' αὐτόνομος ζῶσα μόνη δὴ
Θνατῶν ἄΐδαν καταβήσῃ.

Ανιστροφὴ ά.

ΑΝ. Ηκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι
Τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
Τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
Πετραία βλάσα δάμασεν· καί νιν
Ομβρῳ τακόμεναν,
Ως φάτις ἀνδρῶν,

Χιών τ' ὐδαμᾶ λείπει·
Τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι πανκλαύτοις
Δειράδας· ἃ με δαίμων ὁ-
μοιοπάταν κατενάζει.

Αναπαίστοι.

ΧΟ. Αλλὰ θεός τοι κὴ θεογμνῆς·
Ημεῖς δὲ βροτοὶ κὴ θνητογμεῖς.
Καίτοι γε φθιμμήν, μέγ' ἀκῦσαι
Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν
Ζῶσαν κὴ ἔπειτα θανῦσαν.

Στροφὴ β'.

ΑΝ. Οἴμοι, γελῶμαι. τί με πρὸς 850
Θεῶν πατρώων
Οὐκ ὐλομμύαν ὑβρίζεις,
Αλλ' ἐπίφθονον;
Ω πόλις, ὦ πόλεως
Πολυκλήμονες ἄνδρες·
Ιὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ' ἀλσεσπάρτου ἄλσος· ἔμπας
Ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικλῶμαι,
Οἷα φίλων ἄκλαυτος, οἵοις νόμοις
Πρὸς ἕρκμα τυμβόχωστον ἔρ- 860
χομαι τάφῳ πολαγίῳ.
Ιὼ δύσανος,
Οὔτ' ἐν βροτοῖς ὔτ' ἐν νεκροῖσι
Μέτοικος, ὐ ζῶσιν, ὐ θανῦσι.

Ιαμβοί.

ΧΟ. Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσος,
Υψηλὸν ἐς δίκας βάθρον
Προσέπαισας ὦ τέκνον πολύ·

Πατρῷον

V. 847. al. φθιμμύα.

Παλρῷον ἐκλίνεις τίν' ἆθλον.

Ἀντίστροφη β'.

ΑΝ. Εψαυσας ἀλγεινοτάτας
Εμοὶ μερίμνας
Παλρὸς τριπόλισον οἶκον,
Τῦτε φοίνιος
Αμετέρᾳ πότμῳ
Κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
Ιὼ παλρῷαι λέκλρων
Αραι, κοιμήματ' αὐτογχόνια
Αμῷ παλρὶ δυσμόρῳ παλρὸς,
Οἷων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν.
Πρὸς ὕς ἀραῖος ἄγαμος ἄ-
δ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
Ιὼ δυσπότμων
Κασίγνηλε γάμων κυρήσας,
Θανὼν ἔτ' ὢν καλήναρές με.

Ιαμβοί.

ΧΟ. Σέβειν μὲν ἀσέβειά τις·
Κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλλ,
Παραβατὸν ὐδαμῆ πέλλ.
Σὲ δ' αὐτόγνωλος ὤλεσ' ὀργά·

Σύσημα.

ΑΝ. Ακλαυλος, ἄφιλος, ἀνυμφάγος,
Ταλαίφρων ἄγομαι
Τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν. ὐκέτι
Μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
Θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ.
Τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυλον
Οὐδεὶς φίλων σενάζει.

Ιαμβοί.

Ιαμβοί.

ΚΡ. Αρ' ἴσ', ἀοιδὰς ἢ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
Ως οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρεὼ ἦ, λέγειν;
Οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ περᾶτε
Τύμβῳ περιπλύζαντες, ὡς ἔρημ' ἐγὼ,
Μόνην ἀφεῖτ' ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,
Εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβάσσῃ στέγῃ;
Ημεῖς γὰρ ἀγνοὶ τοῦπὶ τήνδε τὴν κόρην·
Μέλοικίας δ' ὧν τῆς ἄνω στερήσομαι.

ΑΝ. Ω τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
Οἴκησις ἀειφρουρος, οἵ προσβόλμαι
Πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
Πλεῖσον δέδεκ' Περσέφασσ' ὀλωλότων.
Ων λοιθία γὰρ ἢ κάκιστα δὴ μακρῷ
Κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
Ελθοῦσα μέντοι, κἀπ' ἐν ἐλπίσι τρέφω
Φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δέ σοι
Μῆτερ, φίλη δέ σοι κασίγνητον κάρα.
Επεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
Ελουσα κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους
Χοὰς ἔδωκα· νῦν δὲ Πολύνεικες, τὸ σὸν
Δέμας περισέλουσα, τοιάδ' ἄρτυμαι.
Καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
Οὐ γάρ ποτ' ὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
Οὔτ' εἰ πόσις μοι καλθανὼν ἐτήκετο·
Βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἀνηρόμην πόνον.
Τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
Πόσις μὲν ἄν μοι καλθανόντος, ἄλλος ἦν,
Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον·
Μητρὸς δ' ἐν ᾅδου καὶ πατρὸς κεκρυμμένοιν,
Οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτέ.

Τοιῶνδε

Τοιῶδε μῦτοι σ' ἐκπρολιμήσασ' ἐγὼ
Νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν,
Καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὦ κασίγνητον κάρα.
Καὶ νῦν ἄγει με δια χερῶν ὕτω λαβών,
Ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε τῦ γάμυ
Μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείυ τροφῆς,
Αλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος,
Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι καλασκαφάς.
Ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
Τί χρή με τὴν δύσπονον εἰς θεὺς ἔτι
Βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
Τὴν δυσσέβειαν ὡσεβῶς' ἐκλησάμην.
Αλλ' εἰ μὲν ἦν τάδ' ἐσὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
Παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνυσι, μὴ πλείω κακὰ
Πάθοιεν ἢ χ' δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

Αναπαίσοι.

ΧΟ. Ετι φῶς αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχυσι.
ΚΡ. Τοιγὰρ τύτων τοῖσιν ἄγυσι
Κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
ΑΝ. Οἴμοι, θανάτυ τῦτ' ἐγυτάτω
Τῦπος ἀφῖκ).
ΚΡ. Θαρσεῖν ὐδὲν παραμυθῦμαι
Μὴ ὐ τάδε ταύτῃ καλακυρῶθαι.
ΑΝ. Ω γῆς Θήβης ἄστυ πάλρων,
Καὶ θεοὶ πάλρογενεῖς,
Αγομαι δὴ 'γὼ, κὐκέτι μέλλω.
Ἄθετε Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
Τὴν βασίλειαν μύνην λοιπὴν,
Οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,

Τὴν ἀσεβίαν ζεβίσασα.

Ἀντιστροφικα. Στροφὴ α'.

ΧΟ. Ετλα χ' Δανάας ἁράνιον φῶς
Αλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
Αὐλαῖς· κρυπτομένα δ' ἐν
Τυμβήρει θαλάμῳ καλεῖζ' ἔχθη.
Καίτοι γενεᾷ τίμιος ὦ παῖ, παῖ,
Καὶ Ζηνὸς ταμιεύε-
σκε γονὰς χρυσορύτους.
Αλλ' ἀ μοιριδία τις δύνασις, δεινά·
Οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, ὔτ' Αρης,
Οὐ πύργος, ὐχ ἁλίκλυποι
Κελαιναὶ ναῦες ἐκφύγοιεν.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ζ' ἔχθη δ' ὀξυχόλως παῖς ὁ Δρύαντος,
Ηδωνῶν βασιλεύς, κερτομίοις
Οργαῖς ἐκ Διονύσου,
Πετρώδει καλάφρακτος ἐν δεσμῷ.
Οὕτω μανίας δεινὸν ἀποσάζει
Ανθηρόν τε μῶμος. κεῖ-
νος ἐπέγνω μανίας
Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις.
Παύεσκε μὲν γὰ ἐνθέους
Γυναῖκας, εὔιόν τε πῦρ,
Φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μώσας.

Στροφὴ β.

Παρὰ δὲ Κυανέων πετρῶν
Διδύμας ἁλός τ' ἀκταῖ-Βοσπόριαι,
Ἰδ' ὁ Θρηικῶν Σαλμυδησσὸς,
Ἰν' ἀγχίπτολις Αρης,
Διοσσοῖσι Φινείδαις

Εἶδεν

Εἶδεν ἀρατὸν ἔλπος
Τυφλωθὲν ἐξ ἀγρέας δαμαρτος,
Αλαὸν ἀλασόροις ὀμμάτων
Κύκλοις ἀραχθὲν ὐκ ἐϝχέων,
Αλλ' ὑφ' αἱμαληρᾶις χερσί
Τε χ̓ κερκίδων ἀκμαῖς.

Αντιστροφὴ β'.

Καλὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι
Μελέαν πάθαν κλαίον μαλρὸς, ἔχον-
τες ἀνύμφευτον γονάν. ἀ
Δὲ, πέρμ' ἀρχαιογόνων
Αϊλασ' Ερεχθειδᾶν,
Τηλεπόροις δ' ἐν ἄϋλροις
Τράφη θυέλλησιν ἐν παλρώαις
Βορέας ἄμιππος, ὀρθόπους
Υπὲρ πάγυ θεῶν ἰ παῖς.
Αλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ μοῖραι
Μακραίωνες ἔχον παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΤΕΙ.

Θηβης ἄναλλες ἧκομεν κοινὴν ὁδὸν
Δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰ
Αὕτη κέλευθος ἐκ πομπητῦ πέλει.

ΚΡ. Τί δ' ἔστιν ὦ γεραιὲ Τειρεσία νέον;

ΤΕ. Εγὼ διδάξω· χ̓ σὺ τῷ μάντει πιθῦ.

ΚΡ. Οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός;

ΤΕ. Τοι γὰ δι' ὀρθῆς πήδε ναυκλήρεις πόλιν.

ΚΡ. Εχω πεποιθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.

ΤΕ. Φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυρῇ τύχης.

ΚΡ.

ΚΡ. Τί δ' ἔσιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω κόμα.

ΤΕ. Γνώσῃ, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.

Εἰς γὰρ παλαιὸν θῶκον ὀρνιθοσκόπον
Ἱζων, ἵν' ἦν μοι πᾶσα οἰωνῶν λιμήν,
Ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων κακῷ
Κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
Καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φονᾶς.
Ἐγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
Εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην,
Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἡφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,
Καὶ ἐπλυε· καὶ μελάρσιοι
Χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καλαρρυεῖς
Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
Τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,
Φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεῖα.
Ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.
Καὶ ταῦτα, τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν, ἑστίαι τε παντελεῖς
Πλῆρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς,
Τοῦ δυσμόρου πεπλῶτος Οἰδίπου γόνου.
Κἄτ' οὐ δέχονται θυσίδας λιτὰς ἔτι
Θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα,
Οὐδ' ὄρνις ἀσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοάς,
Ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος.
Ταῦτ' οὖν τέκνον φρόνησον· ἀνθρώποισι γὰρ
Τοῖς πᾶσι κοινὸν ἐσι τὐξαμαρτάνειν·
Ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκέτ' ἐς' ἀνὴρ

Ἄβυλος

V. 1011 al. θᾶκον, ut θάκοισιν OEd. Col. v. 9.

V. 1022 forte διεσπάροντο.

Αβυλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος φέκῃ.
Αὐθαδία τοι ζημότητ' ὀφλισκάνει.
Αλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀνωλόταν
Κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
Εὖ σοι φρονήσας, εὖ λέγω. τὸ μανθάνειν
Δ' ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγῃ.
ΚΡ. Ω γέρον, ὡς πάντες ὥστε τοξόται σκοπὸν
Τοξεύετ' ἀνδρὸς τῶνδε, κἀδὲ μαντικῆς
Απρακτος ὑμῖν εἰμι· τῶνδ' ὑπαὶ γένους
Εξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι.
Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν μὲν Σάρδεων
Ηλεκτρον, εἰ βούλεσθε, κἀ τὸν Ινδικὸν
Χρυσόν. τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε.
Οὔδ' εἰ θέλυσ' οἱ Ζηνὸς ἀετοὶ βορὰν
Φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
Οὐδ' ὣς μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ,
Θάπτειν παρήσω κεῖνον. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
Πίπτουσι δ' ὦ γεραὲ Τειρεσία βροτῶν
Χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ, πλώματ' αἰσχρὰ, ὅταν λόγους
Αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.
ΤΕ. Φεῦ. ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις; ἆρα φράζει; 1060
ΚΡ. Τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;
ΤΕ. Οσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία;
ΚΡ. Οσῳ περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.
ΤΕ. Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου σπήρης ἔφυς.
ΚΡ. Οὐ βούλομαι τὸν μάντιν αἰσχῦναι κακῶς.
ΤΕ. Καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.

V. 1044 al. φέρῃ. V. 1047 al. ἄπρακτος.
V. 1048 al. κἀμπεφόρτισμαι.

ΚΡ. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
ΤΕ. Τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
ΚΡ. Ἆρ' οἶσθα ταγοὺς οἷσθ' ἃ μ' οὐ λέγεις λέγων;
ΤΕ. Οἶδ'· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
ΚΡ. Σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.
ΤΕ. Ὀρσεις με τακίνητα δι' ἀ φρενῶν φράσαι.
ΚΡ. Κίνει· μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
ΤΕ. Οὕτω γὰρ ἥδη γ' ἐστὶ βουλητέον τὸ σὸν μέρος.
ΚΡ. Ὡς μὴ 'μπολήσων γ' οἶσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
ΤΕ. Ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
Τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,
Ἐν οἷσι σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα
Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἕσῃ,
Ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τὴν ἄνω βαλὼν κάτω,
Ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατοικίσας·
Ἔχεις δὲ τὴν κάτωθεν ἐνθάδ' οὐ θεῶν
Ἀμοιρον, ἀκλέρισον, ἀνόσιον νέκυν.
Ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
Θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται πάρα.
Τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
Λοχῶσιν ἄδαι, καὶ θεῶν Ἐρινύες,
Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε λημθῆναι κακοῖς.
Καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
Λέγω· φανεῖ γὰρ ὀλίγῳ χρόνῳ τριβῇ,
Ἀνδρῶν, γυναικῶν ἐξ δόμοις κωκύματα.
Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις,
Ὅσων ἀπαράγματ' ἢ κύνες καθήγιασαν,
Ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων
Ἀνόσιον ὀσμὴν ἐστὶν ἐς πόλιν.
Τοιαῦτά σε (λυπεῖς γὰρ) ὥστε τοξότης
Ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα

Βέβαμα,

Βέβαμα, ὢ σὺ θάλπος ὐχ' ὑπεκδραμῆ.
Ω παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἴνα
Τὸν θυμὸν ὕτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
Καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
Τὸν νῦν τ' ἀμείνω τῷ φρενῶν ἢ νῦν φέρῃ.

ΧΟ. Ανὴρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας.
Επισάμενθα δ' ἐξότου λάκην ἐγὼ
Τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λαπεῖν.

ΚΡ. Εγνωκα κἀντὸς, κἠταράσσομαι φρένας.
Τό, τ' εἰκάθειν γὰ δεινόν· ἀντισάσθαι δὲ
Ατῃ σαλάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ κάρα.

ΧΟ. Ευβουλίας δεῖ παῖ Μενοικέως Κρέον.

ΚΡ. Τί δῆτα χρὴ δρᾶν φράζε. πείσομαι δ' ἐγώ.

ΧΟ. Ελθὼν, κόρην μὲν ἐκ καλῳδυχοῦς στέγης
Ανες· κλίσον δὲ τῷ πεφκειμβύῳ τάφον.

ΚΡ. Καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, κἠδοκεῖς παρεικάθειν;

ΧΟ. Οσον γ' ἄναξ τάχισα· ζυμφέρουσι γὰ
Θεῶν ποδώκεις τὰς κακόφρονας βλάβας.

ΚΡ. Οἴμοι, μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσαμαι
Τὸ δρᾶν. ἀνάγκῃ, δ' ὐχὶ δυσμαχητέον.

ΧΟ. Δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.

ΚΡ. Ωδ' ὡς ἔχω τείχοιμ' ἄν· οἴτ' ὀπάονες,
Οἴτ' ὄγλες, ὅτι' ἀπόγλες ἀξίνας χεραῖν
Ορμᾶσθ' ἑλόγλες εἰς ἐπόψιον τόπον.
Εγὼ δ', ἐπειδὰν δόξα τῇδ' ἐπιστάφῃ,
Αὐτός τ' ἔδησα, κἠ παρὼν ἐκλύσομαι.
Δέδοικα γὰ μὴ τὰς καθεστῶτας νόμους
Αρισον ἦ ζώγοντα, τὸν βίον τελεῖν.

Αντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Πολυώνυμε, Καδμείας

Νύμφας

Νύμφας ἄγαλμα, ϗ Διὸς
Βαρυβρεμέτα γῆρος,
Κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις
Ιταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
κοίνυ Ελλασινίας
Δηῦς ἐν κόλποις,
Βακχεῦ Βακχᾶν
Μητρόπολιν Θήβαν ναίων
Παρ' ὑγρὸν Ισμηνυ
Ρέεθρον, ἀγρίυ
Τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος.

Αντιστροφὴ ά.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφυ πέτρας
Στέροψ ὅπωπε λιγνὺς, ἔν-
θα Κωρύκιαι νύμφαι
Στείχυσι Βακχίδες,
Κασταλίας τε νᾶμα, ναί
Σε Νυσαίων ὑρέων
Κισσήρεις ὄχθαι,
Χλωράτ' ἄκλαὶ
Καὶ πολυσάφυλος πέμπει
Αβρότων ἐπέων ἀ-
οιδόν Θηβαίας
Επισκοποῦντ' ἀγυιάς.

Στροφὴ β'.

Τὰν ἐξ ἁπασᾶν τιμᾶς
Υπερλάταν πόλεων,
Μαλρὶ σὺν κεραυνίᾳ.
Καί νυν ὡς βιαίας
Εχεῖ πάνδημος πόλις
Νῦν ἐπὶ νόσυ, μολεῖν

Καθαρ-

Καθαρσίῳ σοδὶ Παρ-
νησίαν ὑπὲρ κλιτύν,
Ἡ σονόεντα σορθμόν.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ὦ σῦρ σνεόντων ἄστρων
Χοραγὲ, καὶ νυχίων
Φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
Παῖ Διὸς· ἦλθον,
Προφάνηθι ξὺν Νάξίαις
Σαῖς Θυάσι σερσπόλοις·
Αἳ δή σε μαινόμεναι
Πάννυχοι χορεύσι
Τὸν ταμίαν Ἴακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΕΥΡΥΔΙΚΗ, ΚΡΕΩΝ, ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἰαμβοι.

ΑΓ.

Κάδμου σάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
Οὐκ ἔσθ' ὁποῖον σάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
Οὕτ' αἰνέσαιμ' ἂν ὕτε μεμψαίμην σοτέ.
Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καλαβρέπει
Τὸν ἀτυχοῦντα τόν τε δυσυχοῦντ' ἀεί.
Καὶ μάντις οὐδεὶς σῷ καθεστώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ σόλε,
Σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
Λαβών τε χώρας σανλεχῆ μοναρχίαν
Εὔθυνε, θάλλων ἀγλαΐᾳ τέκνων σορᾷ·
Καὶ νῦν ἀφεῖται σάντα· τὰς γὰρ ἡδονὰς

V. 1177 forte δὲ.

Οταν πεσδῶσιν ἄνδρες, ὑ τίθημ' ἐγὼ
Ζῆν τῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγῦμαι νεκρόν.
Πλύτῳ τε γὰ κατ' οἶκον, εἰ βύλῃ, μέγα,
Καὶ ζῆ τύραννον χῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
Τύτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνῦ σκιᾶς
Οὐκ ἄν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

ΧΟ. Τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;

ΑΓ. Τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες, αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟ. Καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓ. Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἱμάσσετο.

ΧΟ. Πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

ΑΓ. Αὐτὸς πρὸς αὐτῦ, πατρὶ μηνίσας φόνυ.

ΧΟ. Ω μάντι τὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας.

ΑΓ. Ως ὧδ' ἐχόντων, τἄλλα βυλεύειν πάρα.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὁρῶ πάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμῦ
Δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
Ητοι κλύυσα παιδὸς, ἢ τύχῃ πάρα.

ΕΥ. Ω πάντες ἀστοὶ, τῦ λόγυ γ' ἐπῃδόμην
Πρὸς ἔξοδον στείχυσα Παλλάδος Θεᾶς,
Οπως ἰκοίμην ἀγμάτων πρυσήγορος.
Καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀναπτασῦ πύλης
Χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείυ κακῦ
Βάλλῃ δι' ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
Δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι.
Αλλ' ὅσις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπαλε.
Κακῶν γὰ ὐκ ἄπειρος ὥσ' ἀκύσομαι.

ΑΓ. Εγὼ, φίλη δέσποινα, κὴ παρὼν, ἐρῶ,
Κὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
Τί γὰ σε μαλθάσσοιμ' ἄν ὧν ἐς ὕστερον
Ψευσταῖ φανύμεθ'; ὀρθὸν ἡ ἀλήθει' ἀεί.
Εγὼ δὲ σῷ πατρὶ ἑπόμην πόσι

Πεδίον

Πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς
Κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
Καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν
Πλούτωνά τ' ὀργὰς δμῳᾶς καλαχθέειν,
Λύσαντες ἁγνὸν λουτρὸν, ἐν νεοσπάσι
Θαλλοῖς, ὃ δὴ λέλειπτο, συγκαλήθομεν.
Καὶ τύμβον ὀρθόκραιρον οἰκείας χθονὸς
Χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
Νυμφεῖον ἄδυ κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
Φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
Κλύει τις ἀκλέριτον ἀμφὶ σασάδα,
Καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών.
Τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
Ερπουσι μᾶλλον ἆσσον, οἰμώξας δ' ἔπος
Ἰησι δυσθρήνητον, ὦ τάλας ἐγώ.
Ἀρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυσκελεστάτην
Κέλευθον ἕρπω τὴν σαρελθουσῶν ἀδῶν;
Παιδός με σαίνει φθόγγος· ἀλλὰ πρόσπολοι
Ἰτ' ἆσσον ὠκεῖς, ἢ σαρασάντες τάφῳ,
Αθρήσασθ' ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ,
Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
Φθόγγον συνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.
Τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν
Ηθροῦμεν· ἐν δὲ λοιδίῳ τυμβεύματι
Τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος καλείδομεν,
Βρόχῳ μιτρώδει σινδόνος καθημμένην·
Τὸν δ', ἀμφὶ μέσῃ περιπετῆ σροσκείμενον,
Εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορᾶς,
Καὶ σαλροὺς ἔργα, καὶ τὸ δύσηνον λέχος.
Ο δ' ὡς ὁρᾷ σφε, συγγὸν οἰμώξας, ἔσω
Χωρεῖ

V. 1233 forte ὀξυθύμου. Sic v. 967 ὀξυχόλως.

Χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας, καλεῖ·
Ω τλῆμον οἷον ἔρξον εἰργάσω; τίνα
Νῦν ἔχες; ἐν τῷ ξυμφορᾷς διεφθάρης;
Ἔξελθε τέκνον· ἱκέσιός σε κίσσομαι.
Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσοισι παπλήνας ὁ παῖς,
Πτύσας προσώπῳ, κἀδὲν ἀνταειπών, ξίφος
Ἑλκει δικλῆς κηώδονλας· ἐκ δ' ὁρμωμένου
Πατρὸς φυγαίσιν, ἤμπλακε· εἶθ' ὁ δύσμορος
Αὑτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ' ἐπενλαθεὶς,
Ῥρεισε πλευρᾶς μέσον ἔγχος, ἐς δ' ὑγρὸν
Ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεῖ·
Καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
Λευκῇ παρειᾷ φοινίᾳ σαλάγμαλος.
Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
Τέλη λαχὼν δείλαιος εἰν ᾅδου δόμοις,
Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
Οσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

ΧΟ. Τι τῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
Φρύδη, πρὶν εἰπεῖν εὐλὸν ἢ κακὸν λόγον.

ΑΓ. Καὐτὸς τεθάρβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βύσκομαι,
Αχη τέκνα κλύσαι, ἐς πόλιν φόνους
Οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ σέγης ἔσω
Δμωᾶς προθήσειν πένθος οἰκεῖον σένειν.
Γνώμης γὰρ ὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν.

ΧΟ. Οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' ὑπὲρ τ' ἄγαν ζυγὸς, βαρὺ
Δοκεῖ προσεῖναι, κἢ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓ. Αλλ' εἰσόμεσθα μή τι κἠ καλάχελον
Κρυφῇ καλύπλῃ καρδίᾳ θυμμιδρόν,
Δόμως παρασείχοντες. εὖ γὰρ ἂν λέγεις.
Καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἐσί σου ζυγὸς βάρος.

Ανα-

Αναπαίσοι.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
Μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων·
Εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
Ατην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών.

Ανίστροφικα. Στροφὴ α'.

ΚΡ. Ιὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα
Στερεὰ, θανάσιμ'. ὦ κλαυτόν τε καὶ
Θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους.
Ω μοι ἐμῆς ἄνολβα βουλεύματα.
Ιὼ παῖ παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ
Αἰ αἰ ἔθανες, ἀπελύθης
Ἐμᾶς οὐδὲ ζῶσι δυσβουλίας.

Σύσημα α'.

ΧΟ. Οἴμ', ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν.

Στροφὴ β'.

ΚΡ. Οἴμοι,
Ἔχω μαθὼν δείλαιος. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων
Ἐπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς.
Οἴμοι λακπάτητον ἀνθρέπων χαράν.
Φεῦ φεῦ, ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

Σύσημα β'.

ΕΞ. Ω δέσποθ' ὡς ἔχων γε κεκτημένος
Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δὲ φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις.
Ἔοικας ἥκειν, κοὐ τὰ δ' ὄψεσθαι κακά.
ΚΡ. Τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;
ΕΞ. Γυνὴ τέθνηκε, τῇδε θαμμένῳ νεκρῷ,
Δύστηνος ἄρτι νεολόμοισι πλήγμασιν.

V. 1292 forte ἐκ κακῶν.

Ἀντιστροφὴ ἀ.

ΚΡ. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος ᾅδου λιμήν,
Τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελά μοι
Προπέμψας ἄχη, τίν' αὐδᾷς λόγον;
ΧΟ. Αἰ αἰ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπιζειργάσω.
ΚΡ. Τί φῂς ὦ παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον,
Αἰ αἰ αἰ, σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
Γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

Ἀντισυστημα ἀ.

ΕΞ. Ὁρᾶν πάρεστιν· ἐν γὰ ἐν μυχοῖς ἔτι.

Ἀντιστροφὴ β'.

ΚΡ. Οἴμοι,
Κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
Τίς ἆρα τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
Ἔχω μὲν ἐν χείρεσιν ἀρτίως τέκνον
Τάλας, τὸν δ' ἔναντι προσβλέπω νεκρόν·
Φεῦ φεῦ μάτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον.

Ἀντισυστημα β'.

ΕΞ. Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέρις
Λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
Τὸν πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,
Αὖθις δὲ τῶνδε, λοίσθιον δέ σοι κακὰς
Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παγκλώνῳ.

Στροφὴ γ'.

ΚΡ. Αἰ αἰ αἰ, ἀνέπλαν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀγλαΐαν
Επαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;
Αθλιος ἐγὼ, φεῦ φεῦ,
Δειλαίᾳ δὲ ζυγκέκραμαι δύᾳ.

Σύστημα

V. 1314 al. ὑ καμρίαν.

Σύσημα γ'.

ΕΞ. Ως αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
Πρὸς τῆς θανούσης τᾶσδ' ἐπεσκήψω μόρων.
ΚΡ. Ποίῳ δὲ κἀπεκύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
ΕΞ. Παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτὴν, ὅπως
Παιδὸς τόθ' ἥδετ' ὀξυκώκυτον πάθος.

Στροφὴ δ'.

ΚΡ. Ω μοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
Εμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
Εγὼ γὰρ σ' ἐγὼ 'κανον μέλεος·
Εγώ φαμ' ἔτυμον. ἰὼ πρόπολοι
Αγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδών,
Τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

Σύσημα δ'.

ΧΟ. Κέρδη παραγνεῖς, εἴτι κέρδος ἐν κακοῖς·
Βράχισα γὰρ κρατίσα τἀν ποσὶν κακά.

Ανίσροφὴ γ'.

ΚΡ. Ιτω ἴτω,
Φανήτω μόρων ὁ κάλλις' ἐμῶν
Εμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν
Υπαλος. ἴτω ἴτω,
Οπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

Ανίσύσημα γ'.

ΕΞ. Μέλλονία ταῦτα· τῶν παρειμένων τί χρὴ
Πράσσειν; μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.
ΚΡ. Αλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα ξυγκαλυξάμην.
ΑΓ. Μὴ νῦν παρασάχῃ μηδέν· ὡς παρωμώμης
Οὐκ ἔσι δηλοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή.

Ανίσροφὴ δ'.

ΚΡ. Αγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών·
Ος ὤ παῖ σέ γ' οὐχ ἑκὼν κατέκλα,

Ος

Ος σέ τ' αὐτάν. ὦ μέλεος, ὑδ' ἔχω
Οπα πρὸς πότερον ἴδω, πᾶ χ' ὧ.
Πάντα γὰρ λέχρια
Τά τ' ἐν χεροῖν γὰρ τά τ' ἐπὶ κρατί μοι
Πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

Αναπαίστοι.

ΧΟ. Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
Πρῶτον ὑπάρχει. Χρὴ δὲ τὰν εἰς θεὺς
Μηδὲν ἀσεπτεῖν. μεγάλοι δὲ λόγοι
Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
Αποτίσαντες,
Γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

V. 1344 lege δὲ G. Canterus.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ο Επὶ κολωνῷ Οἰδίπους ξυνημμένος πως ἐστὶ τῷ τυράννῳ· τῆς γὰρ πατρίδος ἐκπεσὼν Οἰδίπους ἤδη γηραιὸς ὢν, ἀφικνεῖται εἰς Αθήνας, ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Αντιγόνης χειραγωγούμενος· ἦσαν γὰρ ἀμφοτέρων περὶ τὸν πατέρα φιλοσοργότεραι. ἀφικνεῖται δὲ εἰς Αθήνας κατὰ τὸ συθόχρησον, ὡς αὐτός φησι, χρησθὲν αὐτῷ, παρὰ ταῖς σεμναῖς καλουμέναις θεαῖς μεταλλάξαι τὸν βίον. τότε μὲν οὖν ἔρχονται, καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν· ἔπειτα δὲ Ισμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ τὴν πάσιν ἀπαγγέλλει τοῦ παιδῶν, καὶ τὴν γενομένην ἄφιξιν τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς τὰπίσω, ἄπρακτος ἀπαλλάττεται· ὁ δὲ, πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν ὅτω τὸν βίον καταστρέφει παρὰ ταῖς Θεαῖς.

Τὸ δὲ δρᾶμα, τοῦ θαυμασῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνόθεν· ὥστε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἐπιδεῖξαι, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Αθηναίοις, δι' ὧν ἀπορθήτους ἔσεσθαι καὶ τοῦ ἐχθρῶν αὐτὺς κρατήσειν ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους, προαναφωνῶν ὅτι διασασιάσουσι πρὸς Θηβαίους ποτὲ, καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμοῦ διὰ τὸν αὐτοῦ τάφον.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΞΕΝΟΣ ἀλήτης.
ΧΟΡΟΣ γερόντων Αττικῶν.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπους. ΟΙ-

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΞΕΝΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΣΜΗΝΗ.

Ιαμβοί.

ΟΙΔ.

Τέκνον τυφλῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
Χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν παν ισοῖς δέξεθ' ὁ δωρήμασι;
Σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
Μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί.
Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με καὶ χρόνος ξυνὼν
Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γεναῖον, τρίτον.
Ἀλλ' ὦ τέκνον, δάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
Ἢ θεὸς βεβήλοις, ἢ θεὸς ἄλσεσιν θεῶν,
Στῆσόν με καὶ ξίδρυσον, ὡς πυθοίμεθα
Ὅπου ποτ' ἐσμέν· μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
Ξένοι πρὸς ἀστῶν, χἃ "ν ἀκούσωμεν, τελεῖν.

ΑΝ. Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπου, πύργοι μὲν, οἳ
Πόλιν στέγουσι, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω.
Χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἀπεικάσαι, βρύων
Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνόπλεροι
Δ' ἔισω κατ' αὐτὸν ἀσμοῦσ' ἀηδόνες.
Οὗ κῶλα κάμψον τῦδ' ἐπ' ἀξέσου πέτρου·

Μακραὶ

V. 16 al. ζάφ' εἰκάσαι.

Μακρὰν γὰ ὡς γέροντι πρὺσάλης ὁδόν·
ΟΙ. Κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
ΑΝ. Χρόνυ μὲν ὕνεκ' ἀ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
ΟΙ. Ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσαμαι;
ΑΝ. Τὰς γῦν Ἀθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, οὔ.
ΟΙ. Πᾶς γὰ τις ἤυδα τῦτον ἡμῖν ἐμπόρων.
ΑΝ. Ἀλλ' ὅσις ὁ τόπος ἦ μάθω μολῦσα σοι;
ΟΙ. Ναὶ τέκνον, εἴπερ ἐσί γ' ἐξοικήσιμος.
ΑΝ. Ἀλλ' ἔσι μέν γ' οἰκητός· οἴομαι δὲ δεῖν
Οὐδέν· πέλας γὰ ἄνδρα τόνδε νωῖν ὁρῶ.
ΟΙ. Ἡ δεῦρο πρυσείχονται κἀξορμώμενον;
ΑΝ. Καὶ δὴ μὲν ἦν παρόντα· χὠ, τι σοι λέγειν
Εὔκαιρόν ἐσιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὅδε.
ΟΙ. Ω ξεῖν', ἀκύω τῆσδε τῆς ὑπὲρ τ' ἐμῦ
Αὐτῆς θ' ὁρώσης, ὕνεκ' ἡμῖν αἴσιος
Σκοπὸς πρυσήκεις τῆδ' ἀδηλῦμαι φράσαι.
ΞΕ. Πρινὴ τὰ πλείον' ἰσορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας
Ἐξελθ' ἔχεις γὰ χῶρον ὐχ ἁγνὸν πατεῖν.
ΟΙ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τῦ Θεῶν νομίζεται;
ΞΕ. Ἄθικτος, ὐδ' οἰκητός· αἱ γὰ ἔμφοβοι
Θεαί σφ' ἔχυσι, γῆς τε καὶ σκότυ κόραι.
ΟΙ. Τίνων; τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν ἀξαίμην κλύων.
ΞΕ. Τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅγ' ἐνθάδ' ὢν
Εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχῦ καλά.
ΟΙ. Αλλ' ἵλεω μὲν τόνδ' ἱκέτην δεξαίατοι,
Ως' ὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.
ΞΕ. Τί δ' ἔσι τῦτο;
ΟΙ. Ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
ΞΕ. Αλλ' ὐδὲ μῦτοι τὐξανισάναι πόλεως
Δίχ' ἐσὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.
ΟΙ. Πρός νυν θεῶν ὦ ξεῖνε μή μ' ἀτιμάσῃς

Τοιόνδ'

Τοιόνδ' ἀλήτην ὧν σε προσρέπω φράσαι.
ΞΕ. Σήμαινε· κὐκ ἄτιμος ἐξ ἐμῆς φανῇ.
ΟΙ. Τίς δ' ἔαδ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;
ΞΕ. Ὅσ' οἶδα κἀγώ, πάντ' ἐπισταίμην κλύων.
Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔστ', ἔχει δέ νιν
Σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος Θεὸς
Τιτὰν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπισείεις τόπον
Χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδός,
Ἐρεισμὰ Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι γύαι,
Τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχοι' σφίσιν
Ἀρχηγὸν εἶναι, κἀφ' ἑνὸς τὸ σύνομα
Τὸ τῆσδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι.
Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', ὦ λόγοις
Τιμώμενα, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
ΟΙ. Ἦ γάρ τινες ναίουσι τήνδε τὴν πόλιν;
ΞΕ. Καὶ κάρτα· τῆσδε τοῦ Θεοῦ γ' ἐπώνυμοι.
ΟΙ. Ἀρχὴ τὶς αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;
ΞΕ. Ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
ΟΙ. Οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε κἀν ἑαυτοῦ κρατεῖ;
ΞΕ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.
ΟΙ. Ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;
ΞΕ. Ὡς πρὸς τί λέξων, ἢ καλαρτύσων μόλοι;
ΟΙ. Ὡς ἂν πεισαρκῶν σμικρὰ, κερδανῇ μέγα.
ΞΕ. Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
ΟΙ. Ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν.
ΞΕ. Οἶδ' ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς· ἐπεὶ περ εἶ
Γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος,
Αὐτοῦ μέν', ὅπερ καφάνης, ἕως ἐγὼ
Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ μὴ κατ' ἄστυ δημόταις
Λέξω τάδ' ἐλθών· οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε
Εἰ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

ΟΙ. Ω τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;
ΑΝ. Βέβηκεν· ὥστε σὰν ἐν ἡσύχῳ πάτερ
Ἐξεσι φωνεῖν, ὡς ἐμῦ μόνης πέλας.——
ΟΙ. Ω σότνιαι δεινῶπες, εὖτε νῦν ἕδρας
Πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἕκαμψ' ἐγώ,
Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ χάνοδ' ἁγιώμοτες,
Ος μοι τὰ σόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
Ταύτην ἔλεξε σωλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
Ελθόνλι χώραν τερμίαν, ὅπυ Θεῶν
Σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι κ' ξενόσασιν,
Ενλαῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον.
Κέρδη μὲν οἰκήσονλα τοῖς δεδεγμένοις,
Ατην δὲ τοῖς σέμψασιν, οἵ μ' ἀπήλασαν,
Σημεῖα δ' ἤξειν τῶνδέ μοι σαρηγύα,
Η ζεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
Εγνωκα μέν νυν ὡς με τήνδε τὴν ὁδὸν
Οὐκ ἔσθ' ὅπως κ' σισὸν ἐξ ὑμῶν σλερὸν
Εξήγαγ' εἰς τὰδ' ἄλσος· κ' γὰρ ἂν σολε
Πρώταισιν ὑμῶν ἀντέκυρσ' ὁδοιπόρων,
Νήφων ἀοίνοις, κἀπὶ ζεμνὸν ἐζόμην
Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρτον· ἀλλά μοι Θεαὶ
Βίᾳ κατ' ὀμφὰς τὰς Απόλλωνος δότε
Πέρασιν ἤδη κ' καλασροφήν τινα,
Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ
Μόχθοις λαλρέων τοῖς ὑπερλάτοις βροτῶν.
Ιτ' ὦ γλυκεῖαι σαῖδες ἀρχαίᾳ ζκότῳ,
Ιτ' ὦ μεγίσης Παλλάδος καλώμεναι
Πασῶν Αθῆναι τιμιωλάτη σόλις,
Οἰκτείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπυ τόδ' ἄθλιον
Εἴδωλον· κ' γὰ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.——
ΑΝ.

V. 91 al. καλάσασιν.

ΑΝ. Σίγα· φοβοῦμ' γὰρ ὅδε δή τινες
Χρόνῳ παλαιοὶ σῆς ὅρας ἐπίσκοποι.
ΟΙ. Σιγήσομαί τε, καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
Κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
Τίνας λόγους ἐρῶσιν· ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
Ενεστιν ἡ ἀλάβεια τῆς ποτεμβύσεως.

Αντιστροφικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Ορα· τίς ἆρ' ἦν; ποῦ ταφεὶς; ποῦ κυρεῖ,
Εκλόπιος ζυθεὶς ὁ πάντων
Ο πάντων ἀκορέσαλος;
Λάσετ' αὐτόν· προσδέρκου,
Προσφέυγε πανταχῆ· πλανάτας,
Πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, ὃς
δ' ἐγχώριος· προσέβα γὰρ ὑ-
κ' ἄν ποτ' ἀσιβὲς ἄλσος ἐς
Τᾶν δ' ἀμαιμακέταν κορᾶν,
Ας τρέμομαι λέγειν,
Καὶ παραμειβόμεθ' ἀδέρκτως,
Αφώνως, ἀλόγως, τὸ τᾶς
Εὐφήμου σόμα φροντίδος
Ιέντες· τάδε νῦν τιν' ἥκειν
Λόγος, ὅδ' ἂν ἔζον-
Θ', ὃν ἐγὼ λάτων περὶ πᾶν ὅπως
Δύναμαι τέμενος
Γνῶναι πῦ μοι ποτὲ ταφεὶς.——

Αναπαίστοι.

ΟΙ. Ο δ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὁρῶ
Τὸ φαλιζόμενον.
ΧΟ. Ἰὼ ἰώ.
Δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.
ΟΙ. Μή μ' ἱκετάσῃ προτίδηι ἄνομον.
ΧΟ.

ΧΟ. Ζεῦ ἀλεξήτωρ, τίς σοθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙ. Οὐ πάνυ μοίρας ἀδαιμονίσας
Πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
Δῆλον δ' ὑ γὰρ ἄνωθ' ἀλλοθρόους
Ὄμμασιν εἶρπον,
Καὶπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμην.——

Ἀντιστροφὴ.

ΧΟ. Ἔ ἔ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα νὺξ
Ἦδα φυλάλμιος; δυσαίων
Μακραίων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι.
Ἀλλά γ' ὑ μὰν ἔν γ' ἡμῖν
Προσθήσεις τάσδ' ἀράς· πέρᾶς γὰ
Περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
φθέγκλῳ μὴ προσπέσῃς νάπᾳ
Ποιάεντι, κάθυδρος ἔ
Κρατὴρ μειλιχίων πόλῶν
Ῥᾴμαλι ζυνέχῃ,
Τὸν ξένε πάμμορ' εὖ φύλαξαι.
Μέλεαθ', ἀπόβαθι· πολ-
λὰ κέλαθος ἐρητύει.
Κλύεις ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
Λόγον εἴ τιν' ἔχεις
Πρὸς ἐμὰν λέχαν, ἀβάτων ἀποβάς,
Ἵνα πᾶσι νόμος,
Φώνᾳ· πρόσθεν δ' ἀπερύκου.——

Ἀναπαίστοι.

ΟΙ. Θύγαλερ, ποῖ τις φραντίδος ἔλθῃ;

ΑΝ. Ὦ πάτερ, ἀσοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν,
Εἴκοντας ἃ δεῖ, κὐκ ἄκοντας.

Πρόσδιγε

V. 149 versus respuit ὡς, et abesse potest.

V. 154 al. κάθυγρος.

Πρόσδιγε νῦν μν.
ΟΙ. Ψαύω γ̓ δή.
Ω ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
Σοὶ πισάσας, γ̓ μέλανασάς.
ΧΟ. Οὗτοι· μὴ ποτέσ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων
Ω γέρον ἄκοιλά τις ἄξει.

Μονοστροφικα.

ΟΙ. Ετ' ἦν ἔτι προβῶ;
ΧΟ. Επίβαινε πρόσω.
ΟΙ. Ετι;
ΧΟ. Προσβίβαζε κύρει
Πρόσω· σὺ γὰρ ἄτεις.
ΑΝ. Εαπτο μὰν, ἔαπτ' ὦδ' ἀμαυρῶ
Κώλῳ πάτερ ᾇ σ' ἄγω· τόλμα ξεῖνος
Επὶ ξείνης, ὦ τλᾶμον, ὅ, τι
Καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον
Αποσυγεῖν, γ̓ τὸ φίλον σέβεσθαι.
ΟΙ. Αγε νῦν σύ με πᾷ, ἵν' ἂν ἀσεβίας
Επιβαίνοιλες, τὸ μὲν ἔπωμμι,
Τὸ δ' ἀκύσωμμι,
Καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμμι.
ΧΟ. Αὐτῦ· μηκέτι τῦδ' ἀνλιπέτρυ
Βήμαλος ἔξω πόδα κλίνης.
ΑΝ. Οὕτως;
ΧΟ. Αλις, ὡς ἀκύεις.
ΟΙ. Ηδῶ;
ΧΟ. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρυ
Λάυ βραχὺς ὀκλάσας.
ΑΝ. Πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ
(Ιώ μοι μοι)

V. 189 al. κινήσης. V. 192 al. ἡσῶ.

Βάσι βάσιν ἁρμόσαι.
Γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
Πρόσκλινον φιλίαν ἐμάν.
ΟΙ. Ω μοι δύσφρονος ἄτας.
ΧΟ. Ω πλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
Αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν,
Τίς ὢν πολύπονος ἄγῃ, τίνα σὺ
Παλρίδ' ἐκπυθοίμαν.
ΟΙ. Ω ξένοι, ἀπόπλολις· ἀλλὰ μή
ΧΟ. Τί τόδ' ἐννέπεις γέρον;
ΟΙ. Μὴ, μὴ μὴ μ' ἀνέρῃ τίς γ' εἰμὶ,
Μηδ' ἐξελάσῃς πέρα μαλδ'ων.
ΧΟ. Τί τόδε;
ΟΙ. Δεινὰ φύσις.
ΧΟ. Αὔδα.
ΟΙ. Τέκνον, ὤ μοι, τί γεγωνῶ;
ΧΟ. Τίνος εἶ απέρμαλος,
Ξένε φώνᾳ, παλρόθεν.
ΟΙ. Ω μοι ἐγὼ τί πάθω, τέκνον ἐμόν;
ΑΝ. Λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔχαλα μῦθοις.
ΟΙ. Αλλ' ἐρῶ· ὑ γὺ ἔχω καλακρυφάν.
ΧΟ. Μακρὰ μέλλετέ γ', ἀλλὰ ταχύνελε.
ΟΙ. Λαΐὺ ἴσέ τιν' ἀπόγονον;
ΧΟ. Ω ἰὺ ἰὺ.
ΟΙ. Τό, τε Λαβδακιδᾶν γῆος;
ΧΟ. Ω ζεῦ.
ΟΙ. Αθλιον Οἰδιπόδαν;
ΧΟ. Σὺ γὺ ὅδ' εἶ;
ΟΙ. Δέος ἴχελε μηδὲν, ὅσ' αὐδῶ.
ΧΟ. Ιώ· ὦ, ὤ.

ΟΙ.

V. 216 al. βάγνεις.

ΟΙ. Δύσμορος.
ΧΟ. Ω ὦ.
ΟΙ. Θύγαλερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσι;
ΧΟ. Ἔξω, πόρσω βαίνεις χώρας.
ΟΙ. Ἀδ' ὑπέχετο, ποῖ καλαθήσεις;
ΧΟ. Οὐδενὶ μοιριδία τισις ἔρχε),
Ὧν πεπάθη, τὸ τίνειν.
Απάτα δ' ἀπάταις
Ετέραις ἑτέρα παραβαλλομένα,
Πόνον ὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν.
Σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων
Πάλιν ἔκλοπος, αὖτις ἄφορμος ἐμᾶς
Χθονὸς ἔκθορε, μήτι πέρα χρέος
Ἐμᾷ πόλι προσάψῃς.
ΑΝ. Ω ξένοι ἀϐόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ
Γεραὸν ἀλαὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν
Οὐκ ἀνέτλατ' ἔργων
Ακόντων αἴτιος αὐδάν,
Αλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκέλδομαι
Ω ξένοι, οἰκτείραθ', ἃ πατρὸς ὕπερ
Τᾦ' μᾦ ἄντομαι, ἄντομαι ὐ κα-
λοῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν,
Ωσις ἀφ' ἅμαλος
Υμετέρᾳ προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
Αἰδῆς κύρσαι· ἐν ὑμῖν γὰ ὡς Θεῷ
Κείμεθα πλάμονες· ἀλλ' ἴτε, νάσαλε
Τὰν ἀδόκητον χάριν,
Πρός σ' ὅ, τι σοὶ φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
Η τέκνον, ἢ λόγος, ἢ χρέος, ἢ θέος.
Οὐ γὰ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτῶν ὅσις ἄν, εἰ
Θεὸς ἄγοι γ', ἐκφυγεῖν δύναιτο.

Ιαμϐοί.

Ιαμβοί.

ΧΟ. Αλλ' ἴωδι τέκνον Οἰδίπυ, σέ τ' ἐξ ἴσυ
Οἰκτείρομεν ϗ τόνδε ξυμφορᾶς χάριν.
Τὰ δ' ἐκ Θεῶν τρέμοντες, ὑ ἀθέτοιμεν ἄν
Φωνεῖν πέρα τῆσ φοὺς ξε νῦν εἰρημένων.

ΟΙ. Τί δῆτα δόξης ἤ τί κηδόνος καλῆς
Μάτην ῥεύσης ὠφέλημα γίνε);
Εἰ τὰς Αθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
Εἶναι, μόνας δὲ τὸν καλύμμυον ξένον
Σώζειν οἵας τε, ϗ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν·
Καμοί γε τῶν ταῦτ' ἐσίν; οἵτινες βάθρων
Εκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες, εἶτ' ἐλαύνετε,
Ονομα μόνον δείσαντες; ὑ γὰ δὴ τόγε
Σῶμ', ὑδὲ τἄργα τἄμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
Πεπονθότ' ἐσὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα.
Εἴ σοι τὰ μητρὸς ϗ πατρὸς χρεὼ' ἦ λέγειν,
Ων ὕνεκ' ἐκφοβῆ με· τῦτ' ἐγὼ καλῶς
Εξοιδα· καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
Οσις παθὼν μὲν, ἀντέδρων, ὡς εἰ φρονῶν
Επραξον, ὑδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός·
Νῦνδ' ὑδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην·
Υφ' ὧνδ' ἔπαχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
Ανθ' ὧν ἱκνῦμαι θεὸς Θεῶν ὑμᾶς ξένοι,
Ωσπέρ με κἀνεσήσαθ', ὧδε ϗσάτε.
Καὶ μὴ θεὺς τιμῶντες, εἶτα τὺς θεὺς
Μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ
Βλέπειν μὲν αὐτὺς πρὸς τὸν ἀσεβῆ βροτῶν,
Βλέπειν δὲ πρὸς τὺς δυσεβεῖς· φυγὴν δέ τν
Μήπω γλυέσθαι φωτὸς ἀνοσίυ βροτῶν.
Ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς δαίμονας
Εργοις Αθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.

Αλλ'

Αλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
Ρύου με, κἀκφύλασσε· μηδέ μου κάρα
Τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς. 290
Ηκω γὰρ ἱερὸς ἀσεβής τε, κἀ φέρων
Ονησιν ἀσοῖς τοῖσδ'· ὅταν δὲ κύριος
Παρῇ τις ὑμῶν, ὅσις ἐσὶν ἡγεμών,
Τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπισήσῃ· τὰ δὲ
Μεταξὺ τούτου, μηδαμῶς γίνου κακός.
ΧΟ. Ταρβεῖν μὲν ὦ γεραὲ τάνθυμήματα
Πολλήν' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
Οὐκ ὠνόμασας βραχέσι· τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
Ανακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.
ΟΙ. Καὶ σοῦ γ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;
ΧΟ. Παλρῶον ἄσυ γῆς ἔχω· (κοπὸς δέ νιν, 301
Ος κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν, οἴχεται) σελῶν.
ΟΙ. Η κἀ δοκεῖτε τῷ τυφλῷ τιν' ἐλπίδα
Η φροντίδ' ἔξειν, κἀπόνως ἐλθεῖν πέλας;
ΧΟ. Καὶ κάρθ', ὅταν σὺ τοῦνομ' αἰσθῇ) τὸ σόν.
ΟΙ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν;
ΧΟ. Μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
Φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῷ ἐκεῖνος αἰῶν,
(Θάρσει) παρέσται· πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
Ονομα δίκῃ πάντας, ὥσε καὶ βραδὺς 310
Εὖδει, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.
ΟΙ. Αλλ' ἀτυχὴς ἵκοιτο τῇθ' αὐτοῦ πόλει,
Εμοί τε· τίς γὰρ ἀθλιος ὐχ' αὐτῷ φίλος;
ΑΝ. Ω Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω πάτερ;
ΟΙ. Τίδ' ἔσι, τέκνον Αντιγόνη;
ΑΝ. Γυναῖχ' ὁρῶ
Στείχουσαν ἆσον ἡμῶν, Αἰτναίας ἔπι
Πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἠλιοσερὴς

Κυνῆ πεύσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.
Τί φῶ;
Ἆρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾶ;
Καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ,
Τάλαινα.
Οὐκ ἔστιν ἄλλη· φαιδρὰ γῦν ἀπ' ὀμμάτων
Σαίνει με πεισέχουσα· ζημαίνει δ' ὅτι
Μόνης τόδ' ἐσὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα.
ΟΙ. Πῶς εἶπας ὦ παῖ;
ΑΝ. Παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν
Ὀμαιμον· αὐδὴ δ' αὐτίκ' ἔξεσιν μαθεῖν.
ΙΣ. Ω διοσὰ πατρὸς κ) κασιγνήτης ἐμοὶ
Ηθέσα πεπσφωνήμαθ', ὡς ὑμᾶς μόλις
Εὑροῦσα λύπη δ' ἄτερον μόκις βλέπω.
ΟΙ. Ω τέκνον ἥκεις;
ΙΣ. Ω πάτερ δύσμοιρ' ἀρᾶν.
ΟΙ. Ω σπέρμ' ὄμαιμον.
ΙΣ. Ω δυσάθλιαι τροφαί.
ΟΙ. Τέκνον σέφηνας;
ΙΣ. Οὐκ ἄνδ' μόχθω γέ μοι.
ΟΙ. Πρόσψαυσον ὦ παῖ.
ΙΣ. Θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
ΟΙ. Η τῆσδε κἀμοῦ;
ΙΣ. Δυσμόρω δ' ἐμοῦ τρίτης.
ΟΙ. Τέκνον, τί δ' ἦλθες;
ΙΣ. Σῆ πάτερ πεπμηθία.
ΟΙ. Πότερα πόθοισι;
ΙΣ. Καὶ λόγοις αὐτάγγελος
Ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πισῷ μόνῳ.
ΟΙ. Οἶδ' αὖ ὄμαιμοι, σοῖ νεανίαι πονεῖν;
ΙΣ.

V. 345 al. λόγων. V. 347 al. αὐθόμαιμοι. Ib. τὰ νῦν G. Canterus. Mallem πόνων.

ΙΣ. Εἶσ' ὑπέρ εἰσι· δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν.
ΟΙ. Ω πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπλῳ νόμοις
Φύσιν καλεικαδένλε κ' βίᾳ τροφάς.
Ἐκεῖ γὰ οἱ μὲν ἄρσενες καλὰ σέγας
Θακῦσιν ἰσυργῦνλες· αἱ δὲ ζύννομοι
Τὰ "ξω βίᾳ τροφεῖα πορσύνυσ' ἀεί.
Σφῷν δ' ὦ τέκν', ὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν πάδε,
Κατ' οἶκον οἰκυρῦσιν ὥσε παρθένοι.
Σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τὰ μὰ δυσήνυ κακὰ
Ὑπερπονεῖτον· ἡ μὲν, ἐξότυ νέας
Τροφῆς ἔληξε, κ' κατίσχυσιν δέμας,
Λεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
Γερονλαγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
Ὑλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀνωμένη,
Πολλοῖσι δ' ὄμβρος ἠλίᾳ τε καύμασι
Μοχθοῦσα τλήμων, δ' στερ' ἡγεῖταν τὰ τῆς
Οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
Σὺ δ' ὦ τέκνον πρόσθεν μὲν ἐξίκυ πάλρὶ
Μανλεῖ' ἄγυσα πάνλα Καδμείων λάθρα,
Α τῦδ' ἐχρήσθη ζώμαλος· φύλαξ δέ μι
Πιστὴ καλέσης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην·
Νῦν δ' αὖ, τίν' ἥκεις μῦθον Ἰσμήνῃ πάλρὶ
Φέρυσα; τίς σ' ἔξῆρεν οἰκόθεν σόλος;
Ηκεις γὰ ὑ κενή γε· τῦτ' ἐγὼ ζαφῶς
Ἐξοισα, μὴ ὄχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρυσά τι.
ΙΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἃ ἔπαθον, πάτερ,
Ζητῦσα τὴν σὴν πῦ καλοικοίκις τροφὴν,
Παρεῖσ' ἐάσω· (δίς γὰ ὐχὶ βύλομαι
Πονῦσά τ' ἀκγεῖν κ' λέγυσ' αὖθις πάλιν)
Α δ' ἀμφὶ τοῖν ζοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
Νῦν ἔσι, ταῦτα ζημανῦσ' ἐλήλυθα.

Πρὶν

Πρὶν μὲν γὰ αὐτοῖς ἦν ἔρις, Κρέοντί τε
Θρόνυς ἐᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
Λόγῳ ζκοπῦσι τὴν πάλαι γλώσσης φθοράν,
Οἵα καλέχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον.
Νῦν δ' ἐκ θεῶν τις κἀξ ἀλιτηρᾶς φρενὸς,
Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακὴ,
Ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτυς τυραννικοῦ.
Χὠ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς
Τὸν πρόσθε γωνηθέντα Πολυνείκην θρόνων
Ἀποσερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας·
Ὁ δ', (ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύνων λόγος)
Τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει
Κῆδός τε καινὸν καὶ ξυναπτσὰς φίλυς,
Ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον
Τιμῇ καθέξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.
Ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς ἐσιν, ὦ πάτερ, λόγων,
Αλλ' ἔργα δεινά· τὺς δὲ σὺς ὅπου θεοὶ
Πόνυς καλοικλίσσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.

ΟΙ. Ηδη γὰ ἔχες ἐλπίδ' ὡς ἐμοῦ θεὺς
Ωραν τιν' ἕξειν, ὥστε ζωθῆναί πόλε;

ΙΣ. Εγωγε, τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μανθάνασι.

ΟΙ. Ποίοισι τύτοις; τί δὲ τεθέασαι, τέκνον;

ΙΣ. Σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητῶν ἀνθρώποις ποτὲ
Θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', ἀνοίας χάριν.

ΟΙ. Τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;

ΙΣ. Εν ζοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.

ΟΙ. Οτ' ἐκέτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ εἰμὶ ἀνήρ;

ΙΣ. Νῦν γὰ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν.

ΟΙ. Γέροντα δ' ὀρθῶν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσοι.

ΙΣ. Καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι ζοι τύτων χάριν

Ηξοντα

V. 402 al. ἢ κατ'. Ib. al. ἀσοίας salutis.

Ηξουσα βαῦν κὐχὶ μυρίῳ χρόνῳ.
ΟΙ. Ωπως τί δράσῃ δύγαλερ; ἐρμήνδέ μοι.
ΙΣ. Ως σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως
Κρατῶσι μὴν σε, γῆς δὲ μὴ βαίνῃς ὅρων.
ΟΙ. Η δ' ὠφέλησις τίς δύραισι κειμένοις;
ΙΣ. Κείνοις ὁ τύμβος δυσυχῶν ὁ σὸς βαρύς.
ΟΙ. Καὶνὰ Θεῦ, τίς τῦτό γ' ἂν γνώμη μάθοι;
ΙΣ. Τύτῳ χάριν τοίνυν ζε προσθέσθαι σέλας
Χώρας θέλυσι· μηδ' ἵν' ἂν ζαυτῦ κρατῇς.
ΟΙ. Η κὴ καλασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνι;
ΙΣ. Αλλ' ὐκ ἐᾷ τῦμφυλον αἷμα σ', ὦ πάτερ.
ΟΙ. Οὐκ ἆρ' ἐμῦ γε μὴ κραλήσωσίν σοτε;
ΙΣ. Εσαι ποτ' ἄρα τῦτο Καδμείοις βάρος.
ΟΙ. Ποίας φανείσης ὦ τέκνον ζυναλλαγῆς;
ΙΣ. Τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, ζοῖς ὅταν σῶσιν τάφοις.
ΟΙ. Α δ' ἐννέπεις, κλύσα τῦ λέγεις, τέκνον;
ΙΣ. Ανδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑσίας.
ΟΙ. Καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;
ΙΣ. Ως φασιν οἱ μολόνλες εἰς Θήβης πέδον.
ΟΙ. Παίδων τίς ὧν ἥκυσε τῶν ἐμῶν τάδε;
ΙΣ. Αμφω' ὁμοίως, κἀξεπίσαθον καλῶς.
ΟΙ. Καθ' οἱ κάκιστοι τῶν δ' ἀκύσανλες, πάρος
Τῦ μῦ πόθυ πρῦθενλο τὴν τυραννίδα;
ΙΣ. Αλγῶ κλύσα ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως.
ΟΙ. Αλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην
Εριν καλασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
Αὐτοῖν γλύοιλο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
Ης νῦν ἔχον), κἀπαναρξῦν) δόρυ.
Ως ὕτ' ἂν ὃς νῦν ζκῆπτρα κὴ θρόνυς ἔχῃ,
Μείνειεν, ὕτ' ἂν ὀὐξεληλυθὼς πόλιν
Ελθοι πότ' αὖθις, οἵγε τὸν φύσαντ' ἐμὲ

Οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
Οὐκ ἦχον, οὐδ' ἤμυναν· ἀλλ' ἀνάσσαλος
Αὐτοῖν ἐπέμφθην, κἀξεκηρύχθην φυγάς.
Εἴποις ἂν ὡς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
Πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν.
Οὐ δῆτ', ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν
Ὀπηνίκ' ἔζει θυμὸς, ἥδιστον δέ μοι
Τὸ καθανεῖν ἦν κ' τὸ λαθέναι πέτροις,
Οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν·
Χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
Μείζω κολασὴν ἢ πρὶν ἡμαρτημένων,
Τοτηνίκ' ἤδη, τοῦτο μὲν πόλις βίᾳ,
Ηλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἐπωφελεῖν
Οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
Οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπως μικρᾷ χάριν
Φυγάς σφιν ἔξω πλωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
Χἀκ ταῦνδε δ' ὕσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
Δίδωσιν αὐτῶν, κ' τροφὰς ἔχω βίου,
Καὶ γῆς ἄδειαν, κ' χθὼς ἐπάρκεσιν·
Τῷ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἱλέσθην θρόνους
Καὶ ξυμπλοκὰς κραίνειν, κ' τυραννεύειν χθονός.
Αλλ' ὅτι μὴ λάχωσι τοῦδε ξυμμάχου,
Οὔτέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
Ονησις ἥξει· τοῦτ' ἐγ' ὦδα τῆσδέ γε
Μαντεῖ' ἀκούων, ξυννοῶν τάτ' ἐξ ἐμοῦ
Παλαίφαθ', ἅ μοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
Πρὸς ταῦτα, κ' Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ
Μασῆρα, κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει θέτω.
Εἰ γὰρ ὑμεῖς ὦ ξένοι θέλητέ μου

Σὺν

V. 444 al. καθήνεσεν. V. 454 ἐκ τοῦ πάρος G. Canterus.

Σὺν ταῖσι ταῖς Ζεμναῖσι δημόχοις θεαῖς
Αλκὴν ποιεῖσθαι, τῆδε μὲν πόλει μέγαν
Σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖσδ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.
ΧΟ. Επάξιος μὲν Οἰδίπους καλοικίσαι
Αὐτός τε, παῖδεόν' ἄρδ'· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
Σωτῆρα ζαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
Παραινέσαι ζοι βύλομαι τὰ ξύμφορα.
ΟΙ. Ω φίλταθ', ὥς νῦν πᾶν τελοῦντι πρόξενε.
ΧΟ. Θὦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
Τὸ πρῶτον ἵκω κἀκαλέσειψας πέδον.
ΟΙ. Τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.
ΧΟ. Πρῶτον μὲν, ἱερὰς ἐξ ἀειῤῥύτου χοὰς
Κρήνης ἐνέγκω δι' ὁσίων χειρῶν δίγων.
ΟΙ. Οταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήραλον λάβω;
ΧΟ. Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη,
Ων κρᾶτ' ἔρεψον κ' λαβὰς ἀμφισόμυς.
ΟΙ. Θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;
ΧΟ. Οἷος νεαρᾶς οἰοπόκω μάλλῳ λαβών.
ΟΙ. Εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελεῖτῆσαί με χρή;
ΧΟ. Χοὰς χέασθαι σαῖλα πρὸς πρώτην ἕω.
ΟΙ. Η τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τόδε;
ΧΟ. Τρισσὰς γε πηγὰς, τὸν τελεῖταῖον δ' ὅλον.
ΟΙ. Τῦ τόνδε πλήσας δῶ; δίδασκε κ' τόδε.
ΧΟ. Υδαλος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
ΟΙ. Οταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ;
ΧΟ. Τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
Τιθεὶς ἐλαίας, τάσδ' ἐπᾴχεσθαι λιτάς.
ΟΙ. Τούτων ἀκοῦσαι βύλομαι· μέγιστα γάρ.
ΧΟ. Ως σφᾶς καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ ἁλῶν

Στέργων

V. 470 Σὺν ταῖσδε G. Canterus.
V. 487 al. νεοτόκω et βαλὼν. νεοπόκῳ G. Canterus.

Στέργων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην ζωτήριον,
Αἰτῦ σύ γ' αὐτὸς, κεἴτις ἄλλος ἀντὶ σῦ,
Απυσα φωνῶν μηδὲ μηχύνων βοήν.
Επειτ' ἀφέρπειν ἄσροφος· ἢ ταῦτά ζοι
Δράσαντι, θαῤῥῶν ἂν παρασαίμην ἐγώ.
Αλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν ὦ ξεν' ἀμφὶ ζοί.

ΟΙ. Ω παῖδε, κλύεσον τῶνδε πρεσχώρων ξένων;

ΙΣ. Ηκύσαμεν τε, χῶ, τι δεῖ πρόσαντε δρᾶν.

ΟΙ. Εμοὶ μὲν ὐχ ὁδωλά· λείπομαι γὰρ ἐν
Τῷ μὴ δύναθαι μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.
Σφῶν δ' ἡ 'τέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
Αρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
Ψυχὴν τάδ' ἐκλείνσαν, ἢν εὖνυς παρῇ.
Αλλ' ἐν τάχει τί πράσσελον· μόνον δέ με
Μὴ λείπετ'· ὡ γὰρ ἂν σθένοι τὐμὸν δέμας
Ερημον ἕρπειν, ὧδ' ὑφηγητῦ γ' ἄνα.

ΙΣ. Αλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
Χρῆ"σαι μ' ἐφάρεῖν, τῦτο βύλομαι μαθεῖν.

ΧΟ. Τυκεῖθεν ἄλσυς ὦ ξένη, τῦδ' ἢν δέπυ
Σπάνιν τίν' ἴχνος, ἔς' ἔποικός ὃς φράσει.

ΙΣ. Χωροῖμ' ἂν εἰς τόδ' Αγλιγόνη· σὺ δ' ἐνθάδε
Φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκῦσι γὰρ
Οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνυ μνήμην ἔχειν.

Μονοστροφικα.

ΧΟ. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν
Ω ξεῖν' ἐπεγείρειν,
Ομως δ' ἔραμαι πυθέσθαι.

ΟΙ. Τί τῦτο;

ΧΟ. Τᾶς δειλαίας ἀπόρυ φανείσας
Αλγηδόνος, ἃ ξύνεσας.

ΟΙ.

V. 511 ἐκλίνσαν G. Canterus. V. 516 χρεῖ" ἔσι Id.

ΟΙ. Μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς
Τᾶς σᾶς· πέπονθ' ἔργ' ἀναγδῆ.
ΧΟ. Τό τοι πολὺ κ' μηδαμᾷ λῆγον
Χρήζω ξέν' ὀρθὸν ἄκυσμ' ἀκῦσαι.
ΟΙ. Ἰώ μοι.
ΧΟ. Στέρξον, ἱκετεύω.
ΟΙ. Φεῦ, φεῦ.
ΧΟ. Πείθυ, κἀγὼ γὰ ὅσον σὺ πρόχρῄζεις.
ΟΙ. Ηνεσκον κακότητ' ὦ ξένοι, ἤνεσ-
κον, ἄκων μὲν, Θεὸς ἴσω.
Τύτων δ' αὐθαίρελον ὐδέν.
ΧΟ. Αλλ' ἐς τί;
ΟΙ. Κακᾷ μὲν ἀνᾷ πόλις ὐδὲν ἴδρις
Γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ.
ΧΟ. Η μηρόθεν, ὡς ἀκύω,
Δυσώνυμα λέκρ' ἔπλησω;
ΟΙ. Ω μοι δάναιος μὲν τάδ' ἀκύειν
Ω ξεῖν', αὖταᾳ δὲ δύ' ἐξ ἐμῦ.
ΧΟ. Πῶς φῄς;
ΟΙ. Παῖδες, δύο δ' ἄταᾳ.
ΧΟ. Ω Ζεῦ.
ΟΙ. Μαίρὸς κοινᾶς ἀπέβλασον ὠδῖνος.
ΧΟ. Αὐτὰρ εἰσὶν ἀπόγονοί τε κ'
Κοιναί γε πατρὸς ἀδελφαί.
ΟΙ. Ἰώ.
ΧΟ. Ἰὼ δῆτα.
ΟΙ. Μυρίων ἐπισροφαὶ κακῶν.
ΧΟ. Επαθες;
ΟΙ. Επαθον ἄλας' ἔχειν.
ΧΟ. Ερεξας·
ΟΙ. Ούκ ἔρεξα.

ΧΟ. Τί χὐ;
ΟΙ. Εδεξάμην δῶρον,
Ο μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος
Επωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.
ΧΟ. Δύσανε, τί χὐ; ἔθυ φόνον;
ΟΙ. Τί τῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;
ΧΟ. Παλρός;
ΟΙ. Παπαῖ· δλτέραν ἔπαυσας ἐπὶ νόσῳ νόσον.
ΧΟ. Εκανες;
ΟΙ. Εκανον· ἔχ' δέ μοι.
ΧΟ. Τί τῦτο;
ΟΙ. Πρὸς δίκας τί.
ΧΟ. Τί χὐ;
ΟΙ. Εγὼ φράσω.
Καὶ χὐ ἄλλυς ἐφόνδσα κἀπώλεσα·
Νόμῳ δὲ καθαρὸς, ἄϊδρις εἰς τόδ' ἦλθον.

ΧΟΡΟΣ, ΘΗΣΕΥΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΚΡΕΩΝ.

Ιαμβοί.

ΧΟ.
ΚΑΙ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀποσαλεὶς πάρα.
ΘΗ. Πολλῶν ἀκύων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ
Τὰς αἱμαληρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς,
Εγνωκά σ' ὦ πᾶ Λαΐϊ, ταυῦν δ' ὁδοῖς
Εν ταῖσδ' ἀκύων μᾶλλον ἐξεπίσαμαι,
Σκδή τε χὐ ζε χὐ τὸ δύσηνον κάρα,
Δηλῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὅς εἶ· καὶ σ' οἰκίσας
Θέλω σ' ἑρέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπυ· τίνα

Πόλεως

Πόλεως ἐπέσης προσροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων
Αὐτός τε χἠ σὴ δύσμορος παρασατις,
Δίδασκε· δεινὴν γὰ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
Λέξας; ὁποίας ἐξαφισαίμην ἐγὼ.
Ως οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαρδάθην ξένος,
Ωσπερ σὺ, χὤτις πλεῖσ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
Ηθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῷ κάρᾳ.
Ωστε ξένον γὰ ὐδέν' ὄντ', ὥσπερ σὺ νῦν,
Υπεκλραποίμην μὴ ὐ ξυνεκσώζειν σ'· ἐπεὶ
Εξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χὤτι τῆς ἐς αὔριον
Οὐδὲν πλέον μοι σῦ μέτεσιν ἡμέρας.
ΟΙ. Θησεῦ, τὸ σὸν ἦθος ἐν σμικρῷ λόγῳ
Παρῆκεν, ὥσε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.
Σὺ γὰ μ' ὅς εἰμι, κἀφ' ὅτυ παῖδὸς γεγὼς,
Καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.
Ως' ἐσί μοι τὸ λοιπὸν ὐδὲν ἄλλο πλὴν
Εἰπεῖν ἃ χρήζω, χῷ λόγος διέρχεῖ).
ΘΗ. Τοῦτ' αὐτό νυν δίδασκ' ὅπως ἂν ἐκμάθω.
ΟΙ. Δώσων ἱκάνω τυμὸν ἄθλιον δέμας
Σοὶ δῶρον, ὐ πυσδᾶγον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
Κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.
ΘΗ. Ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;
ΟΙ. Χρόνῳ μάθοις ἄν, ὐχὶ τῷ παρόντι πυ.
ΘΗ. Ποίῳ γὰ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεῖ);
ΟΙ. Οταν θάνω γὼ, κὐ σύ μυ ταφὰς χρὴ.
ΘΗ. Τὰ λοιδὶ αὐτῇ τοῦ βίυ· τάδ' ἐν μέσῳ
Η λῆσιν ἴσχεις, ἢ δι' ὐδενὸς ποιῇ.
ΟΙ. Εκλαῦθα γὰ μοι κεῖνα ξυγκομίζεῖ).
ΘΗ. Αλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τόνδέ μ' ἐξαυτῆ χάριν.
ΟΙ. Ορα γε μήν· ὐ σμικρός ἐς' ἀγὼν ὅδε.
ΘΗ. Πότερα δὲ τῆς σῶν ἐκγόνων ἢ μῦ λέγεις;

ΟΙ.

ΟΙ. Κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.
ΘΗ. Αλλ' εἰ θέλοιεν, ὐδέν σοι φάγειν καλόν.
ΟΙ. Αλλ' ὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον παρίεσαν.
ΘΗ. Ω μῶρε· θυμὸς δ' ἐν κακοῖς ὐ ξύμφορον.
ΟΙ. Οταν μάθῃς μ', νηθέτει· ταυῦνδ' ἔα.
ΘΗ. Δίδασκ'· ἀνὰ γνώμης γὰ ὅ με χρὴ λέγειν.
ΟΙ. Πέπονθα Θησεῦ δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.
ΘΗ. Η τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν λέγεις ἑρεῖς;
ΟΙ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ελλήνων θροεῖ.
ΘΗ. Τί γὰ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;
ΟΙ. Οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
Πρὸς τῆσ' ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔξιν δέ μοι
Πάλιν καλεῖν μήποθ', ὡς παλοκλόνω·
ΘΗ. Πῶς δῆτά σ' ἂν σεμψαίαθ' ὥσ' οἰκεῖν δίχα;
ΟΙ. Τὸ θεῖον αὐτὸς ἐξανακάσει σόμα.
ΘΗ. Ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρησηρίων;
ΟΙ. Οτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.
ΘΗ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων σικρά;
ΟΙ. Ω φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις ὐ γίνει
Θεοῖς τὸ γῆρας, ὐδὲ καθανεῖν ποτέ.
Τὰ δ' ἄλλα ξυγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.
Φθίνειν μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ ξώματος·
Θνήσκει δὲ πίστις, βλασάνει δ' ἀπιστία.
Καὶ πνεῦμα ταὐτὸν ὔποτ' ὔτ' ἐν ἀνδράσι
Φίλοις βέβηκεν, ὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
Τοῖς μὲν γὰ, ἤδη, τοῖσδ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
Τὰ τερπνὰ σικρὰ γίνει, κἄυθις φίλα.
Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ ταυῦν ἡμερεῖ
Καλῶς τε πρὸς σὲ, μυρίας ὁ μύριος
Χρόνος τεκνῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν,

Ev

V. 643 forte τὰ πρὸς σὲ restituae.

Εν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δέξιώματα
Εν δορὶ διασκεδῶσιν ἐν σμικρῷ λόγῳ·
Ιν' ὑμὸς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυς
Ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πιεῖται,
Εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, καὶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
Αλλ' ὑμὲ χὠ αὐδᾶν ἡδὺ τάχιστ' ἔπη.
Εα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
Πιστὸν φυλάσσων· κἄποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
Αχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
Τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
ΧΟ. Ανακτ, ἀλλ' καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
Γῆ τῇδ' ὁδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο.
ΘΗ. Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς ἄμφιειαν ἐκβάλοι
Τοιῶνδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
Κοινή τ' ἄρ' ἡμῖν αἰὲν ἑστιν ἑστία;
Επειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἄφιγμένος
Γῇ τῇδε, κἀμοὶ δασμὸν ὑ σμικρὸν τινά.
Α 'γὼ ζεβαθεὶς, ὅπου' ἐκβαλῶ χάριν
Τὴν τῶνδε, χώρᾳ δ' ἔμπαλιν καλοικιῶ.
Εἰδ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
Τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ σείχειν μέτα
Τόδ' ἡδύ, τύτων Οἰδίπους δίδωμί σοι
Κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰ ξυνοίσομαι.
ΟΙ. Ω Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιύτοισιν εὖ.
ΘΗ. Τί δῆτα χρήζεις; ἐς δόμυς σείχειν ἐμύς;
ΟΙ. Εἴ μοι θέμις γ' ἦν· ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε.
ΘΗ. Εν ᾧ τί πράξεις; ὑ γὰ ἀνιήσομαι.
ΟΙ. Εν ᾧ κρατήσω τὼμ' ἐμ' ἐκβεβληκότων.
ΘΗ. Μέγ' ἂν λέγοις δῶρημα τῆς ξυυσίας.
ΟΙ. Εἰ σοί γ' ἅπερ φὴς ἐμμενοῖ τελεῦντί μοι.

V. 646 al. μακρῦ χρόνυ.

ΘΗ. Θάρσει τὸ τῆδέ γ' ἀνδρὸς, ὅ σε μὴ πεσεῖν.
ΟΙ. Οὗτοι σ' ὑφ' ὅρκῳ γ' ὡς κακὸν πισώσομαι.
ΘΗ. Οὔκουν πέρα γ' ἂν ὑδὲν ἢ λόγῳ φέροις.
ΟΙ. Πῶς οὖν ποιήσεις;
ΘΗ. Τῷ μάλισ' ὄκνος σ' ἔχει;
ΟΙ. Ηξουσιν ἄνδρες. 680
ΘΗ. Αλλὰ τοῖσδ' ἔσαι μέλον.
ΟΙ. Ορα με λείπων.
ΘΗ. Μη δίδασκ' ἃ χρή με δρᾶν.
ΟΙ. Οκνοῦντ' ἀνάγκη.
ΘΗ. Τὠμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ.
ΟΙ. Οὐκ οἶδ' ἀπειλάς.
ΘΗ. Οἶδ' ἐγώ σε μή τινα
Ενθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πεὸς βίαν ἐμῦ.
Πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
Θυμῷ καθηπείλησαν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν 690
Αὐτῷ γνώῃ, φροῦδα τἀπειλήματα.
Κείνοις δ' ἴσως κεἰ δεῖν ἐπερρώσθη λέγειν,
Τῆς σῆς ἀγωγῆς (οἶδ' ἐγὼ) φανήσεται
Μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον.
Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς
Γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ πρὸπεμψέ σε.
Ομως δὲ κἀμοῦ μὴ πεπόνθοις, οἶδ' ὅτι
Τὠμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

Αντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Εὐίππου ξένε τῆσδε χώρας
Ικου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα, 700
Τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
Ενθα λίγεια μινύρει
Θαμίζουσα μάλισ' ἀηδὼν
Χλωρᾶις ὑπὸ βάσταις

Τὸν

Τὸν οἴνωπ' ἀνέχουσα κισσὸν,
Καὶ τὰν ἄβαλον Θεῦ
Φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνάλιον,
Ανήνεμόν τε πάντων
Χειμώνων· ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσος ἐμβαλλάζει,
Θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.

Αντιστροφὴ ά.

Θάλλᾳ δ' ὑρανίας ὑπ' ἄχνας
Ο καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ
Νάρκισσος, μεγάλαν Θεᾶν
Αρχαῖον στεφάνωμ', ὅ, τε
Χρυσαυγὴς κρόκος· ὐδ' ἄϋπνοι
Κρῆναι μινύθουσι,
Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
Αλλ' αἰὲν ἐπ' ἤμαλι
Ωκυλόκος πεδίων ἐπινίσσει, 720
Ακηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ
Στερνοῦχον χθονός· ὐδὲ μυσᾶν χοροὶ
Νιν ἀπεσύγησαν, ὐδ' αὖ
Α χρυσάνιος Αφροδίτα.

Στροφὴ β'.

Εστιν δ' οἷον ἐγὼ
Γᾶς Ασίας ὐκ ἐπακούω,
Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ
Πέλοπός πω βλαστὸν,
Φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτόποιον
Εγχέων φόβημα δαΐων,
Ο τᾶδε θάλλει μεγίστᾳ χώρᾳ
Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας.

Τὸν

V. 731 μέγιστα G. Canterus.

Τὴν μὴ τις ὕτε νέος, ὕτε γήρᾳ
Σημαίνων ἀλιώσῃ χειρὶ πέρσας.
Ὁ γὰ εἰσαγὲν ὁρῶν κύκλος
Λάσει νιν Μοίρα Διὸς,
Χᾳ γλαυκῶπις Αθάνα.

Ἀντίστροφὴ β'.

Αλλον δ' ἄγνον ἔχω
Μαλροπόλᾳ τᾷδε κράτισον
Δῶρον τᾷ μεγάλᾳ δαίμονος εἰπεῖν, 740
Αὔχημα μέγιστον,
Εὔιππον, εὔπωλον, ἀθάλασσον.
Ω πᾶ Κρόνᾳ, σὺ γὰ νιν εἰς
Τόδ' ἔσας αὔχημ' ἄναξ Ποσειδάν,
Ιπποισιν τὸν ἀκεσῆρα χαλινὸν
Πρώταισι ταῖσδ' ἔκλισας ἀγυιᾶις.
Α δ' ἀήρελμος ἔκπαλ' ἀλία χερ-
σὶ παραπλομβία πλάτα
Θρώσκᾳ τᾷ ἐκαλομπόδων
Νηρηίδων ἀκόλυθος. 750

Ιαμβοί.

ΑΝ. Ω πλεῖς' ἐπαίνοις ἀλογύμενον πρίσθαι,
Νῦν ζοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη.
ΟΙ. Τίδ' ἐστὶν ὦ πᾶ καινόν;
ΑΝ. Ασσον ἔρχεῖ)
Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνδ' πομπῶν, πάτερ.
ΟΙ. Ω φίλταλοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
Φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς ζωηρίας.
ΧΟ. Θάρσᾳ, παρέσαμ· ἢ γὰ εἰ γέρων κυρῶ,
Τὸ τῆσδε χώρας ὐ γεγήρακε σθένος.
ΚΡ. Ανδρες χθονὸς τῆσδ' ἀγθρεῖς οἰκήτορες, 760
Ορῶ

V. 746 ταῖσδε κλίσας G. Canterus.

Ορῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας
Φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου,
Ον μή ποτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφεῖτ' ἔπος κακόν.
Ηκω γὰ ὐχ ὡς δρᾶν τι βεληθείς· ἐπεὶ
Γέρων μὰν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσαμαι
Σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ελλάδος, μέγα.
Αλλ' ἄνδρα τόνδε τηλίκον ἀπεσάλην
Πείσων ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον·
Οὐκ ἐξ ἑνὸς ξείλανδος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὕπο
Πάνδων κελαδηθείς, ὕνεχ' ἥκέ μοι χθόνι
Τὰ τῦδε πενθεῖν πήματ', ἢ πλεῖσον πόλεως.
Αλλ' ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμῦ,
Ικυ πρὸς οἴκυς· πᾶς ξε Καδμείων λεὼς
Καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ πᾶδ πάνδων ἐγὼ,
Οσωπερ (εἰ μὴ πλεῖσον ἀνθρώπων ἔφυν
Κάκιστος) ἀλγῶ τοῖσι ζοῖς κακοῖς γέρον,
Ορῶν ξε τὸν δύσηνον ὄνδα μὲν ξένον,
Αεὶ δ' ἀλήτην, καὶπὶ πρασπόλυ μιᾶς
Βιοτερῆ χωρῦνδα· τὴν ἐγὼ τάλας
Οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσῦτον αἰκίας πεσεῖν
Εδοξ', ὅσον πέπλωκεν ἥδ' ἡ δύσμορος,
Αεί ξε κηδάυσα χ' τὸ σὸν κάρα
Πτωχῆ διαίτῃ, τηλικῦτος· ὐ γάμων
Εμπειρος, ἀλλὰ τῦ 'πιόνδος ἁρπάσας.
Αρ' ἄθλιον τῦνειδος, ὦ τάλας ἐγὼ,
Ωνείδισ' εἰς σὲ, κἀμὲ, χ' τὸ πᾶν χθόνος;
Αλλ' ὐ γὰ ἐσι τἀμφανῆ κρύπδειν· σύ νυν
Πρὸς θεῶν πατρῴων Οἰδίπυς πειθθεὶς ἐμοὶ,
Κρύψον, θελήσας ἄσυ χ' δόμυς μολεῖν
Τὺς σὺς πατρῴυς, τήνδε τὴν πόλιν φίλως

V. 769 al. ἀσῶν.

Εἰπών· ἐπαξία γὰ· ἠδ' οἵκοι πλέον
Δίκη σέβοιτ' ἂν ἢ σὴ πάλαι τροφός.
ΟΙ. Ω πάλα τολμῶ, κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων
Λόγῳ δικαίῳ μηχάνημα ποικίλον,
Τί ταῦτα πειρᾷ, κἀμὲ δ' ἕτερον θέλεις
Ελεῖν ἐν οἷς μάλις' ἂν ἀλγοίην ἁλύς;
Πρόσθεν τε γὰ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
Νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονὸς,
Οὐκ ἤθελες θέλοντι πεσσέσθαι χάριν.
Αλλ' ἡνίκ' ἤδη μεσὸς ἦν θυμώμενος,
Καὶ τὼν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ,
Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντά μοι,
Τότ' ἐξεώθεις, κἀξέβαλλες· οὐδέ σοι
Τὸ συγγενὲς τοῦτ' ὠδαμῶς τότ' ἦν φίλον.
Νῦν τ' αὖθις ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
Ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε, γῆρύς τὸ πᾶν,
Πειρᾷ μελαπᾷν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
Καίτοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν·
Ωσπέρ τις εἴ σοι λιπαρεῖν μὲν τυχεῖν,
Μηδὲν δίδοίη, μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
Πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζεις, τότε
Δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέρῃ,
Αρ' ἂν μαλαίῳ τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις;
Τοιαῦτα μοὐτοι γὰ σὺ πεπσφέρεις ἐμοὶ,
Λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
Φράσω δὲ γὰ τοῖσδ', ὡς σε δηλώσω κακόν.
Ηκεις ἐμ' ἄξων, οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς,
Αλλ' ὡς πάραυλον ῥικίσῃς· πόλις δέ σοι
Κακῶν ἄναλος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
Οὐκ ἔστι σοι ταῦτ'· ἀλλά σοι τάδ' ἔστ', ἐκεῖ
Χώρας ἀλάσῳ θυμὸς ἐναίων ἀεί,

Εστιν

Εστιν δὲ πασὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον.
Αρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τἀν Θήβαις φρονῶ;
Πολλῷ γ', ὅσῳ περ ἐκ βαφεστέρων κλύω,
Φοίβῳ τε, κἀντῷ Ζηνὸς, ὃς κείνῳ πατήρ.
Τὸ σὸν δ' ἀφῖκ) δεῦρ' ὑπόβλητον σάμα
Πολλὴν ἔχον σάμωσιν, ἐν δὲ τῷ λέγειν
Καὶ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ βωλήρια.
Αλλ', οἶδα γὰρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι, 830
Ημᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ' · οὐ γὰρ ἂν κακῶς
Οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τερπτοί μεθα.

ΚΡ. Πότερα νομίζεις δυσυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σὰ,
Η σ' εἰς τὰ βαυτοῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;

ΟΙ. Εμοὶ μὲν ἐξ' ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
Πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τύσδε τὰς πέλας.

ΚΡ. Ω δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ
Φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφῃ;

ΟΙ. Γλώσσῃ σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
Δικαιὸν, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει. 840

ΚΡ. Χωρὶς τό, τ' εἰπεῖν πολλὰ, κ' τὰ καίρια.

ΟΙ. Ως δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.

ΚΡ. Οὐ δῆθ' · ὅτῳ γε νοῦς βοὸς κ' ἴσοι πάρα.

ΟΙ. Απελθ' · ἐρῶ γὰρ κ' πρὸ τῶνδε· μηδέ με
Φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.

ΚΡ. Μαρτύρομαι τύσδ', οὐ σέ· πρὸς δὲ τοὺς φίλους,
Οἵ' ἀναμείβη ῥήματ' ἢν σ' ἔλω ποτέ.

ΟΙ. Τίς δ' ἄν με τῶνδε βυμμάχων ἕλοι βίᾳ;

ΚΡ. Η μὴν σὺ κἄνδικα τῶνδε λυπηθεὶς ἔσῃ.

ΟΙ. Ποίῳ σὺν ἔρβῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις; 850

ΚΡ. Παίδοιν δυοῖν βοῖ τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
Ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

ΟΙ.

ΟΙ. Ω μοί.
ΚΡ. Τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε.
ΟΙ. Τὴν παῖδ' ἔχεις μου;
ΚΡ. Τήνδε γ' ὑ μακρῷ χρόνῳ.
ΟΙ. Ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἦ προδώσετε;
Κὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;
ΧΟ. Χώρᾳ ξέν' ἔξω θᾶσον· ὕτε γὰ τὰ νῦν
Δίκαια πράσσεις, ὕθ' ἃ πρόσθεν εἵρξασας.
ΚΡ. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
Ἀκοῦσαν, εἰ θέλοισα μὴ πορεύσεται.
ΑΝ. Οἴμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω
Θεῶν ἄρηξιν, ἢ βροτῶν;
ΧΟ. Τί δρᾷς ξένε;
ΚΡ. Οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.
ΟΙ. Ω γῆς ἄνακτες.
ΧΟ. Ω ξέν', ὑ δίκαια δρᾷς.
ΚΡ. Δίκαια.
ΧΟ. Πῶς δίκαια;
ΚΡ. Τὰς ἐμὰς ἄγω.

Ανtιστροφικα. Στροφὴ.

ΑΝ. Ἰὼ πόλις.
ΧΟ. Τί δρᾷς ὦ ξέν'; ὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
Βάσανον ἦ χερῶν.
ΚΡ. Εἶρσυ.
ΧΟ. Σοῦ μὲν ὑ τάδέ γε μωμένου.
ΟΙ. Πόλι μάχη γὰ, εἴτι σημαίνεις ἐμέ.
ΧΟ. Οὐκ ἠγόρδον ταῦτ' ἐγώ;
ΚΡ. Μέθες χεροῖν,
Τὴν παῖδα θᾶσον.
ΧΟ. Μὴ 'πίταον' ἃ μὴ πρακτέα.
ΚΡ. Χαλᾶν λέγω σοί.

ΧΟ.

ΧΟ. Σοὶ δ' ἔγωγ' ὀδοιπορεῖν.
Προβᾶθ' ὧδε, βᾶτ' ἐντόπιοι.
Πόλις ἐναίρει, πόλις ἐμὰ φθένᾳ,
Προβᾶτέ μ' ὧδε.

Ιαμβοί.

ΑΝ. Αφέλκομαι δύσηνος, ὦ ξένοι, ξένοι.
ΟΙ. Πῦ τέκνον εἶ μοι;
ΑΝ. Πρὸς βίαν πορεύομαι.
ΟΙ. Ορεξον ὦ παῖ χεῖρας.
ΑΝ. Αλλ' ὐδὲν φθένω.
ΚΡ. Οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;
ΟΙ. Ω τάλας ἐγὼ, τάλας.
ΚΡ. Οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ χήπλροιν ἔτι
Οδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾷν θέλεις
Πατρίδα τε τὴν σήν, ᾗ φίλυς, ὑφ' ὧν ἐγὼ
Ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, ᾗ τύραννος ὢν ὅμως,
Νίκα· χρόνῳ γὰ (οἶδ' ἐγὼ) γνώσῃ τάδε,
Οθ' ὕνεκ' αὐτὸς αὐτὸν ὕτε νῦν καλὰ
Δρᾷς, ὕτε πρόθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,
Οργῇ χάριν δὺς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνει.
ΧΟ. Επίχες αὐτῦ ξεῖνε.
ΚΡ. Μὴ ψαύειν λέγω.
ΧΟ. Οὗτοι σ' ἀφήσω, τῶνδε γ' ἐσερημμένος.
ΚΡ. Καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλῃ τάχα
Θήσεις· ἐφάψομαι γὰ ὑ ταύταιν μόναιν.
ΧΟ. Αλλ' ἐς τί τρέψῃ;
ΚΡ. Τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.
ΧΟ. Δεινὸν λέγεις.
ΚΡ. Ως τῦτο νῦν πεπράξεται,
Ην μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.
ΟΙ. Ω φθέγμ' ἀναγδὲς, ἦ σὺ γὰ ψαύσεις ἐμῦ;

ΚΡ. Αὐδῶ ζιωπᾷν.
ΟΙ. Μὴ γὰ ἄῤδε δαίμονες
Θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀρᾶς ἔτι.
Ος μ' ὦ κάκιστε ψιλὸν ὄμμ' ἀποστάσας
Πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχῃ βίᾳ.
Τοιγάρ ζε κἀυτὸν, κὴ γῆνος τὸ σὸν, θεῶν
Ο πάντα λάσων ἥλιος δοίη βίον
Τοιοῦτον οἷον κἀμὲ γηρᾶναι ποτέ. 920
ΚΡ. Ορᾶτε ταῦτα τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
ΟΙ. Ορῶσι κἀμὲ καί ζε· κὴ φρονῶσ' ὅτι
Ερζοις πεπονθὼς, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.
ΚΡ. Οὔτοι καθέξω θυμον, ἀλλ' ἄξω βίᾳ,
Κεἰ μῦνός εἰμι, τόνδε, κὴ χρόνῳ βραδύς.
Αντιστροφή.
ΟΙ. Ιὼ τάλας.
ΧΟ. Οσον λῆμ' ἔχων ἀφίκυ ξέν', εἰ
Τάδε δοκεῖς τελεῖν;
ΚΡ. Δοκῶ.
ΧΟ. Τάνδ' ἄρ' ὐκέτι νέμω πόλιν.
ΚΡ. Τοῖς τοι δικαίοις χῷ βραχὺς νικᾷ μέγαν. 930
ΟΙ. Ακύεθ' οἷα φθέγζε;
ΧΟ. Τάχ' ὐ τελεῖ.
ΚΡ. Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη, σὺ δ' ὔ.
ΧΟ. Αρ' ὐχ' ὕβρις τάδ';
ΚΡ. Υβρις, ἀλλ' ἀνεκλέα.
ΧΟ. Ιὼ πᾶς λεώς· ἰὼ γᾶς τε πρόμοι
Μόλεζε σὺν τάχυ, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν
Περῶσι δῆτα.
Τροχαϊοι.
ΘΗ. Τίς ποθ' ἡ βοή; τί τὔργον; ἐκ τίνος φόβυ ποτὲ
Βυθυ-

V. 925 al. βαρὺς vel forte βραχὺς ut v. 930.

Βυθυτῦσλά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔχετ' ἐναλίῳ Θεῷ,
Τῦδ' ἐπισάτη Κολωνῦ; λέξαθ', ὡς ἴδω τὸ πᾶν
Οὗ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΘΗΣΕΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΚΡΕΩΝ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ιαμβοί.

ΟΙ.

Ω Φίλλατ' (ἔγνων γὰρ τὸ πρεσφώνημά σε)
Πέπονθα δεινὰ τῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

ΘΗ. Τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.

ΟΙ. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχε) τέκνων
Αποπάσας με τὴν μόνην ξυνωρίδα.

ΘΗ. Πῶς εἶπας;

ΟΙ. Οἷάπερ πέπονθ' ἀκήκοας.

ΘΗ. Οὐκοῦν τὶς ὡς τάχιστα πρεσπόλων μολὼν
Πρὸς τύσδε βωμὺς, πάντ' ἀναγκάσῃ λεὼν,
Ανιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο,
Σπάδειν ἀπαὶ ῥυτῆρος, ἔνθα δίσμοι
Μάλισα ξυμβάλλυσιν ἐμπόρων ὁδοὶ,
Ως μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι· γέλως δ' ἐμῷ
Ξένῳ γλώσσαι τῷδε χειρωθεὶς βίᾳ.
Ιθ' ὡς ἄνωγα σὺν τάχει· τῦτον δ' ἐγὼ,
Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον ἧς ὅδ' ἄξιος,
Ατρωτον ὑ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός.
Νῦνδ' ὥσπερ αὐτὸς τὺς νόμυς εἰσῆλθ' ἔχων,
Τύτοισιν ὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσε).
Οὐ γὰ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἄν
Κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι σήσῃς ἄγων.
Επεὶ δέδρακας ὕτ' ἐμὺ καλαξίως,

Οὔθ'

Οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, ὅτε σῆς χθονὸς,
Οσις δίκαι' ἀσκῦσαν εἰσελθὼν πόλιν,
Κἄνδ νόμε κραίνεσαν ὑδὲν, εἶτ' ἀφεὶς
Τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι', ὧδ' ἐπειπεσὼν,
Αγεις τὰ χρήζεις, κ᾽ περίσασαι βίᾳ·
Καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δύλην τινὰ
Εδοξας εἶναι, καί μ' ἴσον τῷ μηδενί.
Καίτοι ζε Θῆβαί γ' ὐκ ἐπαίδεσαν κακόν.
Οὐ γὰ φιλῦσιν ἄνδρας ἐκδίκυς τρέφειν.
Οὐδ' ἄν σ' ἐπαιρέσειαν, εἰ συθοίαλο
Συλῶλα τἀμά, κ᾽ τὰ τῶν θεῶν βίᾳ,
Αγονλα φωτῶν ἀθλίων ἱκλήρια.
Οὔκυν ἔγωγ' ἄν σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς,
Οὐδ' εἰ τὰ πάλλων εἶχον ἐνδικώταλα,
Ανδγε τῦ κραίνονλος (ὅσις ἦν) χθανὸς,
Οὔθ' εἶλκον, ὅτ' ἄν ἦγον· ἀλλ' ἠπισάμην
Ξεῖνον παρ' ἀσοῖς ὡς διαλᾶσθαι χρεών.
Σὺ δ' ἀξίαν ὐκ ὅσαν αἰχύνεις πόλιν
Τὴν αὐτὸς αὐτῦ· κ᾽ σ' ὁ πληθύνων χρόνος
Γέρονθ' ὁμῦ τίθησι κ᾽ τῦ νῦ κενόν.
Εἶπον μὲν ὅν κ᾽ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
Τὰς παῖδας ὡς τάχισα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
Εἶναι βίᾳ τε κὐχ ἑκών· κ᾽ ταῦτά σοι
Τῷ νῷ δ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.
ΧΟ. Ορᾶς ἵν' ἥκεις ὦ ξέν', ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
Φαίνῃ δίκαιος, σρῶν δ' ἐφαρίσκῃ κακά.
ΚΡ. Εγὼ ὅτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
Ω τέκνον Αἰγέως, ὅτ' ἄβυλον, ὡς σὺ φῄς,
Τὄργον τόδ' ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι
Οὐδεὶς

V. 969 al. παρίσασαι.

Οὐδείς ποτ' αὐτὸς πλὴν ἐμοῦ ἂν ἐμπέσοι
Ζῆλος ξυναίμων, ὥς ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
Ηδειν δ' ὅθ' ὕνεκ' ἄνδρα κ' παλροκλόνον
Κἄναγνον ὑ δεξαίατ', ὐδ' ὅτῳ γάμοι
Ξυνόντες ἀρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
Τοιοῦτον αὐτοῖς Αρεος εὔβυλον πάγον
Εγὼ ξυνήδειν χθόνιον ὄνθ', ὃς ὐκ ἐᾷ
Τοιόσδ' ἀλήτας τῆδ' ὁμοῦ ναίειν πόλι.
Ω, πίσιν ἴσχων, τήνδ' ἐχειρώμην ἄγραν.
Καὶ ταῦτ' ἂν ὐκ ἔπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
Αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο κ' τῷ' μῷ γένει.
Ανθ' ὧν πεπονθὼς, ἠξίουν τάδ' ἀνίδρᾶν.
Θυμοῦ γὼ ὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν
Θανεῖν· θανόντων δ' ὐδὲν ἄλγος ἅπλᾶ.
Πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
Ερημία με, κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω,
Σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως
Καὶ τηλικόσδ' ὢν ἀνίδρᾶν πειράσομαι.

ΟΙ. Ω λῆμ' ἀναιδὲς, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς;
Πότερον ἐμοῦ γέροντος ἢ σαυτοῦ τόδε;
Οσις φόνους μοι κ' γάμους κ' ξυμφορὰς
Τοὺς σοὺς διῆκας σόμαλος, ἃς ἐγὼ τάλας
Ηνεγκον ἄκων· θεοῖς γὼ ἦν ὕτω φίλον,
Τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γῆνος πάλαι.
Επεὶ καθ' αὐτόν γ' ὐκ ἂν ἐξεῦρες ἐμοὶ
Αμαρτίας ὄνειδος ὐδὲν, ἄνθ' ὅτου
Τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμοὺς θ' ἡμάρτανον.
Επεὶ δίδαξον, εἴτι θέσφαλον πατρὶ
Χρησμοῖσιν ἰκνεῖθ', ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
Πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί;
Ος ὅτε βλάσας σ' ὡ γενεθλίους πατρὸς,

Οὐ μήτρὸς ἔχον, ἀλλ' ἀγχύνητος τότ' ἦν.
Εἰ δ' αὖ φανεὶς δύσπνους ὡς ἐγὼ 'φάνην
Εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, κ' κατέκτανον,
Μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων, εἰς ὕς τ' ἔδρων,
Πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; 1030
Μήτρὸς δὲ, τλῆμον, ὔκ ἐπαρχύνῃ γάμυς
Οὕσης ὁμαίμυ σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν;
Οἵυς ἐρῶ τάχ', ὐ γὰ ὕν σιγήσομαι,
Σὺ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον τόμα·
Ετικτε γὰ μ', ἔτικτεν, ὦ μοι μοι κακῶν,
Οὐκ εἰδότ' ὐκ εἰδυῖα· κ' τεκυσά με,
Αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
Αλλ' ἓν γὰ ὕν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ
Κείνην τε ταῦτα δισομεῖν· ἐγὼ δὲ νιν
Ακων ἔγημα, φθέγσομαί τ' ἄκων τάδε. 1040
Αλλ' ὐ γὰ ὕτ' ἐν τοῖσδ' ἀκύσομαι κακὸς
Γάμοισιν, ὕθ' ὕς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι
Φόνυς πατρῴυς ἐξονειδίζων πικρῶς.
Εν γὰ μ' ἄμειψαι μῦνον ὧν σ' ἀνίσορῶ·
Εἴ τις ζε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
Κτείνοι παρασὰς, πότερα συνθάνοι' ἂν εἰ
Πατὴρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν ἀθέως;
Δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον
Τίνοι' ἄν, ὐδὲ τὔνδικον περιβλέποις.
Τοιαῦτα μήτοι καὐτὸς εἰσέβην κακὰ, 1050
Θεῶν ἀγόνων· οἷς ἐγὼ ὐδὲ τὴν πατρὸς
Ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀνλειπεῖν ἐμοί.
Σὺ δ', εἰ γὰ ὐ δίκαιος, ἀλλ' ἄπαν καλὸν
Λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἀῤῥητόν τ' ἔπος,
Τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.

Καί

V. 1039 al. δυσομεῖν maledicere G. Canterus.

Καί ζοι τὸ Θησέως ὄνομα ϑωπεῦσαι καλὸν,
Καὶ τὰς Αθήνας, ὡς καλῴκηϝ) καλῶς·
Κᾆθ' ὧδ' ἐπαινῶν, πολλὰ τῦδ' ἐκλανθάνῃ,
Οθ' ὕνεκ' εἴτις γῆ Θεὺς ἐπίσαϝ)
Τιμᾶς ζεβίζειν, ἥδε τῦδ' ὑπερφέρῃ. 1060
Αφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ
Αὐτόν τε χειρῦ, τὰς κόρας τ' οἴχῃ λαβών.
Ανθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς Θεὰς ἐμοὶ
Καλῶν ἱκνῦμαι, κ) καλασκήπλῳ λιταῖς
Ελθεῖν ἀρωγὺς ξυμμάχυς· ἵν' ἐκμάθῃς
Οἷων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρυρεῖται πόλις.

ΧΟ. Ο ξεῖνος ὦ ναξ, χρηστός· αἱ δὲ ξυμφοραὶ
Αὐτῦ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν.

ΘΗ. Αλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμῳόι
Σπάδυσιν· ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες, ἔσαμῳ. 1070

ΚΡ. Τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ πεῦσάσεις ποιεῖν;

ΘΗ. Οδῦ καλάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με
Χωρεῖν· ἵν' εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις
Τὰς παῖδας ἡμῷ, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί.
Εἰδ' ἐγκρατεῖς φάγυσιν, ὐδὲν δεῖ πονεῖν.
Αλλοι γὰ οἱ πάδονλες, ὕς ὐ μήπολε
Χώρας φυγόνλες τῆσδ' ἐπάχωνϝ) Θεοῖς.
Αλλ' ἐξυφηγῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχῃ,
Καί σ' εἶλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰ δόλῳ
Τῷ μὴ δικαίῳ κλήματ' ὐχὶ ζώζεϝ). 1080
Κὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τόδ· ὡς ἐξοιδά ζε
Οὐ ψιλὸν ὐδ' ἄσκαλον ἐς τοσόνδ' ὕβριν
Ηκονλα τόλμης τῆς παρεστώσης τανῦν.
Αλλ' ἔαδ' ὅτῳ σὺ πισὸς ὢν ἔδρας τάδε·
Α δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν

Ενὸς.

V. 1071 al. ἀφαυρῷ.

Ενὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀθενεσέραν.
Νοεῖς τι τύτων, ἢ μάτην ταῦν τέ σοι
Δοκεῖ λελέχθαι, χὥτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;
ΚΡ. Οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὧν ἐρεῖς ἐμοὶ,
Οἴκοι δὲ χἠμεῖς εἰσόμεθ' ἃ χρὴ ποιεῖν.
ΘΗ. Χωρῶν ἀπείλῃ νῦν· σὺ δ' ἡμῖν Οἰδίπυς,
Εκηλος αὐτῦ μίμνε, πισωθεὶς ὅτι
Ην μὴ θάνω γὼ πεθόθεν, ὑχὶ παύσομαι
Πρὶν ἄν σε τῆς σῶν κύριον σήσω τέκνων.
ΟΙ. Οναρ Θησεῦ τῦτε γυναῖκι χάριν
Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκυ πεζμηθείας.

Αντίστροφα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Εἴην ὅθι δαΐων
Ανδρῶν τάχ' ἐπισροφαὶ
Τὸν χαλκοβόαν ἄρη
Μίξυσιν· ἢ πρὸς Πυθίας
Η λαμπάσιν ἀκλαῖς,
Οὗ πότνιαι σεμναὶ τιθη-
νῦν) τέλη
Θναλοῖσιν, ὧν ἠ χρυσέα
Κληῖς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν
Προπόλων Εὐμολπιδᾶν·
Ενθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν
Θησέα ἢ τὰς δισόλυς
Αδμήτας ἀδελφὰς
Αὐτάρκῃ τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ
Τύσδ' ἀνὰ χώρυς.

Αντίστροφὴ ά.

Η πυ τὸν ἐφέσπερον
Πέτρας νιφάδος πελῶ-
σ' Οἰ-

V. 1107 al. ὀρειβάταν.

σ' Οἰάτιδος ἐκ νομᾶ
Πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις
Φάγονλες ἀμίλλας;
Αλώσε). δεινὸς γ' ὁ προσ-
χώρων Αρης,
Δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
Πᾶς γὰ ἀτράπλει χαλινὸς,
Πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμ-
πυκλήρια φάλαρα πώλων
Αμβασις, οἳ τὰν ἱππίαν
Τιμῶσιν Αθάναν,
Καὶ τὸν πόντιον Γαάοχον
Ρέας φίλον υἱόν.

Στροφὴ β'.

Ερδυσιν ἢ μέλλυσιν· ὡς
Προμνᾶται τί μοι
Γνώμα τάχ' ἄν δώσειν
Τὰν δεινὰ πλᾶσαν, δεινὰ δ' ἀ-
ρῶσαν πρὸς αὐθομαίμων πάθη.
Τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἦμαρ.
Μάντις εἶμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.
Εἴθ' ἀελλαία ταχύρ-
ρωτος πελειὰς
Αἰθερίας νεφέλας
Κύρσαμ', αὐτῶν δ' ἀγώνων
Θεωρήσασα τὰμὸν ὄμμα.

Αντιστροφὴ β'.

Ω Ζεῦ γε πανλάρχα θεῶν,
Πανλόπλα, πόροις
Γᾶς τᾶσδε δαμάχοις

V. 1138 θεωρήσειε G. Canterus.

Επινικίῳ ᾠδῇ τὸν εὔ-
αγρον τελειῶσαι δὴ λόχον·
Σεμνά τε σᾶς Παλλὰς Αθάνα.
Καὶ τὸν ἀγρότᾶν Απόλλω,
Καὶ κασιγνήταν ωυκνω-
σίκλων ὀπαδὸν
Ωκυπόδων ἐλάφων,
Στέρξω διπλᾶς ἀρωγᾶς
Μολεῖν γᾷ τᾷδε ϗ πολίταις. 1150

Ιαμβοί.

ΧΟ. Ω ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ Σκοπῷ μὲν ὐκ ἐρεῖς
Ως ψᾰδόμαντις· τὰς κόρας γὰ εἰσορῶ
Τάσδ' ἄανον κὔθις ὥδε ωροσπολυμθμάς.
ΟΙ. Πῦ, ωῦ; τί φῄς; ωῶς εἶπας;
ΑΝ. Ω ωάτερ, ωάτερ,
Τίς ἄν Θεῶν Σοι τόνδ' ἄρισον ἄνδρ' ἰδεῖν
Δοίη τὸν ἡμᾶς δεῦρο ωροσπέμψανθά Σοι;
ΟΙ. Ω τέκνον, ἦ ωάρεσον;
ΑΝ. Αἵδε γὰ χέρες
Θησέως ἔσωσαν, φιλάτων τ' ὀπαόνων. 1160
ΟΙ. Προσέλθετ' ὦ ωᾶ ωαῖρὶ, ϗ τὸ μηδαμᾶ
Ελπισθὲν ἥξειν σῶμα βασάσαι δότε.
ΑΝ. Αἰτεῖς ἃ τάξῃ· σὺν ωόθῳ γὰ ἡ χάρις.
ΟΙ. Πῦ δῆτα, ωῦ 'σον;
ΑΝ. Αἵδ' ὁμῦ ωελάζομθμ.
ΟΙ. Ω φίλατ' ἔρνη.
ΑΝ. Τῷ τεκόνθι ωᾶν φίλον.
ΟΙ. Ω Σκῆπθρα φωτός.
ΑΝ. Δυσμόρυ τε δύσμορα.
ΟΙ. Εχω τὰ φίλατ'· ὐδ' ἔτ' ἄν ωαγάθλιος 1170
Θανὼν

V. 1162 forte μ' ἀασάσαι.

Θανὼν ἂν εἴην, σφῶϊν παρεσώσαμην ἐμοί.
Ερείσατ' ὦ παῖ πλάρον ἀμφὶ δεξιὸν,
Εμφῦτε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσαλον
Τᾧ πρόθ' ἑρήμῳ τῇ τε δυσήνῳ πλάνῃ.
Καί μοι τὰ πραχθέντ' εἰπαθ' ὡς βράχις', ἐπεὶ
Ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.

ΑΝ. Οὐ ἔωθ' ὁ ζώσας· τῇδε χρὴ κλύειν πάτερ.
Καὶ ζοίγε τἔργον τὐμὸν ἔσαι δὴ βραχύ.

ΟΙ. Ω ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρὲς, 1180
Τέκν' ἐμφανέντ' ἄελπτα, μηκύνω λόγον.
Επίσαμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάσδέ μοι
Τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
Σὺ γὰρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
Καί ζοι θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,
Αὐτῷ τε κ' γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τόγ' ἀσεβὲς
Μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ,
Καὶ τὐπιεικὲς, κ' τὸ μὴ ψαδοσομεῖν.
Εἰδὼς δ', ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
Εχω γὰρ ἃ" χω διὰ σὲ, κὐκ ἄλλον βροτῶν. 1190
Καί μοι χέρ' ὦ" ναξ δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
Ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
Καίτοι τί φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγὼς,
Θιγεῖν θελήσαμ' ἀνδρὸς, ᾧ τις ὐκ ἔνι
Κηλὶς κακῶν ξύνοικος; ὐκ ἔγωγέ ζε,
Οὐδ' ἦν ἐάσω· τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
Μόνοις οἴονλε ζυνλαλαπωρεῖν τάδε.
Σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε· κ' τὰ λοιπά μν
Μέλν δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας.

ΘΗ. Οὔτ' εἴτι μῆκος τῶν λόγων ἔθν πλέον, 1200
Τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε θαυμάσας ἔχω.

Οὐδ'

V. 1181 al. εἰ φανέντ'.

Οὐδ' εἰ πρὸ τύμβου πρῦλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
Βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει·
Οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σωσάιζομεν
Λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον, ἢ τοῖς δρωμένοις.
Δείκνυμι δ' ὧν γὰρ ὧμοσ' οὐκ ἐψεύσαμην
Οὐδέν σε πρέσβυ· τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
Ζώσας, ἀκραφνεῖς τῶν καλῶς πειλημμένων.
Χώπως ἀγὼν μὲν οὗτος ἠρέθη, τί δεῖ
Κομπεῖν, ἄ γ' εἴσῃ καὐτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών;
Λόγον δ' ὃς ἐμπέπλωκεν ἀρτίως ἐμοὶ
Στείχοντι δεῦρο, ξυμβαλῶ γνώμην· ἐπεὶ
Σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι.
Πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἀνθρώπων χρεών.
ΟΙ. Τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με
Ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὢν σὺ συνθάνῃ.
ΘΗ. Φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
Οὐκ ὄντα, ξυγγενῆ δὲ, προσπεσόντα πως
Βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
Θύων ἔκυρον ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ.
ΟΙ. Ποδαπόν; τί προχρῄζοντα τῷ θακήματι;
ΘΗ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἓν· σοῦ γὰρ, ὡς λέγουσί μοι,
Βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, οὐκ ὄγκου πλέον.
ΟΙ. Ποῖόν τιν'; ἡ γὰρ ἥδ' ἕδρα σμικρᾶς λόγου.
ΘΗ. Σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν, μολόν-
τ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.
ΟΙ. Τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακὼν ἕδραν;
ΘΗ. Ὅρα κατ' Ἄργος εἴτις ὑμῖν ἐγγενὴς
Εἰδ', ὅσις ἂν σὺ τοῦτο προχρήζοι τυχεῖν.
ΟΙ. Ὦ φίλατ', ἐπίσχες ὑπερ ἐμοῦ.

ΘΗ.

V. 1211 al. λόγος. Sed potius λόγου ſubaud. περὶ.
V. 1216 forte delendum μὴ. V. 1230 forte ἴσχες.

ΘΗ. Τί δ' ἐσί ζοι;

ΟΙ. Μή μ' ἐρώθῃς.

ΘΗ. Πράγματος ποίου; λέγε.

ΟΙ. Ἐξοιδ' ἀκύων τῶνδ', ὅς ἐσθ' ὁ προσάτης.

ΘΗ. Καὶ τίς ποτ' ἐσὶν ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τοι;

ΟΙ. Πᾶς οὑμὸς ὦ" ναξ συγγὸς, ἢ λόγων ἐγὼ
Ἀλγις' ἂν ἀνδρῶν ἐξαναρχοίμην πλέων.

ΘΗ. Τίδ', ὐκ ἀκύειν ἐσὶ, κὴ μὴ σφᾶν ἁμὴ
Χρῄζεις; τί ζοι τοῦτ' ἔσι λυπηρὸν κλύειν;

ΟΙ. Ἐχθισον ὦ" ναξ φθέγμα τοῦθ' ἥκι πατρί. 1240
Καὶ μή μ' ἀνάγκη πεισβάλῃς τάδ' εἰκάθειν.

ΘΗ. Ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, ζόπι
Μή μοι πρόνοι' ἢ τοῦ Θεοῦ φυλακία.

ΑΝ. Πάτερ πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραγγέσω.
Τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῆθ' αὐτοῦ φρενὶ
Χάριν παραχεῖν, τῷ Θεῷ δ' ἃ βύλεῖ.
Καὶ νῷν ὕπειπε τὸν κασίγνηζον μολεῖν.
Οὐ γὰρ ζε, θάρσι, πρὸς βίαν παραπαίσι
Γνώμης, ἃ μή ζοι ζυμφέροντα λέξεῖ.
Λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι καλῶς 1250
Εὑρημέν' ἔργα, τῷ λόγῳ μηνύεῖ.
Ἔφυσας αὐτόν· ὥσε μήτε δρῶντά ζε
Τὰ τῆσδ κακίσων δυσσεβεσάτων, πάτερ,
Θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀνδρῶν κακῶς,
Ἀλλ' αὐτόν· εἰσί χἀτέροις γοναὶ κακαὶ,
Καὶ θυμὸς ὀξύς· ἀλλὰ νουθετούμενοι
Φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπάδον" φύσιν.
Σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀποσκόπει
Πατρῷα κὴ μητρῷα πήματ', ἃ" πάθες.
Κἄν κεῖνα λύσῃς, οἶδ' ἐγὼ, γνώσῃ κακῶ 1260

V. 1255 forte ἐάσον, permitte.

Θυμῦ τελᾶτὴν, ὡς κακὴ προσγίνε).
Εχεις γὰ ὑ βίαια τἀνθυμήμαλα,
Τῶν σῶν ἀδέρκλων ὀμμάτων τητώμενος.
Αλλ' ἡμῖν εἶπε· λιπαρεῖν γὰ ὑ καλὸν
Δίκαια προχρήζουσιν, ὑδ' αὐτὸν μὲν εὖ
Πάχειν, παθόλα δ' ὐκ ἐπίσαυδαν τίνειν.

ΟΙ. Τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με
Λέγονλες· ἔγω δ' ὖν ὅπως ὑμῖν φίλον.
Μόνον ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλᾶσε),
Μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

ΘΗ. Απαξ τὰ τοιαῦτ', ὐχὶ δὶς χρήζω κλύειν,
Ω πρέσβυ· κομπεῖν δ' ὐχὶ βύλομαι· σὺ δὲ
Σῶν ἴσθ', ἐάνπερ κἀμέ τις ζώζη θεῶν.

Επωδικα. Στροφή.

Οσις τῦ πλέονος μέρυς
Χρήζει τῦ μετρίυ παρεὶς
Ζώειν, ζκαγοσύναν αἰεὶ φυλάσσων
Εν ἐμοὶ καλάδηλος ἔσαι.
Επεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ
Αμέραι καλέθενλο δὴ
Λύπας ἐγγυτέρω· τὰ τέρπον-
τα δ' ὐκ ἄν ἴδοις, ὁπό-
τ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ
Τῦ θέλονλος· ὑδ' ἔπι κόρος
Ισοτέλεσος ἄϊδος,
Οτε μοῖρ' ἀνυμέναιος
Αλυρος, ἄχορος ἀναπέφνε
Θάναλος ἐς τελᾶτάν.

Αντι-

V. 1276 Delendum αἰεὶ, ut congruat verſus Antiſtrophico ſuo.

Αντιστροφή.

Μὴ φῦναι, τὸν ἄπαντα νι-
κᾷ λόγον· τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ,
Βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει,
Πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.
Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
Κῦφας ἀφροσύνας φέρον,
Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;
Τίς ὐ καμάτων ἔνι;
Φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι,
Καὶ φθόνος· τό, τε καλάμεμπλον
Επιλέλογχε γύμαλον
Ακρατὲς, ἀπροσόμιλον
Γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
Κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

Επωδός.

Εν ᾧ πλάμων ὅδ', ὐκ ἐγὼ μόνος
Πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκλὰς
Κυμαίοπλὴξ χειμερία κλονεῖται.
Ως ἁ τόνδε καλάκρας
Δειναὶ κυμαίοαγεῖς
Αται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι.
Αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου
Δυσμᾶν, αἱ δ' ἀναλέ-
γουσι, αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν.

ΑΝΤΙ-

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΗΣΕΥΣ.

Ιαμβοί.

ΑΝ.

ΚΑΙ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος
Ανδρῶν γε μῦνος, ὦ πάτερ, δι' ὄμματος
Ασακλὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιπορεῖ.
ΟΙ. Τίς ἥτος;
ΑΝ. Οιπερ χ̓ πάλαι καλείχομεν
Γνώμῃ, πάρεσι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.
ΠΟ. Οἴμοι τί δράσω; πότερα τἀμαυτῆ κακὰ
Πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τῆδ' ὁρῶν
Πάλιρὸς γέροντος, ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
Ξὺν σφῶϊν ἐφάρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον,
Εωθῆτι σὺν τοιᾷδε· τῆς ὁ δυσφιλὴς
Γέρων γέροντι ζυγκαλῴκηκεν πόνος
Πλάρὰν μαραίνων· κρατὶ δ' ὁμαλοσερεῖ
Κόμη δι' αὔρας ἀκλένισος αἴσσεῖ).
Αδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τύτοισιν φορεῖ
Τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπλήρια·
Α 'γὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
Καὶ μαρλυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφᾶς
Ταῖς σαῖσιν ἥκειν, πάλλα μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ.
Αλλ' ἔσι χ̓ ἡ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, χ̓ σοὶ πάτερ
Παρασαθήτω· τῆδ χ̓ ἡμαρτημένων
Ακη μὴ ἐσι, σεσφορὰ δ' ὐκ ἔς' ἔτι.
Τί ζιγᾷς;
Φώνησον ὦ πάτερ τι· μή μ' ἀποσραφῇς·

Οὐδ'

Οὐδ' ἀναμείδῃ μ' ὑδὲν, ἀλλ' ἀτιμάσας
Πέμψεις ἄναυδος, ὑδ' ἃ μηνίεις φράσας;
Ω πέρματ' ἀνδρὸς τῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,
Πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πάλρος
Τὸ δυπρόσοισον κἀπροσήγορον σόμα,
Ως μή μ' ἄτιμον τῦ Θεῦ γε πρὸς πάτην
Οὕτως ἀφῆ γε μηδὲν ἀνλειπὼν ἔπος.
ΑΝ. Λέγ' ὦ ταλαίπωρ' αὐτὸς ὢν χρείᾳ πάρι.
Τὰ πολλὰ γὰρ τοι ῥήματ', ἢ τέρψανλά τι,
Η δυχεράναντ', ἢ καλοικλίσανλά πως,
Παρέχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.
ΠΟ. Αλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι.
Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν Θεὸν πολύμβιος
Αρωγὸν, ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέσησεν μολεῖν
Ο τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδὺς ἐμοὶ
Λέξαι τ' ἀκῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.
Καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν ὦ ξένοι, βυλήσομαι,
Καὶ ταῦνδ' ἀδελφαῖν ἢ πάλρὸς κυρεῖν ἐμοί.
Α δ' ἦλθον, ἤδη σοὶ θέλω λέξαι πάτερ.
Γῆς ἐκ πάλρῳας ἐξελήλαμαι φυγὰς,
Τοῖς σοῖς πανάρχοις ὕπεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
Γονῆ πεφυκὼς ἠξίυν γεραιτέρᾳ.
Ανθ' ὧν μ' Ετεοκλῆς ὢν φύσῃ νεώτερος
Τῆς ἐξέωσεν, ὕτε νικήσας λόγῳ,
Οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς ὕτ' ἔργῳ μολὼν,
Πόλιν δὲ πείσας· ὧν ἐγὼ μάλισα μὲν
Τὴν σὴν ἐριννῦν αἰτίαν εἶναι λέγω
Επείπα κἀπὸ μάνλεων ταύτῃ κλύω.
Επεὶ γὰρ ἦλθον Αργος ἐς τὸ Δωρικὸν
Λαβὼν Ασφασον πενθερὸν, ξυνωμότας

V. 1364 al. ταύτην.

Εσησ' ἐμαυτῷ γῆς ὅσοι περ Ἀπίας
Πρῶτοι καλῶν), ἢ τετίμην) δορί.
Οπως τὸν ἐπάλοξον ἐις Θήβας ξόλον
Ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι παυδίκως,
Η τὰς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
Εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφισμῶς κυρῶ;
Σοὶ προσποπαγὲς ὦ πάτερ λιτὰς ἔχων,
Αὐτός γ' ἐμαυτὸν ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
Οἳ νῦν ξὺν ἑπλὰ τάξεσι ξὺν ἑπλά τε
Λόγχας, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεσᾶσι πᾶν.
Οἷος δορύσσυς Αμφιάρεως, ταπρῶτα μὲν
Δορὶ κραλύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς.
Ο δ' ἕτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
Τυδεύς· τρίτος δ' Ετέοκλος Αργεῖος γεγώς.
Τέταρτον Ιππομέδοντ' ἀπέσειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὐχέ) καλασκαφῆ
Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν τάχα·
Εκτος δὲ Παρθενοπαῖος Αρκὰς ὄρνυ),
Επώνυμος τῆς πρόσθεν ἀσμήτης χρόνῳ
Μήτρὸς λοχαθεὶς πισὸς Αταλάντης γόνος.
Εγὼ δὲ σὸς, κεἰ μὴ σὸς, ἀλλὰ τῇ κακῇ
Πότμῳ φιλαθεὶς, σὸς γέ τοι καλύμμος,
Αγω τὸν Αργος ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν.
Οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε ἢ ψυχῆς πάτερ,
Ικεσίοισιν ξύμπαντες ἐξαιτούμμοι,
Μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν ὁρμωμμῷ
Τῷδ' ἀνδρὶ τύμμ πρὸς κασιγνήτῳ τίσιν,
Ος μ' ἐξέωσε, κἀπεσύλησεν πάτρας.
Εἰ γὰρ τι πισόν ἐσιν ἐκ χρησηρίων,
Οἷς ἂν σὺ πρόσθῃ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
Πρὸς νῦν ζε κρηνῶν, πρὸς Θεῶν ὁμογνίων

Αἰτω

Αἰτῶ σιθέσθαι χ᾽ σαρεπάθειν· ἐπεὶ
Πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς, χ᾽ ξένοι, ξένος δὲ σύ·
Αλλως δὲ σωφρόνησε οἰκοῦμεν, σύ τε
Καγώ, τὸν αὐτὸν δαίμον᾽ ἐξειληφότες.
Οὐ᾽ν δόμοις τύραννος, ὥ τάλας ἐγώ,
Κοινῇ καθ᾽ ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται.
Ον, εἰ σὺ τῇ᾽ μῇ ξυμπαρασήσεις φρενί,
Βραχεῖ σὺν ὄγκῳ χ᾽ σόνῳ διασκεδῶ·
Ως᾽ ἐν δόμοισι τοῖσι ζοῖς σήσω σ᾽ ἄγων,
Στήσω δ᾽ ἐμαυτὸν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
Καὶ ταῦτα, σὺ μὲν ξυνθέλοντος ἐσί μοι
Κομπεῖν· ἄνδ᾽ σὺ δ᾽ ὐδὲ ζωθῆναι θέν.

ΧΟ. Τὸν ἄνδρα, τὺ σέμψαντος ὕνεκ᾽, Οἰδίσυ,
Εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορ᾽, ἔκπεμψαι σάλιν.

ΟΙ. Αλλ᾽ εἰ μὲν, ἄνδρες, τῆσδε δημῦχος χθονὸς
Μὴ ᾽τύγχαν᾽ αὐτὸν δεῦρο σεσταλμένος ἐμοὶ
Θησέως, δικαίων ὥς᾽ ἐμὺ κλύειν λόγυς,
Οὔτ᾽ ἄν σοτ᾽ ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήνεσα.
Νῦν δ᾽ ἀξιωθεὶς ἦσι· κἀκύσας γ᾽ ἐμὺ
Τοιαῦθ᾽ ἃ τὸν τῦδ᾽ ὕποτ᾽ ἄφρανεῖ βίον.
Ος γ᾽ ὦ κάκισε, ζκῆπτρα χ᾽ θρόνυς ἔχων
Α νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
Τὸν αὐτὸς αὐτῦ σατέρα τόνδ᾽ ἀπήλασας,
Κἄθηκας ἄπολιν, χ᾽ σολὰς ταύτας φορεῖν,
Ας νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ᾽ ἐν σόνῳ
Ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
Οὐ κλαυτὰ δ᾽ ἐσὶν, ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν οἰσέα
Τάδ᾽, ὥσπερ ἄν ζῶ σῦ φονέως μεμνημένος.
Σὺ γὸ μὲ μόχθῳ τῷ δ᾽ ἔθηκας ἔνροφον,
Σύ μ᾽ ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ᾽ ἀλώμενος,

Αλλως

V. 1405 al. χρόνῳ.

Αλλης ἐπαυτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
Εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφὺς
Τὰς παῖδας, ἦτ' ἂν ὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος·
Νῦν δ' αὖδέ μ' ἐκσώζυσιν, αὖδ' ἐμαὶ τροφοὶ,
Αὖδ' ἄνδρες, ὐ γυναῖκες, εἰς τὸ ξυμπονεῖν.
Ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλυ κὐκ ἐμῦ πεφύκαλον.
Τοιγάρ σ' ὁ δαίμων νῦν ὁρᾷ μὲν ὕτι πω
Ως αὐτίκ', εἴπερ οἵδε κινῦνῦ λόχοι
Πρὸς ἄσυ Θήβης· ὐ χὁ ἐὸ' ὅπως πόλιν
Κείνην ἐρείψεις· ἀλλὰ πεύθεν αἵμαλι
Πεσῆ μιαιθεὶς, χὠ ξύναιμος ἐξίσυ.
Τοιάσδ' Ἀρὰς σφῶϊν πεύδε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ,
Νῦν τ' ἀνακαλῦμαι ξυμμάχυς ἐλθεῖν ἐμοὶ,
Ιν' ἀξιῶτον τὺς φυτεύσανλας σέβειν,
Καὶ μὴ 'ξαλιμάζηλον, εἰ τυφλῦ πλρὸς
Τοιῶδ' ἔφυλον· αὖδε χὐ τάδ' ὐκ ἔδρων.
Τοιγὰρ τὸ σὸν δάκημα χὐ τὺς σὺς θρόνυς
Κρατῦσιν, εἴπερ ἐσιν ἡ παλαίφαλος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς, ἀρχαίοις νόμοις·
Σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπλυσός τε, κἀπάτωρ ἐμῦ,
Κακῶν κάκισε, τάσδε ζυλλαβὼν ἀρὰς,
Ας ζοι καλῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίυ
Δορὶ κρατῆσα, μήτε νοσῆσαι πόλε
Τὸ κοῖλον Αργος, ἀλλὰ ζυγγενεῖ χερὶ
Θανεῖν, κλανεῖν δ' ὑφ' ὕπερ ἐξελήλασαι.
Τοιαῦτ' ἀρῶμαι, χὐ καλῶ τῦ Ταρλάρυ
Στυγνὸν πλρῶον ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ·
Καλῶ δ' τάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Αρη,
Τὸν σφῶϊν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
Καὶ ταῦτ' ἀκύσας ςεῖχε· κἀξάγγελλ' ἰὼν
Καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς ζαυτῦ δ' ἅμα

Πισοῖσι

Πιτθῖαι ξυμμάχοισιν, ὕνεκ' Οἰδίπους
Τοιαῦτ' ἔνειμε πασὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα.
ΧΟ. Πολύνεικες, ὅτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
Ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.
ΠΟ. Οἴμοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
Οἴμοι δ' ἑταίρων· οἷον ἆρ' ὁδοῦ τέλος
Ἀργεῖος ἀφορμήθημεν· ὦ τάλας ἐγὼ
Τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα
Ἐξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀποσρέψαι πάλιν,
Ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον τῆδε ξυγκύρσαι τύχη.
Ὦ τοῦδ' ὄμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς ἐπεὶ
Τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου,
Μή τοι με θεοὺς θεῶν, σφῶϊν ἄν γ' αἰ τοῦδ' ἀραὶ
Πατρὸς τελῶσι, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους
Νόσος ἕψῃ; μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
Ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε καὶ κλερίσμασι.
Καὶ σφῶϊν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζεσθον
Τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
Ἕτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.
ΑΝ. Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πειθῆναί τί μοι.
ΠΟ. Ὦ φιλάτη τὸ σοῖον Ἀντιγόνη; λέγε.
ΑΝ. Στρέψαι στρατεύμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχισά γε, 1480
Καὶ μή σε γ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.
ΠΟ. Ἀλλ' οὐκ οἴόντε· πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
Στράτευμ' ἄγοιμι ταυτὸν εἰσάπαξ τρέσας;
ΑΝ. Τίδ' αὖθις ὦ παῖ δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
Πάτραν καλασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;
ΠΟ. Αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ σρεσθέντ' ἐμὲ
Οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.
ΑΝ. Ὁρᾷς τὰ τοῦδ' ἔν, ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
Μανθάνων, ὃς σφῶϊν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;

ΠΟ. Χρῄζει γὰρ· ἡμῖν δ' ἐχὶ ξυγχωρήσεα.
ΑΝ. Οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
Τὰ τῶνδ' ἔπεσθαι τἀναρὸς οἳ' ἐθέσπισεν;
ΠΟ. Οὐδ' ἀγγελεῖ μὴν φλαῦρ'· ἐπεὶ σοφιστάτην
Χρησῶ, τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν.
ΑΝ. Οὕτως ἄρ' ὦ παῖ ταῦτα ξυνδεδογμένα;
ΠΟ. Καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὴ 'πὶ δόξ'
Εσαν μέλησα δύσποτμός τε κἀκὴ
Πρὸς τῆσδε πατρὸς, σήν τε τῆδ' Ερινύων.
Σφῶϊν δ' ὁδοίη Ζεύς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
Θανόντ'· ἐπεὶ ὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔξεστον.
Μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρεθόν τ'· ἐγὼ γὰρ μ' ἔτι
Βλέποντ' ἐσαῦθις.
ΑΝ. Ω τάλαιν' ἐγώ.
ΠΟ. Μή τοι μ' ὀδύρου.
ΑΝ. Καὶ τις ἂν σ' ἀρμώμενον
Εἰς πρῦμνον ἄδην ἢ καθαρσίους, κύσαι;
ΠΟ. Εἰ χρὴ, θανεῖται.
ΑΝ. Μὴ σύγ', ἀλλ' ἐμοὶ σταθῆ.
ΠΟ. Μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ.
ΑΝ. Δυσάκαιρά τ' ἆρ' ἐγὼ,
Εἰ ξυ στερηθῶ.
ΠΟ. Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
Καὶ τῆδε φῦναι χἀτέρᾳ· σφῶϊν δ' ἔτι ἐγὼ
Θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀκτῆσαι κακῶν.
Ανάξιαι γὰρ πᾶσιν ἐστε δυσχερεῖν.

Περικαμψαλα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι
Βαρύπολμα κακὰ
Παρά γ' ἀλαῶν ξένων,

Επι-

V. 1497 forte δύσποτμός γε.

Εἴτι μοῖρα μὴ κιχάνοι.
Μάτην γὰ ὕδὲν ἀξίωμα δαιμόνων
Ἔχω φράσαι.
Ὁρᾷ ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ
Χρόνος· ἐπεὶ μὲν ἕτερα,
Τὰ δὲ πήματ' αὖθις αὔξων ἄνω,
Ἐκλυπεν αἰθὴρ ὦ Ζεῦ.

Σύστημα ά.

ΟΙ. Ω τέκνα τέκνα, πῶς ἂν ἔτις ἔνλοπος
Τὸν πάντ' ἄρισον δεῦρο Θησέ' ἂν πόροι;

ΑΝ. Πάτερ, τί δ' ἐγὶ τάξίωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς;

ΟΙ. Διὸς πλερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξει)
Βροντὴ πρὸς ᾅδην· ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

Ἀντίστροφη ά.

ΚΟ. Ἰδὲ μάλα μέγας ἐρείπει)
Κτύπος ἄφαλος ὅδε
Διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
Δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν.
Ἔπληξα θυμόν· ὐρανία γὰ ἀστραπὴ
Φλέγει πάλιν.
Τί μὰν ἀφήσει τέλος,
Δέδια τόδ'· ὐ γὰ ἄλιον
Ἀφορμᾷ ποτ', ὐκ ἄνδ ξυμφορᾶς.
Ω μέγας αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

Ἀντίσυστημα ά.

ΟΙ. Ω παῖδες, ἥκει τῶνδ' ἐπ' ἀνδρὶ δύσφαλος
Βίου τελευτὴ, κὐκέτ' ἐς ἀποστροφήν.

ΧΟ. Πῶς οἶσθα ταῦτα; τῶν δὲ ξυμβαλὼν ἔχεις;

ΟΙ. Καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν
Ἀνακλα χώρας τῆσδέ τις φορεσάτω.

Στροφὴ

V. 1523 ἐκεῖ, et v. seq. παρ' ἥμαρ. G. Canterus.

Στροφὴ β'.

ΧΟ. Εα, ἔα.
Ἰδὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσᾶ)
Διαπρύσιος ὄτοβος.
Ἴλαος δᾷμον, ἴλαος, ἔιτι γᾷ
Μαλέρι τυσχάνεις ἀφεσγὲς φέρων.
Ἐναισίᾳ δὲ ξυντύχοιμι·
Μηδ' ἄλασον ἄνδρ' ἰδὼν,
Ἀκερδῆ χάριν μελάχομί πως.
Ζεῦ ἄνα, ξοὶ φονῶ.

Σύσημα β'.

ΟΙ. Ἀρ' ἐσγὺς ἀνὴρ; ἆρ' ἔτ' ἐμψύχᾳ τέκνα
Κιχήσελαί μ· ἢ καλορθῦσλος φρένα;
ΧΟ. Τίδ' ἂν θέλοις τὸ πισὸν ἐμφῦναι φρενί;
ΟΙ. Ἀνθ' ὧν ἔπαχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
Δῦναί σφιν, ἥπερ τυσχάνων ὑπεχόμην.

Ἀνλισροφὴ β'.

ΧΟ. Ἰὺ, ἰύ.
Ἰὼ σᾶ βᾶθι, βᾶθ'· ἔιτ' ἄκραν
Ἐπὶ γύαλον ἐναλίῳ
Ποσειδαωνίῳ Θεῷ τυσχάνεις
Βέθυλον ἑσίαν ἀγίζων, ἵκυ.
Ὁ γὰ ξένος ξε ἢ πόλισμα
Καὶ φίλυς ἑπαξιοῖ
Δικαίαν χάριν παραχεῖν παθῶν.
Σπεῦσον, ἄϊσ' ὦ ναῦ.

Ἀνλισυσήμα β'.

ΘΗ. Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κλύπος,
Σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τῷ ξένῳ;
Μήτις Διὸς κεραυνὸς, ἢ τις ὀμβρία

Χάλαζ

V. 1550 al. ἀφθεσγὲς. V. 1551 al. ἐναισίῳ.

Χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; πάντα γὰρ Θεῦ
Τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

Ιαμβοί.

ΟΙ. Ἄναξ, ποθοῦντί σοι παρῆκάνης· καὶ σοὶ θεῶν
Τύχην τὶς ἐσθλὴν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ.
ΘΗ. Τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ Λαΐου, νέον σοὶ αὖ;
ΟΙ. Ροπὴ βίου μοι· καί σ', ἅπερ ξυνήνεσα,
Θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψαῦσας, θανεῖν.
ΘΗ. Ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;
ΟΙ. Αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι 1580
Ψαῦσοντες ὑδὲν, ζημάτων πεπειμένων.
ΘΗ. Πῶς εἶπας ὦ γεραιὲ δηλοῦσθαι τάδε;
ΟΙ. Τὰ πολλὰ βρονταὶ διαπελεῖς, τὰ πολλά τε
Στρέψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.
ΘΗ. Πείθεις με· πολλὰ γὰρ σε θεσπίζοντ' ὁρῶ,
Κοὐ ψαῦόφημα· χὤτι, τί χρὴ ποιεῖν, λέγε.
ΟΙ. Ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοὶ
Γήρως ἄλυπα τῇδε κείσε πόλει.
Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
Ἀθικτος ἡγητῆρος, ὃν με χρὴ θανεῖν. 1590
Τοῦτον δὲ φράζε μήποτ' ἀνθρώπων τινὶ,
Μήθ' ὅ κέκαθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις.
Ὡς σοὶ πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε
Δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ·
Ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
Αὐτὸς μαθήσῃ, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος.
Ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ,
Οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, σέρξων ὅμως.
Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χὥταν εἰς τέλος
Τοῦ ζῆν ἀφίκῃ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ 1600
Σήμαιν'· ὁ δ' αἰεὶ τῷ πιόντι δεικνύτω.

Χ' ὕτως ἀδήϊον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
Σπαρλῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
Κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν.
Θεοὶ γὰ εὖ μὲν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ', ὅταν
Τὰ δεῖ' ἀφεὶς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ.
Ο μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
Τὰ μὲν τοιαῦτ' ἂν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.
Χῶρον δ' (ἐπείγει γὰ με τὐκ Θεοῦ πάρον)
Στείχωμεν ἤδη, μηδέ γ' ἐνδρεπώμεθα.
Ω παῖδες ὧδ' ἕπεσθ'· ἐγὼ γὰ πήμεων
Σφῶϊν αὖ πέφασμαι καγὼς, ὥσπερ σφὼ πάλαι.
Χωρεῖτε, κἢ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐᾶτέ με
Αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξαρεῖν, ἵνα
Μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
Τῇδ' ὧδε τῇδε βᾶτε· τῇδε γὰ μ' ἄγει
Ερμῆς ὁ πομπὸς, ἤ τε νερτέρα Θεός.
Ω φῶς ἀφεγγὲς πρόσθε πᾶ ποτ' ἦδ' ἐμόν;
Νῦν δ' ἔχαλόν (ᾳ τὐμὸν ἅπλε) δέμας·
Ηδη γὰ ἕρπω τὸν τελαταῖον βίον
Κρύψων παρ' ἄδην· ἀλλὰ φίλταλε ξένων,
Αὐτός τε, χώρα θ' ἥδε, πρόσπολοί τε σοὶ,
Εὐδαίμονες γένοισθε· κἀπ' ἀπραξίᾳ
Μέμνησθέ μᾳ θανόντος, ἀτυχεῖς αἰεί.

Αντιστροφικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Εἰ θέμις ἐσί μοι τὰν ἀφανῆ Θεὸν
Καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν
Εννυχίων ἄναξ
Αϊδωνεῦ Αϊδωνεῦ,
Λίσσομαι μήποτ' ἐπιπόνῳ,
Μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
Ξένον ἐκλανύσαι

Μόρῳ,

Μόρῳ, τὰν παγκάθῃ κάτω
Νεκρῶν πλάκα, χ᾽ Στύγιον
Δόμον· πολλῶν γὰ᾽ ἄν
Καὶ μάταν πημάτων ἰκνυμμένων,
Πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος ἀέξοι.

Ανίστροφή.

Ω χθόνιαι Θεαὶ, σῶμά τ᾽ ἀνικήτυ
Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
Φασὶ πολυξένοις
Εὐνᾶσθαι κυζεῖσθαί τ᾽ ἐξ ἄντρων
Ἀδάμαστον φύλακα παρ᾽ Ἀΐδα,
Ὡς λόγος αἰὲν ἔχει.
* * * *
Ον, ὦ Γᾶς παῖ χ᾽ Ταρτάρυ,
Κατάσχομαι ἐν καθαρῷ
Βῆναι ὁρμωμένῳ
Νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ, ΘΗΣΕΥΣ.

Ιαμβοί.

ΑΓ.

ΑΝδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἄν
Τύχοιμι λέξας Οἰδίπυν ὀλωλότα.
Α δ᾽ ἦν τὰ πραχθέντ᾽, ἔθ᾽ ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
Φράσαι πάρεσιν, ἔτε τἄργ᾽ ὅσ᾽ ἦν ἐκεῖ.

ΧΟ. Ολωλε γὰ᾽ δύσπνους;

ΑΓ. Ως τελοιπότα
Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίσασο.

ΧΟ.

ΧΟ. Πῶς; ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ;
ΑΓ. Ταῦτ' ἐσὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον.
Ως μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, χ' σύ πω παρὼν
Ἐξοιδ', ὑφ' ἡγητῆρος ὐδενὸς φίλων,
Αλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.
Επεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καλαῤῥάκτην ὁδὸν
Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον.
Εση κελεύθων ἐν πολυχίσῳ μιᾷ
Κοίλη πέλας κρατῆρος· ἔνθα τὰ Θησέως
Περίθυτα κεῖται πίς' ἀεὶ ξυνθήματα·
Ἐφ' ἕδρας μέσης, τῆ τε Θορικίᾳ πέτρᾳ,
Κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου,
Καθέζετ'· εἶτ' ἔλυσε δυσπινεῖς πολάς.
Κἄπειτ' ἀΰσας παῖδας, ἠνώγει ῥυτῶν
Υδάτων ἐνεγκεῖν λῦτρα χ' χοάς πόθεν.
Τὼδ' ἀχλύν Δήμητρος εἰς ἐπόψιον
Πάγον μολύσα, τάσδ' ἐπισολὰς πατρὶ
Ταχεῖ πόρδασαν ξὺν χρόνῳ, λιτροῖς τέ νιν
Εὐθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται.
Επεὶ δὲ πάντος εἶχε δρῶντος ἡδονὴν,
Κὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν ὐδὲν ὧν ἐφίετο,
Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
Ρίγησαν ὡς ἤκουσαν, ἐς δὲ γύναλα
Πατρὸς πεσοῦσαι, κλαυθμὸν, ὐδ' ἀνίεσαν
Στέρνων ἀραγμὸς, ὐδὲ παμμήκεις γόους.
Ο δ', ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν
Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν, ὦ τέκνα
Οὐκ ἐς' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
Ολωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμὰ, κὐκέτι
Τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν.
Σκληρὰν

V. 1662 κἀπὶ G. Canterus.

Σκληρὰν μὲν οἶδα παῖδες· ἀλλ' ἓν γὰρ μόνον
Τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
Τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
Ἢ τῇδε τἀνδρὸς ἔσχεθ'· ἣ πεπώμεθα,
Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον αὖ διάξετον.
Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι,
Λύγδην ἔκλαιον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
Γόων ἀφίκοντ', οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή,
Ἦν μὲν ζιωπή· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
Θώϋξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας
Στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας·
Καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ Θεός.
Ὦ οὗτος οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν
Χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται.
Ὁ δ', ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ Θεοῦ καλούμενος,
Αὐδᾷ μολεῖν οἳ γῆς ἄνακτα Θησέα.
Κἀπεὶ παρῆλθεν, εἶπεν, ὦ φίλον κάρα,
Δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
Ὑμεῖς τε παῖδες τῷδε· κἀ καλαίνεσον
Μήποτε πεφάσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
Μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς αἰεί.
Ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἰκτῳ μέτα
Καλήνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ.
Οπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, ἄθυς Οἰδίπους
Ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγει.
Ὦ παῖδε, πλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ
Χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε· μηδ' ἃ μὴ θέμις
Λάσειν δικαῶν, μηδὲ φανέντων κλύειν.
Αλλ' ἕρπετ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέσω μανθάνων τὰ δρώμενα.
Τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν

Ξύμπανλες· ἀσακλὶ δὲ σὺν ταῖς σαρθένοις
Στενόνλες ὠμαρλῦμαι. ὡς δ' ἀπήλθομεν
Χρόνῳ βραχεῖ σραφένλες, ἐξαπείδομεν
Τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν, ὐδαμῦ σαρόντ' ἔτι,
Ανακλα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
Χεῖρ' ἀνλέχονλα κρατὸς, ὡς δεινῦ τινὸς
Φόβυ φανέντος, ὐδ' ἀναχετῦ βλέπειν.
Επειλα μῦτοι βαιὸν ὐδὲ σὺν χρόνῳ
Ορῶμεν αὐτὸν γῆνλε σροσκυνῦνθ' ἅμα,
Καὶ τὸν Θεῶν ὄλυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
Μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετ', ὐδ' ἂν εἷς
Θνητῶν φράσειε, σλὴν τὸ Θησέως κάρα·
Οὐ γὰ τις αὐτὸν ὔτε συρφόρος Θεῦ
Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, ὔτε σονλία
Θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ·
Αλλ' εἴ τις ἐκ Θεῶν σομπὸς, ἢ τὸ νερλέρων
Εὔνυν διασὰν γῆς ἀλύπηλον βάθρον.
Ανὴρ γὰ ὐ σεναχλὸς, ὐδὲ σὺν νόσοις
Αλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴτις βροτῶν
Θαυμασός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
Ούκ ἂν σαρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟ. Πῦ δ' αὖτε σαῖδες, χ' οἱ σροπέμψανλες φίλων;

ΑΓ. Αἴδ' ὐχ ἑκάς· γόων γὰ ὐκ ἀσήμονες
Φθόγγοι σφε ζημαίνυσι δεῦρ' ὁρμωμένας.

Περικομμάτα. Στροφὴ ἀ.

ΑΝ. Αἴ, αἴ· ἔσιν ἔσιν νῶϊν δὴ
Οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, σαλρὸς ἔμφυλον
Αλασον αἷμα δυσμόροιν σενάζειν.
Ω, τινι τὸν σολὺν
Αλλοτε μὲν σόνον ἔμπεδον εἰχόμεν,

Εν

V. 1728 al. ἀλάμπηλον.

Εν στυμάτῳ δ' ἀλόγισα παροίσομαι
Ιδόντε κ' παθύσα.

Σύστημα ά.

ΧΟ. Τίδ' ἐστίν;
ΑΝ. Οὐκ ἔστιν μὲν εἰκάσαι φίλοι.
ΧΟ. Βέβηκεν;
ΑΝ. Ως μάλιστ' ἄν εἰ πόθῳ λάβοις.
Τί γὰ, ὅτῳ μήτ' Αρης
Μήτε πόντος ἀντέκυρσεν,
Ασκοποι δὲ πλάκες
Εμαρψαν ἐν ἀφανεῖ
Τινὶ μόρῳ φαγόμεναι;
Τάλαινα· νῶϊν δ' ὀλεθρία
Νὺξ ἐπ' ὄμμασι βέβηκε.
Πῶς γὰ, ἤ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἤ
Πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι, βίᾳ
Δύστοισον ἔξομεν τροφάν;

Στροφὴ β'.

ΙΣ. Οὐ κάτοιδα· καλά με φόνιος
Αϊδας ἕλοι παρὶ
Ξυνθανεῖν γεραιῷ
Τάλαιναν· ὡς ἔμοι γ' ὁ μέλλων
Βίος ἢ βιωτός.

Σύστημα β'.

ΧΟ. Ω δίδυμα τέκνων ἄρισα,
Τὸ φέρον ἐκ Θεῦ καλῶς
Χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν ὕτω
Φλέγεσθον· ὕ-
τοι καλάμεμπτ' ἔβησον.

Αντι.

V. 1746 ἐν πόθῳ vel εἰς πόθον G. Canterus.

Αντιστροφὴ ά.

ΑΝ. Πόθος γ' κακῶν ἄρ' ἦν τις.
Καὶ γὰρ ὃ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον, φίλον,
Οπότε γε γ' τὸν ἐν χεροῖν καλεῖχον.
Ω πάτερ, ὦ φίλος,
Ω τὸν ἀεὶ καλὰ γᾶς ⟨κότον εἰμφός.
Οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποθ'.
Καὶ τάδε μὴ κυρήσης.

Αντισύστημα ά.

ΧΟ. Επραξεν ἦν.
ΑΝ. Επραξεν οἷον ἤθελε.
ΧΟ. Τὸ ποῖον;
ΑΝ. Ας ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας
Εθανε· κοίτανδ' ἔχει
Νέρθεν ἀσκίαστον αἰὲν,
Οὐδὲ πένθος ἔλι-
πε' ἄκλαυτον· ἀεὶ γὰρ ὄμ-
μά ⟨ε τόδ' ὦ πάτερ ἐμὸν
Στένει δακρύῤῥοον· ὧδ' ἔχω
Πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν
Αφανίσαι τοσόνδ' ἄχος· ἰὼ. μὴ
Γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες, ἀλλ'
Ερημος ἔθανες ὧδε μοι.

Αντιστροφὴ β'.

ΙΣ. Ω τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος
Αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
Επιμένει, σέ τ' ὦ φίλα,
Πάλιν ὧδ' ἐρήμας;———

Αντι-

V. 1773 rectius τᾷδε subaud. γᾷ.
V. 1785 dele ἰὼ quia turbat versum.

Αντισύστημα β'.

ΧΟ. Αλλ' ἐπεὶ ὀβλίως γ' ἔλυσε
Τὸ τέλος (ὦ φίλαι) βίου,
Λήγελον τῶδ' ἄχυς.
Κακῶν γὰρ ὕ-
τοι δυσάλωλος ὐδείς.

Μονοστροφικα.

ΑΝ. Πάλιν, φίλα, ζυθῶμαι.
ΙΣ. Ως τί ῥέξωμαι;
ΑΝ. Ιμερος ἔχει μέ.
ΙΣ. Τίς;
ΑΝ. Τὰν χθονίαν ἑσίαν ἰδεῖν.
ΙΣ. Τίνος;
ΑΝ. Πατρὸς, τάλαιν' ἔγωγε.
ΙΣ. Θέμις δὲ σῶς τάδ' ἐσί; μῶν δῆτ' ὐχ ὁρᾷς;
ΑΝ. Τί τόδ' ἐπέπληξας;
ΙΣ. Καί τόδ' ὡς
ΑΝ. Τί τόδε μαλ' αὖθις;
ΙΣ. Αταφος ἔπιλνε, δίχα τε σανίδος.
ΑΝ. Αγε με, καὶ τότ' ἐνάριζον.
ΙΣ. Αἰ αἰ δυσάλαινα· σοῖ δῆ-
τ' αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
Αἰῶνα τλάμων ἔξω;
ΧΟ. Φίλαι τρέσητε μηδέν.
ΑΝ. Αλλὰ σοῖ φύγω;
ΧΟ. Καὶ σάφος ἀπεφάγελον
Σφῶϊν τὸ μὴ σιγᾶν κακῶς.
ΑΝ. Φρονῶ.
ΧΟ. Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς;
ΑΝ. Οπως μολούμεθ' ἐς δόμους ὐκ ἔχω.

ΧΟ. Μηδέ γε μάτδε· μόγος ἔχῃ
ΑΝ. Καὶ πάρος· ἐπεὶ
Τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὑπερθεν.
ΧΟ. Μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.
ΑΝ. Ναὶ, ναί.
ΧΟ. Ξύμφημι καὐτός.
ΑΝ. Φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμϐ, ὦ Ζεῦ;
Ελπίδων γὰ ἐς τί με
Δαίμων ταν῀ν γ' ἐλαύνῃ.

Αναπαίσοι.

ΧΟ. Παύελε θρήνων παῖδες· ἐν οἷς γὰ
Χάρις ἡ χθονία ξυναπόκειϳ),
Πενθεῖν ὐ χρή· νέμεσις γὰ.
ΑΝ. Τέκνον Αἰγέως, πεϱαπίλνϖμϐί ϛοι.
ΘΗ. Τίνος ὦ παῖδες χρείας ἀνύσαι;
ΑΝ. Τύμϐον θέλομϐ
Προσιδεῖν κὐταὶ πατρὸς ἠμελέρυ.
ΘΗ. Αλλ' ὐ θεμιτόν ϛοι κεῖσε μολεῖν.
ΑΝ. Πῶς εἶπας, ἄναξ κοίραν' Αθηνῶν;
ΘΗ. Ω παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος
Μήτε πελάζειν ἐς τύσδε τόπυς,
Μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
Θήκην ἱερὰν ἣν κεῖνος ἔχῃ·
Καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς
Χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυπον·
Ταῦτ' ἦν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,
Χὠ πάντ' αἴων Διὸς ὅρκος.
ΑΝ. Αλλ' εἰ τάδ' ἔχῃ καλὰ νῦν κείνῳ,
Ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Οἰδας δ' ἡμᾶς
Τὰς Ωγυγίυς πέμψον, ἐάν πως

Δια-

V. 1820 forte ἐκεῖ scil. domi.

Διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
Τοῖσιν ὁμαίμοις.
ΘΗ. Δράσω κἀγὼ τάδε, κἀγὼ πάνθ' ὅσα ἂν
Μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
Καὶ τῷ καλᾷ γῆς, ὃς νέον ἔρρῃ,
Πρὸς χάριν· ἃ γὰρ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.
ΧΟ. Ἀλλ' ἀποπαύεσε, μήτ' ἐπὶ πλείω
Θρῆνον ἐγείρεσε.
Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

V. 1846 lege ὅσα γ' ἄν euphoniae causa.

Διακωλυτικὴν ἰδεῖν φύσιν.
Ταῦτ' ἐμοιγ' ἀρέσκει. 1850
ΘΗ. Δράσω· ἡ τραφεὶς, ἢ σωφρονῶν ἐτ' ὤν
Μείζων σφαλοῖτ' ἂν ξυμφορᾶς ἢ νῦν πάρα.
Καὶ τῇ κολᾷς γῆς, ᾗ νέον ἔβλ[ά]στ[ε].
Πρὸς Ἀχαΐου· ἃ χὠ θεὸς μ' ἐπαινέσει.
ΧΟ. Ἀλλ' ἐπιστολὰς, μὴν ἐπ' αὐτοῦ
Θῆβαν ἐγείρειε.
Πανδίου χὴ ἔχει τάφε κύρος.

V. 1846 legi potest χ' ἐν cuphonice causa.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐκ τῆς Ἀπολλοδώρου βιβλιοθήκης.

Ἡρακλῆς παραγιόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο. καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῶον ἀπεικαθέλα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἀριστερὸν τῶν κεράτων αὐτοῦ. καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμαλθεία δὲ ἦν Αἰμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ (ὡς Φερεκύδης φησὶ) δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν, ἢ ποτὸν ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἀφθονόντε καὶ ἄπονον. στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτούς· καὶ πόλιν ἑλὼν Ἐφυραν ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀσυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ (συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται). νομιζόμενος δὲ τούτων, ἀνοχύμενος παρὰ Οἰνεῖ, κονδύλῳ παίσας ἀνεῖλεν Εὔνομον τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα καὶ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος ἦν Οἰνέως. ἀλλ' ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίῳ γενομένῳ τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἔθελε, καὶ δίεγνω πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον ἦλθεν· ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος, τὰς πορίντας διεπόρθμευε, μισθὸν λέγων παρὰ Θεῶν ταύτην τὴν πορείαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη· Δηϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψε Νέσσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ, διαπορθμεύων αὐτὴν, ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀναβοησάσης ἀμυνόμενος Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, μετακαλεσάμενος Δηϊάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν· τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας, δέδωκεν· ἡ δὲ, λαβοῦσα

σα ἐφύλαξε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ηρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος Θειοδάμαντος βουλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων σφάξας δωχήσατο. ὡς δὲ ἦκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήϋκα ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας καλεπολέμησεν. αὖθις ἐκεῖθεν, ὁρμηθεὶς Αἰγιμίῳ βασιλεῖ Δωριέων ξυνεμάχησε. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ηρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς χῆς. βοηθήσας δὲ ὁ Ηρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν. ἀπέκτεινε δὲ καὶ Αλλαγόραν μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ, βασιλέα Δρυόπων, ἐν Απόλλωνος τεμένει δαιγύμενον, ὑβριστὴν ὄντα καὶ Λαπίθων σύμμαχον· παριόντα δὲ Ιτωνα, εἰς μονομαχίαν προκαλεσάμενον αὐτὸν Κύκνος ὁ Αρεος καὶ Πελοπίας. ξυσὰς δὲ, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν· ὡς δὲ εἰς Ορχομενὸν ἦκεν, Αμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς μεθ' ὅπλων οὐκ ἔασε διέρχεσθαι· κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατείαν ἐπ' Οἰχαλίαν ξυνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. ξυμμαχόντων δ' Αρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Επικνημιδίων, κλείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον, αἱρεῖ τὴν πόλιν· καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατισαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ιππασόν τε τὸν Κήυκος, καὶ Αργεῖον καὶ Μέλανα τοὺς Λυκυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγε Ιόλην αἰχμάλωτον· καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἱδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν, εἰς Τραχῖνα τὸν Λίχαν ἔπεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ δὲ τούτου τὰ περὶ τὴν Ιόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν· ἐνδὺς δὲ Ηρακλῆς ἔθυεν. ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ τῆς Υ-

δρας

θρας ἰὸς τὸν χρῶτα ἔσηπε τὸν μὲν Λίχαν τὴν ποδῶν ἀράμενος, καθικόμισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας. τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσανε προσπεφυκότα τῷ σώματι. συναπεσπάσθη δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτῷ. τοιαύτη δὲ συμφορᾷ καταχεθεὶς εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ αἰσθομένη τὸ γεγονὸς, ἑαυτὴν ἀνῄρησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐπεισάμενος Υλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδραθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἴτην, ὅ ἐστιν ὄρος Τραχῖνος, ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. μηδενὸς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίαις παρὰ ἀνθρώπων καλὰ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφάψας ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν. καταμόνης δὲ τῆς πυρᾶς λέγεται νέφος ὑποσὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγεὶς Ἥρᾳ, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιάρης καὶ Ἀνίκητος ἐγένοντο.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΥΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ, γυναικῶν Τραχινίων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΛΙΧΑΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Δηϊάνειρα.

ΤΡΑΧΙ-

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΥΛΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΔΗ.

Λόγος μὲν ἓς ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς,
Ὡς οὐκ ἄν αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν πρὶν ἄν
Θάνοι τις, ὅτ' εἰ χρηστὸς, ὅτ' εἰ τῷ κακός.
Ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, οὐ πρὶν εἰς ᾍδου μολεῖν,
Ἐξοιδ' ἔχουσα δυσυχῆ τε καὶ βαρύν.
Ἡτις πάλαι μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
Ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι, νυμφείων ὄκνον
Ἀλγιστον ἔσχον, εἴτις Αἰτωλὶς γυνή.
Μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, (Ἀχελῷον λέγω)
Ὃς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πάλαι,
Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
Δράκων ἑλικτός· ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ
Βύκρανος· ἐκ δὲ δασκίου γλωχῖνος
Κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
Τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα πεφόβημαι πόσιν
Δύσπνους, ἀεὶ καθανεῖν ἐπαλχόμην
Πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
Χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμενὴς δέ μοι,
Ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
Ὃς εἰς ἀγῶνα τῶνδε ξυμπεσὼν μάχης,
Ἐκλύσεν με. καὶ τρόπον μὲν ἄν πόνων
Οὐκ ἄν διείποιμ', (οὐ γὰρ οἶδ') ἀλλ' ὅσις ἦν

V. 7 al. ὄτλον. V. 18 al. ἀσμενὼ.

Θακὼν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι.
Ἐγὼ γὰρ ἦμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ
Μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξάροι ποτέ.
Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς Ἀγώνιος καλῶς,
Εἰ δὴ καλῶς· λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
Ξυσᾶσ', ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω
Κείνου προκηραίνουσα· νὺξ γὰρ εἰσάγει
Καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
Καὐφύσαμεν δὴ παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε
Γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,
Σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμᾶν ἄπαξ.
Τοιοῦτος ἀὼν εἰς δόμους τε κἀκ δόμων
Ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λαιψηρόν τινα.
Νῦν δ' ἡνίκ' ἆθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ,
Ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
Ἐξ οὗ γὰρ ἔκλα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,
Ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάσσομεν
Ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν· κεῖνος δ' ὅπου
Βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
Ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
Σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν.
Χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν ἀλλ' ἤδη δέκα
Μῆνας, πρὸς ἄλλοις πέντε, ἀκήρυκτος μένει.
Κἄστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
Δέλτον λιπὼν ἔσεισε, τὴν ἐγὼ ταμὰ
Θεοῖς ἀρῶμαι σημανῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΘΕ. Δέσποινα Δηιάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
Κατεῖδον ἤδη παυδάκρυτ' ὀδύρμαλα
Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην.
Νῦν δ' εἰ δίκαιον τὰς ἐλαθέρους φρενῶν

Γνώμαισι

V. 31 al. Κἄφυσα μέν.

Γνώμαισι δ᾽ὗλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον,
Πῶς πᾶσι μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
Ανδρὸς καλὰ ζήτησιν ὐ πέμπεις τινά.
Μάλιστα δ᾽ ὅπερ εἰκὸς ὗλλον, εἰ πατρὸς
Νέμοι τίν᾽ ὥραν τῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν.
Εγγὺς δ᾽ ὅδ᾽ αὐτὸς ἀρτίπυς θρώσκει δόμυς.
Ως᾽ ἔτι σοὶ πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
Πάρεσι χρῆσθαι τἀνδρὶ τοῖς τ᾽ ἐμοῖς λόγοις.
ΔΗ. Ω τέκνον, ὦ πᾶι, κἀξ ἀγῶνήτων ἄρα
Μῦθοι καλῶς πίπτυσιν· ἥδε γὰ γυνὴ,
Δύλη μὲν, εἴρηκεν δ᾽ ἐλάθερον λόγον.
ΥΛ. Ποῖον; δίδαξον μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.
ΔΗ. Σὲ, πατρὸς ὅτω δαρὸν ἐξενωμμύν,
Τὸ μὴ πυθέσθαι σῦ ᾽στιν, αἰσχύνην φέρει.
ΥΛ. Αλλ᾽ οἶδα, μύθοις εἴτι πισδ᾽ειν χρεών.
ΔΗ. Καὶ σῦ κλύεις νιν τέκνον ἱδρύσθαι χθονός;
ΥΛ. Τὸν μὲν παρελθόντ᾽ ἄρσον ἐν μήκει χρόνυ,
Λυδῇ γυναικὶ φασί νιν λάτριν πονεῖν.
ΔΗ. Πᾶν τοίνυν, εἰ γὰ τῦτ᾽ ἔτλη, κλύοι τὶς ἄν.
ΥΛ. Αλλ᾽ ἐξαφεῖται τῦδέ γ᾽, ὡς ἐγὼ κλύω.
ΔΗ. Πῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;
ΥΛ. Εὐβοῖδα χώραν φασὶν Εὐρύτυ πόλιν
Επισρατδ᾽ειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι.
ΔΗ. Αρ᾽ οἶσθα δῆτ᾽ ὦ τέκνον ὡς ἔλειπέ μοι
Μαντεῖα πισὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;
ΥΛ. Τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰ ἀγνοῶ.
ΔΗ. Ως ἢ τελδτὴν τῦ βίυ μέλλῃ τελεῖν,
Η τῦτον ἄρας ἆθλον, εἰς τὸν ὕσερον
Τὸν λοιπὸν ἤδη βιότον δαίων᾽ ἔχειν·
Εν ᾧ γὰ ῥοπῇ τοιᾶσδε κειμένῳ τέκνον
Οὐκ εἰ ξυνέρξων, ἡνίκ᾽ ἢ ζεσώσμεθα,

Η πί-

Η πίπλομαι, σὺ παλρὸς ἐξοκωλότος,
Κείνε βίον ζώσαντος, ἢ οἰχόμεθ' ἅμα;
ΥΛ. Αλ' εἶμι μῆτερ, εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
Βάξιν καλῆδειν τῶνδε, κἄν πάλαι πάρην·
Νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ παλρὸς
Ημᾶς προλαβεῖν ὑδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
Νῦν δ' ὡς ξυνίημ', ὑδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ
Πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.
ΔΗ. Χώρει νυν ὦ παῖ. κἀγὼ γὰρ ὑστέρω τόγ' εὖ
Πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

Επωδικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Ον αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα
Τίκλει, καλδνάζει τε φλογιζόμενον
Αλιον ἅλιον αἰτῶ
Τῦτο καρύξαι τὸν Αλκμή-
νας, πόθι μοι πόθι παῖς
Ναίει ποτ' ὦ λαμ-
πρᾷ σεροπᾷ φλεγέθων·
Η πονλίνς αὐλῶνας, ἢ
Διοπαῖς ἀπείροις κλιθεὶς,
Εἶπ' ὦ κραλισδῶν κατ' ὄμμα.

Αντιστροφὴ ά.

Ποθεμένα γὰ φρενὶ πυνθάνομαι
Τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν ἀεὶ,
Οἷά τιν' ἄθλιον ὄργιν
Οὔ ποτ' ἀνάζειν ἀδακρύ-
των βλεφάρων πόθον, ἀλ-
λ' εὔμνασον ἀνδρὸς
Δεῖμα φέρεσαν ὀδῦ,

Ενθυ-

V. 84 Hic verſus ſequenti poſtponendus, et legendum, ἢ πίπλομαι. G. Canterus. V. 106 al. ἅλιον i. e. marinam.

Ενθυμίοις ἀνάγς τ' ἀναν-
δρώτοις τρύχεσθαι, κακὰν
Δύσανον ἐλπίζουσαν αἶσαν.

Στροφὴ β'.

Πολλὰ γὰ ὥς τ' ἀκάμαντος
Η Νότου ἢ Βορέα τὶς
Κύμαλα ἀρεῖ πόντῳ
Βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι,
Οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
Τρέφ· τὸ δ' αὔξει βιότου
Πολύπονον, ὥσε πέλαγος
Κρήσιον. ἀλλά τις θεῶν
Αἰὲν ἀμπλάκητον αἶσα
Σφε δόμων ἐρύκ.

Ἀντίστροφὴ β'.

Ων ἐπιμεμφομένα σ', ἀ-
δεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω.
Φαμὶ γὰ οὐκ ἀπολύειν
Ελπίδα τὰν ἀγαθὰν
Χρῆναί σ'. ἀνάκλητα γὰ οὐ-
δ' ὁ πάντων κραίνων βασιλεὺς
Επέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.
Αλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
Πᾶσι κυκλοῦσ', οἷον ἄρκυς
Στροφάδες κέλαθοι.

Επωδός.

Μένει γὰ ὕτ' αἰόλα νὺξ
Βροτοῖσιν, ὕτε κῆρες,
Οὔτε πλοῦτος, ἀλλ' ἄφαρ
Βέβηκε. τῷ δ' ἐπέρχε),

V. 120 lege ὥσπερ metri causa. V. 129 lege πάντα metri causa.

Χαίρειν τε χ' ἑρεῦσαι.
Α καί σε τὰν ἄναασαν
Ελπίσιν λέγω
Τάδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ
Τίς ὧδε τέκνοισι
Ζῆν' ἄβυλον εἶδεν;

Ιαμβοί.

ΔΗ. Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρα,
Πάθημα τὠμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,
Μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
Τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
Χώροισιν αὐτῦ· καί νιν ὑ θάλπος Θεῦ,
Οὐδ' ὄμβρος, ὐδὲ πνευμάτων ὐδὲν κλονεῖ,
Αλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρῃ βίον
Ες τῦθ', ἕως τὶς ἀντὶ παρθένου γυνὴ
Κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος.
Ητοι θεὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη.
Τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο τὴν αὐτῦ σκοπῶν
Πρᾶξιν κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
Πάθη μὲν ὧν δὴ πολλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην.
Εν δ', οἷον ὕπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ.
Οδὸν γὰρ ἧμος τὴν τελευταίαν ἄναξ
Ωρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ηρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
Λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
Ξυνθήμαθ', ἅ μοι πρόσθεν ὐκ ἔτλη ποτὲ
Πολλὰς ἀγῶνας ἐξιών, ὕπω φράσαι.
Αλλ' ὥς τί δράσων εἶρπε, κὐ δανύμενος.
Νῦν δ' ὡς ἔτ' ὐκ ὢν, εἶπε μὲν λέχυς ὅτι
Χρεὶ' ἥ μ' ἐλέσθαι κλῆσιν· εἶπε δ' ἣν τέκνοις
Μοῖραν πατρῴας γῆς διαρετὸν νέμοι,

Χρόνον

V. 143 al. οἶδεν. V. 146 al. παρῦσα.

Χρόνον προλάξας ὡς τρίμηνον, ἡνίκ' ἂν
Χώρας ἀπίῃ· κἀνιαύσιος βεβὼς,
Τότ' ἢ θανεῖν χρεὶ ἢ σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
Η τῦθ' ὑπεκδραμόντα τῦ χρόνυ τέλος,
Τολοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.
Τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς Θεῶν εἱμαρμένα
Τῶν Ηρακλείων ἐκτελεσθέντα πόνων,
Ως τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδήσαι ποτε
Δωδωνι διοσῶν ἐκ πελειάδων ἕφη.
Καὶ τῶνδε ναμέρτεια ξυμβαίνει χρόνυ
Τῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών.
Ωσθ' ἡδέως εὕδυσαν ἐκπεδᾶν ἐμὲ
Φόβῳ φίλαι ταρβῦσαν, εἴ με χρὴ μόνην
Πάντων ἀρίστυ φωτὸς ἐστερημένην.

ΧΟ. Εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καλασεφῆ
Στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓ. Δέσποινα Δηϊάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
Οκνυ σὲ λύσω· τὸν γὰ Αλκμήνης τόκον
Καὶ ζῶντ' ἐπίσω, καὶ κρατῦντα, κἀκ μάχης
Αγοντ' ἀπαρχὰς Θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ΔΗ. Τίν εἶπας ὦ γεραὲ τόνδε μοι λόγον;

ΑΓ. Τάχ' ἐς δόμυς σὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
Ηξειν φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

ΔΗ. Καὶ τῦτό δ' ἀσῶν, ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓ. Εν βυθερεῖ λειμῶνι πρόσπολος θροεῖ
Λίχας ὁ κήρυξ ταῦτα· τῦδ' ἐγὼ κλύων,
Απῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,
Πρὸς σῦ τι κερδάναιμι κὠμὸν χάριν.

ΔΗ. Αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεσιν, εἴπερ ἀτυχεῖ;

ΑΓ. Οὐκ ἀμαρέα χρώμυος πολλῆ, γύναι.
Κύκλῳ γὰ αὐτὸν Μηλιάς ἅπας λεὼς

Κρίνῃ

Κρίνῃ παρασὰς, ὑδ' ἔχῃ βῆναι πρόσω.
Τὸ γὰρ σοφὸν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων,
Οὐκ ἂν μεθεῖτο πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
Οὕτως ἐκεῖνος ὑχ' ἑκὼν, ἑκοῦσι δὲ,
Ξύνεσιν· ὄψῃ δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.

ΔΗ. Ω Ζεῦ τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις,
Εδωκας ἡμῖν (ἀλλὰ σὺν χρόνῳ) χαράν.
Φωνήσατ' ὦ γυναῖκες, αὖτ' ἔισω στέγης
Αἴτ' ἐκ δὸς αὐλῆς· ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
Φήμης ἀναχὸν τῆσδε νῦν καρπώμεθα.

Επόδικα. Στροφή.

ΧΟ. Ανολόλυξον δόμοις
Εφεσίοις ἀλαλαγαῖς
Ο μελλόνυμφος· ἐν δὲ
Κοινὸς ἀρσένων ἴτω
Κλαγγά· τὸν ἀφαρέτραν
Απόλλωνα προσάταν,
Ομῦ δὲ ὴ Παιᾶνα, Παιᾶνα.

Αντιστροφή.

Ανάγετ' ὦ παρθένοι,
Βοᾶτε τὰν ὁμόπορον
Αρτεμιν Ορτυγίαν,
Ελαφηβόλον, ἀμφίπυ-
ρον, γειτονάς τε νύμφας·
Αείρομ', ὑδ' ἀπώσομαι
Τὸν αὐλὸν, ὦ τύραννε ἐμᾶς φρενός.

Επόδος.

Ιδὺ μ' ἀναλαβάσῃ
Εὐοῖ μ' ὁ Διόνυσος, ἄρτι βακχείαν
Υποστρέφων ἅμιλλαν.
Ιὼ ἰὼ παιάν.

Ιδε

Ἴσε ἴδ' ὦ φίλα γύναι·
Τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι
Βλέπειν πάρες ἐναργῆ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΑΙΧΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ιαμβοί.

ΔΗ.

ΟΡΩ φίλαι γυναῖκες, ὕδε μ' ὄμμαλος
Φρυρὰ παρῆλθ' ἐς τόνδε μὴ λάσειν στόλον.
Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα πρυτέπω χρόνῳ
Πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴτι ϗ φέρει.

ΑΙ. Αλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ', εὖ δὲ πεσφωνήμεθα
Γύναι κατ' ἔρρυ κλῆσιν· ἄνδρα γὰ καλῶς
Πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

ΔΗ. Ω φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι,
Δίδαξον, εἰ ζωθ' Ηρακλέα προσδέξομαι.

ΑΙ. Εγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε,
Καὶ ζῶντα ϗ θάλλοντα, κὐ νόσῳ βαρύν.

ΔΗ. Πῦ; γῆς πατρῴας, εἴτε βαρβάρυ, λέγε.
ΑΙ. Αχλή τις ἐς Εὐβοιᾶς, ἔνθ' ὁρίζεῖ
Βωμὰς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ.

ΔΗ. Εὐκλαῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μανίας τινός;
ΑΙ. Εὐκλαῖ', ὅθ' ἥρι τῶνδ' ἀνάσσοντι δορὶ
Χώραν γυναικῶν ὧν ὁρᾶς ἐν ὄμμασιν.

ΔΗ. Αὗται δὲ πρὸς Θεῶν, τῦ ποτ' εἰσὶ, ϗ τίνες;
Οἰκταὶ γὰ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτυσί με.

ΑΙ. Ταύτας ἐκεῖνος, Εὐρύτυ πέρσας πόλιν,
Ἐξείλεθ' αὐτῷ κλῆμα ϗ Θεοῖς κριτόν.

ΔΗ. Η καὶπὶ ταύτῃ τῇ πόλῃ τὸν ἄσκοπον
Χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;

ΛΙ. Οὔκ. ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖσον ἐν Λυδοῖς χρόνον
Καλείχεθ', ὥς φησ' αὐτὸς, οὐκ ἐλεύθερος,
Αλλ' ἐμπολητὸς· τῷ λόγῳ δ' ὑ χρὴ φθόνον
Γύναι προσεῖναι Ζεὺς ὅτῳ πράκλωρ φανῇ.
Κεῖνος δὲ πραθεὶς Ομφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
Ενιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
Χ' ὕτως ἐδήχθη τοῦτο τὔνειδος λαβὼν,
Ως δ' ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
Η μὴν τὸν ἀλχικῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
Ξὺν παισὶ κ' γυναικὶ δηλώσειν ἔτι.
Κὐχ ἡλίωσε τοῦπος· ἀλλ' ὅθ' ἁγὸς ἦν,
Στραλὸν λαβὼν ἑπακλὸν, ἔρχεῖ πόλιν
Τὴν Εὐρυλείαν· τόνδε γὼ μεταίτιον
Μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους.
Ος αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δάμους ἐφέστιον,
Ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
Επερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ,
Λέγων, χερσῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη,
Τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν.
Φωνῇ δὲ δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
Ραίοιτο· δείπνοις δ' ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος,
Ερρίψεν ἐκ δὸς αὐτόν· ὧν ἔχων χόλον,
Ως ἵκετ' αὖθις Ιφιτος Τιρυνθίαν
Πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνασκοπῶν,
Τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νῶν
Εχοντ' ἀπ' ἄκρας ἦκε πυργώδης πλακός.
Εργου δ' ἕκαλι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
Ο πρὶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ ὑ λύμπιος,
Πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, ὑδ' ἠνέχετο,
Οθ' ὕνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
Εκλεινεν· εἰ γὼ ἐμφανῶς ἠμύναλο,

Ζεὺς

Ζεύς τ' ἄν ξυνέγνω ξὺν δίκῃ χειρωμάτῳ.
Ὑβριν γὰρ ἡ τέρψασιν ἥδε δαίμονες.
Κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς,
Αὐτοὶ μὲν ἅδε πάντες εἰσ' οἰκήτορες,
Πόλις δὲ δύλη· τάσδε δ' ἄπτερ εἰσορᾷς,
Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον ἀρῦσαι βίον,
Χωρῦσι πρός σε· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς
Ἐφεῖτ'· ἐγὼ δὲ πιστὸς ὢν κείνῳ, τελῶ.
Αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἀγκὰ θύμαθα
Ῥέξῃ πάλῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως,
Φρόνει νιν ὡς ἥξοντα· τοῦτο γὰρ λόγῳ
Πολλῷ καλῶς λεχθέντος ἥδιον κλύειν.

ΧΟ. Ἀνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ,
Τῶν μὲν παρόντων, τὴν δὲ πεπυσμένῃ λόγῳ.

ΔΗ. Πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν ἀνδρὸς ἀτυχῆ
Κλύουσα πρᾶξιν τήνδε πανδίκῳ φρενί;
Πολλὴ δ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.
Ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις
Ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ.
Ἐμοὶ γὰρ οἶκος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
Ταύτας ὁρώσῃ δυσποτμους ἐπὶ ξένης
Χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας.
Αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
Ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
Ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε
Πρὸς τοῦμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά σοι,
Μηδ' εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.
Οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὁρωμένη.
Ὦ δυσάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων;
Ἀνανδρος, ἢ τεκοῦσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν,
Πάντων ἄπειρος τῶνδε, γυναῖα δέ τις.

Δίκα,

Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν,
Τίς δ' ἡ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ φιτύσας πατὴρ,
Ἐξειπ'· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖσον ὤκλισα
Βλέπουσ' ὅσῳ περ κ' φρονεῖν οἶδεν μόνη.
ΛΙ. Τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με κ' κρίνοις; ἴσως
Γέννημα πᾶσ' ἐκεῖθεν ὐκ ἐν ὑσάτοις.
ΔΗ. Μὴ πᾶσ' τυράννων Εὐρύτου παρά τις ἦν;
ΛΙ. Οὐκ οἶδα. κ' χ' ὑδ' ἀκούσουν μακράν.
ΔΗ. Οὐδ' ὄνομα ποὺς τυ πᾶσ' ξυνεμπόρων ἔχεις;
ΛΙ. Ηκισα· σιγῇ τὐμὸν ἔρσον ἦκυρον.
ΔΗ. Εἶπ' ὦ τάλαιν' ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς. ἐπεὶ
Καὶ ξυμφορά τις μὴ εἰδέναι σέγ' ἤτις εἶ.
ΛΙ. Οὔτ' ἄρα τῷ γε πρόσθεν ὐδὲν ἐξίσω
Χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν, ἥτις ὐδαμᾶ
Πρὔφηνεν ὔτε μεῖζον', ὔτ' ἐλάσσονα·
Αλλ' αἰὲν ὠδίνουσα ξυμφορᾶς βάρος,
Δακρυρρόει δύσπονος, ἐξότυ πάτραν
Διήνεμον λέλοιπεν· ἡ δέ τοι τύχη
Κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ ξυγγνώμην ἔχει.
ΔΗ. Ηδ' ὗν ἐάσω, κ' σπεύσω σέγας
Οὕτως ὅπως ἥδιστα· μηδὲ πρὸς κακοῖς
Τοῖς ὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπης λάβοι·
Αλις γὰ ἡ παροῦσα· πρὸς δὲ δώμαθ' ἃ
Χωρῶμεν ἤδη πάντες· ὡς σύθ' οἱ θέλεις
Σπεύδῃς, ἐγώ τε τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.
ΑΓ. Αὐτοῦ γε πρῶτον βαῖον ἀμμείνασ', ὅπως
Μάθῃς ἄνδ' τῶνδ', ὧς τινὰς γ' ἄγεις ἔσω,
Ὧν τ' ὐδὲν εἰσήκουσας, ἐκμάθῃς ἃ δεῖ.
Τούτων ἔχω γὰ πάντ' ἐπισήμην ἐγώ.
ΔΗ. Τί δ' ἐσί τοῦ με τὴν δ' ἐφίσασαν βάσιν;

ΑΓ.

V. 320 al. τοῦ.

ΑΓ. Σταθεῖσ' ἄκουσον· ἢ γὰ ὑδὲ τὸν πάρος
Μῦθον μάτην ἤκουσας, ὑδὲ νῦν δοκῶ.
ΔΗ. Πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
Καλῶμμι, ἢ μοι ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις;
ΑΓ. Σοὶ ταῖσδέ τ' ὑδὲν εἴργε)· τύτους δ' ἔα.
ΔΗ. Καὶ δὴ βεβᾶσι, χὠ λόγος ζημαινέτω.
ΑΓ. Ανὴρ ὅδ' ὑδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως,
Φωνῇ δίκης ἐς ὀρθόν· ἀλλ' ἢ νῦν κακὸς,
Η πρόσθεν ὑ δίκαιος ἄγγελος πατρῆν.
ΔΗ. Τί φῄς; ζαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
Α μέν γὰ ἐξείρηκας, ἄγνοιά μ' ἔχει·
ΑΓ. Τύτυ λέγοντος τὰνδρὸς εἰσήκυσ' ἐγὼ,
Πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
Ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἕλοι,
Τὴν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν. Ερως δέ νιν
Μόνος Θεῶν θέλξειεν ἁρμόσαι τάδε·
Οὐ τἀπὶ Λυδοῖς, ὑδ' ἐπ' Ομφάλῃ πόνων
Λαθρᾴματ', ὑδ' ὁ ῥιπτὸς Ιφίτυ μόρος,
Ον νῦν παρώσας ὗτος, ἔμπαλιν λέγει·
Αλλ' ἠνίκ' ὐκ ἔπειθε τὸν φυσαπόρον
Τὴν παῖδα δῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
Εσκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας,
Επισραλᾴει παλρίδα τὴν ταύτης· ἐν ᾗ
Τὸν Εὔρυλον τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων.
Κτείνῃ τ' ἄναχλα πατέρα τῆσδε, ἢ πόλιν
Επερσε· ἢ νῦν (ὡς ὁρᾷς) ἥκει δόμυς
Ως τύσδε πέμπων, ὐκ ἀφροντίσως, γύναι,
Οὐδ' ὥσε δῦλην· μηδὲ πρόσθοκα τάδε.
Οὐδ' εἰκὸς, εἴπερ ἐνλεθέρμαν) πόθῳ.
Εδοξεν ἦν μοι πρός ζε δηλῶσαι τὸ πᾶν
Δέσποιν', ὃ τῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.

Καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
Ἀγορᾷ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί,
Ὡς ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
Οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξειρηκὼ ὅμως.
ΔΗ. Οἴμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος;
Τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόσκιον,
Ἀθρᾶιον; ὦ δύστηνος, ἆρ' ἀνώνυμος
Πέφυκεν, ὥσπερ ὑ πάγων διώνυμος;
Ἢ κἀν τὰ λαμπρὰ κἀκατ' ὄμμα κἀν φύσει;
ΑΓ. Πατρὸς μὲν ἦσθα θυγάτηρ Εὐρύτου ποτὲ,
Ἰόλη καλεῖτο· τῆς ἐκείνος ἁδαμᾶ
Βλάσας ἐφώνει δῆθεν ὑδὲν ἰσορῶν·
ΧΟ. Ὀλοιτο μή τοι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ
Λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.
ΔΗ. Τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
Τοῖς νῦν παρῦσιν ἐκπέπληγμαι κυρῶ.
ΧΟ. Πάθει μολῦσα τανδρός· ὡς τάχ' ἂν ξαφῆ
Λέξειεν, εἴ μιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
ΔΗ. Αλλ' εἶμι· κἀκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.
ΧΟ. Ημεῖς δὲ ποσμολώμεθ'; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;
ΔΗ. Μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμοῖν ὑπ' ἀγγέλων
Αλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.
ΛΙ. Τί χρὴ γύναι μολόντα μ' Ηρακλεῖ λέγειν,
Δίδαξον· ὡς ἕρπουσα εἰσορᾷς ἐμέ.
ΔΗ. Ως ἐκ τραχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν
Αἴσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀνεώσασθαι λόγους;
ΛΙ. Αλλ' εἴ τι χρήζεις ἰσορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
ΔΗ. Η κἀν τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;

ΛΙ.

V. 383 κάρτα G. Canterus. Hic versus aptius Choro assignandus sine nota interrog. V. 399 al. ταχείας. V. 400 ἀναεώσασθαι G. Canterus.

ΛΙ. Ισω μέγας Ζεύς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ.
ΔΗ. Τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἣν ἥκεις ἄγων;
ΛΙ. Εὐβοϊς, ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν.
ΔΗ. Οὗτος βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
ΛΙ. Σὺ δ' εἰς τί δή με τῦτ' ἐρωτήσασ' ἔχεις;
ΔΗ. Τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρενεῖς ἅ σ' ἱστορῶ.
ΛΙ. Πρὸς τὴν κρατῦσαν Δηϊάνειραν Οἰνέως
Κόρην, δάμαρτά Ἡρακλέους, (εἰ μὴ κυρῶ
Λίσσων μάταια) δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.
ΔΗ. Τῦτ' αὖτ' ἔχρηζον τῦτό (γ' μαθεῖν· λέγεις
Δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν;
ΛΙ. Δίκαια γάρ.
ΔΗ. Τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δῦναι δίκην,
Ην ἀρετῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν;
ΛΙ. Πῶς μὴ δίκαιος; τί πολὲ ποικίλως ἔχεις;
ΔΗ. Οὐδέν. σὺ μέντοι κάρτα τῦτο δρῶν κυρεῖς.
ΛΙ. Απειμι. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν.
ΔΗ. Οὔ. πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορήμασι βραχύ.
ΛΙ. Λέγ' εἴ τι χρῄζεις. οὐ γὰ ὑ σιγηλὸς εἶ.
ΔΗ. Τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
Κάτοιδα δήπῦ;
ΛΙ. Φημί. πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;
ΔΗ. Οὐκῦν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτυ πορὰν ἄγειν;
ΛΙ. Ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν
Σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμῦ κλύειν παρών;
ΔΗ. Πολλοῖσιν ἀστῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίων
Αγορᾷ πολύς (γ τἀῦτά γ' εἰσήκυσ' ὄχλος.
ΛΙ. Ναὶ,
Κλύειν γ' ἔφασκον· ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεται
Δάκνειν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.

ΔΗ.

ΔΗ. Ποίαν δόκησιν; ὐκ ἐπώμοσ᾽ λέγων
Δάμαρτ᾽ ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
ΛΙ. Ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς Θεῶν φράσον φίλη
Δέσποινα τόνδε, τίς ποτ᾽ ἐστὶν ὁ ξένος.
ΔΗ. Ὃς ζῇ παρὼν ἥκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ
Πόλις δαμεὶη πᾶσα, κὐχ ἡ Λυδία
Πέρσειεν αὐτὴν, ἀλλ᾽ ὁ τῆσδ᾽ ἔρως φανείς.
ΛΙ. Ἀνθρωπος ὦ δέσποιν᾽ ἐπισήτω· τὸ γὰρ
Νοσοῦντι ληρεῖν, ἀνδρὸς ὐχὶ ξώφρονος.
ΔΗ. Μὴ πρὸς σὺ τοῦ κατ᾽ ἄκρον Οἰταῖον πάπος
Διὸς καλασράπτουλος ἐκκλέψῃς λόγον.
Οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
Οὐδ᾽ ἥτις ὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι
Χαίρειν πέφυκεν ὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
Ἐρωλι μέν νυν ὅσις ἀλανίσας
Πύκλης ὅπως ἐς χεῖρας, ὐ καλῶς φρονεῖ.
Οὗτος γὰρ ἄρχῃ ἢ Θεῶν ὅπως θέλῃ,
Κἀμοῦ γε· πῶς δ᾽ ἄν χἀτέρας οἵας γ᾽ ἐμοῦ;
Ὡς εἴτι τῷ μῷ ταὐτὸ τῇδε τῇ νόσῳ
Ληφθέντι μεμπτὸς εἰμι, κἀρλα μαίνομαι·
Ἡ τῇδε τῇ γυναικὶ τῇ μελαντίᾳ
Τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μηδ᾽ ἐμοὶ κακοῦ τινός.
Οὐκ ἔστι ταῦτ᾽· ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
Ψεύδῃ, μάθησιν ὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
Εἰ δ᾽ αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν
Θέλῃς γνώσεσθαι χρηστὸς, ὀφθήσῃ κακός.
Ἀλλ᾽ εἰπὲ πᾶν τἀληθές· ὡς ἐκλάθεσθαι,
Ψεύδει καλεῖσθαι, κὴρ προσεστιν ὐ καλή.

Ὅπως

V. 441 al. ἀποσήτω et φρυσήτω et παρσήτω. Ultimum rectius, ut sit δέσποινα παρσήτω. V. 442 lege disjunctim νοσοῦντι mendax quidpiam. V. 448 al. μὲν οὖν.

Οπως δὲ λήσεις, ὐδὲ τοῦτο γίνεῖ).
Πολλοὶ γὰρ οἷς ἔιρηκας, οἳ φράσυσ' ἐμοί.
Κεἰ μὲν δέδοικας, ὐ καλῶς ταρβεῖς· ἐπεὶ
Τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν.
Τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; ὐχὶ χἀτέρας
Πλείσας ἀνὴρ εἷς Ηρακλῆς ἔγημε δή;
Κὔπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
Ηνέγκατ'· ὐδ' ὄνειδος ἥδε τ', ὐδ' ἂν εἰ
Κάρτ' ἐνδακείη τῷ φιλεῖν· ἐπεί σφ' ἐγὼ
Ωκλειρα δὴ μάλισα προσβλέψασ', ὅτι
Τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσε,
Καὶ γῆν πατρῴαν ὐκ ἐκοῦσα δύσμορος
Επερσε κἀδύλωσεν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Ρείτω κατ' ἔρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
Πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψαδεῖν ἀεί.

ΧΟ. Πείθυ λεγύσῃ χρησὰ (κὐ μέμψῃ χρόνῳ)
Γυναικὶ τῇδε· κἀπ' ἐμοῦ κλύσῃ χάριν.

ΛΙ. Αλλ' ὦ φίλη δέσποιν', ἐπεί σε μανθάνω
Θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ, κὐκ ἀγνώμονα,
Πᾶν σοι φράσω τἀληθὲς, ὐδὲ κρύψομαι.
Εσιν γὰρ ὕτως, ὥσπερ ὕτος ἐννέπει.
Ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ηρακλῆ
Διῆλθε, χὐ τῆσδ' ὕνεχ' ἡ πολύφθορος
Καθῃρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί.
Καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ χὐ τὸ πρὸς κείνυ λέγειν)
Οὔτ' εἶπε κρύπτειν, ὅτ' ἀπηρνήθη ποτέ·
Αλλ' αὐτὸς ὦ δέσποινα δειμαίνων τὸ σὸν
Μὴ σέργον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
Ημαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
Επεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίσασαι λόγον,
Κείνυ τε χὐ σὴν ἐξίσυ κοινὴν χάριν,

Καὶ σέρξε τὴν γυναῖκα, κ᾽ βέλη λόγυς
Οὓς εἶπας ἐς τήνδ᾽, ἐμπέδως εἰρηκέναι.
Ως τἄλλ᾽ ἐκεῖνος πάντ᾽ ἀρισθ᾽ων χεροῖν,
Τῦ τῆσδ᾽ ἔρωτος εἰς ἅπανθ᾽ ἥσσων ἔφυ.

ΔΗ. Αλλ᾽ ὧδε κ᾽ φρονῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν.
Κ᾽ἴτοι νόσον γ᾽ ἐπακτὸν ἐξαμῦσόμεθα,
Θεοῖσι δυσμαχῦντες· ἀλλ᾽ εἴσω στέγης
Χωρῶμεν, ὡς λόγων ἐπισολὰς φέρῃς, 500
Α, τ᾽ ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
Καὶ ταῦτ᾽ ἄγῃς· κενὸν γὰ᾽ δίκαιά σε
Χωρεῖν προσελθόντ᾽ ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

Επωδικα. Στροφή.

ΧΟ. Μέγα τὶ σθένος ἀ
Κύπρις ἐκφέρει νίκας ἀεί.
Καὶ τὰ μὲν Θεῶν
Παρέβαν· κ᾽ ὅπως
Κρονίδαν ἀπάτασεν, ὑ λέγω·
Οὐδὲ τὸν ἔννυχον Αἴδαν,
Η Ποσειδάωνα τινάκλορα γαίας. 510
Αλλ᾽ ἐπὶ τάνδ᾽ ἄρ᾽ ἄκοιτιν
Αμφίγυοι καλέβαν πρὸ γάμων τινές·
Πάμπληκλα πασκόνιτάτ᾽ ἐξ-
ῆλθον ἄεθλ᾽ ἀγώνων.

Αντιστροφή.

Ο μὲν ἦν πολαμῦ
Σθένος, ὑψίκερω τέραόρῦ
Φάσμα ταύρῦ
Αχελῶος ἀπ᾽ Οἰ-
νιαδᾶν· ὁ δὲ Βακχίας ἅπο
Ηλθε πανίπλονα Θήβας 520
Τόξα κ᾽ λόγχας ῥόπαλόπλε τινάσσων

Παῖς

Παῖς Διός· οἱ τότ' ἀολλεῖς ἵ-
σαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων· μόνα
Δ' εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις
Ραβδονόμῳ ξυνοῦσα.

Επωδός.

Τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ
Τόξων πάταγος, ταυρείων
τ' ἀνάμιγδα κεράτων·
Ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι
Κλίμακες· ἦν δὲ μελώπων ὀλόεντα
Πλήγματα, καὶ σόνος ἀμφοῖν.
Ἁ δ' ἀοῦπις ἀβρὰ
Τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ
Ἡσο, τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν.
Ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω,
Τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
Ἐλεεινὸν ἀμπύει.
Καὶ πὸ μαλρὸς ἄφαρ
Βέβακεν, ὡς πόρτις ἐρήμα.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΧΟΡΟΣ, ΛΙΧΑΣ, ΥΛΛΟΣ.

Ιαμβοί.

ΔΗ.

ΗΜΟΣ φίλαι κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
Ταῖς αἰχμαλώτοις πασὶν ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
Τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
Τὰ μὲν φράσουσα, χερσὶν ἃ τεχνησάμην.
Τὰ δ' οἷα πάσχω ζυγκαλοικτίσαι μόνη.

Κόρην

V. 522—3 sic versus digerendi:
Παῖς Διός· οἱ τότ' ἀολλεῖς
Ἰεσαν ἱέμενοι λεχέων· μόνα

Κόρην γὰ, οἶμαι δ' ὑκέτ', ἀλλ' ἐζαλσμένην,
Παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
Λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
Καὶ νῦν δύ' ὄντε μίμνομεν μιᾶς ὕπο
Χλαίνης ὑπαλκάλισμα. τοιὰδ' Ηρακλῆς
Ο σιτὸς ἡμῖν κἀγαθὸς τελεύμενος
Οἰκεῖ· ἀντέπεμψε τὴν μακρὰν χρόνου.
Εγὼ δὲ θυμὸν μὲν ὑκ ἐπίσαμαι
Νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ.
Τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ, τίς ἂν γυνὴ
Δύναιτο, κοινωνοῦσα τῆς αὐτῶν γάμων;
Ορῶ γὰ ἥβην, τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω,
Τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
Οφθαλμὸς ἄνθος, τῶνδ' ὑπεκλρέπειν πόδα·
Ταῦτ' ἦν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ηρακλῆς
Εμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.
Αλλ' ὦ γὰ (ὥσπερ εἶπον) ὀργαίνειν καλὸν
Γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ἢ δ' ἔχω φίλαι
Λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
Ην μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
Θηρὸς, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον·
Ο πᾶς ἔτ' ἦσα, τοῦ δασυσέρνου πάρα
Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην·
Ος τὸν βαθύῤῥουν πολαμὸν Εὔηνον βροτοὺς
Μισθοῦ πόρδε χερσὶν, ὅτε πομπίμοις
Κώπαις ἐρέσσων, ὅτε λαίφεσιν νεώς.
Ος καμὲ, πρῶ πολλῶν ἡνίκα σόλων
Ξὺν Ηρακλεῖ τοπρῶτον εὖνις ἐσόμην,
Φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ,

Ψαύει

V. 550 al. καλύμμενος. V. 571 τὸν πολλῶν ἡνίκα σόλον G. Canterus.

Ψαύει μαλαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἤϋσ' ἐγώ.
Χῷ Ζηνὸς ἀθὺς παῖς ἐπισρέψας χεροῖν,
Ηκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πνεύμονας
Στέρνων διερροίζησεν· ἐκθηήσκων δ' ὁ θὴρ
Τοσοῦτον εἶπε, παῖ γέροντος Οἰνέως,
Τοσόνδ' ὀνήσῃ τῷ ἐμῷ (ἐὰν πίθῃ)
Πορθμῷ, ὅθ' ὕνεχ' ὑσάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ. 580
Εἰ γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῷ ἐμῷ
Σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσὶν ἢ μελαγχόλως
Ἔβαψεν ἰὸς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
Ἔσαι φρενός σοι τοῦτο κτηνήριον
Τῆς Ηρακλείας, ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν
Στέρξῃ γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
Τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι, δόμοις γὰ ἦν
Κείνῳ θανόντος ἐγκεκλεισμένον καλῶς·
Χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, πρόσθαλπος' ὅσα
Ζῶν κεῖνος εἶπε· κ' πεπείραν' τάδε. 590
Κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισαίμην ἐγὼ,
Μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας συγῶ.
Φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
Τὴν παῖδα, κ' θέλκτροισι τοῖσδ' ἐφ' Ηρακλεῖ,
Μεμηχάνη' τέργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
Πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσομαι.

ΧΟ. Αλλ' εἴτις ἐσὶ πίσις ἐν τοῖς δρωμένοις,
Δοκεῖς παρ' ἡμῖν ὑ βεβουλεῦσθαι κακῶς.

ΔΗ. Οὕτος ἔχει γ' ἡ πίσις· ὡς τὸ μὲν δοκεῖν
Ενεσι, πείρᾳ δ' ὑ προσωμίλησά πω. 600

ΧΟ. Αλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς ὑδ' εἰ δοκεῖς
Ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη.

ΔΗ. Αλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰ βλέπω
Θυρᾶον ἤδη· διὰ τάχος δ' ἐλᾶσε'.

Μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ'· ὡς ζκότῳ
Κἂν αἰχρὰ πράσσῃς, ἤ ποτ' αἰχύνῃ πεσῇ.

ΛΙ. Τί χρὴ ποιεῖν σήμαινε τέκνον Οἰνέως·
Ὡς ἐσμὸν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗ. Αλλ' αὐτὰ δή ζοι ταῦτα κ' πράσσω Λίχα,
Εως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις.
Οπως φέρεις μοι τόνδε γ' ἀΰφῃ πέπλον
Δώρημ' ἐκείνῳ τἀνδρὶ τῆς ἐμῆς χερός.
Διδὺς δὲ τόνδε, φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
Κείνυ πάροιθεν ἀμφιδύσε) χροΐ.
Μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίυ,
Μήθ' ἕρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέσιον σέλας,
Πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῶς σαθεὶς
Δείξῃ Θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
Οὕτω γὰ ηὔγμην· εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμυς
Ἰδοιμι ζωθέντ' ἢ κλύοιμι, πανδίκως
Στελεῖν χιτῶνι τῷδε, κ' φανεῖν Θεοῖς
Θυλῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώμαλι.
Καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος ἀμαθὲς
Σφραγῖδος ἕρκῳ τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσε)·
Αλλ' ἕρπε, κ' φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον
Τὸ μὴ 'πιθυμεῖν, πομπὸς ὤν, περισσὰ δρᾶν·
Επειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνυ τέ ζοι
Κἀμοῦ ξυνελθοῦσ', ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ.

ΛΙ. Αλλ' εἴπερ Ερμῆ τήνδε πομπάζω τέχνην
Βέβαιον, ὅτι μὴ σφαλῶ γ' ἐν ζοί ποτε.
Τὸ μὴ ὑ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχῃ δεῖξαι φέρων,
Λόγων τε πίσιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι.

ΔΗ.

V. 623—4 forte sic leg.

——— ὃ κεῖνος εὖ μάθῃ
Σφραγῖδος ἕρκῳ τῷδ' ἐπ' ὀμμ' εἰ θήσε).

ΔΗ. Στείχοις ἂν ἤδη. κἀγὼ ἐξεπίσασαι
Τἀγὼ ἐν δόμοισιν ὡς ἔχουσα τυγχάνω.
ΛΙ. Ἐπίσαμαί τε κἀγὼ φράσω ξυσωμῶσα.
ΔΗ. Ἀλλ' οἶδα μὲν δὴ κἀγὼ τἀπὸ τῆς ξένης ὁρῶν
Προσδέγματ', αὐτὴν δ' ὡς ἐδεξάμην φίλως.
ΛΙ. Ὡς' ἐκπλαγῆναι τἄμὸν ἡδονῇ κέαρ.
ΔΗ. Τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὼ
Μὴ πρὶν λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
Πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ πεπόμεθα.

Στροφὴ ἀ.

ΧΡ. Ὦ ναύλοχα κἀγὼ πέτρᾳα
Θερμὰ λυτρὰ, κἀγὼ πάγος
Οἴτας περιναιέτορες,
Οἵτε μέσαν
Μηλίδα παρ' λίμναν,
Χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν Κόρας,
Εἰθ' Ἑλλάνων ἀγορὰν
Πυλάτιδες καλέομαι.

Ἀντιστροφὴ ἀ.

Ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν
Αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν
Ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν,
Ἀλλὰ θείας
Ἀντίλυρον μούσας.
Ὁ γὼ Διὸς Ἀλκμήνας τε κῦρος
Σεύτας πάσας ἀρετᾶς
Λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους.

Στροφὴ β'.

Ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν
Πάλαι δυοκαιδεκάμηνον
Ἀμμένουσαι χρόνον

Πελά-

Πελάγιον ἵδρις ὑδέν.
Α δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα
Δυσάλαινα καρδίαν
Πάγκλαυστος αἰὲν ὤλνυτο.
Νῦν δ' Αρης οἰσρηθεὶς
Εξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν.

Αντισροφὴ β'.

Αφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ
Σταίη πολύκωπον ὄχημα
Ναὸς αὐτῷ, πρινὴ
Τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
Νασιῶτιν ἐσίαν ἀμείψας,
Ενθα κληζεῖ Ζυτήρ.
Οθεν μόλοι πανάμερος
Τᾶς πειθῦς παγχρίσῳ
Συγκραθεὶς ἐπὶ πρόφασι Ζηρός.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΥΛΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΔΗ.

Γυναικες, ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω
Πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.
ΧΟ. Τί δ' ἐσὶ Δηϊάνειρα, τέκνον Οινέως;
ΔΗ. Οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα
Κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.
ΧΟ. Οὐ δή τι πρὸς σῶν Ηρακλεῖ δωρημάτων;
ΔΗ. Μάλισά γ'· ὥσε μή ποτ' ἂν προθυμίαν
Αδηλον ἔργῳ τῷ παραγνέσαι λαβεῖν.
ΧΟ. Δίδαξον, εἰ διδακτὸν ἐξ ὅτου φοβῇ.
ΔΕ. Τοιοῦτον ἐκβέβηκεν οἷον ἂν φράσω

Γυναῖκες

Γυναῖκες ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον παθεῖν.
Ω γὰ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρλίως
Ἔχριον, ἀργῆτ' οἰὸς ἀίρῳ πόκῳ,
Τῦτ' ἠφάνισαι διάβορον πρὸς ὕδενὸς
Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἑδεσὸν ἐξ αὐτῦ φθίνῃ, 690
Καὶ ψῇ κατ' ἄκρας πιλάδος· ὡς δ' εἰδῆς ἅπαν
Ἡ τῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκλεπῶ λόγον.
Ἐγὼ γὰ ὢν ὁ θήρ με Κένταυρος, πονῶν
Πλάραὰν πικρᾷ γλωχῖνι, πρυσιδάξαλε,
Παρῆκα θεσμῷ ὕδεν, ἀλλ' ἐσωζόμην
Χαλκῆς ὅπως δύσπιπλον ἐκ δέλτυ γραφήν.
Καί μοι τάδ' ἦν πρόρρητα, γὰ τοιαῦτ' ἔδρων·
Τὸ φάρμακον τῦτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' ἀεὶ
Θέρμης ἄθικτον ἐν μυχοῖς ζώσειν ἐμὲ,
Εως ἂν ἀρλίχρισον ἁρμόσαιμί πυ. 700
Κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ' ὅτ' ἦν ἐργασέον,
Ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
Μαλλῷ, πάσασα κλησίυ βοτῦ λάχνην.
Κἄθηκα ζυμπλύξας' ἀλαμπὲς ἡλίυ
Κοίλῳ ζυγάσρῳ δῶρον, ὥσπερ εἶδε.
Εἴσω δ' ἀποσείχυσα, δέρκομαι φάτιν
Ἄφρασον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
Τὸ γὰ κάτασμα τυγχάνω ῥίψασά πως
Τῆς οἰὸς, ᾗ πρῦχριον, ἐς μέσην φλόγα,
Ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπετο, 710
Ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, γὰ κατέψηκ' χθονὶ,
Μορφῇ μάλις' εἰκασὸν, ὥστε πρίονος
Ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλυ.
Τοιόνδε κεῖται πρόπετές· ἐκ δὲ γῆς ὄθεν
Πρῦκειτ', ἀναζέυσι θρομβώδεις ἀφροὶ,
Γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτῦ

Χυθέντος εἰς γὴν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου·
Ὡς οὐκ ἔχω τάλαινα σοὶ γνώμης πέρα.
Ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
Πόθεν γὰρ ἄν ποτ', ἀντὶ τῆς δυσκλεοῦς ὁδοῦ
Ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν ἥς ἔθηκ' ὕπερ;
Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
Χρῄζων ἔθελγέ μ'· ὧν ἐγὼ μεθύστερον,
Οτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
Μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευδήσομαι
Γνώμης, ἐγὼ δύσηνος ἐξαπορθέρω.
Τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα, καὶ θεὸν
Χείρωνα σημήναντα· χὥσαπερ ἂν δίκῃ,
Φθείρῃ τὰ παίδα κἀπόλλ'. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
Σφαγῶν διελθὼν ἰὸς ἁμαίτους μέλας,
Πῶς οὐκ ὀλεῖ κἀμ τόνδε; δόξει γὼν ἐμοὶ,
Καίτοι δέδοκ), κεῖνος εἰ σφαλήσεται),
Ταύτῃ σὺν ὁρμῇ κἀμὲ ζυνθανεῖν ἅμα·
Ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀναχέτον,
Ητις προλιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

ΧΟ. Ταρβεῖν μὲν ἔρξαι δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει·
Τὴνδ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

ΔΗ. Οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασι
Οὐδ' ἐλπὶς, ἥτις κἀγαθοῦς τι προξενεῖ.

ΧΟ. Αλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἐκουσίας
Ὀργὴ πέπειρα, τῆς ζε τυγχάνειν πρέπει.

ΔΗ. Τοιαῦτα δ' ἄν λέξειεν οὐχ ὁ τῶ κακῶ
Κοινωνὸς, ἀλλ' ᾧ μηδὲν ἐς οἴκους βαρύ.

ΧΟ. Σιγᾷν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω χρόνον,
Εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ ζαυτῆς· ἐπεὶ
Πάρεσι, μασὴρ πατρὸς ὃς πρὶν ᾠχεῖο.

ΤΑ.

V. 744 al. λόγον.

ΥΛ. Ω μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἰλόμην,
Η μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ ζεσωσμένην
Αλλῃ κεκλῆσθαι μητέρα σ', ἢ λώνς φρένας
Τῶν νῦν παρεσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί σθεν. 750

ΔΗ. Τί δ' ἐστὶν ὦ παῖ, ποῖός γ' ἐμῦ συγκέκμυον;

ΥΛ. Τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι (τὸν δ' ἐμὸν λέγω
Πατέρα) καλαικίσασα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΔΗ. Οἴμοι. τίν' ἐξήνεγκας ὦ τέκνον λόγον;

ΥΛ. Ον οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. τὸ γὰρ
Φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγώνιστον ποιεῖν;

ΔΗ. Πῶς εἶπας ὦ παῖ; τῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
Αζηλον ὕστως ἔργον εἰργάσθαι με φῄς;

ΥΛ. Αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι
Πατρὸς δεδορκώς, κἀ καλὰ γλῶσσαν κλύων. 760

ΔΗ. Πῦ δ' ἐμπεπλάζεις τάνδρὶ κἀ παρίσασαι;

ΥΛ. Εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
Οθ' εἶρπε κλεινὴν Εὐρύτυ πέρσας πόλιν,
Νίκης ἄγων τρόπαια, κἀκροθίνια,
Ακλή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
Κέναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διὶ
Βωμὺς ὁρίζει, τεμένίαν τε φυλλάδα·
Οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ.
Μέλλονσι δ' αὐτῷ πολυθύτας τεύχειν σφαγάς,
Κήρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας 770
Τὸ σὸν φέρων δώρημα θανάσιμον πέπλον.
Ον κεῖνος ἐνδὺς, ὡς σὺ προὔξεφίεσο,
Ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐκλεκτοὺς ἔχων
Λείας ἀπαρχὴν βοῦς, ἀταῖρ τὰ πάνθ' ὁμῶ
Εκατὸν προσῆγε ξυμμιγῆ βοσκήματα.
Καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος ἔλεῳ φρενὶ

Κόσμῳ

V. 747 dele σ'.

Κόσμῳ τε χαίρων ϗ σολῇ καλινύχελο·
Οπως δὲ Ζεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο
Φλὸξ αἱμαληρὰ, κἀπὸ σιείρας δρυὸς
Ιδρὼς ἀνίει χρωτὶ, ϗ σροσπλύσελο
Πλάγξιν ἀρτίκολλος, ὥσε τέκτονος,
Χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀσέων
Οδασμὸς ἀντίσασος· εἶτα φοινίας
Εχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυλο,
Ενσαῦθα δὴ βόησε τὸν δυσδαίμονα
Λίχαν, τὸν ὕδὲν αἴτιον τῦ σῦ κακῦ,
Ποίας ἐνέσκοι τόνδε μηχανᾶς σέπλον.
Ο δ' ὕδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
Δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν, ἐσαλμῴον·
Κἀκεῖνος ὡς ἤκυσε, ϗ διώδυνος
Σπασμὸς αὐτῦ σνᾶμόνων ἀιθήψαλο,
Μάρψας σοδὸς νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζει,
Ριπλεῖ σρὸς ἀμφίκλυτον ἐκ σόλυ σέτραν.
Κόμης δὲ λακὸν μυλεὸν ἐκραίνῃ μέσυ
Κρανὸς διασπαρένλος, αἵμαλός θ' ὁμῦ.
Απας δ' ἀνεφώνησεν οἰμωγῇ λεὼς,
Τῦ μὲν νοσῦνλος, τῦ δὲ διαπεπραγμένυ.
Κὐόδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
Εσπᾶτο γὰ σέδονδε, ϗ μελάρσιος
Βοῶν, ἰΰζων· ἀμφὶ δ' ἐκλύπων σέτραι,
Λοκρῶν ὄρειοι σρῶτες, Εὐβοίας τ' ἄκραι.
Επεὶ δ' ἀπεῖπε, σολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
Ρίπλων ἑαυτὸν, σολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
Τὸ δυσπάρδενον λέκλρον ἐνδαλύμφυς
Σῦ τῆς ταλαίνης, ϗ τὸν Οινέως γάμον,
Οἷον καλακλήσαλο λυμαλῆνα βίυ.

Τότ'

V. 780 al. ἀνήει.

Τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάτροφον
Ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
Δακρυρροοῦντα· καί με προσβλέψας, καλεῖ,
Ὦ παῖ, πρόσελθε· μὴ φύγῃς τὸμὸν κακόν,
Μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
Ἀλλ' ἄρον ἔξω· κἀμάλισσα μὲν μέθες
Ἐνταῦθ' ὅπως με μή τις ὄψεται βροτῶν.
Εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις. ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
Πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτῇ θάνω.
Τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ κακῷ
Θέντες σφὲ πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις,
Βρυχώμενον πασμοῖσι· καί νιν αὐτίκα
Ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
Τοιαῦτα μῆτερ παῖρι βυκάσας ἐμῷ
Καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὧν σε ποίνιμος Δίκη
Τίσαιτ', Ἐριννύς τ', εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
Θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ πρῶτ' ἔβης,
Πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
Κτείνασ', οἵου οὐκ ἄλλον ὄψῃ ποτέ.

ΧΟ. Τί σῖγ' ἀφέρπεις; ἢ κάτοισθ' ὅθ' ὕστερα
Ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ καλῃγόρῳ;

ΥΛ. Ἔατ' ἀφέρπειν, ὄμμα τοῦμὸν ὀφθαλμῷ ἐμῷ
Αὐτῇ γλυκύτατ' ἄπωθεν ἑρπύσῃ καλός.
Ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόμαλος τί δεῖ τρέφειν
Μηρῷον, ἥτις μηδὲν ὠφελοῦσα δρᾷ;
Ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα. τὴν δὲ τέρψιν ἣν
Τῷ πῷ δίδωσι παῖρι, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

Ἀντίστροφα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Ἰδ' οἷον ὦ παῖδες προσέμιξεν ἄφαρ
Τύπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν

4 M Τᾶς

V. 823 al. πρῶβαλες.

Τᾶς παλαμφάτυ πεννοίας,
Ο, τί ἔλαχιν ὁπότε τελέομενος ἐκφέροι
Δωδέκαλός τ' ἄρλος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
Τῷ Διὸς αὐτόπαιδι· ἢ τάδ' ὀρθῶς
Εμπεδα καλυρίζει.
Πῶς γὰ ἂν ὁ μὴ λάτων,
Ετι ποτ' ἔτ' ἐπίποτον ἔχοι
Θανὼν λαλρείαν;

Αντιστροφὴ α'.

Εἰ γὰ σφε κενλαύρυ φονία νεφέλα
Χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
Πλάρᾳ προσακένλος ἰῷ,
Ον τέκελο θάναλος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων,
Πῶς ὅδ' ἂν αἔλιον ἕτερον ἢ ταυῦν ἴδοι,
Δεινολάτῳ μὲν Υδρας προσέλακὼς
Φάσμαλι; μελαγχαίτα
Τ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει
Νέαυ γ' ὕπο δολόμυθα κέντρα
Επιζέσανλα.

Στροφὴ β'.

Ων ἄδ' ἀ τλάμων ἄοκνον
Μεγάλαν προσορῶσα δόμοισιν βλάβαν
Νέων αἰοσόνλων γάμων,
Τὰ μὲν ὕτι προσέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόυς
Γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι ξυναλλαγαῖς,
Η πυ ὁλοὰ τένι,
Η πυ ἀδίνων χλωρὰν
Τέγγει δακρύων ἄχναν.
Αδ' ἐρχομένα
Μοῖρα προφαίνι δολίαν
Καὶ μεγάλαν ἄταν.

Αντι-

Αντιστροφὴ β'.

Ἐρρωγᾶ πᾶγὰ δακρύων.
Κέχυται νόσος. ὦ πότοι, οἷον ἀναρ-
σίων ὕπω ἀγακλειτὸν Ηρακλέ' ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι.
Ἰὼ κελαινὰ λόγχα τᾶ προμάχω δορὸς,
Ἃ τότε θοὰν νύμφαν
Ἀγάγες ἀπ' αἰπεινᾶς
Τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ.
Ἃ δ' ἀμφίπολος
Κύπρις ἄναυδος φανερὰ
Τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.

ΧΟΡΟΣ, ΤΡΟΦΟΣ, ΠΡΕΣΒΥΣ, ΥΛΛΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἰαμβοί.

ΧΟ.

Ποτερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
Οἴκτῳ δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένην;
Τί φημί;
Ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον ἀλλὰ δυσυχῆ
Κωκυτὸν ἔισω, καί τι καινίζει στέγη.
Ξύνες δὲ
Τήνδ', ὡς ἀήθης ἡ ξυνωφρυωμένη
Χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῦα σημανοῦσά τι.

ΤΡ. Ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν ὐ σμικρῶν κακῶν
Ηρξεν τὸ δῶρον Ηρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. Τί δ' ὦ γεραὰ παγκοπωθὲν λέγεις;

ΤΡ. Βέβηκε Δηϊάνειρα τὴν πανυστάτην

Οδῶν

V. 868 al. ὥς' οἰκτίσαι. V. 882 forte αὐδᾷς.

Οδῶν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου πορός.
ΧΟ. Οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα;
ΤΡ. Πάντ' ἀκήκοας,
ΧΟ. Τέθνηκεν ἡ τάλαινα;
ΤΡ. Δεύτερον κλύεις.

Μονοστροφικα.

ΧΟ. Τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῄς;
ΤΡ. Σχεδιώταλα πρὸς γε πρᾶξιν.
ΧΟ. Εἰπὲ τῷ μόρῳ γύναι ξυνδρέχει.
ΤΡ. Αὐτὴν διηῖσωσε.
ΧΟ. Τίς θυμὸς, ἢ τίνες νόσοι;
ΤΡ. Τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ
Ξυνεῖλε.
ΧΟ. Πῶς ἐμήσαλο
Πρὸς θανάτῳ θάναλον
Ανύσασα μόνα;
ΤΡ. Στονόεντος ἑνὸμᾷ σιδήρῳ.
ΧΟ. Επεῖδες ὦ μαλαία τάνδ' ὕβριν;
ΤΡ. Επεῖδον, ὡς δὴ πλησία παρασάτις.
ΧΟ. Τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.
ΤΡ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.
ΧΟ. Τί φωνεῖς;
ΤΡ. Σαφηνῆ.
ΧΟ. Ετεκεν ἔτεκεν μεγάλαν
Ανέορλος ἅδε νύμφα
Δόμοισι τοῖσδ' Ερινύν.

Ιαμβοί.

ΤΡ. Αγαν γέ· μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία
Ελάσας οἷ' ἔδρασε, κἀρτ' ἂν ᾤκτισας.

ΧΟ.

V. 911 al. Α νέορλος i. e. quae nuper advenit.

ΧΟ. Καὶ ταῦτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κλίσαι;
ΤΡ. Δεινῶς γε. πᾶσιν δ' ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
Ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω μόνη,
Καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
Στρωννύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῴη πατρί,
Κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μήτις εἰσίδοι,
Βρυχᾶτο μὲν δωμοῖσι περιπλῆσα', ἅτε
Γένοιτ' ἐρήμη, κλαῖε δ' ὀργάνων ἄτᾳ
Ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος.
Ἀλλὴ δὲ κἄλλη δωμάτων τρωφωμένη,
Εἴ πῃ φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
Ἐκλαγεν ἡ δύσηνος εἰσορωμένη,
Αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀναπαλυμένη.
Καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τολοιπὸν ὐσίας.
Ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὁρᾷ
Τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
Κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη
Φρύργν· ὁρᾷ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
Τοῖς Ἡρακλείοις τρωλὰ βάλλουσαν φάρη.
Ὅπως δ' ἐτέλεσε τῦτ', ἐπερθορῦσ' ἄνω,
Καθέζετ' ἐν μέσοισιν ἀνασπρίοις·
Καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
Ἐλεξεν, Ὦ λέχη τε κἠ νυμφεῖ' ἐμά,
Τολοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὡς ἔμ' ἤ ποτε
Δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' ἀνήτριαν.
Τοσαῦτα φωνήσασα, ζυλόνῳ χερὶ
Λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος
Πρῶκειτο μασῶν περονὶς· ἐκ δ' ἐλώπισε
Πλευρὰν ἅπασαν, ὠλένην τ' ἀώνυμον·
Κἀγὼ δρομαία βᾶσ', ὅσον περ ἔσθενον,

V. 915 lege vel ἔτλη τις vel ἀνέτλη.

Τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
Κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
Ὀρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ
Πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ ἢ φρένας πεπληγμένην.
Ἰδὼν δ' ὁ παῖς ὤμωξεν. ἔγνω γὰ τάλας
Τὸν σὸν κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,
Οὗ ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον, ἕνεκα
Ἀκοῦσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.
Κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύσνους ὑπ' ὀδυρμάτων
Ἐλείπετ' οὐδὲν ἀμφί νιν γοώμενος,
Οὔτ' ἀμφιπίπλων σώμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
Πλευρὰν παρεὶς, ἕκειτο πόλλ' ἀνασέναν,
Ὡς νιν μαλαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ.
Κλαίων ὅθ' ἕνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα
Πατρός τ' ἐκείνης τ' ὠρφανισμένος βίου.
Τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστίν· ὡς εἴ τις δύο
Ἢ καὶ πλείους τὶς ἡμέρας λογίζεται,
Μάταιός ἐστιν· οὐ γὰ εὐθ' ἥκει πρίων,
Πρὶν εὖ παθεῖν τὶς τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

Σύσημα.

ΧΟ. Πότερα ποτέρ' ἂν ἐπισείνω;
Πότερα τέλεα περαιτέρω,
Δύσκριτ' ἔμοιγε δυσάνω;
Τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις,
Τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσι
Κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.

Ἀντιστροφικα. Στροφὴ.

Εἴθ' ἀνεμόεσσά τις
Γένοιτ' ἔπευρος ἐσιοῦσα αὖρα,
Ἥ τις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
Τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον

Μὴ

Μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
Μῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ.
Επεὶ ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις
Χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν
Ασετόν τι θαῦμα.

Αντιστροφή.

Αλχᾶ δ' ἄρα κὰ μακραὰν
Εκλαγον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών. 980
Ξένων γὰ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις·
Πᾶς δ' αὖ φορεῖ νιν, ὡς φίλα
Προσκηδομένων, βαρεῖαν
Αψοφον φέρει βάσιν.
Αἶ αἶ αἶ· ὅδ' ἄναυδος φέρει.
Τί χρὴ, θανόντά νιν ἢ κα·
θ' ὕπνον ὄντα, κρῖναι;

Αναπαίστοι.

ΥΛ. Ω μοι ἐγὼ ζυ πάτερ,
Ω μοι ἐγὼ ζυ μέλεος.
Τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἴ μοι. 990
ΠΡ. Σίγα τέκνον, μὴ κινήσῃς
Αγρίαν ὀδύνην παλρὸς ὠμόφρονος.
Ζῇ γὰ προπετής· ἀλλ' ἴσχε δακὼν
Στόμα σόν.
ΥΛ. Πῶς φὴς ὦ γέρον; ἢ ζῇ;
ΠΡ. Οὐ μὴ ξεγείρῃς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
Καὶκινήσῃς, καὶνασήσῃς
Φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.
ΥΛ. Αλλ' ἐπί μοι μελέῳ
Βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν. 1000
ΗΡ. Ω Ζεῦ, ποῖ γᾶς ἥκω; ποῖα τοῖ-

σι

V. 980 al. Πρὔκλαγον. V. 982 Πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν;

σι βροτῶν κεῖμαι πεπονημένος ἀ-
λήκτοις ὀδύναις; οἵ μοι ἐγὼ τλά-
μων. ἠδ' αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.

ΠΡ. Αρ' ἐξήδεις ὅσον ἦν κέρδος
Σιγῇ κεῖθεν, ἢ μὴ ζκεδάσαι
Τῶδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον;

ΥΛ. Οὐ γὰ ἔχω πῶς ἄν
Στέρξαιμι, κακὸν τόδε λάσων.

ΗΡ. Ω Κηναία κρηπὶς βωμῶν 1010
Ιερῶν, οἵαν νῦν ἀνθ' οἵων
Θυμάτων ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠ-
νύσω. ὦ Ζεῦ,
Οἵαν μ' ἄρ' ἔθυ λώβαν, οἵαν
Ην μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
Ωφελον ὅσοις, τόδ' ἀκήλητον
Μανίας ἄνθος καλαδερχθῆναι.
Τίς γὰ ἀοιδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης
Ιαλορίας, ὃς τήνδ' ἄτην
Χωρὶς Ζηνὸς καλακηλήσει; 1020
Θαῦμ' ἄν πόρρωθεν ἰδεῖμαν. ἔ, ἔ,
Εᾶτέ με δύσμορον ἀνάσαι.
Εᾶτέ με δύσανον ἀνάσαι.
Πᾶ μυ ψαύεις; ποῖ κλίνεις;
Απολεῖς μ', ἀπολεῖς.
Ανλέτροφας ὅ, τι γὰ μύσῃ.

ΕΞΑΜΕΤΡΟΝ.

Ηπλαί μυ νόσος. ἠδ' αὖθ' ἕρπει. πῦ πόθεν ἔς' ὦ
Πάντων Ελλάνων ἀδικώταλοι ἀνέρες, ὣς δὴ
Πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, καλά τε δρία πάντα καθαίρων,
Ωλεκόμαν ὁ τάλας; ἢ νῦν ἐπὶ τῶδε νοσῦντι 1030
Οὐ πῦρ, ὐκ ἔγχος τὶς ὀνήσιμον ὐκ ἀπολρέψει.

Ε, ἔ, ὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα
Βίᾳ θέλῃ μολὼν
Τᾷ συγερᾷ. φεῦ, φεῦ.
ΠΡ. Ὦ παῖ τᾶδ' ἀνδρὸς, τέρσον τόδε μεῖζον ἀνίκῃ
Ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν. σὺ δὲ σύλλαβε. ζοί τε γὰρ ὄμμα
Ἔμπλεον ἢ δι' ἐμᾶ ζώζειν.
ΥΛ. Ψαύω μὲν ἔγωγε.
Λαθίπονον δ' ὀδύναν ὕτ' ἔνδοθεν ὕτε θύραζ' ἔ-
νεσί μοι ἐξανύσαι βιότᾳ. τοιαῦτα νέμῃ Ζεύς. 1040
Ἀναπαίσοι.
ΗΡ. Ὦ παῖ παῖ, ποῦ ποτ' εἶ;
Τᾷδέ με τᾷδέ με
Πρόσλαβε κυφίσας· ἔ, ἔ·
Ἰὼ ἰὼ δαίμον.
Θρώσκῃ δ' αὖ θρώσκῃ
Δειλαίᾳ διολοῦσ' ἡμᾶς
Ἀποτίβαλος ἀγρία
Νόσος· ἰὼ Παλλὰς
Τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,
Τὸν φύσαντ' οἰκλείσας, 1050
Ἀνεπίφθονον εἵρυσον ἔγχος,
Πᾶσον ἐμᾶς ὑπὸ κληῖδας.
Ἀκῦ δ' ἄχος ᾧ μ' ἐχόλωσε
Σὰ μάτηρ ἄθεος,
Αν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
Αὔτως, ὧδ' αὔτως ὥς μ' ὤλεσεν.
Ὦ Διὸς αὐθαίμων,
Ὦ γλυκὺς Ἅιδας
Εὔνασον, εὔνασον ὠκυπέτᾳ μόρῳ
Τὸν μέλεον φθίσας. 1060
40 Ἰαμβοί.

V. 1053 al. ἐχόλησεν veneno unxit.

Ιαμβοί.

ΧΟ. Κλύω᾽ ἔφριξα τάσδε ξυμφορὰς φίλαι
Ανακλος, οἵας οἷος ὢν ἐλαύνεϊ).

ΗΡ. Η πολλὰ δὴ κ᾽ θερμὰ, κ᾽ λόγῳ κακὰ,
Καὶ χερσὶ κ᾽ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ.
Κ᾽ὔπω τοιοῦτον ὕτ᾽ ἄκοιτις ἡ Διὸς
Πρ᾽ὔθηκεν, ὕθ᾽ ὁ συγγὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ,
Οἷον τόδ᾽ ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
Καθῆψεν ὥμοις τοῖς ἐμοῖς Ερινύων
Υφαντὸν ἀμφίβληστρον, ὦ διόλλυμαι.
Πλάθραισι γὰρ προσμαχθὲν, ἐκ μὲν ἑκάτας
Βέβρωκε χάρκας, σπλάγχνων τ᾽ ἀρίστας
Ροφεῖ ξυνοικῶν. ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μυ
Πέπωκεν ἤδη, κ᾽ διέφθαρμαι δέμας
Τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
Κ᾽ ταῦτα λόγχη πεδιὰς, ὕθ᾽ ὁ γηγενὴς
Στρατὸς γιγάντων, ὕτε θήρειος βία,
Οὔθ᾽ Ελλὰς, ὕτ᾽ ἄγλωσσος, ὕθ᾽ ὅσην ἐγὼ
Γᾶαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω.
Γυνὴ δὲ, θῆλυς ὖσα, κὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
Μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνῳ δίχα.
Ω παῖ, γλῶ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς,
Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα προσβάσῃς πλέον.
Δός μοι χεροῖν ζαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκυ λαβὼν
Εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ ζάφα
Εἰ τὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης, ὁρῶν
Λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακύμμυον.
Ιθ᾽ ὦ τέκνον, τόλμησον· οἴκτειρόν τέ με
Πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅσις ὤρξε παρθένος
Βέβρυχα κλαίων. κ᾽ τόδ᾽ ὐδ᾽ ἂν εἷς πατὴ
Τόνδ᾽ ἄνδρα φαίη πρόσθ᾽ ἰδεῖν δεδρακότα·

Αλλ᾽

Αλλ' ἀξένακτος αἰὲν ἐπτόμην κακοῖς·
Νῦν δ' ἐκ τοιούτω δῆλος εὕρημαι τάλας.
Καὶ νῦν προσελθὼν σῆθι πλησίον πατρός·
Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα ξυμφορᾶς ὕπο
Πέπονθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
Ἰδού, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας.
Ὁρᾶτε τὸν δύσηνον ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
Αἰ αἰ ὦ τάλας, ἔ, ἔ.
Εθαλψεν ἄτης πασμὸς ἀρτίως· ὁ δ' αὖ
Διῆξε πλευρῶν, ὑδ' ἀγύμναστόν μ' ἑᾶν
Εοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος.
Ω ναξ ἀϊδη δέξαι μ'· ὦ Διὸς ἀκλὶς πατὴρ
Εντεινον ὦ ναξ, ἐγκαλάσκηψον βέλος
Πάτερ κεραυνῷ. δαίνυ γὰρ αὖ πάλιν·
Ηνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες, χέρες·
Ω νῶτα, χὴ σέρν'· ὦ φίλοι βραχίονες,
Υμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσαθ', οἵ ποτε
Νεμέας ἔτοικον βυκόλων ἀλάστορα
Λέοντ', ἄπλαστον θρέμμα κἀπροσήγορον,
Βία καλειργάσασθε, Λερναίαν θ' Υδραν,
Διφυῆτ' ἄμικτον ἱπποβάμονα πραλὸν
Θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπείροχον βίαν·
Ερυμάνθιόν τε θῆρα· τόνθ' ὑπὸ χθονὸς
Ἀδῦ τρίκρανον πυλακὸν, ἀπρόσμαχον τέρας·
Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα· τόν τε χρυσέων
Δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις.
Αλλων τε μόχθων μυρίων ἐγδσάμην,
Κὐδεὶς τρόπαι' ἔστησε τῆσδ' ἐμῆσδ' χερῶν·

Νῦν

V. 1102 Dividit versum Aldina editio hoc modo:

Ω ναξ ἀϊδη δέξαι μ'·
Ω Διὸς ἀκλὶς πατὴρ.

Νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος κἀλελῃσμωμένος
Τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας.
Ο τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
Ο τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
Αλλ' εὖγέ τοι τόδ' ἴσε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ,
Κἂν μηδὲν ἕρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
Χειρώσομαι. κἀκ τῶνδε πεσσμοῦλοι μόνον,
Ιν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
Καὶ ζῶν κακὺς γε κἀ θανὼν ἐτισάμην.

ΧΟ. Ω τλῆμον Ελλὰς, πείθος οἷον εἰσορῶ
Εξυσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται.

ΥΛ. Επεὶ παρέχες ἀλιφωνῆσαι, πάτερ,
Σιγὴν παραχὼν, κλῦθί μυ νοσῶν ὅμως.
Αἰτήσομαι γὰ σ' ὧν δίκαια τυγχάνειν.
Δός μοι ζεαυτὸν, μὴ τοσοῦτον ὡς δάκῃ
Θυμῷ δύσοργος, ὑ γὰ ἂν γνοίης ἐν οἷς
Χαίρειν πεθυμῇ, κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

ΗΡ. Εἰπὼν ὃ χρῄζεις, λῆξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν,
Οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι.

ΥΛ. Τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐκ οἵας
Νῦν ἐσιν, οἵας θ' ἥμαρτεν ὐχ ἑκουσία.

ΗΡ. Ω παγκάκιστε, κἀ παρεμνήσω γὰ αὖ
Τῆς παλροφόνλυ μητρὸς ὡς κλύειν ἐμέ;

ΥΛ. Εχει γὰ ἔτως ὥστε μὴ ζιγᾶν πρέπειν.

ΗΡ. Οὐ δῆτα τοῖσγε πρόσθεν ἡμαρτημένοις;

ΥΛ. Αλλ' οὐδὲν μὲν δὴ τοῖσδ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡ. Λέγ' ἀλαοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς.

ΥΛ. Λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.

ΗΡ. Πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΥΛ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἑκόντυ.

ΗΡ. Οἴμοι· πρὶν ὡς χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;

ΥΛ.

ΥΛ. Κἂν ζυ γραφείη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.
ΗΡ. Δεινῦ λόγυ καλῆρξας, εἰπὲ δ' ἢ νοεῖς.
ΥΛ. Απαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε, χρησὰ μνωμένη.
ΗΡ. Χρῆς' ὦ κάκιστα πατέρα σὸν κλείνασα δρᾷ;
ΥΛ. Στέργημα γὰ δοκῦσα πεσσβαλεῖν σέθεν,
Απήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τὰς ἔνδον γάμυς.
ΗΡ. Καὶ τίς τοσῦτος φαρμακὸς Τραχινίων;
ΥΛ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
Τοιῶδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.
ΗΡ. Ιὺ ἰὺ δύστηνος, οἴχομαι τάλας.
Ολωλ', ὄλωλα, φέγγος ὑκέτ' ἐσί μοι.
Οἴμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἴν' ἔσαμεν.
Ιθ' ὦ τέκνον. πατὴρ γὰ ὑκέτ' ἐσί ζοι·
Κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα τῶν ὁμαιμόνων.
Κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Αλκμήνην, Διὸς
Μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμῦ
Φήμην πύθηθε θεσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγώ.
ΥΛ. Αλλ' ὕτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακλίᾳ
Τίρυνθι ζυμβήβηκεν, ὥς' ἔχειν ἔδραν.
Παίδων δὲ τὺς μὲν ξυλλαβῦσ' αὐτὴ τρέφι,
Τὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις.
Ημεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ πάτερ
Πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.
ΗΡ. Συ.δ' ὧν ἄκυε τῦργον. ἐξήκεις δ' ἵνα
Φανῇς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ, ἐμὸς καλῇ.
Εμοὶ γὰ ἦν πρόφαντον ἐκ παλαιὸς πάλαι,
Πρὸς μῆ φονεύσων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
Αλλ' ὅσις ἄδη φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
Οδ' ἦν ὁ θὴρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
Πρόφαντον, ὕτω ζῶντά μ' ἔκλανεν θανών.
Φανῶ δ' ἐγὼ τύτοισι ζυμβαίνονθ' ἵσα

Μανῖεια καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
Ἃ τῆσ ὀρείων κ᾽ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σειλλῶν ἐσελθὼν ἅλσος εἰσεγραψάμην
Πρὸς τῆς παλρῴας κ᾽ πολυγλώσσου δρυός·
Ἢ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι κ᾽ παρόντι νῦν,
Εφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ
Λύσιν τελεῖσθαι· καὶ δόκιμον πράξειν καλῶς.
Τὸ δ᾽ ἦν ἄρ᾽ οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
Τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίνεται.
Ταῦτ᾽ οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ ξυμβαίνει, τέκνον,
Δεῖ σ᾽ αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ ξύμμαχον,
Καὶ μὴ πιμπλῆναι τυμὸν ὀξύναι σόμα,
Αλλ᾽ αὐτὸν εἰκάθοντα ξυμπράσσειν, νόμον
Κάλλιστον ἐξέρποντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΥΛ. Αλλ᾽ ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγους σοὺς
Τοιάνδ᾽ ἐπελθών. πείσομαι δ᾽ ἃ σοι δοκεῖ.

ΗΡ. Εμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτισά μοι.

ΥΛ. Ως πρὸς τί πίσιν τήνδ᾽ ἄγαν ἐπισπέφεις;

ΗΡ. Οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ᾽ ἀπισήσεις ἐμοί;

ΥΛ. Ιδὺ προλείπω, κὐδὲν ἀνλειρήσω.

ΗΡ. Ομνυ Διὸς νῦν τῶν με φύσαντος κάρα.

ΥΛ. Η μὴν τί δράσειν; κ᾽ τόδ᾽ ἐξειρήσω.

ΗΡ. Η μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

ΥΛ. Ομνυμ᾽ ἔγωγε Ζῆν᾽ ἔχων ἐπώμοτον.

ΗΡ. Εἰ δ᾽ ἐκτὸς ἔλθοις, σημανὰς εὖ χαβεῖν.

ΥΛ. Οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ. εὔχομαι δ᾽ ὅμως.

ΗΡ. Οἶσθ᾽ οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;

ΥΛ. Οἶδ᾽, ὡς δυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

ΗΡ. Ενταῦθα νῦν χρὴ τυμὸν ἐξάραντά σε

Σῶμ᾽

V. 1183 al. Ελλῶν.

V. 1199 al. μηδὲ προσήσεις adversabere.

Σῶμ' αὐτόχειρα, ϗ ξὺν οἷς χρήζεις φίλων,
Πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυῤῥίζου δρυὸς
Κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκλεμόντ' ὀμῶ
Ἀγριον ἔλαιον, σῶμα τὺμὸν ἐμβαλεῖν·
Καὶ πλευρίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας,
Πρῆσαι. γόῳ δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,
Αλλ' ἀσένακλος κἀδάκρυτος. εἴπερ εἶ
Τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον. εἰ δὲ μὴ, μύσῳ σ' ἐγὼ
Καὶ νέρθεν ὤν, ἀραῖος εἰσαεί βαρύς.

ΥΛ. Οἴμοι πάτηρ, τί μ' εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι;

ΗΡ. Οποῖα δρατέ' ἐστίν. εἰ δὲ μὴ, ταλᾶς
Αλλῳ γλῶ τυ, μήδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι.

ΥΛ. Οἴμοι μάλ' αὖθις, οἷά μ' ἐκκαλῇ πάτερ,
Φονέα γλυέσθαι ϗ παλαμναῖον σέθεν.

ΗΡ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ὧν ἔχω παμώτιον
Καὶ μῦθον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΥΛ. Καὶ πῶς ὑπαίθων σῶν ἂν ἰώμην τὸ σόν;

ΗΡ. Αλλ' εἰ φοβῇ πρὸς τοῦτο, τἄλλά μ' ἔρξασαι.

ΥΛ. Φορᾶς γέ τοι φθόνησις ὑ γλυήσεται.

ΗΡ. Η ϗ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;

ΥΛ. Οσον γ' ἂν αὐτὸς μήποτε ψαύω χεροῖν·

Τὰ δ' ἄλλα πράξω, κὐ καμῇ τὺμὸν μέρος.

ΗΡ. Αλλ' ἀρκέσῃ ϗ ταῦτα· προσνείμαι δέ μοι
Χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις δίδυς.

ΥΛ. Εἰ ϗ μακρὰ κάρτ' ἐστὶν, ἐργασθήσεται.

ΗΡ. Τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον;

ΥΛ. Ιόλην ἔλεξας, ὥς' ἐπεικάζειν ἐμέ.

ΗΡ. Εγνως. τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω τέκνον,
Ταύτῃ, ἐμοῦ θανόντος, (εἴπερ ἀσεβεῖν
Βούλῃ) παλρῴων ὁρκίων μεμνημένος,

Πρόσθε

V. 1202 al. τότ'.

Πρόωθε δάμαρτα. μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί·
Μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλάθροις ὁμοῦ
Κλιθεῖσαν αὐτὴν, ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ·
Ἀλλ' αὐτὸς ὦ παῖ τοῦτο κηδέσον λέχος.
Πείθε. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιθέσαντ' ἐμοὶ,
Σμικροῖς ἀπιστεῖν, τὴν πάρος ξυνοῦσαν χάριν.
ΥΛ. Οἴμοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμῶδες, κακόν.
Τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι;
ΗΡ. Ὡς ἐργασείων ὕδατ' ὧν λέγω δρόσεις.
ΥΛ. Τίς γάρ ποθ', ἥτις μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
Μεταίτιος, σοὶ τ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν,
Τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ ξὺν ἀλαστόροις νοσοῖ,
Ἕλοιτο; κρεῖσσον κἀμὲ γ' ὦ πάτερ θανεῖν,
Ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι ξυναίειν ὁμοῦ.
ΗΡ. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ὑ νέμειν' ἐμοὶ
Φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι Θεῶν ἁρὰ
Μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
ΥΛ. Οἴμοι. τάχ' ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.
ΗΡ. Σὺ γάρ μ' ἀπέναντα δέγλος ἐκκινεῖς κακῶν.
ΥΛ. Δείλαιος, ὡς ἐς πολλά γ' ἐπαπορεῖν ἔχω.
ΗΡ. Οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
ΥΛ. Ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσεβεῖν πάτερ;
ΗΡ. Οὐ δυσέβεια τἀμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
ΥΛ. Πράσσειν ἄνωγας ὅν με παιδίκως τάδε;
ΗΡ. Ἐγωγε. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
ΥΛ. Τοιγὰρ ποιήσω, κοὐκ ἀπώσομαι, τὸν
Θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. ὑ γὰρ ἂν πολὺ
Κακὸς φανείην σοί γε πιθέσας, πάτερ.
ΗΡ. Καλῶς τελεῖτας, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν
Ταχεῖαν ὦ παῖ πρόσθες· ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν
Σπαραγμὸν, ἤ τιν' οἶστρον, ἐς πυρὰν με δῆς.

Αγ',

Αγ', ἐγκονεῖτ', ἄῤρεσθε· παῦλά τοι κακῶν
Αὕτη τελευτὴ τῆσδε τἀνδρὸς ὑστάτη.
ΥΛ. Αλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελεῖσθαι τάδε,
Επεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις πάτερ.
Αναπαίστοι.
ΗΡ. Αγε νῦν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι
Νόσον, ὦ ψυχὴ χλιηρὰ, χάλυβος
Λιθοκόλλητον σόμιον παρέχου-
σ', ἀνάπαυε βοὴν, ὡς ἐπίχαρτον
Τελέως ἀεκούσιον ἔργον.
ΥΛ. Αἴρετ' ὀπαδοὶ, μεγάλην μὲν ἐμοὶ 1280
Τούτων θέμιν ξυγγνωμοσύνην,
Μεγάλην δὲ Θεοῖς ἀγνωμοσύνην,
Εἰδότες ἔργων τῶν πραστομένων·
Οἵ φύσαντες κ' κληζόμενοι
Πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
Τὰ μὲν ἔν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ·
Τὰ δὲ νῦν ἐσῶτ', οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
Αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις·
Χαλεπώτατα δ' ἔν ἀνδρῶν πάντων,
Τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι. 1290
ΧΟ. Λείπου μηδὲ σὺ παρθέν' ἀπ' οἴκων,
Μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
Πολλὰ δὲ πήματα καμοπαθῆ·
Κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς.

V. 1291 al. ἐπ' οἴκων.
V. 1293 al. καμολαγῆ. Pro quo leg. καμοπαγῆ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Απαγωγὴ Φιλοκτήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσέως καθ' Ἑλένου μαντείαν, ὃς καλὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμοὺς ξυντελοῦντας πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσέως νύκτωρ ἐνεδρευθείς, δέσμιος ἦλθε τοῖς Ἕλλησιν· ἡ δὲ σκηνὴ, ἐν Λήμνῳ· ὁ δὲ χορὸς ἐκ γερόντων ἅμα τῷ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων· κεῖται δὲ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα· ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου· πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐμμέτρος.

Ἐν Χρύσῃ Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
Ἐφ' ὑπερ Ἀχαιοῖς χρηστὸν ἦν θῦσαι μόνοις,
Ποίαντος ἥδει πᾶς τοθ' Ἡρακλεῖ ξυνών·
Ζητῶν δὲ τοῦτον ναυάτῃ δεῖξαι τόλῳ,
Πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
Ἕλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἁλώσεσθ' Ἴλιον
Τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως·
Τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτῃ μόνῳ.
Πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους ξυνήγαγεν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.
ΕΜΠΟΡΟΣ, ἢ ἄγγελος.
ΗΡΑΚΛΗΣ ἐπιφαινόμενος.

Προλογίζει δὲ ὁ Ὀδυσσεύς.

ΦΙΛΟΚ-

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΟΔ.

ΑΚΤΗ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄοικτος, ὑδ' οἰκουμένη·
Ἐνθ' ὦ κρατίστου παῖδες Ἑλλήνων τραφεὶς
Ἀχιλλέως σοῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾶ
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε,
Ταχθεὶς τόδ' ἕρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
Νόσῳ καλασάζοντα διαβόρῳ πόδα.
Οτ' ὔτε λοιβῆς ἡμῖν, ὔτε θυμάτων
Παρῆν ἑκήλοις προσδιηγεῖν· ἀλλ' ἀγρίας
Κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίας
Βοῶν, στενάζων· ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
Λέγειν; ἀκμὴ γὰρ ἃ μακρῶν ἡμῖν λόγων·
Μὴ γὰρ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν
Σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ.
Αλλ' ἔργον ἤδη σὸν, τὰ λοιφ' ὑπηρετεῖν,
Σκοπεῖν δ' ὅπου ς' ἐνταῦθα δίσομος πέτρα
Τοιάδ', ἵν' ἐν ψυχῇ μὲν ἡλίου διπλῆ
Πάρεσιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον
Δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπῃ πνοή.
Βαγὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν
Ἰδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐσί ζῶν.
Ἃ μοι προσελθὼν εἶγα σήμαν', εἶτ' ἔχε.

ΧΩΡΟΣ

V. 22 forte ἐκεῖ.

Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἶτ' ἄλλη κυρεῖ.
Ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύοις,
Ἐγὼ δὲ φράζω· κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν εἴη.
ΝΕ. Ἀναξ Ὀδυσσεῦ τἄρρητον ὑ μακρὰν λέγεις.
Δακῶ γὰ οἷον εἶπας ἄγλρον ἑσεραῖν.
ΟΔ. Ἀνωθεν, ἢ κάτωθεν; ὑ γὰ ἐννοῶ.
ΝΕ. Τόδ' ἐξύπερθε, κ᾽ σίβυ γ' ὑδεὶς τύπος.
ΟΔ. Ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καλακλιθεὶς κυρῇ.
ΝΕ. Ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.
ΟΔ. Οὐδ' ἔνδον οἰκοπριός ἐσί τις τροφή;
ΝΕ. Σπειρὴ γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.
ΟΔ. Τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κ᾽δὲν ἐνδ' ὑπόσεγον;
ΝΕ. Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φαυλόργου τινὸς
Τεχνήματ' ἀνδρὸς, κ᾽ πυρεῖ ὁμῦ τάδε.
ΟΔ. Κείνυ τὸ θησαύρισμα ζημαίνεις τόδε.
ΝΕ. Ἰὺ ἰύ· κ᾽ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπει
Ῥάκη, βαρείας τυ νοσηλείας πλέα.
ΟΔ. Ἀνὴρ καλοικεῖ τῦσδε τὺς τόπυς ζαφῶς,
Κᾄς' ὐχ ἑκάς πυ· πῶς γὰ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
Κῶλον πολαγᾷ κηρὶ, προσβαίη μακράν;
Αλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόσον ἐξελήλυθεν,
Ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ πυ.
Τὸν ἦν παρόντα πέμψον εἰς καλασκοπὴν,
Μὴ κ᾽ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
Ελοιτό μ' ἢ τὺς πάντας Αργείυς λαβεῖν.
ΝΕ. Αλλ' ἔρχεταί τε, κ᾽ φυλάξει σίβος.
Σὺ δ' εἴ τι χρῄζεις φράζε δευτέρῳ λόγῳ.
ΟΔ. Αχιλλέως παῖ, δεῖσ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας,
Γενναῖον εἶναι μὴ μόνον τῷ ζώματι,
Αλλ' ἦν τι καινὸν ὧν πρὶν ὐκ ἀκήκοας,
Κλύῃς, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρα.

ΝΕ.

ΝΕ. Τί δῆτ' ἄνωγας;
ΟΔ. Τὴν Φιλοκτήτου σὲ δεῖ
Ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψῃς λέγων,
Ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε κἀπόθεν φαρὼ,
Λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον.
Πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
Στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
Οἵ σ' ἐν λιταῖς σείλαντες ἐξ οἴκου μολεῖν,
Μόνην δ' ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου,
Οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
Ἑλθόντι δῦναι κυρίως αἰτημάτων,
Ἀλλ' αὐτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν, λέγων ὅσ' ἂν
Θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔχατ' ἐχάτων κακά.
Τούτων γὰρ οὐδὲν μ' ἀλγυνεῖς· εἰδ' ἐργάσῃ
Μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
Εἰ γὰρ τὰ τῶνδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
Οὐκ ἔστι πέρσαι σοὶ τὸ Δαρδάνου πέδον.
Ὡς δ' ἔς γ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία
Πρὸς τόνδε πιστὴ κἀβέβαιος, ἔκμαθε.
Σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ' ἔνορκος οὐδενί,
Οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τῷ πρώτῳ σόλῳ.
Ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν εἰς ἀρνήσιμον.
Ὡς εἰ μὲ τόξων ἐγκρατὴς ἀφείλετο,
Ὀλωλα, κἀσὲ ξυναπολλύω ξυνών.
Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφιζέσθαι, κλοπᾷ
Ὅπως λήψῃ σὺ τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
Ἐξοίσω κἀγὼ φύσει σε μὴ πεφυκότα
Τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.
Ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κλῆμα τῆς νίκης λαβεῖν.
Τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.
Νῦν δ' εἰς ἀναγδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ

Δός

Δός μοι ζεαυτόν· κἄτα τὸν λοιπὸν χρόνον
Κέκλησο πάντων ἀσεβέσταλος βροτῶν.
ΝΕ. Ἐγὼ μὲν ὡς ἂν τῆδ' λόγων ἀλγῶ κλύων
Λαερτίου παῖ, τῶνδε χὠ πράσσειν ζυγῶ.
Ἐφυν γὰρ ὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
Οὔτ' αὐτὸς, ὥθ' (ὡς φασιν) ὑ 'κφύσας ἐμέ.
Ἀλλ' εἶμ' ἕτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,
Καὶ μὴ δόλοισιν· ὑ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
Ἡμᾶς τοσῶνδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
Πεμφθείς γε μὴτοι ζοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ
Προδότης καλεῖσθαι. Βούλομαι δ' ἄναξ καλῶς
Δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.
ΟΔ. Ἐθλῶ παλρὸς παῖ, κἀυτὸς ὢν νέος ποτὲ,
Γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
Νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
Τὴν γλῶσσαν, ὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγεμόνα.
ΝΕ. Τί δῆτα μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψαῦσαι λέγειν;
ΟΔ. Λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.
ΝΕ. Τίδ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;
ΟΔ. Οὐ μὴ πίθῃ· πρὸς βίαν δ' ὐκ ἂν λάβοις.
ΝΕ. Οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰχύος θράσος;
ΟΔ. Ἰὼς ἀφύκτους χὠ προπέμπουσας φόνον.
ΝΕ. Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' ὐδὲ προσμίξαι θρασύ;
ΟΔ. Οὔ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.
ΝΕ. Οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα τἀψαῦσαι λέγειν;
ΟΔ. Οὐκ, εἰ τὸ ζωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.
ΝΕ. Πῶς ἂν βλέπων τὶς ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;
ΟΔ. Οταν τὶ δρᾷς ἐς κέρδος, ὐκ ὀκνεῖν πρέπει.
ΝΕ. Κέρδος δέ μοι τί τῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;
ΟΔ. Αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
ΝΕ. Οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκετ', εἶμ' ἐγώ;

ΟΔ.

ΟΔ. Οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὔτ' ἐκεῖνά σου.
ΝΕ. Θηρατέ' ἦν γοῦσιτ' ἄν, εἴπερ ὧδ' ἔχει.
ΟΔ. Ὡς τοῦτό γ' ἔρξας, δύο φέρῃ δωρήματα.
ΝΕ. Ποίω; μαθὼν γὰρ, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
ΟΔ. Σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ ἅμα.
ΝΕ. Ἴτω, ποιήσω πᾶσαν αἰχύνην ἀφείς.
ΟΔ. Ἡ μνημονεύεις ἦν σ' ἔμοιγε παρῄνεσα;
ΝΕ. Σάφ' ἴσθ'· ἐπείπερ εἰσάπαξ ξυνήνεσα.
ΟΔ. Σὺ μὲν μόνων νῶν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου·
Ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ καλοπλάθῳ παρών.
Καὶ τὸν ζοπὸν σοῖς ναῶν ἀποστελῶ πάλιν.
Καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇτ' ἔτι
Καλαχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
Τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόπον
Μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἀγνοίᾳ σέσῃ.
Οὗ δῆτα τέκνον ποικίλως αὐδωμένου,
Δέχου τὰ συμφέροντα τῷ ἀεὶ λόγῳ.
Ἐγὼ δὲ σοῖς ναῶν εἶμι, σοὶ παρεὶς τάδε.
Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν,
Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιὰς, ἣ ζώζει μ' ἀεί.

Ἀντιστροφικά. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Τί χρή, τί χρή με δέσποτ' ἐν ξένᾳ ξένον
Στέγειν, ἢ τί λέγειν σοῖς ἄνδρ' ὑποπλαν;
Φράζε μοι· τέχνα γὰ
Τέχνας ἑτέρας σπεύχει;
Καὶ γνώμας, σαφ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς ζυμπλοον ἀνάσσει.
Σοὶ δὲ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε
Πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
Τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.

V. 126 δοκῇτέ τι G. Canterus. V. 141 leg. τῇδ' hic.

Αναπαίσοι.

ΝΕ. Νῦν μὲν ἴσως γὰ τόπον ἐχαλιαῖς
Προσιδεῖν ἐθέλεις ὅπλιτα κεῖται,
Δέρκυ θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ
Δεινὸς ὁδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων,
Πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
Πειρῶ τὸ ταχὺν θεραπεύειν.

Ἀντιστροφὴ ά.

ΧΟ. Μέλον τάλαν μέλημά μοι λέγεις ἄναξ,
Φρυρεῖν ὅμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ.
Νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς
Ποίας ἔνεδρος ναίει,
Καὶ χῶρον τίν' ἔχει· τὸ γὰ μοι
Μαθεῖν, ὐκ ἀποκαίριον,
Μή με λάθῃ προσπεσὼν πόθεν.
Τίς τόπος; ἢ τίς ἕδρα; τίν' ἔχει σίβον,
Εναυλον, ἢ θυραῖον;

Αναπαίσοι.

ΝΕ. Οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον.
Πετρίνης κοίτης.

ΧΟ. Πῦ γὰ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστι;

ΝΕ. Δῆλον ἔμοι γ' ὡς φορβῆς χρεία
Στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας πυ.
Ταύτην γὰ ἔχειν βιοτᾶς αὐτὸν
Λόγος ἐσὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
Πτηνοῖς ἰοῖς συγερὸν συγερῶς·
Οὐδέ τιν' αὐτῷ
Παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.

Στροφὴ β'.

ΧΟ. Οἰκείρω νιν ἔγωγ', ὅπως
Μή τυ κηδομένᾳ βροτῶν,

Μηδ'

Μηδ' αὖ ζύγροφον ὄμμ' ἔχων,
Δύσανος μόνος αἰεὶ
Νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
Αλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
Χρείας ἰσαμβύῳ· πῶς ποτε πῶς
Δύσμορος ἀντέχει;
Ω παλάμαι θηητῶν,
Ω δύσανα γῆρυς βροτῶν,
Οἷς μὴ μέτριος αἰών.

Αντιστροφὴ β'.

Οὗτος προλογόνων ἴσως
Οἴκων ὠδενὸς ὕστερος,
Πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
Κεῖται μῦνος ἀπ' ἄλλων,
Στικτῶν ἢ λασίων μέτα
Θηρῶν· ἔν τ' ὀδύναις ὁμῶ
Λιμῷ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων· βαρεῖα δ' ἀθυρόστομος
Αχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς
Οἰμωγᾶς ὑπόκειται.

Αναπαίστοι.

ΝΕ. Οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί.
Θεῖα γὰ (εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ)
Καὶ τὰ παθήματ' ἐκεῖνα φωτὸς αὐτὸν
Τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη·
Καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων
Οὐκ ἔστιν ὅπως ὑ Θεῶν μελέτη,
Τῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίαν
Τεῖναι τὰ Θεῶν ἀμάχητα βέλη,
Πρὶν ὃδ' ἑξῆκοι (χρόνος ὥ λέγει)

Χρῆναί

Χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

Ἀντίστροφα. Στροφὴ.

ΧΟ. Εὖσομ' ἔχε σαυτοῦ.

ΝΕ. Τί τόδε;

ΧΟ. Πρὸ φάνη κλύπος φωτὸς ξύντροφος ὡς τειρομόθου.

ΝΕ. Ἦ που τῆδ' ἢ τῆδε τόπων;
Βάλλ', βάλλ' μ' ἐτύμα φθογγά
Τυ, ςίβον κατ' ἀνάγκαν
Ἑρπούσας· ὐδέ με λάθει
Βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυςάνωρ.
Διάσημα θροεῖ γὼ.

Ἀντίστροφή.

ΧΟ. Ἀλλ' ἔχε τέκνον.

ΝΕ. Λέγ' ὅ, τι.

ΧΟ. Φροντίδας νέας, ὡς ὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔνλοπος ἀνήρ·
Οὐ μολπὰς σύριγγος ἔχων,
Ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, ἀλλ' ἤπου πλαγὼν ὑπ' ἀνάγκας,
Βοᾷ τηλωπὸν ἰοσὰν,
Ἢ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμον.
Προβοᾷ γὼ τι δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

ΦΙ.

Ὦ ξένοι,
Τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ
Κατέσχετ', ὄντ' εὔορμον, ὄντ' οἰκουμένην;

Ποίας

Ποίας πάτρας ἂν ἢ γῆνυς ὑμᾶς ποτὲ
Τύχοιμ' ἂν εἰπών; χθῆμα μὲν γὰ Ελλάδος
Στολῆς ὑπάρχει φιλτατης ἐμοί.
Φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· ἢ μή μ' ὄκνῳ
Δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον,
Αλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύσνουν, μόνον,
Ερημον ὧδε, κἄφιλον καλούμενον,
Φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκατε·
Αλλ' ἀνταμείψασθ'· ἡ γὰ εἰκὸς ὅτ' ἐμὲ
Υμᾶς ἁμαρτεῖν τοῦτό γ', ὕθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.

ΝΕ. Αλλ' ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα
Ελληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰ βούλει μαθεῖν.

ΦΙ. Ω φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ κ' λαβεῖν
Πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
Τίς σ' ὦ τέκνον προσέσχε; τίς προσήγαγε
Χρεία; τίς ὁρμή; τίς δ' ἀνέμων ὁ φίλτατος;
Γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.

ΝΕ. Εγὼ γῆνυς μὲν εἰμι τῆς περιῤῥύτου
Σκύρου· πλέω δ' ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ πᾶσι
Αχιλλέως, Νεοπτόλεμος· οἶσθ' ἤδη τὸ πᾶν.

ΦΙ. Ω φιλτάτου παῖ πατρὸς, ὦ φίλης χθονὸς,
Ω τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
Στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν πλέων; πόθεν;

ΝΕ. Εξ Ιλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυστολῶ.

ΦΙ. Πῶς εἶπας; ἡ γὰ δὴ σύγ' ἦσθα ναυβάτης
Ημῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ιλιον στόλου.

ΝΕ. Η γὰ μετέσχες κἀ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;

ΦΙ. Ω τέκνον, ἡ γὰ οἶσθά μ', ὄψιν εἰσορᾷς;

ΝΕ. Πῶς γὰ κάτοιδ' ὃν εἶδον ὑδεπώποτε;

ΦΙ. Οὐδ' ὕγρομ', οὐδὲ τἄλλ' ἐμοῦ κακῶν κλέος
Ηκουσ' ποτ' οὐδὲν οἷς ἐγὼ διωλλύμην;

ΝΕ. Ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ' ὢν ἀνίσορεῖς.

ΦΙ. Ω πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,
Οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχουσ' οἴκαδε,
Μηθ' Ελλάδος γῆς μηδαμῆ διῆλθέ πω.
Αλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ,
Γελῶσι σῖγ' ἔχοντες· ἡδ' ἐμὴ νόσος
Αεὶ τέθηλε, καὶπὶ μεῖζον ἔρχεται.
Ω τέκνον, ὦ σὰ πατρὸς ὃ ἐξ Αχιλλέως,
Οδ' εἶμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως
Τῶν Ηρακλείων ὅπλα διαπότην ὅπλων,
Ο τὺ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης· ὃν οἱ
Διατοὶ στρατηγοὶ χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ
Ερριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
Νόσῳ καταφθίνοντα, τῆσδ' ἀνδροφθόρῳ
Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι.
Ξὺν ἧ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προδόντες ἐνθάδε,
Ωχοντ', ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς πονλίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῳ στόλῳ,
Τότ' ἄσμφοι μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλῆ ζάλη
Εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν καλυπρεφεῖ σπέτρᾳ,
Λιπόντες ὥχοντ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
Ράκη προθέντες βαιὰ, καί τι καὶ βορᾶς
Επωφέλημα σμικρόν· οἵ' αὐτοῖς τύχοι.
Σὺ δὴ τέκνον, ποίαν μ' ἀνάσασιν δοκεῖς
Αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου χῆναι πότε;
Ποῖ' ἐκδακρῦσαι; ποῖ' ἀποιμώξαι κακά;
Ορῶντα μὲν ναῦς ἃς ἔχων ἐναυσόλουν,
Πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔνδοπον·
Οὐχ ὅσις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅσις νόσῳ
Κάμοντι ζυλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν,

Εὕρισκον

V. 278 τῆς δενδροφθόρου Jo. Auratus.

Εὕρισκον ὑδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν·
Τούτῳ δὲ πολλὴν ἀμάρειαν, ὦ τέκνον.
Ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου πρόβαινέ μοι,
Κἀδέι τι βαρᾶ τῆδ' ὑπὸ σέγῃ μόνον
Διακονεῖσθαι· γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
Τόξον τόδ' ἐξάρισκε, τὰς ὑποπλέρους
Βάκλον πελείας· πρὸς δὲ τῷδ', ὅ μοι βάλοι
Ναὶ ροπαδὴς ἄτρακλος, αὐτὸς ἦν τάλας
Εἰλυόμην δύσηνος ἐξέλκων πόδα.
Πρὸς τοῦτ' ἄν, εἴ τ' ἔδει τι κἠποτὸν λαβεῖν,
Καί μου πάγου χυθέντος οἷα χείματι
Ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἄν ἐξέρπων τάλας
Εμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἄν ἠπάρην,
Αλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκβρίβων, μόλις
Εφηὗρ' ἄφαντον φῶς, ὅ κἠζώζει μ' ἀεί.
Οἰκυμβύη γὰρ ἦν σέγη πυρὸς μέτα,
Πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
Φέρ' ὦ τέκνον νῦν κἠτὸ τῆς νήσου μάθῃς.
Ταύτῃ πελάζει ναυβάτης ὐδεὶς ἑκών.
Οὐ γάρ τις ὅρμος ἐσὶν, ὐδ' ὅποι πλέων,
Εξεμπολήσῃ κέρδος, ἢ ξενώσεται.
Οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι ζώφροσι βροτῶν.
Τάχ' ἦν τις ἄκων ἔχε, πολλὰ γὰρ τάδε
Εν τῷ μακρῷ ἤμοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
Οὗτοι μ' ὅταν μόλωσιν ὦ τέκνον, λόγοις
Ελεῦσι μὲν, καί μου τι κἠβορᾶς μέρος
Προσέδοσαν οἰκτείραντες, ἢ τινα σολὴν.
Ἐκεῖνο δ' ὐδεὶς ἡνίκ' ἂν μνησθῇ, θέλῃ
Σῶσαί μ' ἐς οἴκους· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλαν
Ετος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε κἠ

Κακοῖσι

V. 303. δύσηνον G. Canterus.

ΝΕ. Ως μηδὲν εἰδότ' ἴωδι μ' ὧν ἀνίσορεῖς.

ΦΙ. Ω σόλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ σικρὸς Θεοῖς,
Οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχονλος οἴκαδε,
Μηθ' Ελλάδος γῆς μηδαμῦ διῆλθέ σω.
Αλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόνλες ἀνοσίως ἐμὲ,
Γελῶσι σῖγ' ἔχονλες· ἡδ' ἐμὴ νόσος
Αεὶ τέθηλε, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεῖ).
Ω τέκνον, ὦ σαῖ σαῖρὸς ὑ ἔξ Αχιλλέως,
Οδ' εἶμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως
Τῶν Ηρακλείων ὅνλα διασότην ὅπλων,
Ο τῦ Ποίανλος σαῖς Φιλοκλήτης· ὃν οἱ
Διοσοὶ σραληγοὶ χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ
Ερριψαν αἰχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
Νόσῳ καλαφθίνονλα, τῆσδ' ἀνδροφθόρῳ
Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγμαλι.
Ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι, σαῖ, σροδένλες ἐνθάδε,
Ωχονλ', ἔρημον, ἠνίκ' ἐκ τῆς σονλίας
Χρύσης καλέχον δεῦρο ναυβάτῳ σόλῳ,
Τόλ' ἄσμενοι μ' ὡς εἶδον ἐκ σολλῦ ζάλης
Εὕδονλ' ἐπ' ἀκλῆς ἐν καληρεφεῖ σέτρῳ,
Λιπόνλες ᾧχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
Ράκη σροθένλες βαιὰ, καί τι κῆ βορᾶς
Επωφέλημα σμικρόν· οἷ' αὐτοῖς τύχοι.
Σὺ δὴ τέκνον, σοίαν μ' ἀνάσασιν δοκεῖς
Αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνυ σῆναι σότε;
Ποῖ' ἐκδακρῦσαι; σοῖ' ἀποιμώξαι κακά;
Ορῶνλα μὲν ναῦς ἃς ἔχων ἐναυσόλην,
Πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔνλοπον·
Οὐχ ὅσις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅσις νόσῳ
Κάμνονλι ζυλλάβοιτο· σάνλα δὲ ζκοπῶν,

Εὕρισκον

V. 278 τῆς ἀνδροφθόρυ Jo. Auratus.

Εὕρισκον ὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν·
Τούτῳ δὲ πολλὴν ἀμάρειαν, ὦ τέκνον.
Ο μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου πρύβαινέ μοι,
Κᾀδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
Διακονεῖσθαι· γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
Τόξον τόδ' ἐξήρισκε, τὰς ὑποπλέρους
Βάκλον πελείας· θεὸς δὲ τῦθ', ὅ μοι βάλοι
Νηροπαδὴς ἄτρακλος, αὐτὸς ἂν τάλας
Εἰλυόμην δύσηνος ἐξέλκων πόδα.
Πρὸς τοῦτ' ἄν, εἴ τ' ἔδει τι κἀποτὸν λαβεῖν,
Καί σφ' πάγω χυθέντος οἷα χείματι
Ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
Εμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν ἐπάρην,
Αλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκβρίβων, μόλις
Εφηῦρ' ἄφαντον φῶς, ὅ κἀζώει μ' ἀεί.
Οἰκυμβύη γὰρ ἦν στέγη πυρὸς μέτα,
Πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
Φέρ' ὦ τέκνον νῦν κἀτὸ τῆς νήσου μάθῃς.
Ταύτῃ πελάζει ναυβάτης ὐδεὶς ἑκών.
Οὐ γάρ τις ὅρμος ἐσὶν, ὐδ' ὅποι πλέων,
Εξεμπολήσῃ κέρδος, ἢ ξενώσεται.
Οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι ζώφροσι βροτῶν.
Τάχ' ἦν τις ἄκων ἔχε, πολλὰ γὰρ τάδε
Εν τῷ μακρῷ γνώοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
Οὗτοι μ' ὅταν μόλωσιν ὦ τέκνον, λόγοις
Ελεῦσι μὲν, καί σφ τι κἀβορᾶς μέρος
Προσέδοσαν οἰκτείραντες, ἤ τινα στολήν.
Εκεῖνο δ' ὐδεὶς πώποτ' ἂν μηνοῖ σθένει
Σῶσαί μ' ἐς οἴκους· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλαν
Ετος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε κἀ

Κακοῖσι

V. 303. δύσηνον G. Canterus.

Κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
Τοιαῦτ' Ατρεῖδαί μ', ἤτ' Οδυσσέως βία
Ω πᾶ, δεδράκασ' οἷς ὀλύμπιοι Θεοὶ
Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.
ΧΟ. Εοικα κἀγὼ τοῖς ἀφισμβρόοις ἴσα
Ξένοις ἐποικτείρειν σὲ Ποίαντος τέκνον. 330
ΝΕ. Εγὼ δὲ κἀυτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
Ως εἶσ' ἀληθεῖς οἶδα ζυντυχὼν κακῶν
Ανδρῶν Ατρειδῶν, τῆς τ' Οδυσσέως βίας.
ΦΙ. Η γὰ τι κἀ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
Εγκλημ' Ατρείδαις, ὥστε θυμῶδαι, παθών;
ΝΕ. Θυμῷ γὰοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε,
Ιν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη θ' ὅτι
Χἠ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.
ΦΙ. Εὖ γ' ὦ τέκνον. τίνος γὰ ὧδε τὸν μέγαν
Χόλον κατ' αὐτῷ ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; 340
ΝΕ. Ω πᾶ Ποίαντος, ἐξερῶ· μόλις δ' ἐρῶ
Α"γωγ' ὑπ' αὐτῷ ἐξελωβήθην μολών.
Επεὶ γὰ ἔχε μοῖρ' Αχιλλέα θανεῖν,
ΦΙ. Οἴμοι, φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
Πρῶτον τόδ', εἰ τέθνηκ' ὁ Πηλέως γόνος.
ΝΕ. Τέθνηκεν ἀνδρὸς οὐδενὸς, Θεοῦ δ' ὕπο
Τοξότου, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς.
ΦΙ. Αλλ' ἀγενὴς μὲν ὁ κλανών τε χὠ θανών·
Αμηχανῶ δὲ πότερον ὦ τέκνον, τὸ σὸν
Πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον σένω. 350
ΝΕ. Οἶμαι μὲν ἀρκεῖν ζοί γε κἀ τά σ' ὦ τάλας
Αλγήματ', ὥς τε μὴ τὰ τῷ πέλας σένειν.
ΦΙ. Ορθῶς ἔλεξας· τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
Αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ' ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.

ΝΕ.

V. 328 αὖτις G. Canterus.

ΝΕ. Ηλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα
Διὸς τ' Οδυσσέως, χῳ τροφέως τέμῦ πατρὸς,
Λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' ὖν μάτην,
Ως ὐ θέμις γένοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
Πατὴρ ἐμὸς, τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἑλεῖν.
Ταῦτ' ὦ ξέν' ὕτως ἐννέποντες, ὐ πολὺν
Χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ.
Μάλιστα μὲν δὲ τῦ θανόντος ἱμέρῳ,
Οπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· ὐ γὰ εἰδόμην·
Επειτα μῦτοι χῳ λόγος καλὸς πρέσσειν,
Εἰ τὰ 'πὶ Τροίᾳ Πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών.
Ην δ' ἦμαρ ἤδη δ' ἄτερον πλέοντί μοι·
Καγὼ σικρὸν Σίγειον ὑρίῳ πλάτῃ
Καθηγόμην· καί μ' ἄθῦς ἐν κύκλῳ στρατὸς
Εκβάντα πᾶς ἠπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
Τὸν ὐκέτ' ὄντα, ζῶντ' Αχιλλέα πάλιν.
Κεῖνος μὲν ὖν ἔκειτ'· ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος
Επεὶ δάκρυσα κεῖνον ὐ μακρῷ χρόνῳ,
Ελθὼν Ατρείδας πρὸς φίλυς, ὡς εἰκὸς ἦν,
Τάθ' ὅπλ' ἀπήτουν τῦ πατρὸς, τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
Οἷσ' εἶπον (οἴμοι) τλημονέστατον λόγον,
Ω πέρμ' Αχιλλέως, τἄλλα μὲν πάρεσί σοι
Πατρῷ' ἐλέσθαι· τῆσ δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ
Αλλος κρατύνει νῦν ὁ Λαρτίυ γόνος.
Καγὼ δακρύσας, ἄθῦς ἐξανίσταμαι
Οργῇ βαρείᾳ· ϗ καλαλγήσας, λέγω,
Ω χέτλι, ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμῦ τινὶ
Δῦναι τὰ τεύχη τἀμὰ πρὶν μαθεῖν ἐμῦ;
Ο δ' εἶπ' Οδυσσεύς, πλησίον γὰ ὢν κύρει·
Ναὶ πᾶι, δεδώκασ' ἐνδίκως ὕτοι τάδε.
Εγὼ γὰ αὐτ' ἔσωσα κἀκεῖνον πανών.

Κἀγὼ χολωθεὶς ἄθυς, ἤραστον κακοῖς
Τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιήματος,
Εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
Ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων, καίπερ ὢν δύσοργος ὤν,
Δηχθεὶς πρὸς ἃ ἔπαυσεν, ὧδ' ἡμᾶς φίλο,
Οὐκ ἦλθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἅπαθ' ἵν' ὔ σ' ἔδει.
Καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ κἀγὼ λέγεις δρασυστομῶ,
Οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων.
Τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακὰ,
Πλέω πρὸς οἶκους τὴν ἐμὴν τητώμενος,
Πρὸς τῷ κακίστῳ κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως.
Κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τὰς ἐν τέλει.
Πόλις γὰρ ἐσι πᾶσα τῶν ἡμωμένων,
Στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν,
Διδασκάλων λόγοισι γίγνονθ' κακοί.
Λόγος λελεκ) πᾶς· ὁ δ' Ἀτρείδας συγῶν,
Ἐμοίθ' ὁμοίως κἠ Θεοῖς εἴη φίλος.

Ἀντιστροφικα. Στροφή.

ΧΟ. Ὀρεσσέρα πασιβῶτι γᾶ
Μᾶτερ αὐτᾶ Διὸς,
Ἃ τὸν μέγαν Παιανὸν εὔχρυσον νέμεις,
Σὲ κἀκεῖ μᾶτερ πό-
τνι' ἐξηυδώμαν,
Οτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν
Ὕβρις πᾶσ' ἐχώρι,
Οτε τὰ πάτρια τά-
χεα παρεδίδοσαν.
Ἰὼ μάκαιρα ταυρο-
κλόνων λεόντων ἔφε-
δρε, τῷ Λαερτίᾳ
Σέβας ὑπέρτατον.

Ἰαμβοί.

Ιαμβοί.

ΦΙ. Εχονλες, ὡς ἔοικε, σύμβολον ζαφὶς
Λύπης, πρὸς ἡμᾶς ὦ ξένοι πεπλάκαλε.
Καί μοι πεισάσθ' ὥς τε γινώσκειν, ὅτι
Ταῦτ' ἐξ Ατρειδῶν ἔρζα κἀξ Οδυσσέως.
Εξοισθα γὰρ νιν πανλὸς ἂν λόγω κακῦ
Γλώσσῃ δίγονλα, κἠ πανυργίας, ἀφ' ἧς
Μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλῃ πρᾶσσειν·
Αλλ' ὅτι τῦτο θαῦμ' ἔμοιγ' · ἀλλ' εἰ πάρων
Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὁρῶν ἠνείχελο.

ΝΕ. Οὐκ ἦν ἔτι ζῶν ὦ ξέν'. ὑ γὰρ ἂν πολε
Ζῶνλός γ' ἐκείνω ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙ. Πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χ' ὗτος οἴχε) θανών;

ΝΕ. Ως μηκέτ' ὄνλα κεῖνον ἐν φάει νόει.

ΦΙ. Οἴμοι τάλας· ἀλλ' ὑχ' ὁ Τυδέος γόνος,
Οὐδ' ὑ 'μπολητὸς Σισύφω Λαερτίω,
Οὐ μὴ θάνωσι· τῦσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.

ΝΕ. Οὐ δῆτ'· ἐπίσω τῦτό γ'· ἀλλά κ μέγα
Θάλλονλες εἰσὶ νῦν ἐν Αργείων στρατῷ.

ΦΙ. Τί δ', ὃς πανλὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς,
Νέσωρ ὁ Πύλιός ἐσιν· ὗτος γὰρ πάγε
Κείνων κάκ' ἐξήρυκε βυλαίων ζαφῶς.

ΝΕ. Κεῖνός γε πράσσῃ νῦν κακῶς· ἐπεὶ θανὼν
Αντίλοχος, αὐτῷ φρῦδος, ὅσπερ ἦν γόνος.

ΦΙ. Οἴμοι, δύ' αὐτὸς δεινὰ ἔλεξας, οἷν ἐγὼ
Ηκισ' ἂν ἠθέλησ'. ὀλωλότοιν κλύειν·
Φεῦ φεῦ, τί δῆτα δεῖ ζκοπεῖν, ὅθ' οἵδε μὲν
Τεθνᾶσ', Οδυσσεὺς δ' ἐσὶν αὖ κἀνταῦθ' ἵνα
Χρὴν ἀντὶ τύτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;

ΝΕ. Σοφὸς πανλαισὴς κεῖνος· ἀλλὰ καὶ ζοφαὶ
Γνῶμαι

V. 436 al. ζοφῶς. V. 439 αὖτίς G. Canterus. al. αὖτως.

Γνῶμαγ Φιλοκλῆτ' ἐμποδίζον θαμά.

ΦΙ. Φέρ εἰπὲ πρὸς Θεῶν· σῦ γὰ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὅς σοι πᾶλρὸς ἦν τὰ φίλτατα;

ΝΕ. Χ' ὗτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ
Τῦτ' ἐκδιδάξω· πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
Αἴρει πονηρὸν, ἀλλὰ τὺς χρηςὺς ἀεί.

ΦΙ. Ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τῦτό γε,
Ἀναξίυ μὲν φωτὸς ἐξερήσομαγ,
Γλώσσῃ δὲ δεινῦ καὶ σοφῦ, τί νῦν κυρεῖ;

ΝΕ. Ποίυ τε τύτυ, πλὴν γ' Οδυσσέως ἐρεῖς;

ΦΙ. Οὐ τῦτον εἶπον· ἀλλὰ Θερσίτης τὶς ἦν;
Ος οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν ὅπυ
Μηδεὶς ἐώη· τῦτον οἶδ' εἰ ζῶν κυρεῖ;

ΝΕ. Οὐκ εἶδον αὐτὸν, ἠδόμην δ' ἔτ' ὄντά νιν.

ΦΙ. Εμέλλ' ἐπεὶ ὐδέπω κακὸν γ' ἀπώλελο.
Αλλ' εὖ περισέλλυσιν αὐτὰ δαίμονες.
Καί πως τὰ μὲν πανῦργα καὶ πολιηριβῆ,
Χαίρυσ' ἀνασρέφονλες ἐξ ᾅδυ, τὰ δὲ
Δίκαια καὶ τὰ χρὴς' ἀποσέλλυσ' ἀεί.
Πῦ χρὴ τίθεσθαγ ταῦτα, πῶς δ' αἰνεῖν, ὅταν
Τὰ δεῖ' ἐπαγνῶν, τὺς Θεὺς εὕρω κακύς;

ΝΕ. Εγὼ μὲν, ὦ ἡμέτερον Οἰταίυ πᾶλρὸς,
Τολοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό, τ' Ιλιον
Καὶ τὺς Ατρείδας εἰσορῶν φυλάξομαγ.
Οπυ γ' ὁ χείρων τἀγαθῦ μεῖζον σθένει,
Κἀποφθίνει τὰ χρησὰ, κἀ δεινὸς κραλεῖ,
Τύτυς ἐγὼ τὺς ἄνδρας ὐ σέρξω ποτέ.
Αλλ' ἡ πελραία Σκῦρος ἐξαρκῦσά μοι
Εσαγ τολοιπὸν, ὥσε τέρπεσθαγ δόμῳ.
Νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν, ἵν' σὺ Ποίανλος τέκνον,
Χαῖρ' ὡς, μέγισα, χαῖρε· καί σε δαίμονες

Νόσυ

Νόσυ μεθασήσειαν ὡς αὐτὸς θέλεις.
Ημᾶς δ' ἴωμεν· ὡς, ὁπηνίκ' ἂν Θεὸς
Πλῶν ἡμῖν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα.
ΦΙ. Ηδη τέκνον ςέλλεσθε;
ΝΕ. Καιρὸς γὰρ καλεῖ
Πλῶν μὴ 'ξ ἀπόπλυ μᾶλλον ἢ 'γγυθεν ςοπεῖν.
ΦΙ. Πρὸς νύν ςε παλρὸς πρός τε μητρὸς, ὦ τέκνον,
Πρός τ', εἴ τι ςοι κατ' οἶκόν ἐσι προσφιλὲς,
Ικέτης ἱκνῦμαι, μὴ λίπῃς μ' ὧδ' ὧτω μόνον
Ερημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἵοις ὁρᾷς,
Οσοισί τ' ἐξήκυσας ἐναίσιμα με,
Αλλ' ἐν παρέρςῳ θῦ με. δυσχέρεια μὲν
Εξοισθα, πολλὴ τῆσδε τῆ φορήματος.
Ομως δὲ τλῆθι· τοῖσι γενναίοισί τοι
Τό, τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν, κ' τὸ χρηςὸν ἀκλεές.
Σοὶ δ' ἐκλιπόνλι τῦτ', ὄνειδος ὐ καλόν·
Δράσανλι δ' ὦ παῖ, πλεῖσον ἀκλείας γέρας,
Εὰν μόλω γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα,
Οθ' ἡμέρας τοι μόχθος ὐχ ὅλης μιᾶς.
Τόλμησον, ἐμβαλῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
Ες ἀντλίαν, ἐς πρῴραν, ἐς πρύμναν θ', ὅποι
Ηκιςα μέλλω τὺς ξυνόνλας ἀλγυνεῖν.
Νεῦσον πρὸς αὐτῆ Ζηνὸς ἱκεσίυ, τέκνον·
Πείσθηλι· προσπίλνῶ ςε γόνασι, καί περ ὢν
Ακράτωρ ὁ τλήμων χωλός· ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
Ερημον ὧτω χωρὶς ἀνθρώπων σίβυ·
Αλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
Η πρὸς τὰ Χαλκώδονλος Εὐβοίας σαθμά.
Κἀκεῖθεν ὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην σόλος,
Τραχινίαν τε δειράδα, κ' τὸν εὔροον
Σπερχειὸν ἔσαι, παλρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ·

Ον δη παλαιὸν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
Μή μοι βεβήκοι· πολλὰ γὰ τοῖς ἐμφύτοις
Εσελλον αὐτὸς ἱκεσίους πέμπων λιτὰς,
Αὐτόσολον πέμψαι μ' ἐκσῶσαι δόμοις.
Αλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῆς διακόνων
Ως εἰκὸς οἶμαι, τὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
Ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἥπειγον στόλον.
Νῦν δ' (εἰς σὲ γὰ πομπόν τε κ' αὐτὸν ἄγγελον
Ηκω) σὺ σῶσον· σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
Ως πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
Κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
Χρὴ δ' ἐκ τὸς ὄντα πημάτων, τὰ δεῖν' ὁρᾶν·
Χὥταν τὶς εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
Σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

Αντιστροφή.

ΧΟ. Οἴκτειρ' ἄναξ· πολλῶν δ' ἔλε-
ξεν δυσοίστων πόνων
Αθλ', ὅστα μηδεὶς τῆς ἐμῆς τύχοι φίλων.
Εἰ δὲ σικρὰς ἄναξ
Εχθεις Ατρείδας,
Εγὼ μὲν τὸ κείνων
Κακὸν τῷδε κέρδος
Μέγα τιθέμενος, ἔν-
θά περ ἐπιμέμονεν,
Επ' ἀσόλῳ ταχείας
Νεὼς πορόσαμ' ἂν ἐς
Δόμους· τὰν ἐκ Θεῶν
Νέμεσιν ἐκφυγών.

V. 528 al. μεταλιθέμενος.

NEO-

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΝΕ.

ΟΡΑ σὺ μὴ νῦν μήν τις ἀχερὴς πάρῃς.
Οταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίας,
Τότ' ὑκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις φανῇς.

ΧΟ. Ηκισα· τῦτ' ὐκ ἔσθ' ὅπως πάτ' εἰς ἐμὲ
Τὔνειδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. Αλλ' αἰσχρὰ μήτοι, σῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
Ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
Αλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς.
Χὴ ναῦς γὰ ἄξει, κὐκ ἀπαρνηθήσεται.
Μόνον Θεοὶ ζώσειεν ἔκ γε τῆσδε γῆς
Ημᾶς, ὅπόι τ' ἐνθένδε βυλοίμεθα πλεῖν.

ΦΙ. Ω φίλταλον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ,
Φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἄν ὑμῖν ἐμφανὴς
Ερξῳ γενοίμην ὥς μ' ἔθεσθε πρόσφιλῆ;
Ιωμεν ὦ πᾶι, προσκύσαντες τὴν ἔσω
Αοικον εἰσοίκησιν, ὥς με χὐ μάθῃς
Αφ' ὧν διέζων, ὥς τ' ἔφυν ἀκάρδιος.
Οἶμαι γὰ δὴ ἄν ὄμμασιν μόνην θέαν
Αλλον λαβόντα πλὴν ἐμῦ, πλῆναι τάδε.
Εγὼ δ' ἀνάγκη πρῦμαθον σέρξειν τάδε.

ΧΟ. Επίχειρον, μάθωμεν· ἄνδρε γὰ δύω.
Ο μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρυς,
Χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὖθις εἴσιτον.

ΕΜ. Αχιλλέως πᾶι, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,

Ος

V. 553 al. κακά.

Ος ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,
Ἐπέλαβέ μοι σε τῶν κυρῶν εἰπεῖν φράσαι,
Ἐπεί περ ἀνέκυρσας δοξάζων μέν σε,
Τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.
Πλέων γὰρ ὁ ναύκληρος ὑπ' πολλῷ σόλῳ
Ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὔβοιαν
Πεπάρηθον, ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας, ὅτι
Σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεανισκόται,
Ἐδοξέ μοι, μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
Τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, πρὸς συχνοῖσι τῆσ ἴσων.
Οὐθὲν σύ πω κάτοιδα τῆσ σαυτοῦ πέρι,
Ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σ' ὕπερα
Βεβούλευσ' ἐσί· κἀμόγον βεβούλαια,
Ἀλλ' ἔργα δρώμεν, οὐκέτ' ἐξαργύμφα.

ΝΕ. Ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας ξένε,
Εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ.
Φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι
Νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.

ΕΜ. Φρυγοὶ διώκοντές σε ναυτικῷ σόλῳ,
Φοίνιξ θ' ὁ πρέσβυς, οἵ τε Θησέως κόροι.

ΝΕ. Ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες, ἢ λόγοις πάλιν;

ΕΜ. Οὐκ οἶδ'· ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρειμί σοι.

ΝΕ. Ἦ ταῦτα δὴ Φοίνιξ τε χ' οἱ ξυναυβάται
Οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;

ΕΜ. Ὡς ταῦτ' ἐπίσω δρώμενα, ἃ μέλλοντ' ἔτι.

ΝΕ. Πῶς ἦν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος
Πλεῖν ἦν ἕτοιμος; ἢ φόβος τις εἰργέτην;

ΕΜ. Κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδέως τε παῖς,
Ἐστελλον ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἔσω.

ΝΕ. Πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς ἢ Ὀδυσσεὺς ἔπλη;

ΕΜ.

V. 569 σὺ νέα Jo. Auratus. V. 586 al. ἐγώ.

ΕΜ. Ην δή τις. ἀλλὰ τόνδέ μοι πρῶτον φράσον,
Τίς ἐστιν· ἂν λέγῃς δὲ, μὴ φώνει μέγα.
ΝΕ. Οὐ ἔστ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης ξένε.
ΕΜ. Μὴ νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
Ἐκπλεῖ σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
ΦΙ. Τί φησιν ὦ παῖ; τί με καλὰ σκότον ποτὲ
Διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;
ΝΕ. Οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν
Εἰς φῶς ὃ λέξει πρός σε κἀμὲ, τὰς δέ τε.
ΕΜ. Ω πέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλλῃς στρατῷ,
Λέγοντ' ἃ μὴ δεῖ. πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο
Δρῶν ἀνίπαχω χρησά γ', οἳ' ἀνὴρ πένης.
ΝΕ. Εγώ εἰμ' Ατρείδαις δυσμενής· ὅστος δέ μοι
Φίλος μέγιστος, ὕνεκ' Ατρείδας στυγεῖ.
Δεῖ δή σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ λόγον
Κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας.
ΕΜ. Ορα τί ποιεῖς παῖ.
ΝΕ. Σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.
ΕΜ. Σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον.
ΝΕ. Ποιῶ λέγων;
ΕΜ. Λέγω, πὶ τῦτον ἄνδρε τώδ' ὥσπερ κλύεις,
Ο Τυδέως παῖς, ἦτ' Οδυσσέως βία,
Διώμοσοι στρέψειν, ἢ μὴν ἢ λόγῳ
Πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
Καὶ ταῦτ' Αχαιοὶ πάντες ἦκουον σαφῶς
Οδυσσέως λέγοντος· ὅστος γὰ στρέον
Τὸ θάρσος εἶχε θατέρῳ, δράσειν τάδε.
ΝΕ. Τίνος δ' Ατρεῖδαι τῦδ' ἄγαν ὕστω χρόνῳ
Τοσῷδ' ἐπεσρέφοντο πράγματος χάριν,
Οι τ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;

V. 608 al. ὥπερ.

Τίς ὁ πόθος αὐτὺς ἵκετ', ἢ Θεῶν βία,
Καὶ νέμεσις, οἵ περ ἔργ' ἀμύνυσιν κακά;
ΕΜ. Ἐγώ ζέ τὺτ' (ἴσως γὸ ὐκ ἀκήκοας) 620
Πᾶν ἔκδιδάξω· μάλλις ἦν τις ἀγενὴς,
Πριάμυ μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζελο
Ελενος, ὃν ὕτος νυκλὸς ἐξελθὼν μόνος
Ο πάντ' ἀκύων αἰχρὰ κὴ λωβήτ' ἔπη
Δόλιος Οδυσσεὺς εἶλε· δέσμιόν τ' ἄγων,
Εδείξ' Αχαιοῖς ἐς μέσον θήραν καλήν.
Ος δὴ τά τ' ἀλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισε,
Καὶ τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' ὡς ὐ μὴ πολε
Πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαιλες λόγῳ
Αγοιλο νήσυ τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει ταλῦν. 630
Καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκυσεν ὁ Λαέρλυ τόκος
Τὸν μάλλιν εἰπόντ' ἀθέως ὑπέχελο
Τὸν ἄνδρ' Αχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων.
Οἴοιτο μὲν μάλιθ' ἑκύσιον λαβών·
Εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκονλα· κὴ τύτων, κάρα
Τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλονλι, μὴ τυχών.
Ηκυσας ὦ παγ πάλα· τὸ παλ'δειν δέ ζοι
Καὐτῷ παραγνῶ, κεἴ τινος κήδη πέρι.
ΦΙ. Οἴμοι τάλας· ἦ κεῖνος ἡ πᾶσα βλάβη 640
Εμ' εἰς Αχαιὺς ὤμοσεν πείσας ελεῖν;
Πειθήσομαγ γὸ ὧδε κἀξ ἄδυ θανὼν
Πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ ὑ κείνυ παλήρ.
ΕΜ. Ουκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
Ναῦν, σφῶϊν δ' ὅπως ἄρισα ζυμφέροι Θεός.
ΦΙ. Ουκῦν τάδ' ὦ παῖ δεινά, τὸν Λαερλίυ
Εμ' ἐλπίσαγ ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
Δεῖξαγ νεὼς ἄγαντ' ἐν Αργείοις μέσοις;

Οὔ·

V. 631 al. ἤκυσ'.

Οὔ· θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖσον ἐχθίσης ἐμοὶ
Κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπαν.
Αλλ' ἐς' ἐκείνῳ πάντα λειπά, πάντα δὲ
Τολμηπά· καὶ νῦν οἷδ' ὅθ' ὕστερ' ἴξεται).
Αλλ' ὦ τέκνον, χωρῶμεν· ὡς ἡμᾶς πολὺ
Πέλαγος ὁρίζει τῆς Οδυσσέως νεώς.
Ιωμεν· ἤτοι καίριος πυθὴ, πόνου
Λήξαντος, ὕπνον καὶ ἀπαυλαν ἤγαγεν.
ΝΕ. Οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τὴν πρώρας ἀγῇ,
Τότε σεληὐμεν· νῦν γὰρ ἀνπιοσαλεῖ.
ΦΙ. Αεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ' ὅταν φεύγῃς κακά.
ΝΕ. Οὔκ· ἀλλὰ καὶ κείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
ΦΙ. Οὔκ ἔσι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
Οταν πορῇ κλέψαι τε χ' ἁρπάσαι βία.
ΝΕ. Αλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
Οτου σὲ χρεία καὶ πόθος μάλις' ἔχει.
ΦΙ. Αλλ' ἔσιν ὧν δεῖ, καί περ ὀλίγων ἄπο.
ΝΕ. Τί τοῦθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι;
ΦΙ. Φύλλον τί μοι πάρεσιν, ᾧ μάλις' ἀεὶ
Κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραῦνειν πάνυ.
ΝΕ. Αλλ' ἔκφερ' αὐτό· τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν;
ΦΙ. Οἴμοι, τί τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
Παρερρύηκεν; ὡς λίπω μήτῳ λαβεῖν.
ΝΕ. Η ταῦτα γὰ τὰ κλεινὰ τόξ' ἃ νῦν ἔχεις;
ΦΙ. Ταῦτ'· ὐ γὰ ἄλλα γ' ἔσθ' ἃ βασάζω χεροῖν.
ΝΕ. Αρ' ἔσιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν,
Καὶ βασάσαι με, προσκύσαι θ' ὥσπερ Θεόν;
ΦΙ. Σοί γ' ὦ τέκνον καὶ τοῦτο, κἄλλο τὠμῷ
Οποῖον ἄν (οι ξυμφέρῃ γνώσει).
ΝΕ. Καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἔρωθ' ὕτως ἔχω·

Εἰ

V. 656 al. ἄῃ. V. 669 Εἰ μοί τι Jo. Auratus.

Εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες·
ΦΙ. Οσιά τε φωνεῖς, ἐσί τ' ὦ τέκνον θέμις,
Ος γ' ἡλίῳ τόδ' εἰσορᾷν ἐμοὶ φάος
Μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
Ος πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς ἦν ἐμοῖ
Ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέσησας πέρα.
Θάρσει· παρέσαι ταῦτά σοι κἀγὼ διαγγέλλειν,
Καὶ δόλῳ δῦναι. κἀξεπάξασθαι βροτῶν
Ἀρετῆς ἕκαλι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
Εὐεργετῶν γὰρ κ' αὐτὸς αὐτ' ἐκλησάμην.
Οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδὼν λε κἀ λαβὼν φίλον,
Οσις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ πάθων ἐπίσαται,
Παντὸς γέμοιτ' ἂν κλήμαλος κρείσσων φίλος.
ΝΕ. Χωροῖς ἂν εἴσω.
ΦΙ. Καί σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
Νοσῶν πόθεῖ ξε ξυμπαρασάτην λαβεῖν.

Αντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' ὐ μάλα,
Τὸν πελάταν λέκτρων
Ποτὲ τᾶ Διὸς Ἰξίονα κατ' ἄμπυκα
Δρομάδα δέσμιον, ὡς
Ελαβ' ὁ παγκρατὴς Κρόνᾳ.
Αλλον δ' ὕτιν' ἔγω-
γ' οἶδα κλύων, ὑδ' ἐσίδον μοίρᾳ
Τᾶδ' ἐχθίονι ξυλυχόντα θνατῶν.
Ος ὕτ' ἔρξας τίν', ὕτε νοσφίσας,
Αλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,
Ωλλυθ' ὧδ' ἀναξίως.
Τόδε θαῦμ' ἔχει με,
Πῶς πολε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων

Ροθίων

Ροθίων μόνος κλύζων, πῶς
Ἆρα πανδάκρυτον ὕτω βιοτὰν κατέχει.

Ἀντίστροφὴ ἀ.

Ἰν' αὐτὸς ἦν πρόσπορος, οὐκ ἔχων βάσιν,
Οὐδέ τιν' ἐγχώρων,
Κακογείτονα παρ' ᾧ σόνον ἀντίτυπον
Βαρυβρῶτ' ἀποκλαύ-
σειεν αἱμαλπρόν· ὑ-
δ' ὃς τὰν θερμολάταν
Αἱμάδα κηκιομβύαν ἑλκέων
Ἐνθήρυ πόδὸς ἠπίοισι φύλλοις
Καθανάσειεν, εἴτις ἐμπέσοι
Φορβάδος ἔκ γε γᾶς ἐλεῖν.
Ἐρπᾷ ἄλλοτ' ἄλλᾳ χὠ
Τότ' ἂν εἰλυόμβυος
Παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας,
Οθεν ἁμάρει ὑπάρχᾳ
Πόρων, ἀνίκ' ἐξανίῃ δακέθυμος ἄτα.

Στροφὴ β'.

Οὐ φορβὰν ἱερᾶς
Γᾶς, πόρον ὐκ ἄλλων
Αἴρων, τᾷδ νεμόμε-
θ' ἀνέρες ἁλφησαί.
Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ πολε τόξων
Πτανῶν, πλανοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.
Ω μελέα ψυχά,
Ος μηδ' οἰνοχύτυ πώματος ἤ-
θη δεκέτη χρόνον· λᾴστων δ' ὅπυ
Γνοίη σατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ πεσσευόμα.

V. 707 κλύων G. Canterus.

Αντιστροφὴ β'.

Νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν
Παιδὸς ὑπαντήσας,
Εὐδαίμων ἀνύσῃ,
Καὶ μέγας ἐκ κείνων.
Ος νιν ποντοπόρῳ δίαλι, πλήθει
Πολλῶν μηνῶν πατρῴαν ἄγῃ πρὸς αὐλὰν
Μηλιάδων Νυμφᾶν,
Σπερχειῦ τε παρ' ὄχθας, ἵν' ὁ χάλ-
καασις ἀνὴρ Θεοῖς πλάθει πᾶσι
Θείῳ πυρὶ παμφανὴς, Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.

Ιαμβοί.

ΝΕ. Ερπ' εἰ θέλεις, τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ ὑδένὸς
Λόγυ ζιωπᾷς, κἀποπλήκλως ὧδ' ἔχῃ;
ΦΙ. Α ἆ ἆ ἆ.
ΝΕ. Τί ἐσιν;
ΦΙ. Οὐδὲν δεινόν· ἀλλ' ἴθ' ὦ τέκνον.
ΝΕ. Μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεσώσης νόσυ;
ΦΙ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ἄρλι κυφίζειν δοκῶ.
Ιὼ Θεοί.
ΝΕ. Τί τὺς Θεὺς ὕτως ἀνασένων καλεῖς;
ΦΙ. Σωτῆρας αὐτὺς ἠπίυς θ' ἡμῖν μολεῖν.
Α ἆ ἆ ἆ.
ΝΕ. Τί πολε πέπονθας; ὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὧδ' ἔσῃ
Σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνῃ κυρῶν.
ΦΙ. Ολωλα τέκνον, κὐ δυνήσομαι κακὸν
Κρύψαι παρ' ὑμῖν· ἀτλαίᾳ· διέρχεῖ,
Διέρχεῖ δύσηνος· ὢ τάλας ἐγώ.
Απόλωλα τέκνον, βρύχομαι τέκνον. παπαῖ.
Παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπαῖ.
Πρὸς Θεῶν πεὐχειρον εἴ τι ζοι τέκνον πάρα

Ξίφος

Ξίφος χεροῖν, σάταξον εἰς ἄκρον σόδα·
Απάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίᾳ.
Ιθ' ὦ σαῖ.
ΝΕ. Τίδ' ἐστιν ὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτῳ
Τοσήνδ' ἰύγην ἠγῆ σόνον ζαυτῆ σοιεῖς;
ΦΙ. Οἶσθ' ὦ τέκνον;
ΝΕ. Τί ἐστιν;
ΦΙ. Οἶσθ' ὦ σαῖ;
ΝΕ. Τί ζοι;
ΦΙ. Οὐκ οἶδα.
ΝΕ. Πῶς ὐκ οἶσθα;
ΦΙ. Παππὰ, σαππὰ, σαῖ.
ΝΕ. Δεινὸν γε τὐπίσαζμα τῆ νοσήμαλος.
ΦΙ. Δεινὸν γὰ, ὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκλειρέ με.
ΝΕ. Τί δῆτα δράσω;
ΦΙ. Μή με ταρβήσας σροδῷς.
Ηκῃ γὰ αὕτη διὰ χρόνῳ σλάνοις ἴσως
Ως ἐξεπλήσθη, φεῦ.
ΝΕ. Ιὼ δύσηνε σύ.
Δύσηνε δῆτα διὰ σόνων σάνλων φανείς·
Βύλῃ λάβωμαι δῆτα ἠ θίγω τί ζῳ;
ΦΙ. Μὴ δῆτα τῦτό γ'· ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλών
Τάδ' ὥσπερ ἠτῦ μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῇ
Τὸ σῆμα τῦτο τῆς νόσῳ τὸ νῦν σαρὸν,
Σῶζ' αὐτὰ, ἠ φύλατλε· λαμβάνῃ γὰ ἦν
Υπνος μ' ὅταν σερ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε.
Κὐκ ἔσι λῆξαι σρῶτερον, ἀλλ' ἐὰν χρεὼν
Εὔκηλον εὕδειν· ἦν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
Μόλωσ' ἐκεῖνοι, σρὸς Θεῶν ἐφίεμαι
Εκόνλα μήτ' ἄκονλα, μή τέ τῳ τέχνῃ
Κείνοις μεθεῖναι ταῦτα· μὴ ζαυτόνθ' ἅμα,

Κἄμ'

Κἄμ' ὅλα ζωτῦ πρόσπον, κλέινας γλύη.
ΝΕ. Θάρσι· προνοίας ὕνεκ', ὦ δοθήσε),
Πλὴν ζοί τε κἀμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.
ΦΙ. Ιδὺ δέχυ πᾶ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον·
Μή ζοι γλύεδαι πολύπον' αὐτά· μηδ' ὅπως
Εμοί τε κ' τῷ πρόσ' ἐμῦ κεκλημμύω.
ΝΕ. Ω Θεοὶ, γλύοιτο ταῦτα νῶϊν· γλύοιτο δὲ
Πλῦς ὕριός τε κ' ἀσαλὴς, ὅποι ποτὲ
Θεὸς δικαοῖ, χὠ στόλος πορσύνε).
ΦΙ. Αλλ' ὦν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς ἀχὴ, τέκνον.
Στάζει γὰ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθῦ
Κηκῖον αἷμα κἀ τι προσδοκῶ νέον.
Παπᾶ, φεῦ.
Παπαὶ μάλ'· ὦ πὺς, οἷά μ' ἐργάση κακά.
Προσέρπι,
Προσέρχε) τόδ' ἐγγύς· οἴμοι μοι τάλας.
Εχε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγηε μηδαμῆ.
Ατατταῖ.
Ω ξένε Κεφαλλὴν εἴθέ ζυ διαμπερὲς
Στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε· φεῦ, παπαῖ.
Παπαὶ μάλ' αὖθις· ὦ διπλοῖ σπαθήλαται,
Αγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμῦ
Τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
Ω μοι μοι.
Ω θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλύμμος
Οὕτω κατ' ἦμαρ, ὦ δύνη μολεῖν ποτέ;
Ω τέκνον, ὦ γυναῖον, ἀλλὰ ζυλλαβὼν
Τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλυμμύῳ πυρὶ,
Εμπρησον ὦ γυναῖε· κἀγώ τοι ποτὲ
Τὸν τῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων

Α νῦν

V. 799 μὴ μάτην εὔχῃ, τέκνον. G. Canterus.

Α νῦν σὺ ζῴζεις, τῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
Τί φῄς πᾶ;
Τὶ φῄς; τί σιγᾷς; πῦ ποτ' ὢν τέκνον κυρεῖς;
ΝΕ. Αλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ ζοὶ ξένων κακά.
ΦΙ. Αλλ' ὦ τέκνον, ἡ θάρσος ἴσχ', ὡς ἥδέ μοι
Οξεῖα φοιτᾷ, ἡ ταχεῖ' ἀπέρχεῖ).
Αλλ' ἀνιάζω μή με καλαλίπῃς μόνον.
ΝΕ. Θάρσει· μᾶμῦμᾶμ.
ΦΙ. Η μᾶμεῖς;
ΝΕ. Σαφῶς φρόνῳ.
ΦΙ. Οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι τέκνον.
ΝΕ. Ως ὐ θέμις γ' ἐμοί 'ςι σῦ μολεῖν ἄτερ.
ΦΙ. Εμβαλλε χειρὸς πίσιν.
ΝΕ. Εμβάλλω μᾶσειν.
ΦΙ. Εκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε.
ΝΕ. Ποῖ λέγεις;
ΦΙ. Ανω.
ΝΕ. Τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λᾴσεις κύκλον;
ΦΙ. Μέθες, μέθες με.
ΝΕ. Ποῖ μεθῶ;
ΦΙ. Μέθες ποτέ.
ΝΕ. Οὔ φημ' ἐάσειν.
ΦΙ. Απὸ μ' ὀλεῖς, ἢν προδίγῃς.
ΝΕ. Καὶ δή μεθίημί ζε· τί δὴ πλέον φρονεῖς;
ΦΙ. Ω γᾶα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω·
Τὸ γὰ κακὸν τόδ' ὐκέτ' ὀρθῦσθαί μ' ἐᾷ.
ΝΕ. Τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος ὐ μακρᾶ χρόνῳ
Εξειν· κάρα γὰ ὑπλιάζεῖ) τόδε.
Ιδρὼς γέ τοι νιν πᾶν καλασάζει δέμας,
Μελαγνά τ' ἄκρα τὶς παρέῤῥωγμ πόδὸς
Αἱμορῥαγὶς φλέψ· ἀλλ' ἐάσωμεν φίλοι.

Εκηλον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

Επωδικα. Στροφή.

ΧΟ. Ὑπὸ δύνας ἀδαὴς, ὕπνε δ' ἀλγέων,
Εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις·
Εὐαίων ἄλαίων ἄναξ.
Ομμασι δ' ἀνέχοις
Τάνδ' ἄγλαν, ἃ τέτα) ταυῦν,
Ιθι ἴθι μοι παγών.
Ω τέκνον, ὅραγε πῦ σάσῃ,
Ποῖ δὲ βάσῃ, πῶς δέ μοι
Ταὐτεῦθεν φρονίδος ὁρᾷς.
Ηδη πρὸς τί μῶμῳ πράσσειν;
Καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων,
Πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυ).

Εξάμετροι.

ΝΕ. Αλλ' ὅδε μὲν κλύει ὐδέν· ἐγὼ δ' ὁρῶ μηχαν θήραν
Τήνδ' ἀλίως ἔχομῳ τόξων, δίχα τῦδε πλέονες.
Τῦδε γὰ ὁ σέφανος, τῦτον Θεὸς εἶπε κομίζειν.
Κομπεῖν δ' ἔς' ἀτελῆ σὺν ψαδέσιν αἰχρὸν ὄνειδος.

Αντιστροφή.

ΧΟ. Αλλὰ τέκνον, τάδε μὲν Θεὸς ὄψε).
Ων δ' ἂν ἀμείβῃ σύ μ' αὖθις,
Βαιάν μοι βαιὰν ὦ τέκνον,
Πέμπε λόγων φάμαν·
Ως πάντων ἐν νόσῳ ἀδρακὴς
Υπνος ἄϋπνος λάσειν.
Αλλ' ὅ, τι δύναμο μάκιστον·
Κεῖνό μοι γὰ μέγιστον·
Λάθῃ ἐξιδῦ ὅ, τι πράξεις.
Οἶδ' οἶδ' ὅτιν' αὐδῶμαι, εἰ ταυτάν
Τύτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι

Αποτα

Απορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη.
Επωδος.
Οὖρός τοι τέκνον ὕρος, ἀνὴρ
Οδ' ἀνόμμαλος,
Οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν ἐκλέτα) νύχιος,
Αλέης ὕπνος ἐωλὸς,
Οὐ χερὸς, ὐ ποδὸς,
Οὔ τινος ἄρχων.
Αλλ' ὥς τις αἴθρᾳ παρακείμενος
Ορᾷ, βλέπει, καίρια φθέγγει.
Τὸ δ' ἀλώσιμον ἐμᾷ φρονίδι πᾶι,
Πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ιαμβοί.

ΝΕ.
Μιγᾶν κελεύω, μηδ' ἀφεσάναι φρενῶν.
Κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα.
ΦΙ. Ω φέγγος ὕπνου διάδοχον, τὸ, τ' ἐλπίδων
Απιστον οἰκύρημα τῶνδε τῶν ξένων·
Οὐ γὰρ ποτ' ὦ πᾶι τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ,
Τλῆναι σ' ἐλεεινῶς ὧδε τἀμὰ πήμαλα
Μεῖναι παρόνλα ἢ ξυνωφελῆνλά μοι.
Οὔκουν Ατρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν ἀπόρως
Οὕτως ἐνεγκεῖν οἱ γαθοὶ τραληλάται.
Αλλ' ἀγενὴς γὰρ ἡ φύσις, κἀξ ἀγενῶν
Ω τέκνον ἡ σή· πάνλα ταῦτ' ἐν ἀχρεῖ
Εθυ, βοῆς τε ἢ δυσοσμίας γέμων.
Καὶ νῦν ἐπειδὴ τῦδε τῦ κακῦ δοκεῖ

Λήθη

Λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον,
Σύ μ' αὐτὸς ἆρον, σύ με καλάσησον τέκνον,
Ἰν' ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ,
Ορμώμεθ' ἐς ναῦν, μηδ' ἐπίχωμεν τὸ πλεῖν.
ΝΕ. Αλλ' ἥδομαι μὲν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
Ανώδυνον, βλέπουσα κἀμπνέουτ' ἔτι·
Ως ὑκέτ' ὄντος γὼ τὰ ξυμβόλαιά ξου
Πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.
Νῦν δ' αἶρε ξαυτόν· εἰ δέ ξοι μᾶλλον φίλον,
Οἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὼ οὐκ ὄκνος.
Επείπερ ὕτω ξοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.
ΦΙ. Αἰνῶ τάδ' ὦ παῖ, καί μ' ἔπαιρ' ὥσπερ νοεῖς.
Τύτυς δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
Οσμῇ πρὸ τοῦ δέουτος· ὑ 'πὶ νηῒ γὼ
Αλις πόνος τύτοισι ξυναίειν ἐμοί.
ΝΕ. Εσω τάδ'· ἀλλ' ἴσω τὲ, καὐτὸς ἀντέχυ.
ΦΙ. Θάρσει· τό τοι ξύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.
ΝΕ. Παπαῖ· τί δῆτα δρῶμ' ἐγὼ τύνθένδε γε;
ΦΙ. Τίδ' ἐσὶν ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;
ΝΕ. Ουκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος.
ΦΙ. Απορεῖς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ' ὦ τέκνον τάδε.
ΝΕ. Αλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθυς κυρῶ.
ΦΙ. Οὐ δή ξε δυχέρεια τοῦ νοσήματος
Επεισεν, ὥσε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;
ΝΕ. Απαυλα δυχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
Οταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ πεφυκότα.
ΦΙ. Αλλ' ὐδὲν ἔξω τοῦ φυτάσαυλος σύ γε
Δρᾷς, ὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.
ΝΕ. Αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
ΦΙ. Οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ.
ΝΕ. Ω Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακὸς,

Κρύπλων-

Κρύπλωτθ' ἃ μὴ δεῖ, ϗ λέγων ἄγχις' ἐπῶν;
ΦΙ. Ανὴρ ὅδ', εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν,
Προδὺς μ' ἔοικε, κἀκλιπὼν, τὸν πλοῦν σελεῖν.
ΝΕ. Λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε, λυπηρῶς δὲ μὴ
Πέμπω ζε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
ΦΙ. Τί πολε λέγεις ὦ τέκνον; ὡς ὑ μανθάνω.
ΝΕ. Οὐδέν ζε κρύψω· δεῖ γὰ ἐς Τροίαν σὲ πλεῖν
Πρὸς τοὺς Αχαιοὺς, ϗ τὸν Ατρειδῶν σόλον.
ΦΙ. Οἴμοι· τί εἶπας;
ΝΕ. Μὴ σέναζε πρὶν μάθῃς.
ΦΙ. Ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί πολε;
ΝΕ. Σῶσαι κακὺ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
Ξὺν ζοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.
ΦΙ. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;
ΝΕ. Πολλὴ κρατεῖ
Τούτων ἀνάγκη· ϗ σὺ μὴ θυμῷ κλύων.
ΦΙ. Απόλωλα τλήμων, πεπρόδομαι· τί μ' ὦ ξένε
Δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.
ΝΕ. Αλλ' ὐχ οἷόν τε· πᾶσι γὰ ἐν τέλει κλύειν,
Τό, τ' ἔνδικόν με ϗ τὸ ζυμφέρον ποιεῖ.
ΦΙ. Ω σῦρ σὺ, ϗ πᾶν δεῖμα, ϗ πανυργίας
Δεινῆς τέχνημ' ἔχθισον, οἷά μ' εἰργάσω,
Οἳ' ἠπάτηκας· ὑδ' ἐπαγχύνῃ μ' ὁρῶν
Τὸν προσρόπαιον, τὸν ἱκέτην, ὦ χέτλιε;
Απεσέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἑλών.
Απόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω τέκνον.
Πρὸς Θεῶν πάλρῳων, τὸν βίον μή μ' ἀφέλῃς.
Ω μοι τάλας· ἀλλ' ὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι.
Αλλ' ὡς μεθήσων μή ποθ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν.
Ω λιμῶες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνωσίαι
Θηρῶν ὀρείων, ὦ καλαῤῥῶγες πέτραι,

Ὑμῖν τάδ'· ἐγὼ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω·
Ἀνακλαίομαι παρῶσι τοῖς εἰωθόσιν.
Οἵ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν ὦ Ἀχιλλέως.
Ὁμόσας ἀπάξειν οἶκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
Προθεὶς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
Ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει.
Καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήναιθαι θέλει,
Ὡς ἄνδρ' ἐλὼν μ' ἰσχυρὸν, ἐκ βίας ἄγει,
Κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνῷ ζκιάν,
Εἴδωλον ἄλλως· ἐγὼ γὰρ ἂν θέλων γε
Εἷλέν μ'· ἐπεὶ νῦν οὔθ' ὅπλ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
Νῦν δ' ἡπάτημαι δύσμορος· τί χρή με δρᾶν;
Ἀλλ' ἀπόδος· ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν ζαυτῷ γένου.
Τί φῄς; σιωπᾷς; οὐδὲν εἰμ' ὁ δύσμορος.
Ὦ χῆμα πέτρας δίπτυλον, αὖθις αὖ πάλιν
Εἶσειμι πρὸς ζὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν.
Ἀλλ' αὖ θανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
Οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
Τόξοις ἐναίρων τοῖσδέ γ'· ἀλλ' αὐτὸς τάλας
Θανὼν, παρέξω δαῖτ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
Καί μ' ὃς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν.
Φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας,
Πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
Οἰοιο μή πω, πρὶν μάθοιμ', εἰ γὰ πάλιν
Γνώμην μεθοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

ΧΟ. Τί δρῶμεν; ἐν ζοὶ γὰ τὸ πλεῖν ἡμᾶς ἄναξ
Ἤδη 'σι, γὰ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.

ΝΕ. Ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπλωκέ τις
Τοῦδ' ἀνδρὸς, ὦ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ γὰ πάλαι.

ΦΙ. Ἐλέησον ὦ παῖ θεῶν, γὰ μὴ παρῇς

Σαυτοῦ

V. 982 al. αὐανοῦμαι exsiccabor, extabescam.

Σαυτῦ βροτοῖς ὄνειδος ἐκκλέψας ἐμέ.

ΝΕ. Οἴμοι τί δράσω; μή σοτ' ὤφελον λιπεῖν
Τὴν Σκῦρον· ὕτω τοῖς παρῦσιν ἄχθομαι.

ΦΙ. Οὐκ εἶ κακὸς σύ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
Εοικας ἥκειν ἀφρά· νῦν δ' ἄλλοισι δύς,
Οἷς εἰκὸς, ἔκπλη, τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα.

ΝΕ. Τί δρῶμεν ἄνδρες;

ΟΔ. Ω κάκις' ἀνδρῶν τί δρᾷς;
Οὐκ εἶ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;

ΦΙ. Οἴμοι τίς ἀνήρ· ἆρ' Οδυσέως κλύω;

ΟΔ. Οδυσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμῦ γ', ὃν εἰσορᾷς.

ΦΙ. Οἴμοι· πέπραμαι κἀπόλωλ'· οὗδ' ἦν ἄρα
Ο ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων.

ΟΔ. Εγὼ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.

ΦΙ. Απόδος, ἄφες μοι πᾶ τὰ τόξα.

ΟΔ. Τῦτο μὲν
Οὐδ' ἦν θέλῃ δράσεις πότ'· ἀλλὰ χὐ σὲ δεῖ
Στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ σελῦσί ζε.

ΦΙ. Εμ' ὦ κακῶν κάκιστε χὐ τολμίσαλε,
Οἵδ' ἐκ βίας ἄξυσιν;

ΟΔ. Ην μὴ "ρπης ἐκών.

ΦΙ. Ω Λημνία χθὼν, χὐ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ηφαιστόπλοκον· ταῦτα δῆτ' ἀναχελὰ,
Εἴ μ' ὗτος ἐκ σῶν ἁπάξε) βίᾳ;

ΟΔ. Ζεύς ἐσθ', ἵν' εἰδῇς, Ζεύς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
Ζεύς, ᾧ δέδοκ) ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ.

ΦΙ. Ω μῖσος, οἷα κἀξανδρίσκεις λέγειν,
Θεὺς προλείνων, τὺς Θεὺς ψαδεῖς τιθείς.

ΟΔ. Οὔκ· ἀλλ' ἀληθεῖς· ἧδ' ὁδὸς πορᾶτέα.

ΦΙ. Οὔ φημ' ἔγωγε.

ΟΔ.

V. 1012 rectius δράσῃ H. Steph.

ΟΔ. Φημί· πειτέον τάδε.

ΦΙ. Οἴμοι τάλας· ἡμᾶς μὲν ὡς δύλυς ζαφῶς
Πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, ὐδ' ἐλάθερυς.

ΟΔ. Οὔκ· ἀλλ' ὁμοίυς τοῖς ἀρίτοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ, κ᾽ καλασκάψαι βίᾳ.

ΦΙ. Οὐδέ πολέ γ'· ὐδ' ἢν χρή με πᾶν παθεῖν κακὸν,
Εως ἄν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.

ΝΕ. Τί δ' ἐρζασείεις;

ΦΙ. Κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
Πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσών.

ΟΔ. Ξυλλάβεζε τῦτον· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔτω τάδε.

ΦΙ. Ω χεῖρες, οἷα πάχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
Νάρας ὑπ' ἀνδρὸς τῦδε ζυνθηρώμμαι.
Ω μηδὲν ὑγιὲς, μηδ' ἐλάθερον φρονῶν,
Οἷός μ' ὑπῆλθες· ὡς μ' ἐθηράτω, λαβὼν
Πρόβλημα ζαυτῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί·
Ανάξιον μὲν ζυ, καλάξιον δ' ἐμῦ.
Ος ὐδὲν ἤδει πλὴν τὸ πειταχθὲν ποιεῖν.
Δῆλος δὲ κ᾽ νῦν ἐτιν ἀλγειν ῶς φέρων
Οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρλεν, οἷς τ' ἐγὼ 'πάθον.
Αλλ' ἡ κακὴ τὴ διὰ μυχῶν βλέπυτ' ἀεὶ
Ψυχή νιν ἀφυῆ τ' ὄντα, κ᾽ θέλονθ', ὅμως
Εὖ πρὸδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι ζοφόν.
Καὶ νῦν δέ μ' ὦ δύτηνε ζυνδήτας, νοεῖς
Αγειν ἀπ' ἀκλῆς τῆτδ', ἐν ᾗ με πρὸβάλε
Αφιλον, ἔρημον, ἄπολιν, ἐν ζῶτιν νεκρόν.
Φεῦ· ὅλοιο· καί ζοι πολλάκις τόδ' ἀξάμην·
Αλλ' ὐ γὰ ὐδὲν Θεοὶ νέμυτιν ἡδύ μοι.
Τὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι.
Τῦτ' αὖθ', ὅτι ζῶ τὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
Γελώμμος πεὸς τῦ γε κ᾽ τῦ Ατρέως

Διπλῶν

Διπλῶν τραληγῶν, οἷς σὺ ταῶθ' ὑπηρέτεις.
Καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε καὶ άλκῃ ζυγεὶς,
Επλεις ἅμ' αὐτοῖς· ἐμὲ δὲ τὸν ταλάθλιον
Εκόντα πλεύσανθ' ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην, 1060
Ατιμον ἔκβαλον, ὡς σὺ φῄς· κεῖνοι δὲ, σέ.
Καὶ νῦν τί μ' ἄγεις; τί μ' ἀπάγεις; τὸ χάριν;
Ος οὐδέν εἰμι, κ' τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.
Πῶς ὦ Θεοῖς ἔχθιστε νῦν ἁκ εἰμί σοι
Χωλὸς, δυσώδης· πῶς Θεοῖς εὔξεσθ', ἐμοῦ
Πλεύσαντος, ἄθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
Αὔτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
Κακῶς ὄλοισθ'· ὄλοισθε δ' ἠδικηκότες
Τὸν ἄνδρα τόνδε, Θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
Εξοιδά δ' ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ ὅτ' ἦν σόλον 1070
Επλεύσατ' ἦν τόνδ' ὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
Εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦν ὑμᾶς ἐμοῦ.
Αλλ' ὦ πατρῴα γῆ, Θεοί τ' ἐπόψιοι,
Τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
Ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴτι κἄμ' οἰκτείρετε,
Ως ζῶ μὲν οἰκτρῶς· εἰ δ' ἴδοιμ' ὁλωλότας
Τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφάνθαι.

ΧΟ. Βαρύς τε κ' βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
Τήνδ' εἶπ', Οδυσσεῦ, κοὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς.

ΟΔ. Πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τῦδ' ἔπη, 1080
Εἴ μοι παρείκοι· νῦνδ' ἐνὸς κρατῶ λόγου.
Οὗ γὰρ τοιοῦτον δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
Χὤπου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,
Οὐκ ἂν λάβοις με μᾶλλον οὐδέν' ἀσεβῆ.
Νικᾶν γε μήτοι παντὶ χρῄζων ἔφυν,

V. 1065 ἄρξεσθ' G. Canterus. V. 1070 τὸν σόλον Id.
V. 1085 al. κρείσσων.

Πλὴν εἰς σέ· νῦν δέ σοί γ' ἐκὼν ἐκπήσομαι.
Αφες γὼ αὐτὸν, μηδὲ πεσψαύσητ' ἔτι.
Εᾶτε μίμνειν· ὐδέ σ' πεσχρήζομεν,
Τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεσι μὲν
Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπισπμην ἔχων·
Εγώ θ', ὃς οἶμαί σ' κάκιον ὐδὲν ἄν
Τύτων κραίνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
Τί δῆτά σ' δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.
Ημεῖς δ' ἴωμεν· ᾗ τάχ' ἄν τὸ σὸν γέρας
Τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν ἥν σ' ἐχρῆν ἔχειν.

ΦΙ. Οἴμοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
Οπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Αργείοις φανῇ;

ΟΔ. Μή μ' ἀνλιφώνῃ μηδὲν, ὡς σείχονλα δή.

ΦΙ. Ω πέρμ' Αχιλλέως, ὐδέ σ' φωνῆς ἔτι
Γενήσομαι πεσσφθεγκλὸς, ἀλλ' ὕτως ἄπῃ;

ΟΔ. Χώρῃ σύ· μὴ πεύσλασ' ἡνιαῖός περ ὤν,
Ημῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.

ΦΙ. Η ᾗ πεὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος ὦ ξένοι
Λειφθήσομ' ἤδη, κὐκ ἐποικλερεῖτέ με;

ΧΟ. Οδ' ἐσὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ πᾶς· ὅσ' ἄν
Οὗτος λέγῃ σοὶ, ταῦτά σοι χ' ἡμεῖς φαμέν.

ΝΕ. Ακύσομαι μέν· ὡς ἔφυν οἴκλυ πλέως
Πρὸς τῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τύτῳ δοκεῖ,
Χρόνον τοσῦτον εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς
Στείλωσι ναῦται, ᾗ Θεοῖς ἀξώμεθα.
Χ' ὗτος τάχ' ἄν φρόνησιν ἐν τύτῳ λάβοι
Λῴω τίν' ἡμῖν· νὼ μὲν ἦν ὁρμώμεθον·
Υμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς.

Αντισροφικα. Στροφὴ ά.

ΦΙ. Ω κοίλας πέτρας γύαλον
Θερμόν τε ᾗ παγετῶδες, ὥς

Σ' ὐκ

Σ' ὐκ ἔμελλον ἄρ' ὦ τάλας
Λείψειν ὐδέποτ', ἀλλά μοι
Καὶ θνήσκοντι ζυνοίσῃ.
Ω μοι μοι μοι.
Ω πληρέσταλον αὔλιον
Λύπας τᾶς ἀπ' ἐμᾶ τάλαν.
Τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ
Εσαι; τᾷ πολε τάξομαι
Σιτονόμα μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
Εἴθ' αἰθέρος ἄνω
Πτωκάδες ὀξυτόνα διὰ πνεύματος
Ελωσί μ'· ἔτι γὰρ ἔτ' ἰσχύω.

Στροφὴ β'.

ΧΟ. Σύ τοι, σύ τοι καλήξω-
ζας ὦ βαρύπολμε·
Οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχα
Τᾷδ' ἀπὸ μείζονος·
Εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι
Τᾶ λώονος δαίμονος,
Εἶλε τὸ κάκιον ἑλεῖν.

Ἀντιστροφὴ ά.

ΦΙ. Ω πλάμων πλάμων ἄρ' ἐγὼ
Καὶ μόχθω λωβατὸς, ὃς ἤ-
δη μετ' ὀδυνὸς ὕστερον
Ανδρῶν εἰσοπίσω τάλας
Ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι.
Αἲ αἲ αἲ
Οὐ φορβὰν ἔτι πρόσφερων,
Οὐ πλανῶν ἀπ' ἐμῶν ὄπλων
Κραταιαῖς μελὰ χερσὶν

Ἰσχων·

Ἰχων· ἀλλά μοι ἄσκοπα
Κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός.
Ἰδοιμι δέ γέ νιν
Τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
Ἐμαὶς λαχόντ' ἀνίας τάσδε.

Ἀντιστροφὴ β'.

ΧΟ. Πότμος ζε δαιμόνων τάδε,
Οὐδέ σέ γε δόλος ἔχ' ὑπὸ
Χειρὸς ἐμᾶς· συγεραὶ
Ἔχε δύασμον
Ἀρὰν ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.
Καὶ γὰ ἐμοὶ τῦτο μέλει
Μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ.

Στροφὴ γ'.

ΦΙ. Οἴμοι μοι· καὶ σὺ σολιᾶς
Πόλυ θινὸς ἐφήμενος
Γελᾷ μυ, χερὶ σάλλων
Τὰν ἐμὰν μελέυ τροφάν,
Τὰν ὐδείς σοτ' ἐβάσασεν.
Ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
Χερῶν ἐκβεβιασμένον,
Ἢ σὺ ἐλεεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἰ τινὰς
Ἰχεις, τὸν Ἡράκλειον
Ἄεθλον ὧδέ ζοι
Οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύσερον.
Ἀλλ' ἐν μελαλλαγᾷ
Πολυμηχάνυ ἀνδρὸς ἐρέσσῃ,
Ὀρῶν μὲν αἰχρὰς ἀπάτας,

Στρόφιγγον

V. 1144 al. ἄψοφα. V. 1164 forte τὸ Ἡράκλειον et v. 1166 χρησόμενον. Dicit nempe arcum (Herculeum praemium) sibi non amplius usui fore.

Στυγιὸν δὲ φῶτ' ἐχθοδοπὸν
Μυρί' ἀπ' αἰχρῶν ἀνατέλλον-
θ' ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κἀκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

Στροφὴ δ'.

ΧΟ. Ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ, δίκαιον εἰπεῖν,
Εἰπόντος δὲ, μὴ φθονερὰν
Ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν,
Κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν
Ταχθεὶς, τῷδ' ἀφημοσύνᾳ
Κοινὰν ἤνυσεν
Ἐς φίλους ἀρωγάν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

ΦΙ. Ὦ πλαναὶ θῆραι, χαροπῶν
Τ' ἐθνη θηρῶν, ὃς ὅδ' ἔχει
Χῶρος ὑρεσιβώτας,
Φυγᾷ μ' ὑκέτ' ἀπ' αὐλίων
Πελᾶτ', ὑ γὼ ἔχω χεροῖν
Τὰν πεῴθεν βελέων ἀλκάν,
Ὦ δύσηνος ἐγὼ τανῦν·
Ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκει,
Οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.
Ἕρπετε νῦν καλὸν
Ἀνλίφονον χορέσαι τόμα πεὸς χάριν
Τᾶς δ' αἰόλας ζαρκός.
Ἀπὸ γὼ βίον αὐτίκα λείψω.
Πόθεν γὼ ἔσαν βιοτά;
Τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφει,
Μηκέτι μηδενὸς κραίνων
Ὅσα πέμπει βιόδωρος ἄγα;

V. 1184 Ἐλᾶτ' G. Canterus.

Ἀντιστροφὴ δ'.

ΧΟ. Πρὸς Θεῶν ἔτι σέβῃ ξένον πέλαστον
Εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάτᾳν.
Ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι ζοὶ
Κῆρα τάνδ' ἀποφυγεῖν.
Οἰκτρὰ γὰ βόσκειν· ἀσαὶς
Δ' ἔχειν μυρίον
Ἄχθος ᾧ ξυνοικεῖ.

Μονοστροφίκα.

ΦΙ. Πάλιν πάλιν παλαιὸν
Ἀλγημ' ὑπέρνασάς με
Ὦ λῷστε πρὶν ἐπόπτων.
Τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι;

ΧΟ. Τί τοῦτ' ἔλεξας;

ΦΙ. Εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ συγεραὶν
Τροάδα γᾶν ἦλπισάς μ' ἄξειν.

ΧΟ. Τόδε γὰ νοῶ κράτιστον.

ΦΙ. Ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη.

ΧΟ. Φίλα μοι, φίλα ταῦτα
Παρήγγειλας ἐκόντι τε πράσσειν.
Ἰωμβμ, ἴωμβμ ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακ).

ΦΙ. Μὴ πρὸς ἀραίου Διὸς ἔλθῃς ἱκέλ' ὦ.

ΧΟ. Μέλριαζε.

ΦΙ. Ὦ ξένοι, μείνατε πρὸς Θεῶν.

ΧΟ. Τί θροεῖς;

ΦΙ. Αἲ αἲ αἲ· δαίμων, δαίμων,
Ἀπόλωλ' ὦ τάλας.
Ὦ πὺς, πὺς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
Τλάζω τὸ μετόπιν τάλας;
Ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις.

ΧΟ. Τί ῥέζοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ

Τῶν

Τῶν πάρος ὧν πρύφανες;
ΦΙ. Οὗτοι νεμεσητὸν
Αλύοντα χειμερίῳ λύπᾳ,
Καὶ παρὰ νῆν θροεῖν.
ΧΟ. Βᾶθί νυν ὦ τάλαν, ὡς ἐ κελεύομεν.
ΦΙ. Οὐδέποτ', οὐδέποτ', ἴοδι τόδ' ἔμπεδον.
Οὐδ' εἰ πυρφόρος Ασεροπηὰς
Βρονταῖς αὐταῖς μ' εἴσι φλογίζων.
Ερρέτω Ιλιον, οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ
Πάντες, ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμὼ ποδὸς
Αρθρον ἀπῶσ'· ἀλλ' ὦ ξένοι, ἔν γέ μοι
Εὖχος ὀρέξατε.
ΧΟ. Ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος;
ΦΙ. Ξίφος εἴ ποθεν,
Η γῆυν, ἢ βελέων τι, προπέμψατε.
ΧΟ. Ως τίνα βέξειας πάλαμαν ποτέ;
ΦΙ. Κρᾶτ' ἀπὸ πάντα ἢ ἄρθρα τεμῶ χερί.
Φονᾶ, φονᾶ νόος ἤδη.
ΧΟ. Τί πολε;
ΦΙ. Πατέρα ματεύων.
ΧΟ. Ποῖ γᾶς;
ΦΙ. Εἰς ᾍδᾳ· ὑ γὰ ἐς' ἐν φάει γ' ἔτι.
Ω πόλις, ὦ πόλις παλρία,
Πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνήρ;
Ος γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν
Δαναοῖς ἀρωγὸς, ἔτ' ὐδέν εἰμι.

V. 1233 al. βροντᾶς αὐγᾶς.

ΧΟΡΟΣ,

ΧΟΡΟΣ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ιαμβοί.

ΧΟ. ΕΓΩ μὲν ἤδη κἀπάλαι νεὼς ὁμῦ
Στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσέα σείχοντα, τόν τ' Ἀχιλλέως
Γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλάθομεν.
ΟΔ. Οὐκ ἂν φράσειας ἥν τιν' αὖ παλίντροπος
Κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν ταχυδρομῇ;
ΝΕ. Λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
ΟΔ. Δεινόν γε φωνεῖς· ἦ δ' ἁμαρτία τίς ἦν;
ΝΕ. Ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ.
ΟΔ. Ἐπραξας ἔργον ποῖον ὧν ὑφ' οἷ πρέπον;
ΝΕ. Ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα κἀδόλοις ἑλών.
ΟΔ. Τὸ ποῖον; ὤμοι· μῶν τι βυλεύῃ νέον;
ΝΕ. Νέον μὲν οὐδέν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ.
ΟΔ. Τί χρῆμα δράσεις; ὡς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
ΝΕ. Παρ' ὅπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν.
ΟΔ. Ω Ζεῦ, τί λέξεις; ἦ τι φῂς δύναι νοεῖς;
ΝΕ. Αἰσχρῶς γὰ αὐτὰ κἀδίκῃ λαβὼν ἔχω.
ΟΔ. Πρὸς Θεῶν, πότερα δὴ κερδόμῳ λέγεις τάδε;
ΝΕ. Εἰ κερδόμησίς ἐσι τἀληθῆ λέγειν.
ΟΔ. Τί φῄς Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;
ΝΕ. Δὶς ταῦτα βούλῃ κἀπὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
ΟΔ. Ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
ΝΕ. Εὖ νῦν ἐπίσω πάντ' ἀκηκοὼς λόγον.
ΟΔ. Εσίν τις, ἐσιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
ΝΕ. Τί φῄς; τίς ἔσαι μ' ὑπικωλύσων τάδε;

ΟΔ.

ΟΔ. Ξύμπας Αχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
ΝΕ. Σοφὸς πεφυκὼς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν.
ΟΔ. Σὺ δ' ὅτε φωνεῖς, ὅτε δρασείεις σοφόν.
ΝΕ. Αλλ' εἰ δίκαια, τῷ σοφῶν κρείσσω τάδε.
ΟΔ. Καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βυλαῖς ἐμαῖς,
Πάλιν μεθεῖναι ταῦτα;
ΝΕ. Τὴν ἁμαρτίαν
Αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
ΟΔ. Στρατὸν δ' Αχαιῶν οὐ φοβῇ πράσσων τάδε;
ΝΕ. Ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
Αλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
ΟΔ. Οὔτ' ἄρα Τρωσίν· ἀλλά σοι μαχούμεθα.
ΝΕ. Εσω τὸ μέλλον. Χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς
Κώπης ἐπιψαύουσαν;
ΟΔ. Αλλὰ κἀμέ τοι
Ταυτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα, κοὐ μέλλοντ' ἔτι.
Καί τοι σ' ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
Λέξω τάδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.
ΝΕ. Εσωφρόνησας· κἂν τὰ λοίπ' οὕτω φρονῇς,
Ισως ἂν ἐκ σοῦ κλαυμάτων ἔχοις πόδα.
Σὺ δ' ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,
Εξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
ΦΙ. Τίς αὖ παρ' ἄντροις δόρυβος ἕστα βοῆς;
Τί μ' ἐκκαλεῖσθε, τῦ κεχρημένοι ξένοι;
Ω μοι· κακὸν τὸ χρῆμα· μῶν τί μοι μέγα
Πάρεστι πρὸς κακοῖσι πέμπουσες κακόν;
ΝΕ. Θάρσει· λόγος δ' ἄκυρον ὃς ἥκω φέρων.
ΦΙ. Δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
Καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πειθὼς λόγοις.
ΝΕ. Οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;
ΦΙ. Τοιοῦτος ἦθα τοῖς λόγοισι, χὤτε μὴ

Τὰ τόξ' ἔκλεψας πιστὸς ἀτηρὸς, λάθρα.
ΝΕ. Αλλ' ὕστι μὴ νῦν· βούλομαι δέ σ' κλύειν,
Πότερα δέδοκταί σοι μόνοις καλλερεῖν, 1310
Η πλεῖν μεθ' ἡμῶν.
ΦΙ. Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα.
Μάτην γὰ, ἂν ἔιπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται.
ΝΕ. Οὕτω δέδοκται;
ΦΙ. Καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἃ λέγω.
ΝΕ. Αλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πειθῆναι λόγοις
Εμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι θεὸς καιρὸν λέγων
Κυρῶ, πέπαυμαι.
ΦΙ. Πάντα γὰ φράσεις μάτην.
Οὐ γὰ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κλήσῃ φρένα, 1320
Ὅστις γ' ἐμῶ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
Απεσέρηκας, κἄτα νυθελεῖς ἐμὲ
Ελθὼν ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.
Ολοιθ'· Ατρεῖδαι μὲν μάλισ', ἔπειτα δὲ
Ο Λαέρτου παῖς, κὴ Σύ.
ΝΕ. Μὴ 'πάδῃς πέρα,
Δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
ΦΙ. Πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;
ΝΕ. Απώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὕψιστον σέβας.
ΦΙ. Ω φίλτατ' εἰπών, εἰ λέγεις ἐτήτυμα. 1330
ΝΕ. Τόρσον παρέσας φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν
Πρότεινε χεῖρα, κὴ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
ΟΔ. Εγώ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς Θεοὶ ξυνίσορες,
Υπέρ τ' Ατρειδῶν, τοῦτε σύμπαντος στρατοῦ.
ΦΙ. Τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Οδυσσέως
Επηδόμην;
ΟΔ. Σάφ' ἴσθι κὴ πέλας γ' ὁρᾷς,
Ος σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ,

Εάν

Εάν τ' Αχιλλέως παῖς, ἐάσῃ μὴ θέλῃ.
ΦΙ. Αλλ' ὅτι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
ΝΕ. Α, μηδαμῶς· μὴ πρὸς Θεῶν μεθῇς βέλος.
ΦΙ. Μέθες με πρὸς Θεῶν χεῖρα φίλαιον τέκνον.
ΝΕ. Οὐκ ἄν μεθείην.
ΦΙ. Φεῦ· τίδ' ἄνδρα πολέμιον,
Εχθρόν τ' ἀφείλω μὴ κλανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
ΝΕ. Αλλ' ὅτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἔστι καλὸν, ὅτε σοί.
ΦΙ. Αλλ' ὦν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
Τοὺς τῶν Αχαιῶν ψαδοκήρυκας, κακοὺς
Οντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
ΝΕ. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κἀκ ἐοῦ ὅτου
Οργὴν ἔχοις ἄν, οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
ΦΙ. Ξύμφημι· τὴν φύσιν δ' ἔδειξας ὦ τέκνον
Ἐξ ἧς ἔβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρὸς,
Αλλ' ἐξ Αχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν,
Ηκου' ἄριστα, νῦν τε τῶν τεθνηκότων.
ΝΕ. Ηδην πατέρα τε τὸν ἐμὸν ἀλογοῦντά σε,
Αὐτόν τέ μ'· ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι,
Ακουσον· ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ Θεῶν
Τύχας δοθείσας ἐς' ἀναγκαῖον φέρειν·
Οσοι δ' ἑκουσίαισιν ἔγκειν βλάβαις,
Ωσπερ σὺ, τούτοις ὅτε ξυγγνώμην ἔχειν
Δίκαιόν ἐστιν, ὅτ' ἐποικτίρειν τινά.
Σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχῃ·
Εάν τε νουθετῇ τις ἀνοίᾳ λέγων,
Στυγεῖς, πολέμιον δυσμαθῆ θ' ἡγούμενος.
Ομως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ·
Καὶ ταῦτ' ἐπίσω, κ' γράψ φρενῶν ἔσω.
Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ

Σηκὸν

Σηκὸν φυλάσσῃ κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις·
Καὶ ναῦλαν ἴδοι τῆσδε μή ποτ' ἐνσυχεῖν
Νόσου βαρείας, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος
Ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
Πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς·
Καὶ νῷν παρ' ἡμῖν ἐνσυχὼν Ασκληπιαδῶν,
Νόσου μαλαχθῇς τῆσδε· κ᾽ τὰ Πέργαμα
Ξὺν τοῖσδε τόξοις, ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς.
Ως δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω.
Ανὴρ γὰρ ἡμῖν ἐσιν ἐκ Τροίας ἁλούς,
Ελενος ἀρισόμαντις, ὃς λέγῃ σαφῶς
Ως δεῖ νῦν θέσθαι ταῦτα· κ᾽ νῷν τοῖσδ' ἔτι,
Ως ἐς ἀνάγκην τῶν παρεσῶτος θέρους,
Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἑκὼν
Κτείνειν ἑαυτὸν, ἢν τάδε ψεύδῃ λέγων.
Ταῦτ' ὖν ἐπεὶ κάτοιδα, συσχόρῳ θέλων.
Καλὴ γὰρ ἡ πίκλησις, Ελλήνων ἕνα
Κριθέντ' ἄριστον, τοῦτο μὲν παγωνίας
Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα τὴν πολύσονον
Τροίαν ἑλόντα, κλέος ὑπέρλαμπρον λαβεῖν.

ΦΙ. Ω συγγενὲς ἀμῶν, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
Βλέποντα, κἀκ ἀφῆκας εἰς ἅδου μολεῖν;
Οἴμοι· τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
Τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρήνεσεν;
Αλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
Εἰς φῶς τάδ' ἕρξας εἶμι; τῷ πεισήγορος;
Πῶς ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι,
Ταῦτ' ἐξαναχήσεσθε, τοῖσιν Ατρέως
Εμὲ ξυνόντα παγσὶν, οἵ μ' ἀπώλεσαν·
Πῶς τῷ πανώλει παγδὶ τῷ Λαερτίου;

Οὐ

Οὐ γὰρ με τἄλγος ἦλθ' παρελθόνθων δάκνῳ·
Αλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι,
Δοκῶ προλάσειν· οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
Μήτηρ γεγῶσ), τἄλλα παιδάει κακά.
Καὶ σῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε.
Χρῆν γὰρ ς' μήτ' αὐτὸν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,
Ημᾶς τ' ἀπείργειν, οἵτέ ς' καθύβρισαν
Γέρας παλρὸς ζυλῶνλες, ὃι τὸν ἄθλιον
Αἴανθ' ὅπλων σῦ παλρὸς ὕστερον δίκῃ
Οδυσσέως ἔκριναν· εἶτα τοῖσδε σὺ
Εἶ ξυμμαχήσων, καί μ' ἀναλκάζεις τόδε;
Μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ' ἅ μοι ξυνώμοσας,
Πέμψον πρὸς οἴκυς· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μεθών
Εα κακῶς αὐτὺς ἀπόλλυσθαι κακύς.
Χ' ὕτω διπλῆν μὲν ἐξ ἐμῦ κλύσῃ χάριν,
Διπλῆν δὲ παλρός· κὐ κακὺς ἐπωφελῶν,
Δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

ΝΕ. Λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως ς' βύλομαι
Θεοῖς τε πισθάνλα, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,
Φίλυ μετ' ἀνδρὸς τῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.

ΦΙ. Η πρὸς τὰ Τροίας πεδία, γ' τὸν Ατρέως
Εχθιστον υἱὸν, τῷδε δυσήνῳ ποδί;

ΝΕ. Πρὸς τὺς μὲν ὧν ς' τήνδέ τ' ἔμπυο βάσιν
Παύσονλας ἄλγυς, καποσώζονλας νόσυ.

ΦΙ. Ω δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῄς ποτε;

ΝΕ. Α ζοί τε κἀμοὶ κἀλ' ὁρῶ τελούμενα.

ΦΙ. Καὶ ταῦτα λέξας ὑ καλαισχύνῃ Θεύς;

ΝΕ. Πῶς γὰρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος;

ΦΙ. Λέγεις δ' Ατρείδας ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τάδε;

ΝΕ. Σοί πυ φίλος γ' ὤν, χὠ λόγος τοιόσδέ μοι.

V. 1400 al. μ' ἔτ' ἄλγος.

ΦΙ. Πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσιν ἐκδῦναι θέλεις;
ΝΕ. Ω τᾶν, διδάσκω μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
ΦΙ. Ολεῖς με, γιγώσκω ξε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
ΝΕ. Οὔκουν ἔγωγε· φημὶ δ' ὔ ξε μανθάνειν.
ΦΙ. Εγωγ' Ατρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με.
ΝΕ. Αλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν ζώσω' ὅρα.
ΦΙ. Οὐδέποθ' ἑκόντας' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
ΝΕ. Τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἰ σέγ' ἐν λόγοις
Πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω;
Ως ῥᾳδ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ
Ζῆν ὥσπερ ἤδη ζῆς ἄνδ. ζωηρίας.
ΦΙ. Εα με πάσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
Α δ' ἧνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς δίγων,
Πέμπειν πρὸς οἶκους, ταῦτά μοι πρᾶξον τέκνον.
Καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι
Τροίας· ἅλις γὰ μοι τεθρήνηϑ' γόοις.

Τροχαῖοι.

ΝΕ. Εἰ δοκεῖ, τείχωμεν.
ΦΙ. Ω γλυκᾶον εἰρηκὼς ἔπος.
ΝΕ. Αντέρειδε νῦν βάσιν σήν.
ΦΙ. Εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.
ΝΕ. Αἰτίαν δὲ πῶς Αχαιῶν φεύξομαι.
ΦΙ. Μὴ φροντίσῃς.
ΝΕ. Τί γὰ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν;
ΦΙ. Εγὼ παρών.
ΝΕ. Τίνα σεσωφέλησιν ἔρξεις;
ΦΙ. Βέλεσι τοῖς Ηρακλείοις.
ΝΕ. Πῶς λέγεις;
ΦΙ. Εἵρξω πελάζειν σῆς γε τύτυς τῆς πάτρας.

ΝΕ.

V. 1445 al. λόγοις.

ΝΕ. Εἶγε δρᾷς ταῦθ' ὥσπερ αὐδᾷς, σεῖχε πρασκύσας χθόνα.

Αναπαίσοι.

ΗΡ. Μήπω γε πρὶν ἂν ἧδε ἡμετέρων
Αἴης μύθων, παῖ Ποίαντος· 1460
Φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ηρακλέους
Ακοῇ τε κλύειν, λάσειν τ' ὄψιν.
Τὴν σὴν δ' ἧκω χάριν, ὑρανίας
Εδρας προλιπών,
Τὰ Διὸς φράσων βυλεύματά σοι,
Καλερητύσων δ' ὁδὸν ἣν στέλλῃ.
Σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκυσον.

Ιαμβοί.

Καὶ πρῶτα μού σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας.
Οσους πονήσας κ᾽ διεξελθὼν πόνους
Αθάνατον ἀρετὴν ἔχον, ὡς πάρεσθ' ὁρᾷν. 1470
Καὶ σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφειλέ) παθεῖν·
Εκ τῶν πόνων τῶνδ' ἀκλεᾶ θέσθαι βίον.
Ελθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
Πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσῳ παύσῃ λυγρᾶς,
Αρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς σταλαίμαλος
Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
Τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίᾳ,
Πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ
Πέμψεις, ἀρισεῖ' ἐκλαβὼν σταλαίμαλος,
Ποίαντι παλρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα. 1480
Α δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τῶδε τῷ στρατῷ,
Τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
Κόμιζε· κ᾽ σοὶ ταῦτ' Αχιλλέως τέκνον
Παρήνεσ' ὅτε χὠ σὺ τῶδ' ἄτερ σθένεις

Ελεῖν

Ελεῖν τὸ Τροίας πεδίον, ὅθ' ὅστος σέθεν.
Αλλ' ὡς λέοντε ζωτόμω φυλάσσετον,
Οὗτός γε κἀγὼ τόνδ'· ἐγὼ δ' Ασκληπιὸν
Παυσῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ιλιον.
Τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
Τόξοις ἁλῶναι· τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν
Πορθῆτε γαῖαν, δεύσεβεῖν τὰ πρὸς Θεούς.
Ως τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς· ἡ γὰρ δεύσέβεια ζυνθήσκει βροτοῖς·
Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

Αναπαίστοι.

ΦΙ. Ω φθέγμα πολυθρύλητον ἐμοὶ πέμψας,
Χρόνιός τε φανείς,
Οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.
ΝΕ. Κἀγὼ γνώμην ταύτην τίθεμαι.
ΗΡ. Μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν,
Καιρὸς γὰρ πλοῦς
Οὐ ἐπείγει γὰρ καλὰ πρύμναν.
ΦΙ. Φέρε νυν εἴχων, χώραν καλέσω.
Χαῖρ' ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ,
Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
Καὶ κλύπος ἄρσην πόντιε πρόβλης,
Οὗ πολλάκι δὴ τὐμὸν ἐτέγχθη
Κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγῆσι νότου,
Πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἠμελέρας
Ερμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
Νῦν δ' ὦ κρῆναι γλυκίον τε ποτὸν,
Λείπομαι ὑμᾶς, λείπομαι ἤδη,

Δόξης

V. 1511 al. Λύκιον.

Δόξης ὕπολε τῆσδ' ἐπιβάντες.
Χαῖρ' ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
Καὶ μ' ἁπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
Ἐνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
Γνώμη τε φίλων, χὠ παντλαμάτωρ
Δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.
ΧΟ. Χωρῶμεν νῦν πάντες ἀολλέες,
Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπαξάμενοι,
Νόστου σωτῆρας ἰκέσθαι.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΕΛΟΣ

NOTAE IN ELECTRAM.

N. B. *Pauculae quaedam harum notarum ad editionem* THOMAE JOHNSON *tantum ſunt referendae.*

Ver. 9. Φασκειν] Loco imperativi φάσκε.

V. 14. Φόνῳ] Quidam ſubintelligunt ἕνεκα.

V. 15. Nota ultimam in φίλαι produci ſyllabam ante ξ.

V. 20. Εξοδ.] Grandius illud quidem quam res poſtulat, niſi primitivum amittat ſenſum, et pro quovis exitu capias.

V. 24. Εὐδλὸς] Αντὶ τοῦ εὐδλῷ γεγῶτος.

V. 43. Ηνθ.] Scholiaſtes aliter exponit. Tu vero, Lector, ut lubet.

V. 47. Ορκῳ] Fuit cum ὅρκον conjicerem. nunc vero muto ſententiam. parum enim refert addideriſne juramento narrationem, vel narrationi juramentum. placuit quoque elegantiſſimis ſcriptoribus non ſemper conſtructio maxime naturalis et obvia. poſt προσθεὶς ſubaud. τὸ γινόμενον.

V. 72. Αλλ' ἀρχέπλουτον] Sic explica. *ſed paternarum* excipite me *compotem opum, et ſtatorem domus.*

V. 78. Θυρῶν] Pendet ab ἔνδον verſu ſequenti. rara haec Sophocli licentia niſi in Choris.

V. 92. Παννυχ.] Ludit in ὠδὰς modo memoratas, diurnos nocturnoſque cantus cum indignatione deſcribens. Mihi ſcilicet pro cantuum et pervigiliorum jucunditate lamenta tantum et planctus ſuperſunt.

V. 96. Εξείνισε] Vides horum verborum verſionem, et ſentis quo alludunt; nequeo tamen non proponere conjecturam meam ἐξήνυσε. Nulla prope mutatio, ſenſus autem clariſſimus *confecit*. Anglice DISPATCH.

V. 99.

V. 99. Σχίζυσι] Mire praesenti utitur. adhuc enim obversatur oculis imago caedis tanquam praesentis.

V. 113. Tolle *quae*, et loco *respicitis* repone *respicite*. sic enim verti debuit.

V. 140. Επ' ἀμήχανον] Επισεναχυσα ἄλγος· vel ἐπάγυσα.

V. 142. Εν οἷς &c.] Pone τελείαν σισμὴν post διόλλυσαι: et eandem tolle post κακῶν. sic syntaxis fiet clarior. Quid non ferenda adeo cupis, ubi nulla datur malorum solutio?

V. 147. Φρένας] Καλά.

V. 158. Tolle *ut*. et pro *agit* lege *vivit*. Οἶα] Sic omnes libri. utinam legere liceret ὅρα *vide, ecce*. sed fortasse eadem inest τῷ οἶα vis.

V. 207. Τὰς] Malo τοῖς, et ad δείπνον referri. *qua in coena*. alii sic. *O diras calamitates*, &c. *indignas* scilicet *mortes, quas* &c. sed quid hic turbae est? vocativi post ὦ junguntur cum accusativis. Articuli inconcinne locati; omnia dura.

V. 217. Τὰ παρ.] Sub. καλά. sic autem verte. *an ignoras quam felici e statu* dejecta *in praesens impingis in calamitates non aliunde accersitas, sed proprias et a te ipsa in te derivatas?* &c.

V. 221. Τὰ δὲ] In this case to contend with your Superiours is no match. οὐκ ἐρισόν. iniquum est certamen. καλὰ subaud. ante τὰ δέ.

V. 232. Κεκλήσεσθαι] Pro ἔσαν erunt. ut in S. Scriptis frequentissime. Vide Philoct. v. 233. καλύμμων pro ὄντα. Vide v. 977. καλῆ.

V. 234. Ανάριθμος θρήνων] Adjectiva genitivum regentia apud Poetas occurrunt crebra: vereor tamen ne hic loci durior sit paulo iste genitivus. verte tamen hoc modo: *numerum superantes sic fovens fletus*.

V. 243, 4, 5. Inest hisce obscuritas quaedam, ideoque fusius explicare libet. sic igitur Electra. *cum mortuorum res agitur negligentem esse turpe est, adeoque nec apud ejusmodi homines ullo sim in pretio, qui parentes negligunt defunctos, nec si cui accubem viro bono, cohabitem quieta, sistendo nimirum lamentorum acute sonantium alas* (sunt enim suae lamentis alae, quibus ad superos datur ascensus) *unde deprehendar parentibus impia*.

V. 258.

V. 258. Sic melius vertes et interpunges. *Atqui, (vis enim haec me cogit facere) ignoſcite.*

V. 260. Ad verbum. *non haec faciat.* i. e. *lugeat ut ego.*

V. 267. Sunt qui ſic interpretantur. *et ab biſce mihi et accipere et carere tantundem eſt.*

V. 318. *Ut eo nunc abſente, quod tibi gratum eſt quaere.*

V. 337. Υφειμ.] Subaud. ἴσον.

V. 359. Ημῖν abundat.

V. 365. *Mihi quidem ſit, qui me non angat modo, victus.* conjecit aliquis λιπεῖν. nec male.

V. 374. Ηθὰς] Adjectivum unius terminationis et feminini tantum generis. qualia multa paſſim in ις et ας. ἠθὰς. gen. ἠθάδος.

V. 384. Υμνήσεις] Supra ᾠδὰς. v. 88.

V. 405. Τοσόνδε] Καλά.

V. 406. Nota οἴπερ cum genitivo ὁδῦ. ut ſupra paulo σῦ φρενῶν.

V. 412. Δοκεῖν] Ως ſubaud. ut ſaepe fit ante infinitiva.

V. 437. Πνοαῖσι] De mendo nulla omnino ſuſpicio. neque tamen ego lectionem hanc approbare ullo modo poſſum. tradimus quidem ventis curas, amorem, promiſſa, cogitationes quaſcunque; res quippe aerias. at alia jam res eſt, adeoque πνοαῖσιν legendum eſſe arbitror. abſconde, inquit, vel gramine, vel pulvere. ſic urnam aeream abſcondidit Oreſtes. v. 54.

Τύπωμα χαλκόπλαστον ἠρμῴοι χερῶν,
Ο ᾗ σὺ θάμνοις οἶσθά σῦ κεκρυμμένον.

ne itaque tradantur ventis, ἀλλ' ὅταν θάνῃ,

Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα ζωζέσθω κάτω. v. 440.

V. 447, 8. *Et aqua luſtrali caput maculis abſterſus eſt.* Ita vertere placuit: quia idem, qui truncatus erat membris, ablutus quoque erat a maculis. ἐξέμαξεν igitur paſſive ſumitur (quod ἀορίστοις ſolenne eſt) regitque duplicem accuſativum. ut ἐκδύειν τίνα χιτῶνα. ita ἐκμάττειν κάρα κηλίδας.

V. 468. Τὸ γὰρ &c.] *A ratione enim alienum eſt duos contendere de re juſta.* ita Schol. ſubaud. καλὰ aut περί. vel pendet ab ἐρίζειν. λόγον ἔχειν rationi conſentaneum eſſe, et contra λόγον οὐκ ἔχειν ſolennia ſunt.

V. 482. Κλύσαν. Soloeciſmum hic volunt. at Sophocles mihi non ſic (σολοικίζει). at Eurip. in Medea. v. 57, 8. μ' ὑπῆλθε ἵμερος μολύσῃ. Scio. ſed quidni iſtud μ' ponatur pro μοι? Non ego ſum ſoloeciſmorum tenax: ideoque malo legere κλύσαι. ita enim olim ſcribebant, ἰῶτα in fine appoſito, non ſubſcripto, ut nunc. et hoc corrumpendae lectioni anſam dedit.

V. 484, 5. Verſus ſic conſtituendi.

Οὐ γὰρ ποτ' ἀμνασεῖ γ' ὁ-
Φύσας Ἑλλάνων ἄναξ.

V. 494, 5. Obſcurior locus poſtulat fuſiorem explicationem. Haec igitur loci ſententia. *Veniet Erinnys, veniet* Themidem ultura violatam et Agamemnonis infandam caedem. ut *enim* nuptiis fiat locus, *contra omnia connubii jura* Aegiſthus et Clytemneſtra *ſanguine foedarunt et invaſerunt eos, quos non fas fuit invadere.* ἀμιλλήματα γάμων *invaſerunt*, ideo dicit, quia complexuum illicitorum cupido adegit eos ad caedem Agamemnonis. vocantur autem iſti congreſſus ἄλεκτρα καὶ ἄνυμφα ſummo jure. Quae enim thalami major violatio quam maritum interficere, omni exuta uxoris charitate, et pietate?

V. 497. Μ' ἔχει] Tenet me. ſubaud. γνώμη. IT POSSESSES ME. I AM PERSWADED. Antig. v. 239. τέλος μέν τοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν. vicit *ſententia* huc eundi. vel infinitivus ibi ſupplet locum nominativi, ut hic oratio ſequens.

V. 498. Ἡμῖν] Abundat.

V. 499. Μήποτ' ἀψεγὲς πελάν.] WOULD NOT COME UNBLAMED. qui enim non improbarent ſceleris auctorem malum quod illis exitium intentavit? per μείωσιν loquitur Chorus: hoc enim vult; *Mihi in animo ſedet fixumque manet hoc prodigium magno eum ſuo damno et dolore venturum ſceleris hujus conſciis ſociiſque.*

V. 559. Ita verſionem corrige. *non fuiſſes moleſta auditu.*

V. 566.

V. 566. Ποινῆς] Ενεκα. poſt v. 567. κείνης ſine ἀπό.

V. 580. Τύτυ] Pendet ab ὕνεκα. potuit tamen omitti: ὕνεκα enim per ſe idem valet. ὕ ἕνεκα. vide v. 596. v. 607. iterum.

V. 613. Muta verſionem. *hujus rationem nondum queo videre.*

V. 637. Ανακλι] huic regi. i. e. Apollini.

V. 806. Αρ' ὑμὶν] Vim hujus interrogationis melius forte, pari allato exemplo, perceperis. En igitur tibi Terentium. And. Act. 5. ſc. 3. *Num cogitat quid dicat? num facti piget? num ejus color ſignum pudoris uſquam indicat?*

V. 809. Αλλ' ἐγσελ.] *Imo irridens.* ita recte vertunt. ſed tamen ἀλλὰ ſuam et hic vim habet adverſativam. Haec eſt loci ἔλλειψις. *Num plorat &c. Non. ſed irridens intus ſe abripuit.*

V. 811. Οἴχη] De re modo cognita, ut de modo facta loquitur, et abeuntem jam tueri videtur.

V. 855. Δειλαίᾳ δειλαίων] Secunda brevi. vide ſequentem Antiſtrophen, et, qui huic reſpondet, verſum.

V. 858. Αχαίων] Leg. ἀρχαίων. Ed. Aldina ἀχέων exhibet. lectio illa quidem expeditiſſima, ſed non convenit cum quarto ſequentis Antiſtrophes verſu. quid ſi ἀρχαίων ſic interpretemur. *Ab ipſis noſtrae familiae initiis huc uſque deſcendentium.*

V. 861. Παραγάγῃς] Extra viam abducas, decipias.

V. 861. Ιν' ὑ] Pendet ſententia imperfecta, ideoque connecte cum proximis verbis φάρεσιν &c.

V. 870. Ασκοπος] *Non proviſa ſane calamitas,* inquit Chorus ſignificans *inexpectatam eſſe*; ſed alio vertit Electra. *certe,* inquit, ἄσκοπος ἀ λώβα, *cui nulla adhibita fuit cura, conditus eſt enim neque ſepulchrum neque luctus nactus debitos.*

V. 887. Αλλ' ὑχ] Αλλ' abundat hic loci. *per patrios deos non cum contumelia haec dico, ſed ut illo praeſente nobis.* iſte accuſativus ἐκεῖνον Attice videtur poni pro genitivo.

V. 902. Ανθέων pendet a κύκλῳ. *corona florum.*

V. 906. Nota genitivum τύμβυ poſt πρός. *tumulum verſus.*

V. 907. Πυρᾶς] Subaud. ἐπί.

V. 914. Μήτυ] Deeſt ἀπό.

V. 926.

V. 926. Τῆς ἀγοίας] Ενεκα. vel regitur ab ἐποικτείρω.

V. 957. Βίῳ] Subaud. ὄντα. vel βίων lege.

V. 968. Γεράσκουσαν] Σὲ nimirum. ἄλεκτρα ἀνυμφά τε adverbialiter ſumpta ſunt.

V. 1015. Muta verſionem. priuſquam *nos omnes funditus et pereamus, et omne vaſtetur genus.*

V. 1034. Naogeorgus ſic melius. *Patienter illud tempus expectabo quum et bene mihi dices, ob ea quae ſuadeo.*

V. 1035. Μάθῃς] Lege πάθῃς ſic optimae editiones; et longe praeſtat.

V. 1068. Επίσης] Id eſt, ἐπ' ἴσης χάριτος, vel μερίδος.

V. 1077. Τὰ δὲ πρὸς] *Quod ad filios autem.*

V. 1081. Τὸν ἀεὶ] Supple μόρον. vel χρόνον περὶ πατρός.

V. 1087. Sic verte, quoniam de Electra ſermo eſt. *Quae nata bonis &c.*

V. 1094. Φέρειν] Subaud. ὥστε.

V. 1100. Verte. *ſorte mala oppreſſam.* TRAMPLED ON.

V. 1107. Nota ſyntaxin. Αἴγισθον ἔνθ' ὤκηκεν, pro ἔνθα Αἴγισθος ὤκ. ſed de hac ſupra ſaepe.

V. 1109. *Iis qui intus ſunt.*

V. 1122. Πρόχειρον] Latine. *manifeſtum.*

V. 1123. Τῶν Ορες.] Vel περὶ ſubaud. vel pendet ex τι.

V. 1144. Φίλαισι] Dudum ſtatuere viri docti φίλος apud poetas poni pro ἐμός· nec ultra dubitandi locus.

V. 1149. Τροφῆς] Ενεκα.

V. 1160. Ης] Περί. poſt, πρὸπεμψεν, *ante diem, immature, miſit.*

V. 1174. Ισῶν] Μερῶν.

V. 1180. *Ubi ſermonum perplexus feror?* ſum dubius animi, ubi incipiam, et quo ſermones dirigam.

V. 1182. Verte. *cur hoc dicis?*

V. 1185. Συμφορᾶς] Ενεκα. proximo τάδε ſubaud. στενάγματα.

V. 1195. Τῶνδέ τ'] Lege τῶνδ' ἔτ'. pro ἔτι.

V. 1200.

V. 1200. Vide Schol. ined.

V. 1201. Δρῶσα] Subaud. πρέπει.

V. 1203. Οὐ παρ.] Id est, ὁ ἐπαρήξων· futurum primum τῦ ἐπαρήγω.

V. 1215. *Nego me permissurum te habere.* proximo σέθεν subaud. ἕνεκα.

V. 1219. *Quomodo ob &c.*

V. 1239. Ἔχεις] Forte ἔχοις legendum.

V. 1257. Post Ἄρης insere hunc versum. sic enim Ald. exhibet Editio, sic omnes veteres. Ἔνεσιν· εὖδ' ἔξοιδα πειραθεῖσά πω.

V. 1269. Τόδε] Στόμα ἐλεύθερον.

V. 1277. Θεοί] Unius est syllabae.

V. 1281. Θεὸς] Sub. ὤτρυνεν μολεῖν.

V. 1285. Ὁδὸν] Sub. διά.

V. 1290. Muta versionem. *ne me privaveris voluptate ex tui conspectu nata, ut amitterem.* ὥστε μεθέσθαι.

V. 1308. Ὁδῷ] Naogeorgus. *ejicere praesenti queamus e statu.* malo, *praesenti molimine et agendi methodo.*

V. 1309. Οὕτως] *Sic igitur te geras ut.*

V. 1336. Χωρεύσιος] Supple τίνος.

V. 1352. Ἀπηλλάχθαι] *Defungi, peragere.* alii subintelligunt ἀπὸ μακρῶν λόγων. sic enim versu supra tertio. ideo tamen forte improbandum est.

V. 1355. Τεθνηκότα] Subaud. ἐμέ.

V. 1380. Τὰς χὰ] Καλά. versu abhinc secundo ταῦτα pro τάτας. praecedit enim λόγας.

V. 1395. Ἐξ οἵων ἔχω] Verte. *quae sola valeo,* vel quantum *valeo.*

V. 1401. Τὸ δυσέριδον αἷμα] Potest verti. *malo fato contendentium sanguinem.* τὸ τῶν δυσερίδων αἷμα.

V. 1407. Παράγελας] *Abit.* Ἐνέρων] Agamemnonis.

V. 1410. Νεακόνητον αἷμα] Audax metaphora, et quae vereor ut stare possit. scio quidem *Vulnus* apud Gratium v. 109. po-

ni pro *haſtili vulnifico*. Sed nemo unquam vidit quempiam *ſanguinem manibus tenentem, eumque recens acutum*. Locum aliqua emendatione ſanandum puto, nec longe a ſpecie veri, quam tibi jam dabo. lege igitur loco τῦ, αἷμα χειρῶν, ἐν μάχαιραν ἔχων. *recens acutum bene gladum tenens*. Invitus quidem tollo iſtud χειρῶν (a Sophocle enim ſtudioſe adhibetur, etiam rebus non cogentibus) ſed ſententia aliud poſtulare videtur.

V. 1415. Nota mutationem numeri. γυναῖκες πρόσμολε ἀντὶ τῦ, πρόσμολέ. ſed Chorus pro una habetur.

V. 1426. *Adeo ut horream*. tota nim.

V. 1441. Τελῶσιν] Id eſt, τελῶν). vel (active ſi ſumus) τελῶσιν τὸ ἑαυτῷ ἔργον. ἀραὶ enim Deae ultrices, poenarum adminiſtrae.

V. 1475. Ἐξοισθα] Electra paulo ſupra dixerat ſe blandiloquis dictis ducturum Aegiſthum, id quod nunc exequitur: rogata enim, ubi erant hoſpites ſciret necne, reſpondet. Pernovi, non ſolum ubi ſint, ſed et qui ſint illi Phocenſes, ut tu putas, hoſpites pernovi. quidni enim ſcirem? alioqui ignorarem illum eventum, ex omnibus qui mihi evenerunt, gratiſſimum; nempe fratrem vivere et paternae necis ultorem adeſſe. quod aliter accepit Aegiſthus quam illa voluit, ambiguitate deceptus τῦ ξυμφορᾶς et τῷ ἐμῷ et τῆς φιλάτης· ξυμφορὰ enim quivis eventus eſt, bonus maluſve. τῷ ἐμῷ vel *cognatorum*, vel *caſuum qui mihi acciderunt*. φιλάτης autem vel *gratiſſimus*, vel *chariſſimus* denotat. Illa Clytemneſtrae caedem et Oreſtis vitam deſignat; ille mortem Oreſtis ſignificari credit.

V. 1478. Προξένῦ] Πρόξενος eſt ille qui legatos hoſpitio excipit. quaerenti igitur Aegiſtho ubinam eſſent hoſpites, reſpondet illa; *Intus ſunt: amicam enim hoſpitam nacti ſunt*. vel, *amicam ſuam hoſpitam confecerunt*.

V. 1479. Ετητύμως] Poteſt ἐτητύμως conjungi, vel cum ἤγγειλαν, adeoque intelligendum hoc modo, *eſtne verum quod nunciarunt Oreſtem eſſe mortuum?* Vel, fuitne verus eorum nuncius de morte Oreſtis? Illud voluit Aegiſthus, huic reſpondet Electra.

V. 1480. Οὐκ] Id eſt, *non. ſed et re demonſtrarunt, non verbis modo*; nuncium eſſe falſum voluit Electra, Oreſtem eſſe mortuum intel-

intelligit Aegiſthus; hinc paulo laetior rogat. *Adeſtne ergo, ita ut liceat coram manifeſto videre,* nempe Oreſtem. *Adeſt ſane* (inquit Electra) *et ſpectaculum prorſus inamabile,* utpote mortuus; at revera quia vivus Aegiſtho coram ſe ſiſteret.

V. 1486. Ορᾶν] Ωσε ὁρᾶν. 1488. Ανδρὸς] Oreſtis.

V. 1540. Κτείνειν] Paſſive pro κτείνεσθαι.

NOTAE in AJACEM.

Ver. 2. Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον] Hunc locum varie interpretes explicant. Naogeorgus: *Latenter et dolus curaſſe damnum quodpiam inferre hoſtibus.* Rotallerus autem: *ut hoſtium vites dolos.* Camerarius: *periculum aliquod hoſtibus praeripere.* Alii: *inſidias quaſdam &c.* Videamus ergo, ut tutius agatur, quid ſit πεῖρα apud Sophoclem, quid ἁρπάσαι. Sic enim loci mentem extra controverſiam poſitam iri ſpero. Πεῖρα autem eſt *conſilium, molimen, inceptum* ut v. 290. utque hoc ipſo in loco; quod qui dubitaverit, adeat v. 1076. neque porro dubitabit. Ipſe enim Sophocles ſui optimus interpres: κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσε &c. *niſi hoc molimen* (Ajacis) *Deus irritum feciſſet &c.* rem praeſentem eodem verbo expreſſe deſignat. Eſt igitur hic loci πεῖρα *conſilium, molimen.* Quid autem valet ἁρπάσαι? idem quod μαθεῖν. ut enim θηρᾶσθαι per metaphoram valet ζητεῖν, cur non per eandem ἁρπάσαι valeat μαθεῖν? *deprehendere* Latine. Anglice TO CATCH, OR APPREHEND. Vide modo ſententiae ſeriem, et mecum, ſpero, ſenties: δέδορκά σε ἀεὶ θηρώμενον ἁρπάσαι, κἀ νῦν ὁρῶ σε κυνηγ. ὅπως ἴδῃς &c. utroque ſententiae membro idem vult Sophocles, at in priori figuratae dictionis tenorem ſervat, in altero a tropo ſe ad naturam convertit. Quin et *rapax ingenium* ab Ovidio dicitur. Et *arripere* pro *celeriter intelligere* apud Corn. Nepotem comparet. Vid. Antigon. p. 227. Ed. Steph. τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε κἀ μάθητ. &c.

V. 8.

V. 8. Εὔρινος] Plerique genitivi caſus eſſe credunt; ego tamen Camerario aſſentior: cur enim hic in recto capiatur, ipſa ſuadet verborum ſeries; nec genitivus ita poſitus pari concinnitate ſtare poteſt.

V. 10. Ξιφοκλόνους] *Enſe ferientes*, ceu *mactantes*. Pendet autem hic accuſativus, ut et κάρα, a praepoſitione κατὰ ſuppreſſa.

V. 12. ἐννέπειν] Poteſt pendere ex ἔργον ἐστὶν, quod praecedit. Malo tamen infinitivum poni loco imperativi, ut ſaepe fit. tamen vel ſic deeſt χρὴ aut aliquid ſimile: Electra v. 9. φάσκειν &c. Ajax v. 112. Philoctet. v. 58. et paſſim.

V. 13. Σπυδὴν ἔθυ] Sic Oedip. v. 134. τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν.

V. 14. Ω φθέγμ.] Dii enim mortalibus non, ut olim, ſe patiuntur *contingi lumine claro*, ſed vel voce, vel odore ſuam indicant praeſentiam. Pallas autem prudentiae Dea, ideoque Ulyſſi cultori ſuo egregio non potuit non adeſſe; ut ipſe, nec minus ipſa poſt fatetur. v. 34, 35, 36, 37.

V. 16. Ξυναρπάζω] Hoc quoque confirmat priorem de ἁρπάσαι conjecturam.

V. 21. Ασκοπον] UNACCOUNTABLE. Rem nullius ſcopi intuitu factam, qui quidem nobis ſe prodit. Ante ἡμᾶς deeſt κακά.

V. 22. Εἰργασαι] Paſſive ſumitur a nonnullis, et παρ' ἐκείνου ſubauditum volunt. Atticorum tamen proprium eſt paſſivis ſenſu activo uti, ne dubites vide Antigon. p. 226. Ed. Steph. v. 13.

Τύτυς ἐξεπίσαμαι καλῶς
Παρησμώνους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.

Non fieri poteſt quin accuſativ. τάδε regatur a verbo praecedente, ſed exemplorum plena ſunt omnia. Quin et verſu abhinc ſecundo malo ὑπεζύγην activum, et ἐμαυτὸν ſubticeri. Vix enim nobis volentibus jugum imponitur ab aliis. ἁλώμεθα, γνώμῃ, ſcilicet.

V. 27. Αὐτοῖς &c.] σὺν αὐτοῖς. nec tamen liberum eſt ut praepoſitionem hic loci omnino inſeras: ἰδίωμα enim Graecae linguae ſemper abeſſe poſtulat. Aeſchyl. p. 59. Ed. Plant. αὐταῖς ῥίζαις &c.

V. 28.

V. 28. Τρέπῃ] Νέμῃ vett. optimaeque Editt. Quam quidem vocem Sophocli in deliciis fuiſſe probat Steph. et Caſaubonus. Vide v. 513.

V. 30. Πηδῶνλα πεδία] Sub. διά. frequens autem ille luſus apud optimos ſcriptores. Sic in Oedip. πυθώδ' ἰὼν πάλθυ.

V. 37. Τῇ σῇ &c.] Vid. Stephani animadv. Legitur τῆς σῆς κυνηγίας, i. e. πρόθυμος τῆς σῆς &c. poteſt autem non minus concinne ſequi εἰς ὁδόν. tum vero interpretor: INTO THE TRACK OR ROAD OF YOUR HUNT. Conjeci olim εἰσόδῳ, *ipſis tuae venationis initiis favens.*

V. 41. Οπλων] Subaud. ἕνεκα, quae quidem praepoſitio ſexcentis in locis deeſt, nec tamen pigebit admonere meum lectorem: pueris enim ſcribo.

V. 42. Επεμπίπλει] Scio quid ad hunc locum Schol. mihi tamen videtur probabilius ἐπεμπίπλειν eſſe tranſitivum: frequens haec enim apud Poetas verborum mutatio. Valet itaque, *incidere facit, immittit.*

V. 51. Δυσφόρυς] Παραφόρυς, Scholiaſtes, i. e. *perverſas, inſanas.* ὐκ ἀοδυμδύας, *a ſcopo aberrantes.* Anglice MISCARRYING, MISLEADING. Utinam exemplis confirmatam dediſſet hanc verbi vim. Nunc libentius interpretor *aegras imagines*, quales iis, quibus aegre eſt, oboriuntur. γνώμας τὰς τῶν δυσφόρων. *aegrorum ſomnia* et *ſpecies:* quas ideo γνώμας vocat, quia error iſte a mente potius, quam oculis ortum habuit. Simplicius l. 448. rem expreſſit. Quem locum vide.

V. 52. Αγηκέςυ] *Atroci, exitiali.* Metaphora a morbis inſanabilibus ducta: regitur autem ab ἀπὸ in ἀπείργω. Sic interpretes. At ſi δυσφόρυς genitivum poſt ſe admitteret (quod ſane vero, apud poetas ſaltem, non abſimile eſt) tum genitivus iſte χαρᾶς ſedem haberet mihi gratiorem, mens autem loci haec foret. Ego illum prohibui *caede ducum*, imagines nimirum ob oculos objiciendo quae ab exitiali illo gaudio deflecterent. Vel apertius ſic.

Illum ego detinui concepto vulnere [funere] *falſas*
Objiciens oculis ſpecies, atque irrita feci
Gaudia ——

V. 58. Οτ'] Repete ἔοδ' cum ὅτ' ut prius.

V. 60. Ερκη] Appoſite ad rem praeſentem, cum de gregibus ſermo eſſet.

V. 61. Ελώφησεν] Vox rárior. Aeſchyl. pag. 22. v. 11. λωφήσων. Ed. Plant.

V. 62. Αὖ] Altera parte. Quid ſi εὖ legatur? *rite* et *ex animi ſententia colligatos &c.*

V. 70. Απείρξω---εἰσιδ'] Από τῦ εἰσιδεῖν εἴρξω.

V. 78. Τῶδε τἀνδρὶ] i. e. mihi. δεικλικῶς, pag. 161. v. 2. Ed. Plant. exempla nullibi non occurrunt. Vide v. 446.

V. 82. Ιδεῖν] Ald. Ed. vetuſtiſſ. ὄκνῳ legit.

V. 88. Ηθελον] Subaud. μᾶλλον. ut ſaepe ſit. Anacreon, ὅσῳ τέλας τὰ μοίρας. ſubaud. μᾶλλον. Hujus quoque vocis frequens et elegans ἔλλειψις.

V. 96. Κὐκ ἀπαρν.] Creditur hic illud μὴ abundare; ſed revera negatio illa neutiquam abundat ſed vere negat. Significat enim τὸ ἀπαρνῦμαι in hiſce, *nec enim ipſe negans dico me non tinxiſſe.*

V. 98. Αἴανθ'] Me: δεικλικῶς.

V. 103. *Perditam iſtam vulpem interrogas me quo in ſtatu ſit?* Conſtructio apud Comicos familiares. Vide Schol. vide v. 118.

V. 109. Nota verbum ἐργάσῃ cum duplici accuſativo.

V. 112. Χαίρειν] Camer. haec verba ſic vertit. *Avere, Minerva in aliis te jubeo.* Alii: *Caeteris in rebus tibi quod gratum eſt fieri velim.* Qui enim optat aliquem gaudere, ea optat unde gaudeat. At vide ſi non melius ſic interpretatus fueris. *Vale, Minerva: caetera tibi permitto.* χαίρειν vice imperativi ponitur, ut ver. 12. Horat. *Permitte Divis caetera.* σ' pro σοὶ, ut μ' pro μοι. ver. 191.

V. 118. Ιχὺν ὅσῃ] Vide conſimilem σύνταξιν ver. 103.

V. 124. Τὸ τύτυ] Μέρος.

V. 127. Υπέρκοπον] Schol. ὑπέρκομπον debere ſcribi dicit. μ autem ejectum erat metri gratia. Siquidem addicerent libri, de metro facile foret negotium. Nam τέκνον, τέχνη, σαθμὸς, σέψω, ὕπνος leguntur prima brevi, ut doctis, ſi opus eſſet, probarem.

V. 130.

V. 130. Βάρι] Leg. et βάθι. Hinc βαθυχλέανος.

V. 154. Ιείς] Βέλος.

V. 157. Εχονθ᾽] *Bene ſe habentem, laute agentem*: πρὸς γὰρ τὸν λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζει. Sic Ἀδηλος, in Epigr. delectu. Ερπι] Non *ſerpere* tantum ſignificat, ſed *ire, tendere, accedere*. Aeſchyl. pag. 26. v. 3. Ed. Plant. πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

V. 161. Μικρῶν] Ald. Ed. μικροτέρων.

V. 163. Τύπων γνώμας] Sana de his rebus judicia, utque mutuis operis potentes paupereſque erigunt ſe invicem et eriguntur.

V. 164. Θορυβῇ] Anglice: YOU ARE CLAMOURED AGAINST. Cave nomen eſſe credas: eſt enim vocis paſſivae.

V. 169. Υποδείσ.] Hic aoriſtus indicat timoris ceſſationem; adeoque recte Scaliger explicat: *defuncti metu*.

V. 176. Ακάρπωλον χάριν] Quid Scholiaſtes uterque cenſet lege: Ego cum priore διὰ ante χάριν intelligendum puto, ut ſupra, v. 93. ἄγρας χάριν. loco autem ἀκάρπωλον malo ἀκαρπώτου, quod cum νίκας cohaereat. Mutatio pene nulla, ſententia expedita: *Ob victoriam quandam, unde ſibi nihil fructus rediit*.

V. 179. Η τιν᾽ Ενυαλ.] Hic Scholiaſtes Enyalium quendam a Marte diverſum confingit, qui tamen nullus fuit. Lege modo ἥντινα, nec ulterius dabitur dubitandi anſa. Χαλκοθώραξ perpetuum Martis Epitheton. ἥντινα tamen pro ſimplici τινά. *vel neſcio quam nactus querelae cauſam*. Vice verſa ὅντινα pro ὅν legitur p. 158. v. 9. Ed. Plant.

V. 181. Δορὸς] Subaud. ἕνεκα.

V. 185. Πίλνῶν] Prima brevi.

V. 191. Τᾶς---χθεᾶς] Pendet iſte genitivus ex ὁ et ἐκ ſubauditis. Niſi quis malit βασιλᾶς per indignationem ſubticeri. Neutrum omni ex parte placuit; adeoque conjeci πᾶς ἀντὶ τᾶς legendum. Quod contumeliam continet graviſſimam.

V. 192. Μ᾽] Pro μοί. Eleganter autem abundare videtur, vel idem valet ac Latinum illud, *ſi me ames*.

V. 198.

V. 198. Βάσταις] Metaphoram hic volunt Interpretes, et similitudinem. Forsan nihil aliud designatur nisi locus ubi Ajacis tentorium.

V. 202. *E genere indigenarum Athenienſium.* ἀπὸ γῆς---ὄντες.

V. 204. Τὸν Τελαμ.] *Filium Telamonis a patria longè peregrinantem.*

V. 206. Insaniam ex melancholia ortam describit.

V. 208. Τί δ' ἐννήλ.] Varie interpretes ad hunc locum. Camer. *Quid poſt diuturnum malum attulit novum hoc nox onus?* Naogeorgus: *Qui tandem gravis illum morbus nocte hac invertit? quod pro tranquillitate priore nox haec attulit calamitatum onus?* Sic ἀμερίας pro ἠμερίας ab ἥμερος *tranquillus* ſumendum eſt. Legitur et ἀημερίας quod cum βάρος jungas oportet: *quod moleſtiae onus?* Neque obſtat lex metrica, fit enim ζυνίζησις in αη. Hic quoque vides verba paſſivae vocis vim habere tranſitivam.

V. 219. Χειρο.] *Manu diſcerptas.* Αἱμοβ.] *Sanguine tinctas.*

V. 220. Χρησήρια] pro διαχρησήρια quaſi mactamenta, hoſtiae, a διαχρῶμαι interficio. Henr. Stephanus.

V. 222. Ἄϊθονος] Leg. ἄϋθοπος, quod metri ratio poſtulat. Vide modo ἀνίσροφὴν ſequentem, poſtulat et ſenſus. μελαγχολᾷ γὰρ ἡ θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας. Jure igitur ἄϋθοψ. v. 968. κελαινώπαν.

V. 227. Προσέρπον] Vide ſupra v. 157.

V. 235. Ὧν τὰ μὲν] Ed. Ald. et vetuſtiores, ὧν τὴν μὲν, verſu ſequenti τὰς δὲ, utrumque male, neque agnoſcit Scholiaſtes.

V. 246, 7. Ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμψον.] Ald. Ed. et vetuſtiores,

——— κράτα

Καλύμμασι κρυψάμψον. et hoc male, neque enim ſic reſpondent priori ſtrophae.

V. 251. Μεθεῖναι] Aut *celeriter conſcendens tranſtrum pontivagae navi remigia permittat.* Ita Stephanus haec verba intelligi velle videtur: nos ἐρεσίας vertimus ut genitivi caſus nomen, poſt autem μεθεῖναι *vela* ſubaudiri volumus, aut *funem.*

V. 260.

V. 269. Φρόνιμος] Ed. vetuſtae φρόνιμον. Sic igitur interpreteris velim: *Et nunc ſanum novus dolor tenet.* Et haec lectio ποιηλικωτέρα eſt, et Graecam magis ſapit linguam.

V. 266. Νέμοι] Vide v. 28.

V. 269. Ξυνὼν] De ξυνὼν, παρὼν, ἰὼν, ἔχων, et iſtiuſmodi participiis ſuſius forte agetur.

V. 281. Πλαγὴ &c.] Vide v. 186.

V. 284. Τίς γὰ] Malo τίς ἄρ. Sed nihil muto: προσέπλατο, *advenit*. Hoc ſcias velim, Lector, multas apud Graecos tragoediae Scriptores crebro voces occurrere, quae nativam non retinent vim, ſed laxiori uſurpantur ſenſu. Paucas accipe: ὁρμάω pro ſimplici βαίνω nullo adjecto motus impetu. ἕρπω, *ſerpendi* ſenſu prorſus omiſſo. προσιζάνει *adeſt*, nullo ad poſituram reſpectu habito. De quibus ut jam moneo, ita porro pro re nata moniturus ſum. Hujuſmodi enim ἰδιώματα Auctorem ab Auctore diſtinguunt. vide jam, v. 289. ἐξόδους ἕρπειν· et 292. ἐφορμᾶς πεῖραν. Eaſdem conjungit voces p. 329. v. 9, 13. Ed. Plant. de eadem re loquens.

V. 297. Τύχας] Edit. vetuſtae, πάθας. Inuſitata vox, ideoque digna contextu: Illa autem altera videtur eſſe gloſſema. Vide v. 315. ζυγὸν πάθος.

V. 316. Ἐν τῷ] Subaud. μέρει.

V. 323. Ἀψόφητος] Ἀπὸ ψόφου κακῶν ἄν.

V. 359. Γένος---ὃς] Nota ζύνταξιν. Perſonae habetur ratio non dictionis.

V. 369. Ἀφόβοις] FEARLESS. Ironice. *Egregiam vero laudem et ſpolia ampla refertis ſic.* Virg. ſic poſtea v. 375. κλυτοῖς ἀποπλόοις, et ἐρεμνὸν ἆμμ', (*ignobilem* enim interpretor) eadem Ironia utitur. Quae ad haec Scholiaſtes attulit, nullo modo ſatisfaciunt.

V. 390. Ἰὼ] Edit. vet. ὦ ζεῦ προγόνων πρόπατωρ.

V. 393. Διοτάρχ.] Supra δικρατεῖς.

V. 397. Ερεμβος---ὦ φαενὸν] Edit. vet. ἔρεβος ὦ φαεν---νόταλον. male.

V. 400. Θεῶν γόος] Hic eſt verborum ordo: ὅτε γὰ ἔτ' ἄξιος

ἄξιος εἰμὶ βλέπειν θεῶν γόος, ὅθ' ἀνθρώπων ἐφημερίων εἰς ὄνησίν τιν' ἐμήν.

V. 408, 409. Τὰ μὲν] *Siquidem nihil supereſt mihi* nec a Diis, nec ab hominibus *ſolatii, O amici.* Τοῖσδε] Lego ταῖσδε, et tollo δὲ verſu proximo: *Hiſque, quae adſunt prope, ſtultis praedis adſternimur.*

V. 428. Δέρχθη] Nota vocem hanc paſſivam cum accuſativo τινά.

V. 438. Στρατῷ] *Ab exercitu: Cujus pater &c. cum ſingulari emeritus eſſet fortitudine pulcherrima ab exercitu praemia &c.*

V. 448. Impoſt.] *Callido conſilia.*

V. 450. Mei] Lege *hi.*

V. 451. Απῆξαν] Ab ἀπαίσω reſilio, deducit Camerarius; at ego cum veteribus Editis malo illud punctum tolli, et a verbo ἀπάγω deducere. Subaud. autem ἐμέ.

V. 454. Tendentem] *Intentantem, inſtruentem meam errare fecit.*

V. 460. Καὶ νῦν] Sic Virgil. l. 2. Sinonem inducit.

——— *Quid jam miſero mihi denique reſtat?*
Cui neque apud Danaos uſquam locus, inſuper ipſi
Dardanidae infenſi &c.

V. 472. Αλλ' ὧδέ γ.] ——*magno mercentur Atridae.* Virgil.

V. 474. Δηλώσω---γεγὼς] Nota ζύγλαξιν· ἀντὶ τοῦ, δηλώσω με μὴ γεγονέναι. Sic Elect. v. 24. φαίνεις γεγώς.

V. 478. Τί γὰρ] Diu verſanti mihi hunc locum tandem occurrit ſic exponere. *Quid enim prae die dies, quod juvet, habet, addita* vitae, *et ſemota a morte,* nempe viro ſemper cum malis conflictanti? Vel ſic: *Quid voluptatis addit differtve* ſemper miſero *una dies prae alia, praeter mortem?* In hac autem interpretatione προσθεῖσα ἔχει &c. ponitur pro προσίθησι καὶ ἀνατίθησι. πλὴν autem ante τοῦ καθανεῖν ſubintelligitur, vel μᾶλλον, quod ſaepe ſubauditur; nondum acquieſcit animus, adeoque iterum libet tentare: *Quid voluptatis prae die dies habet. addens* ſe (ἑαυτὴν) *et differens* diem *mortis?*

V. 494. Τὸ σὸν] Πρὸς ſubaud.

V. 506. Τρέφει] *Suſtinet, alit.*

V. 514.

V. 514. Διοίσεται] *Vitam agitabit:* leg. enim διαφέρειν αἰῶνα eo ſenſu. Verbatim, *perferet vitam*, i. e. *peraget*. Vulgaris tamen ſenſus non eſt cur diſpliceat, *diſtrahetur, huc illuc feretur.*

V. 550. Τὰ ϖατ.] Καλὰ τὰ ϖαλρόθεν ἤθη.

V. 552. Δεῖ &c.] Sic converte: *Oportet tenerum fingere, et ſimilem reddere natura.*

V. 560. Tuae] Leg. *huic*. Praeſentem enim matrem digito monſtrat.

V. 601. Θεῶν] Monoſyllabon eſt per ζυγίζησιν.

V. 611. Εὐνώμα] Ut vas fictile rota figulina tritum, ita ego motu temporis volubili attritus.

V. 614. Ανύσειν] Supple ὁδὸν εἰς. Vide p. 230. v. 17. Ed. Plant.

V. 619. Ξύναυλος] *Commorans* Naogeorg. *conſors* Camer. in Stephani Theſauro non invenitur. *Qui in eodem ſtabulo eſt, qui cohabitat, et alteri cantubernalis eſt.* γείτονες καρδίας μέριμναι.

V. 620. Paſcens] Vide Schol. Omnium tamen interpretationum haec videtur ſimpliciſſima; neque poſſum non putare Sophoclem velle alludere ad greges ovium ab Ajace perditarum. Minerva dicit v. 60. εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. v. 616. ξύναυλος ipſe vocatur. Nunc οἰοβότης.

V. 622. Priora] *Priora autem manuum opera.*

Maximae virtutis indicia &c.

V. 653. Aetas] *Aetas Aeacidarum*

Praeter unam hanc, i. e. *aetatem.*

V. 673. Γαίας] *Defoſſum ibi terrae ubi nemo &c.* γαίας enim pendet ex adverbio loci ſc. ἔνθα.

V. 679. Ἄδωρα] Frequens illa dictio Poetis, vide p. 393. v. 5. Ed. Plant. ἄοικος εἰσοίκησις. 404. 18. ὕπνος ἄϋπνος. Aeſchyl. p. 40. v. 26. Ed. Plant. χάρις ἄχαρις. 54. 1. ἀπόλεμος πόλεμος, ἄπορα πόριμος. Sic Latini: *innuptae nuptiae.* μήτηρ ἀμήτωρ apud Elect.

V. 682. *Equis-vectae-candidis diei ut &c.*

V. 689, 690. Εν---πεδήσας] Εμπεδήσας.

V. 687.

V. 687. Lege: *Ego enim jam novi.*

V. 690. Infere *abhinc* ante *deſtino.*

V. 695. *Meus quae cupit animus.*

V. 727. *Reſipuit ab animis in Atridas*
Magniſque jurgiis.

V. 747. Τῦ πρoσ.] Sub. εἰς τέλος τῦ πρ. δρόμυ.

V. 750. Δηλῶν λόγον] Malo δῆλον λέγειν. Sic enim clarius cernitur ἀνλίθεσις.

V. 774. Ανόνηλα ζώμαλα] *Vis conſilii expers mole ruit ſua.* Ζώμαλα, optime, cum agitur de hominibus animo et intelligentia vacuis; poteſt etiam ſimpliciter dici pro ἄνδρας. Sic Ovid. *Et premitis pictos corpora Graja toros.*

V. 773. *Statim erumpens.*

V. 775. *Ille enim ipſum alloquitur.*

V. 794. Τῆδέ θ'] Pro τῆδ' ἐθ', hoc autem pro τῆδε ἔτι, ἔτι ἐσὶ, i. e. περίεσι.

V. 795. Σῦν θεῷ] Elegantiſſime: poſt enim caſtigatam Ajacis arrogantiam, ſecundum officium, ut dicitur, Calchas pendere totus ex Diis deberet.

V. 800. *Venit nuncians nobis.*

V. 815. Ολεθ.] Subaud. ἔξοδον alii.

V. 811. *Edoctus.*

V. 819. Τύχης] Subaud. ἕνεκα.

V. 820. *Agam.*

V. 832. Εἶτω] Leg. εἰ τό.

V. 838. Τῷδ' ἀνδρὶ] Sc. mihi. Sic ſupra ſaepius annotavi.

V. 849. Πηδήμαλι] Lege πεσήμαλι. Sic v. 1057.

V. 853. Μαθεῖν ἐμὲ] Vide v. 103 pro μαθεῖν ὡς ἐγώ.

V. 861. *Sane vero illa &c.*

V. 874. Παπύς.] Mira ſimplicitas, et familiaris Sophocli & Homero, vide v. 289. Sic in Oedip. v. 53. γνωλὰ κὰκ ἄγνωλά μοι.

V. 888. Εσίβηλαι] Haec quoque vox paſſiva accuſativum habet.

V. 891.

V. 886, 887. Omnino vide Scholia, quae haec verba aliter interpretantur, idque forsan non male.

V. 915. Νόσων] Sub. ἕνεκα. Sic 924.

V. 973. Κελαιν.] Scholiast. sic interpretatur: *certe καλὰ θυμὸν ἐὸν βαθυγνώμονα; secum in animo profunda cogitante nos irridet.*

V. 984. Τἀγαθὸν] Huc alludit Horatius:

Virtutem incolumem odimus
Sublatam ex oculis quaerimus invidi.

V. 986. Legitur a quodam ὑ κείνοις. Sed μᾶλλον saepe subauditur, itaque non accedo.

V. 1007. Πᾶ γῆς] Regitur iste genitivus ab adverbio loci.

V. 1010. Κενῆς] Κενὸν malo, *catulum leaena* matre *orbum.*

V. 1046. Ὠφελήσιμοι] Rectius mihi videtur ὠφελήσιμα.

V. 1068. *In quem finem tot impendisti verba?*

V. 1069. *Visa* sunt haec *mihi, visa quoque* illi *qui praest exercitui.*

V. 1070. *Nullam ergo causam prius dixeris?* ἤνεγκα iterum pro simplici τινὰ ut supra 179.

V. 1072. Insere vocem *Achivis* quae prae incuria nostra intercciderat.

V. 1082. Διὰ ante τήνδε subauditur.

V. 1081, 2. Observa pleonasmum in σῶμα, praecesserat enim αὐτὸν, quod ad sententiam satis fuisset absolvendam. Vel sic: *quod ad illum &c.*

V. 1110. Et hic et versu superiore ἃ 'ν legendum, ponitur enim pro ἃ ἄν. Alioqui versus contra metrum peccaret.

V. 1143. Κἂν ὑπέρδ.] Nihil miri est, si convitia, quae quidem sunt verissima, mordeant eum cui ingerantur. mutanda igitur est versio. *Dura enim, si simul quoque justa admodum fuerint, mordent.* Nota δάκνῃ prima brevi.

V. 1150. Δίκαια] Atticae est elegantiae adjectivis uti pluralibus, ubi vulgo singularia invenies: δίκαια pro δίκαιόν ἐστι. Supra χέτλια ἀντὶ χέτλιον. et mille locis.

V. 1158. Locum hunc ita verte: *Non major* nobis a te *dolor oriretur, ut videtur, quam tibi a nobis.*

V. 1170. Πατεῖν] ὥστε τινὰ πατεῖν. vel passive sumitur.

V. 1214. Εὐρώδη] Ita interpretor quasi esset ἄρυοδῆ, quod ipsum impense placeret, et metro responderet. Homerus Trojam vocat ἀρυάγυιαν, cur igitur non et ἄρυοδὴς vocetur, neque moror, quod vox illa absit a Lexicis; non tanti est id ut deterreat me, qui sciam plurimas abesse, easque optimae notae.

V. 1221. Ω] Vett. Edit. ἰώ, quod praestat.

V. 1243. Προσείποιμ̓ ἄν] Lege προσείποιμ̓ ἄν.

V. 1258. Ποίᾳ] Subaud. ἕνεκα. mox ante ὅπλων subaud. περί.

V. 1296. Ερκέων] Subaud. ἐντός.

V. 1354. Πρὸς θεῶν] Subaud. ἱκετεύω.

V. 1354. Αρισον] Cur itaque arma sibi adjudicata non respuit Ulysses, ut Ajaci inferior? atqui modeste de se Ulysses, et ad gratiam cum Teucro ineundam.

V. 1379. Αρετὴ] Vel *misericordia*, vel *generosi animi elevatio*. Pity or Honour. utramque enim vim habet. πολὺ loco πλεῖον ponitur.

V. 1437. Subaud. πογῶν.

NOTAE

NOTAE in ANTIGONEN.

Ver. 1. Αὐτάδ] Αὐτάδελφον loco Αὐταδέλφου. Sic in Oed. Ty. v. 1414, 1415. Τὺμὸν αἷμα πατρὸς, loco τοῦ ἐμοῦ πατρὸς αἷμα.

V. 2. Τῶν ἀπ' Οἰδ.] Sub. ἐρχομένων.

V. 4. Ατης ἄτερ] Mendum manifeſtum. Sic enim ſuae ipſius menti repugnat Antigone. Belle convenit huic loco vox ἀάατον, quod ut innoxium ita noxium denotat; quod cum interpretem lateret, ἀάατον exponit ἄτης ἄτερ, cum debuiſſet ἄτης μέτα: niſi id vera lectio jure cenſeatur. *Neque conjunctum cum noxa* &c. vide v. 70. ἐμοῦ μέτα. v. 73.

V. 11. Φίλων] Deeſt περί. frequentiſſima haec ἔλλειψις.

V. 12. Εξότου] Κρόνου.

V. 14. Θανόντων] Participium plurale jungitur ſubſtantivo duali ἀδελφοῖν. διπλῆ] mutua. alibi διπλᾶς v. 51. ambos: alibi *geminum* ſignificat.

V. 20. Επος] Uſitatum hoc Sophocli ἔπος et λόγος pro χρῆμα uti, et vice verſa.

V. 21. Τάφου] Subaud. περὶ, *in re ſepulturae.* quod ad ſepulturam attinet.

V. 24. Χρηθεὶς] *Juſſus ab Eteocle.* Sic Scholiaſtes. Tu vero Lector ut lubet.

V. 27. Εκκεκη.] Active ſumitur. *Creontem dicunt edixiſſe* &c. poteſt et paſſive ſumi.

V. 36. Προκ.] Sub. ἐκείνῳ.

V. 38. Εωθλῶν] Sub. ἐκ γονέων.

V. 46. Αδελφὸν] Sub. νοῦ θάπτειν.

V. 47. Sub. μὼν θάψεις;

V. 48. Τῶν ἐμῶν] ἀπὸ.

V. 64. Ακύειν] Subaud. χρή.

V. 82.

V. 82. Σῦ] Pendet ab ὑπέρ.

V. 85. Σὺν] Sub. ζοὶ κάσω.

V. 92. Αρχὴν] Sub. καλὰ, *ne in principio quidem, i. e.* ne omnino quidem.

V. 94. Προσκ. δίκῃ] σὺν δίκῃ.

V. 96. Δεινὸν] πάθος vel πῆμα. Πείσομαι] *nihil enim patiar adeo malum, ut deterreat me ab honesta morte.*

V. 108. Φῶτα] Στρατιώτας intelligit. Anglice MEN, eodem sensu.

V. 109. Οξυτόρῳ] Lego ὀξυτέρῳ.

V. 111. Ον] Sub. ἤγαγε. mira licentia.

V. 128. Δράκοντι] Thebanos intelligit dracone genitos. Solet quoque draco cum aquila pugnare.

V. 130. Εἰσιδ.] Lege εἰσιδών. alioqui peccatur in leges anapaesticas.

V. 132. Καναχ.] Sub. μετά. Υπεροπ.] ὁ ὑπερόπτης, acc. plurali ὑπεροπτίας.

V. 135. Ορμῶντ.] Observa mutationem numeri; praecessit σφας in plurali.

V. 136.] Vett. omnes editi ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾶ.

V. 138. Ως] Lego ὃς ex Edit. *Aldina.*

V. 140. Επέπνυ] Subaud. πόλιν. Secunda autem brevis est.

V. 142. Ald. Editio sic legit.

Εἶχε δ' ἄλλα.
Τὰ μὲν ἄλλα, τάδ' ἐπ' ἄλλοις.

V. 148. Παλρὸς] Subaud. ἐκ.

V. 164. Ερέσσων] Malo ἐλίσσων.

V. 171 et 173. Τῦτο] Subaud. διά.

V. 198. Ασελ.] AGREEABLE TO THIS I SAY. AKIN TO IT.

V. 202. Αφανίσαι] *Obruunt sub terra.* est et alia lectio ἀφαυσίσαι, quam versione expressi.

V. 209. Εκκεκηρύχθαι] Malo ἐκκεκήρυσμαι.

V. 218.

V. 218. Τὸν δύσνιν] Sub. πεφί.

V. 224. Αλλῳ] Lego ἄλλο.

V. 239. Ενίκη] Sub. γνώμη. vel δεῦρο μολεῖν.

V. 255. Γενῆδος] Η γῆνις, γῆνίδος πέλεκυς.

V. 262. Ordo verborum. ὡς ἀπ' ἀνθρώπω φάγνλος ἄγος. Nam qui vidiſſent mortuum inſepultum, neque ei injeciſſent pulverem, impii eſſe videbantur.

V. 266. Φύλαξ.] Nominativus abſolute poſitus, pro φύλακος, &c.

V. 300. Εἰργάσθαι] Active ſumitur.

V. 322. Verte, *neſciſne vel nunc quam moleſte loqueris?*

V. 340. Τοῦτο] Γένος ἀνθρώπων.

V. 343. Πεφῶν] Lego Πτεφῶν cum *Aldina.*

V. 345. Ακαμάτων] Lego ἀκαμάταν cum *Aldina.*

V. 358. Ζυγὸν] Sub. πεός.

V. 360. Ηνεμόεν φφόν.] Τὴν πεφὶ τῆ μετεώφων φιλοσοφίαν, inquit Scholiaſtes. ego malo ſic explicare. *Et eloquentiam, et elatos animos, nec mediocribus contentos, et civitatum gubernandarum cupiditates didicit.*

V. 399. Οὐδὲν] Lege ὐδεν' pro ὐδενί.

V. 452. Μῆκος] Sub. καλά.

V. 473.] Verte ἠνεχόμην, *ſuſtinuiſſem.*

V. 583. Τριβὰς] Sub. ποίει.

V. 592, 593.] CALAMITY NEVER FAILS TO RUN THROUGH THE WHOLE FAMILY.

V. 607. Υπερ] Subaud. Οὔσης.

V. 610. Κόνις] Alludit ad pulverem ab Antigone injectum mortuo fratri: qui quidem pulvis erat ei injectus mortis cauſa.

V. 622, 3, 4. Νόμος ὅδ'] Haec autem lex, qualis Jovi a fatis conceſſa eſt (Nimirum ut ſit invictus, immortalis coeli incola, temporumque omnium gubernator) Haec inquam lex, quae damnis immunem reddit Jovem, non omnino competit hominum vitae. Verborum autem ſeries haec eſt. Νόμος ὅδε τῦ ἐκ|ὸς ἅτας εἶναι ὐδὲν i. e. ὐδαμῶς πάμπολις ἕρπῃ θνατῶν βιότῳ. ὐδὲν πάμ-

πολις, universas licet gentes percensueris nunquam invenies &c. ἐκλὸς ἄτας videtur esse titulus legis, νόμος ἐκλὸς ἄτας.

V. 622. Οὐδὲν ἔρπῃ] Ald. ὑδέν' pro ὑδένα, i. e. πρὸς ὑδένα ἔρπῃ. V. 644. Τῆς μελ.] Subaud. ἕνεκα.

V. 649. Φέρεσθαι] To weigh, to turn the Scale. Idem quod ἄγειν.

V. 674. Ὑπερβὰς] Subaud. τὸ δίκαιον. hinc Latine superbus.

V. 678. Σμικρὰ &c.] Subaud. καλὰ.

V. 702. Λόγοις τοιῦ.] *ea dum loquitur.* ἐν λόγοις τοιούτοις ὄντι.

V. 714. Εὐκλείας] Malo ἀκλεία, et cum θάλλοντος jungere. πρὸς autem interpretor πρόσεστι. *Quae enim patre honoribus florente adest liberis major voluptas, aut quae adest patri major filiis florentibus?*

V. 729. Μέλας.] Subaud. τῦ νῦ. μέλαινοιαν.

V. 731. Πολὺ] Subaud. μᾶλλον.

V. 736. Μαθεῖν] Ex τῦδε scilicet Haemonis, quem praesentem digito Chorus monstrat. σέτ' αὖ τῦδε, teque adeo, Haemon, μαθεῖν ἐκ τῦδε, scilicet Creontis, ad quem se Chorus convertit.

V. 793. Ος ἐν κλήμαλι πίπτεις] Grotius legit ὃς εἰν ὄμμασιν ἵπτεις. *qui volas in oculis.* Sic enim cum sequentibus melius convenit.

V. 800. Pro ἐπ' lege ἔτ' i. e. ἔτι.

V. 804, 5. Νεῖκος ἀνδρῶν
Ξύναιμον] Pro ἀνδρῶν ξυναίμων. vide v. 1.

V. 809. Πάρεδρος] Lege παρέδρυς, verti enim *assessores.* Haemonem vult, qui patri proximus in regno erat; non Creontem, ut Scholiastes dicit.

V. 824. Subaud. εἰς ante ἀκλὰν. iterum 833.

V. 847. Ald. editio sublato γε legit Καίτοι φθιμβύα. pendet autem dativus ex μέγα et congruit τῷ, Ζοί.

V. 865. Εχατ.] Subaud. τέρμα.

V. 874. Κλεινοῖς &c.] Pro Κλεινῶν Λαβδακιδῶν.

V. 875.

V. 875. Μαλρῴαι] Pro μαλρῴων. proximo αὐτογλώπλα loco αὐτογλώπτυ.

V. 878. Οἴων] i. e. ἐξ οἴων γονέων.

V. 890. Subaud. εἰς ante ὀδόν.

V. 907. Μακρῷ] Διασήμαλι.

V. 915. Τοιάδ᾽] Δῶρα, μιαιφόνα.

V. 927. Δεινὰ] Τολμήμαλα.

V. 940. Εμὲ] Καλά.

V. 943. Τύτων] Διά. iterum v. 973.

V. 989. Μέλεοι] Duarum eſt Syllabarum.

V. 996. Βοξέας] Η βορέας τῆς βορεάδος. Adjectivum feminini generis tantum, et unius terminationis, qualia ſexcenta.

V. 1006. Ορθῆς] Οδῦ vel τύχης.

V. 1027. Ταῦτα] Νοσήμαλα.

V. 1045. Σκοπῦ] ἐπὶ Subauditur, licet Scholiaſtes contra dicat. Sic et proximo. Μαγλικῆς] τέχνης· 1047. Τὸ σὸν] καλά.

V. 1080. Τῶν ἄνω] τίνα. nempe Αγλιγόνην.

V. 1086. Τύτων] ἕνεκα. V. 1088. Ληφθῇ] ὥϛε ζε.

V. 1093. Οσων] καθ᾽ ὅσων πόλεων. ἢ κύνες ἤγνισαν i. e. μετ᾽ ἄγυς ἐκόμισαν απαράλμαλα. 1103. Δεινὰ] Θεομίσμαλα, poſt ἐξότυ] Κρόνυ.

V. 1109. Periculoſum eſt me ei reluctari, et illius audaciam malo aliquo mactare.

V. 1118. Τὸ δρᾶν] ὥϛε.

V. 1149. Εὐαζόν] Εὐοῖ λεγόνλων.

V. 1183. Τύραννον pro τυραννικόν.

V. 1187. Θανεῖν] ἀντὶ, τῦ θανεῖν. 1191. Φόνυ] ἕνεκα.

V. 1240. Στυγνὸν] οἴμωγμα. 1243. Εν τῷ] γλύει.

V. 1253. Φοινίυ] μελά. 1292. Η κακῶν] forte ἐκ.

V. 1314. Αγλαΐαν] πληγήν. 1334. Υπαλος] μόρος.

NOTAE

NOTAE in TRACHINIAS.

Ver. 2. Ἐκμάθοι] Subaudi τίς. quid si ἐκμάθοις legas? secunda persona poetice utens. ut Latini, *credas innare revulsas Cycladas*, pro *quivis credat*.

V. 4. Ἀδῦ] δόμον subaud.

V. 10. Παλρός] Pendet ab ἐκ in ἐξήτῳ.

V. 15. Προσδεδεγμένη] Alii vertunt, *expectans futurum*.

V. 16. Δύσηνος] Femininum. Attice.

V. 18. Ἀσμενὴ] In versione lego ἀσμενῶ, et cum χρόνῳ conjungi malo. v. 21. Ἐκλύεται] ἀπ' ὄκνου νυμφείων.

V. 26. Ἀγώνιος] Praeses certaminis, pater enim Herculis.

V. 27. Ἡρακλεῖ] Dativus pro genitivo.

V. 31. Καφύσαμεν] Legitur divisim κἄφυσα μέν.

V. 38. Ἰφίτου] Fortem Iphitum, sic βίη Ἡρακληίη, apud Latinos, *Virtus Catonis*, et sexcenta ejusmodi.

V. 42. Αὐτῦ] περί. v. 52. Φρενῦν] *Sapere*.

V. 57. Τῦ] περί. *cogitans ut*.

V. 72. Τῦδε] Λαλρόμαλος, subintelligitur in λάτριν quod praecessit, vel πόνου.

V. 74. Εὐβοῖδα] Trium syllabarum est.

V. 84, 85. Hi versus sic sunt transponendi:

Κείνου βίον ζώσαλος, ἢ οἰχόμεσθ' ἄμα
Καὶ πίπλομεν, σῦ παλρὸς ἐξολωλότος;

V. 96, 97. Sic verte. *Solem solem peto hoc, ut indicet Alcmenae filium, ubi mihi ubi filius ille habitat, ubi* inquam *O lucido fulgure ardens*.

V. 101. Αὐλῶνας] Pendet ex ναίεις, vel καλὰ suppressa.

V. 107. Verte, *Lachrymis a palpebris amotis*.

V. 117. Βάλα] Observa, pro ἀπόβαλα.

V. 123. Ἐρύκῃ] Pro ἀπερύκῃ. hinc ille genitivus δόμων. ut sequens ὧν ab ἐπί.

V. 146.

V. 146. Παθοῦσα] Legitur in Edit. Ald. παρθσα, quam lectionem verſione amplexus ſum.

V. 162. Πολλὰς] εἰς. v. 163. Lege τί.

V. 164. Λέχους] ἕνεκα.

V. 165. Κτῆσιν] εἰς ſubaud. ὅτι enim regitur ab ἐλέσθαι.

V. 165. Neſcio quo pacto evenit ut aliqua ex hoc verſu verba exciderent, quae ſic ſupplenda ſunt, *dixitque quae liberis.*

V. 167, 168. verſio ſic melius reſpondebit textui Graeco.

Tempus praefiniens circiter trimeſtre, poſtquam
Ex hac terra profectus abiiſſet annum quoque integrum.

V. 173. Πόνων] Subaud. περί.

V. 188. Πολύζηλον] *Diu optatum.* ante τάχ. intellige ἔπω.

V. 196. Subaud. ἄπεσι.

V. 206, 207. Ομμ'---ἀναχὸν] Secundum quam dedi verſionem ἐσὶ ſubaud. ſed nunc puto nominativos eſſe abſolute poſitos. qualia multa facile invenias. ſic igitur verte. *Quippe inſperato mihi exorto lumine famae.* Proximo verſu ἀναλόλυξον, et poſt μελλόνυμφος, conſulto per pluralia interpretor. Neque enim conſtaret ſequens ἐν cum uno tantum ſponſo, poſt κλαγὰ repete ἀνολόλυξον. V. 215. Αγάγετ'] Subaud. χορείαν.

V. 221. Tolle mendum, et *regis* lege.

V. 240. Γῆς] γῆς non videtur hic loci pendere ex ῶν ſed ἐπί. Sic igitur conſtituendus erat textus, ῶν; γῆς, &c.

V. 243. Poſt *votane* inſere *offerens.*

V. 249. Preſſius verte, *exemit ſibi poſſeſſionem et deis ſelectam.* Proximo ἄσκοπον UNACCOUNTABLE. ἡμερῶν ſubaud. διά.

V. 254. Λόγῳ] Rei. Sic ἔπος ſaepius pro re et vice verſa *facta* pro *dictis* ponuntur. V. 266. Pro *namque* lege *qui.*

V. 284. Οὐδὲ] Sic interpretor. Ne dii quidem, quibus ſumma datur poteſtas nocendi, vel ὃ ὐδὲ idem eſt quod non omnino.

V. 285. Υπερχλιδῶνες.] Subaud. αὐτῦ.

V. 287. Vide ζύνλαξιν, τάσδε, ἄσπερ εἰσορᾷς, ἁρῦσαι, pro αὗται δὲ, &c.

V. 292. Τῆς ἀλώσεως] ἕνεκα. v. 293. Νιν abundat.

V. 296. Sic melius vertas,

Tum propter has quae adſunt, cum propter ea quae fando accepiſti. ἕνεκα ſubauditur.

V. 299. Τῆδε] (πράξει ἀτυχεῖ) τοῦτο (χαρὰ nempe) ξυλλέχειν.

V. 301. Τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῆ] Pro μὴ ὁ εὖ πράσσων σφαλῇ. Frequens hoc loquendi genus, apud optimos auctores. Exempla paſſim obvia. vide v. 325.

V. 313. Subaud. δοκεῖς.

V. 319. Subaud. ἐσὶ et γυνημάτων.

V. 321. Μακρὰν] Ισορίαν. poſt ὄδὲν ſubaudito καλὰ, et ἐξότου ſine χρόνου. v. 333. Εἰς σέγας.

V. 335. Λύπην λύπης] AN AGGRAVATION OF YOUR SORROW.

V. 339. Βαρὺν] χρόνον.

V. 342. Εγὼ γὰρ ἔχω ἐπισήμην τούτων (καλὰ) πάντα, vel καλὰ πάντα τούτων. v. 343. Τοῦ] (ἕνεκα.)

V. 354. Αγνοιά μ' ἔχει] Scholiaſtes legi vult ἀγνοίᾳ propter metrum. quod ſi ἄγνοια in nominativo per vim incliticae dictionis poſſet produci, magis probarem: ſic enim purior et uſitatior phraſis. v. 370. Ως] Attice pro εἰς.

V. 383. Η γὰρ τὰ] Hunc verſum aſcribi nuncio Scholiaſtes, et ſane bene. Tum vero amplectenda eſt *Canteri* conjectura legentis, loco γὰρ τὰ, κάρτα. hinc omnia clara.

V. 384. Γένεσιν] καλά.

V. 399. Τραχείας] γῆς. poſt, ἐξ ſubaud. ante ὧν.

V. 409. Subaud. ἐννέπω. v. 414. Λέγω.

V. 429. Εφασκες, et 436. ἔφασκον.

V. 443. Μὴ πρὸς σὺ θεὼς] Eadem σύγχυσις apud Latinos crebro occurrit. *Per te deos oro.*

V. 446. Τἀνθρώπων] χρήματα, πάθη. et 447. Χρήμασι.

V. 463. Πολλοὶ] εἰσί.

V. 465. Τοῦτο] Eleganter abundat. Proximo ἔχει omittitur poſt δεινόν. v. 473. Corrige *invita.*

V. 485.

V. 485. Παλρῷος] Feminini generis. Attice.

V. 486. Πρὸς κείνυ] προσήκον.

V. 492. (Διὰ) Χάριν κοινὴν κείνυλε ἢ σὴν ἐξίσυ (μέρυς.)

V. 507. Δίκαγά] Graeci frequenter adjectivis pluralibus pro ſingularibus utuntur. vide v. 969.

V. 523. Ες μέσον] Quoniam Antiſtrophe non reſpondet Strophe in hoc verſu, et in ſequenti legitur ἐν μέσῳ, cujus hoc videtur gloſſema, tollenda omnino arbitror, et locum ſic legendum,

Ιεσαν ἰέμβοι λεχέων. μόνα.

V. 536. In textu legitur ἀμφινείκηλον in Scholiis ἀμφιμάχηλον. quod ſaepe fit ut poſt oſtendam.

V. 550. Τελύμβος] Emenda καλύμβος ex ed. Ald.

V. 569. Μιῶ] ἕνεκα. v. 590. Οσα] Θεσμά.

V. 617. Εμφανῶς] Prius ἐμφανεῖς. emendavi ex Ald.

V. 623, 624. Ο κεῖνος ἀμαθὲς,

Σφραγῖδος ἕρκῃ τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.]

Interpretes hic omnes tacent; non recte tamen. Nullus enim verbis, ut nunc ſunt, ineſt ſenſus. In margine libri, qui apud me eſt, locum hunc ita emendandum cenſuit quidam, ὃ κείνῳ ἀμαθὲς, σφραγῖδος ἕρκῃ τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσετ' εἰ. *quod illi facile erit cognitu, ſi huic ſigillo oculum injecerit.* Vidit ille quidem loci mentem, quis autem ferre poteſt εἰ in fine tam inconcinne poſitum? lege itaque vel σῆμα κείνῳ ἀμαθὲς, σφραγῖδος ἕρκ' εἰ τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσε). vel σῆμ' ὃ κείνῳ ἀμαθὲς, ſuppreſſo ἐσὶ vel ἔσαγ· omiſſa Apoſtrophes nota inter ἕρκ' et εἰ vides quam facile error ortus ſit. Conjeci quoque ὃ κεῖνος εὖ μάθῃ, &c.

V. 631. Μὴ ὐ] Unam conficiunt ſyllabam. Homer. ἠ ὐκ.

V. 636. Subaud. Οἶδα ὕτως.

V. 681. Subaud. Αθυμεῖς ἕνεκα.

V. 706. Φάτιν] *Rem*, ſupra λόγον et ἔπος.

V. 707. Μαθεῖν] ὥσε μαθεῖν, *ut quis cognoſcat.*

V. 716. Poſt ποτὺ ſubaud. ἀναζέσσιν ἀφρόι.

V. 734.

V. 734. Αναχετὸν] ἐστὶν αὐτῇ.

V. 747. Puto σ' poſt τριῶν tolli debere. Verſu enim abhinc ſecundo legitur loco ſuo: hic autem inconcinne inferi videtur.

V. 750. *Meliorem mentem praeſenti mutare.*

V. 759. Αὐτὸς] φημί. ἐν ὅμμ.] elegans pleonaſmus.

V. 777. Καὶ deeſt ante σολῇ.

V. 781. Τέκλονος] Subaud. ὑπό.

V. 792. Ποδός] Obſerva genitivum poſt μάρψας.

V. 794. Κόμης] διά.

V. 796. Οἰμωγῇ] ζύν. Proximo ἕνεκα. et v. 821, 823. lege ωρόβαλες. ſic optimae edit. v. 825. Οψῑ] Attice pro ὄψη.

V. 828. Οφθαλμῶν] Sub. ἀπὸ, vel regitur ab ἄπωθεν in proximo.

V. 854. Ακνον] Secunda brevi. Huic Strophe non reſpondet in omnibus ſequens Epiſtrophe.

V. 866, 867, 868. Οἷον ωάθος ὕπω ἐπέμολε ἀγακλειτὸν Ηρακλέα (ἀπ') ἀναρσίων (i. e. ἐχθρῶν) (ὥσε) οἰκλίσαι.

V. 870. Α τότε (λόγχα) αἰχμᾷ (νόμω ωολέμυ) ἄγαγες τάνδε θοὰν νύμφαν, &c.

V. 888. ἀκινήτυ] Illa enim profectio ad orcum ita fit ut pedes plane alligati atque impediti nuſquam promoveantur. *Camerarius.*

V. 911. Ανέορλος] *Illaetabilis.* ſed vetus lectio erat ἃ νέορλος. quam verſione ſecutus ſum.

V. 946. Κἀν ᾧ] ᾧ ἐν ᾧ (χρόνῳ.)

V. 969. Κοινὰ] vide v. 502.

V. 982. Ante ὡς ſubintellige αὐτῦ.

V. 988, 989. (ῦ] ἕνεκα. v. 1000. Βάρος] διά.

V. 1047. Αποτίβαλος] ἀπρόσβαλος. non adeundus.

V. 1049. Τόδε] ωάθος.

V. 1053. Ακῦ δ' ἄχος] Ita centies ludere amat in ſonis Sophocles, et optimi ſcriptores.

V. 1077. Αγλωσσος] γῆ.

V. 1079.

V. 1079. Γυνὴ] Videtur Sophocles per γυνὴ denotare mulierem, cujuſcunque fuerit indolis, per θῆλυς autem arctiori ſenſu feminam timidam, natura et corpore infirmiorem. vide v. 1092. φύσιν] ἔχουσα.

V. 1082. Πλέον] ἐμοῦ. v. 1085. Τὸμὸν] πάθος.

V. 1090. Τόνδ' ἄνδρα] Pro ἐμὲ, δεικλικῶς. Sed fruſtra monere eſt: toties occurrit. vide v. 1191.

V. 1102. Hic verſus debet in duos dividi, neque enim eſt Iambicus. Sic igitur cum Aldina lege.

Ὦ ναξ αἰδὴ δέξαι μ'.
Ὦ Διὸς ἀκλὶς πᾶσον.

V. 1112. Βίαν] καλά.

V. 1132. Δίκαια] Pro δίκαιον ἐσί. vide v. 502.

V. 1138. Μήτρὸς] περί. v. 1143. Οὐ] πρέπει σιγᾶν.

V. 1175. Πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο] Diu me torſit haec ſententia, dubitantem quid agendum foret cum duplici praepoſitione πρὸς et ὕπο, tandem ſic explicandum judicavi. *Praedixit mihi pater olim a viventibus, a nemine quidem, me periturum.* Siquis tamen pleonaſmum eſſe malit, per me licet, ſed nihil ſimile huic memini me legiſſe.

V. 1201. Κάρα] Subaud. πρός.

V. 1229. Πλήρωμα] Subaud. χωσεῖ).

V. 1230. Οσον] καθ' ὅσον. poſt μεγάλα ſubaud. καλά.

V. 1251. Ταῦτ' ἄν] Ita omnes libri. quid ſi ταῦτα? ut poſtulare videtur ſenſus, non abnuente metro, utque ego cum caeteris in verſione reddidi.

V. 1257. Ὡς ἔοικας] Verte, *qualis mihi videris.*

V. 1289. Ανδρῶν] ἐξ.

V. 1295. Subaud. ἐσὶ, et ἐποίησε.

FINIS.

